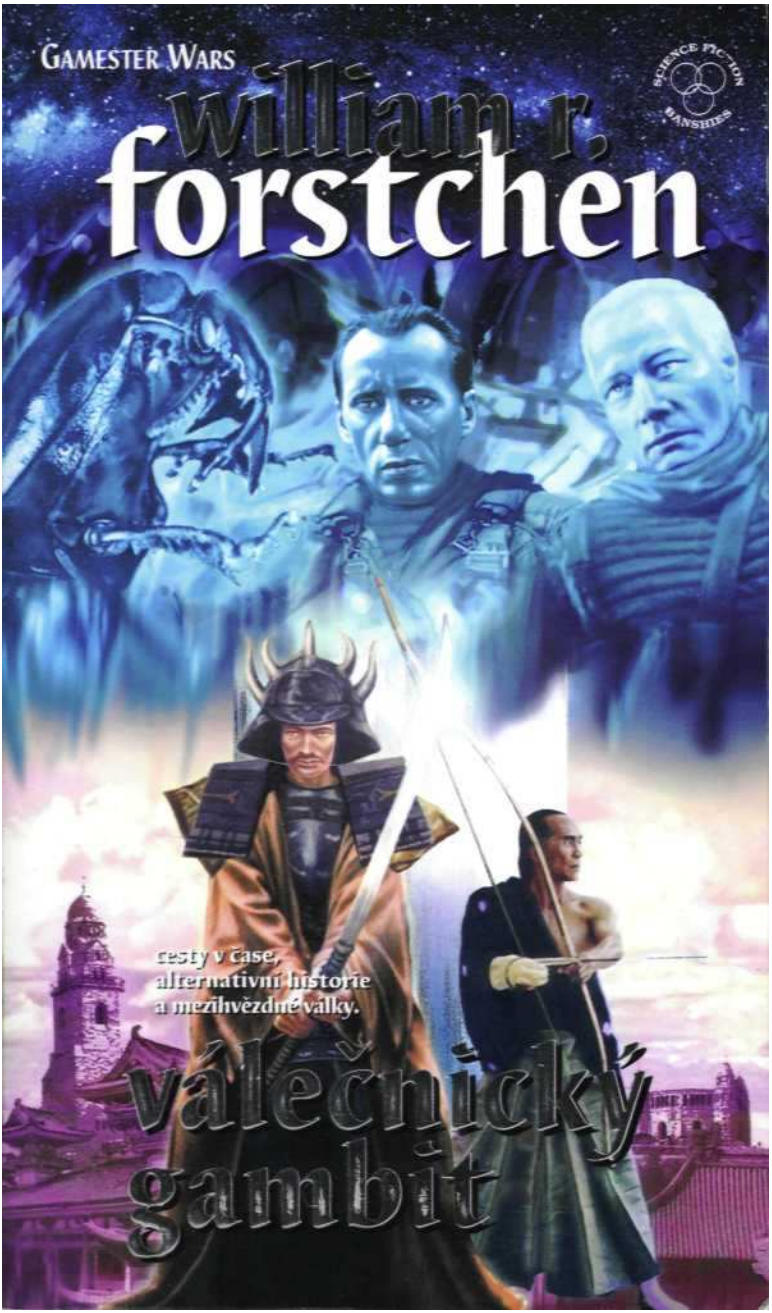

GAMESTER WARS
william r. forstchen
SCIENCE FICTION BANSHEE
cesty v čase, alternativní historie a mezihvězdné války.
válečnický gambit

Když se reality prolnou a dojde ke střetu historie s technologií!

Lidé a Gavarniané dokáží putovat časem i prostorem. Na stabilitu vesmíru dohlížejí Dozorci, kteří ukončili válku mezi rasami, a snaží se zabránit vzniku nového krveprolití nastolením pevných pravidel. Skutečnou válku zatím nahradily válečné hry - a závratně vysoké sázky - obojí porušující stanovený řád. V banku jsou hvězdné systémy i hrdost znepřátelených bytostí.

Do bitvy s cizím šampiónem, pro zábavu elity Velkého Magelanova Mračna přivedl Corbin Gablon zpět z dávných časů Alexandra Velikého.

Mělo to vypadat jako obyčejná hra. Ale Aldin Larice nemohl zůstat nečinně přihlížet zatímco Gablon směroval hru ke svému profitu a Alexandrově smrti. Rozhodl se odkrýt karty a přivolal na Gablona hněv vládnoucí třídy.

Nepoctivý hráč uvíznul na světě místními nazývaném „Díra“, se čtyřiadvaceti drsnými samuraji ze středověké Persie jako „tělesnými strážci“, neustále ve střehu nejen před Gablonem a jeho trénovanými zabijáky ale i před stovkami tisíc krvelačných domorodců. Aby získal Aldin svobodu, musí přežít čtyřicet dní. Vzrůstá v něm však podezření, že i tato hra je zmanipulována - a navíc místní domorodci mají své zájmy i netušené prostředky...

AMERICKÝ SPISOVATEL WILLIAM R. FORSTCHEN SE STEJNÉ JAKO HARRY TURTLEDOVE ZAMĚŘUJE NA PSANÍ SCIENCE-FICTION A FANTASY ROMÁNŮ Z ALTERNATIVNÍ HISTORIE. JE DRŽITELEM DOKTORÁTU Z AMERICKÉ VOJENSKÉ HISTORIE NA UNIVERZITĚ PURDUE. ŽIJE NA ZÁPADĚ SEVERNÍ KAROLÍNY A PRACUJE JAKO PROFESOR HISTORIE NA UNIVERZITĚ MONTREAT ANDERSON COLLEGE.

Poděkování

Během sbírání podkladů pro napsání této knihy jsem narazil na životopis japonského císaře Tsunayoshiho a jeho výnosy týkající se psů. Tsunayoshi byl jedním z prvních ochránců zvířat. Zvláštní důraz přitom kladl na psy, o nichž právem věřil, že jsou těmi nejvěrnějšími a nejušlechtilejšími tvory. Přál bych si, aby se takové zákony, spolu s patřičnými tresty, přenesly do dnešní doby a pomáhaly zde chránit naše čtyřnohé přátele, kteří nám jen chtějí sloužit a na oplátku žádají pouze lásku.

Proto zde píši toto malé poděkování císaři Tsunayoshimu a také mému oddanému druhovi, který trpělivě seděl u mých nohou, zatímco jsem psal nejednu knihu. Sdílel se mnou mé lepší i horší chvilky, vždy dychtivě čekal na můj úsměv a nikdy nezahořkl. když žádný nepřišel. Zvláštní díky tedy patří Iljovi Muromcovi, za něhož jsem před necelým tuctem let zaplatil deset dolarů a uzavřel tak nejlepší obchod svého života.

Mohu si jen přát, aby mé blízké neurazila skutečnost, že jsem je postavil naroveň psu a mrtvému císaři. Chtěl bych své poděkování ještě rozšířit o Karsten Henckell a její pomoc s teorií pravděpodobnosti, Susan Schwartz a Joela Rosenberga za správnou radu na správném místě a Stephena Sternse, mého moudrého a vždy chápajícího vydavatele. Samozřejmě bych sem měl zařadit také pár slov o Mer, bez jejíž láskyplné podpory bych bezpochyby nedokázal napsat ani jednu ze svých knih.

THE GAMESTER WARS THE ASSASSIN GAMBIT

Copyright © 1996 by **William R. Forstchen**

AU rights reserved, which includes to reproduce this book or portíons any form whatsoever.

Translation **O Lukáš Kučera, 2002**

Copyright 2002 © for the Czech edition by **BANSHIES**

CoverArt **© by Jan Patrik Krásný**

WILLIAM R. FORSTCHEN

Válečné hry

II.

válečnický gambit

Přátelství a čest jsou dva z nejvzácnějších darů, jaké může člověk v životě nalézt. Proto je tato kniha věnována čtyřem lidem, kteří mi ukázali jejich skutečnou hodnotu.

Johnu Minoví, Tomu Seayovi a Donnu Wrightovi. Vždy, když jsem potřeboval pomocnou ruku, byli jste nablízku. Mé tisíceré díky nemohou ani v nejmenším splatit to, co jste pro mě udělali.

Kevinu Maladymu, který pro mě byl vždy ztělesněním ctností a zásad samurajů. Ve věcech pravdy a odvahy se vždy snažím řídit tvým příkladem.

Úvod

Yedo, Japonsko, 1702

„Vylez ven, zbabělce. Vyjdi a postav se tváří v tvář Oišimu Kuranosukemu z domu Asano!“

„Nejsi v právu, vrahu,“ zavřeštěl na něj hlas ze setmělého nitra přístřešku. „Nejsi nic jiného, než zostuzený ronin beze cti. Tvůj pán si smrt zasloužil!“

„Právo? Co ty víš o právu?“ zařval Oiši. „A jak se opovažuješ mluvit o cti? Každé slovo, které vyjde z tvých úst, je prohnilé a zkažené. Vyjdi ven, Kiro, neboť jsi stále ještě císařovým šlechticem. Chovej se alespoň důstojně.“

„Odejdi pryč,“ zaječel Kira. „Tím, že na mě zaútočíš, porušíš císařovy zákony!“

Oiši tasil svůj dlouhý meč, a pak jeho jílec obřadně nabídl skrývajícímu se muži.

„Vezmi si mou čepel, když jsi neozbrojený. Postavím se ti sám pouze se svým kratším ostřím.“

„????lek čtyřiceti sedmi roninů. Určitě jsou tam venku s tebou.“

„Ale já jsem jejich vůdce,“ odpověděl Oiši měkce. „Pojď a postav se mi v boji jednoho proti jednomu. Pokud mě porazíš, budeš volný.“

„Nepošpiním si ruce. Jsem vznešený muž,“ zavzlykal Kira a ustoupil co nejdále od nabízeného meče.

„Pokud se mnou tedy nechceš bojovat, vezmi si mou kratší zbraň. V okamžiku, kdy se probodneš, ti posloužím jako pobočník a ukončím tvou bolest, ještě než první kapky tvé krve dopadnou na zem.“

Při těch slovech se Kirovy oči rozšířily děsem.

„Neměl jsem v úmyslu způsobit smrt tvého pána!“ zakvílel Kira zoufale.

Oiši potlačil svůj narůstající hněv a rozhodl se dopřát tomuto šlechtici, i když byl jeho nenáviděným nepřítelem, poslední důstojenství náležející jeho stavu.

„Bez slitování ses mému pánu otevřeně vysmíval. Namísto toho, abys mu pomohl naučit se vznešeným mravům, neustále jsi ho ponižoval a zesměšňoval, dokud neporušil císařův zákon o zákazu tasení zbraní u dvora a nepozvedl svůj meč proti tobě. Potom jsi se vyhnul boji a uprchl, a můj pán byl odsouzen k smrti. Od té chvíle se po celé dva roky skrýváš před hněvem domu Asano.“

Oiši vstoupil do přístřešku a zasunul svou kratší zbraň zpět do pochvy. Pak zvedl meč nad hlavu. Stál u Kiry tak blízko, že ve vzduchu téměř cítil pach jeho strachu.

„Přišel čas, Kiro,“ zašeptal.

Kira zaječel hrůzou a skočil na něj.

Oiši hbitě ustoupil zpět a mírně do strany. Jeho úder byl tak rychlý a jistý, že Kirovo tělo ještě pokračovalo několik kroků kupředu, než se bezvládně sesulo k zemi. Přítmím místnosti se rozstříkla sprška šarlatově rudé krve.

Oiši se sehnul k zemi, uchopil Kirovu hlavu a rychlým krokem vyšel ven do denního světla.

„Je konec,“ řekl tiše. Nikdo z jeho čtyřiceti šesti druhů se však neusmál ani radostně nevykřikl. Všichni totiž chápali, i když o tom nikdy nehovořili nahlas, na jakou cestu se vydali v okamžiku, kdy společně přísahali, že smrt svého pána pomstí prolitím Kirovy krve. Konali tak, jak jim velela jejich samurajská čest, jejíž volání bylo silnější než císařovy zákony. Bylo nemyslitelné, aby kráčeli pod jedním sluncem spolu s mužem, jenž se stal zhoubou jejich pána. Nyní však nastal čas, kdy se museli podrobit zákonům císaře a celé této země. Každý z nich po celou dobu věděl, že je pouze jediný trest, jímž je možno smýt vinu za zabití jednoho z císařových nejmilejších dvořanů. Museli spáchat seppuku.

„Došli jsme na konec cesty, kterou nám osud připravil, a učinili jsme tak se ctí,“ řekl Oiši klidně. „Připravme se na setkání s našimi otci.“

Kirdhuk, Arménie, 1256

„Je to beznadějné, můj pane. Dostali se až k bráně do vnitřní pevnosti a teď přinášejí beranidlo, s nímž ji chtějí vyrazit.“

„Potom nastal čas, abychom čelili našemu osudu," pronesl Hassan a jeho snědá tvář se zkřivila hněvem. „Předej zbývajícím mužům rozkaz, aby se stáhli do knihovny. Tam zapálíme naši hranici."

Refik beze slova odešel z přijímací komnaty.

Hassan se zvedl ze svého trůnu a rozhlédl se kolem sebe po prázdné místnosti. Kdysi tu stávaly stovky jeho věrných připravených vyplnit jeho přání. Bývali tu Refik s Daisem, kteří v řádu patřili k nejvýše postaveným, a za nimi tiše čekal zástup jejich služebníků. Oni tvořili ozbrojenou paži Ismáflitů - oni byli Hashashiny. . Skrze sílu a moc assassinů po celých dvě stě roků ovládali skrytou říši v samém srdci Islámu. Říši, která jim nyní nezadržitelně proklouzávala mezi prsty.

Z dálky k Hassanovým uším dolehlo další tlumené zadunění těžkého beranidla, pod jehož náporem musela co nevidět padnout i poslední z bran.

Tak tedy nastává konec všeho, pomyslel si Hassan tesklivě. Pokusili se vzepřít nespočetným mongolským hordám, které se na ně valily směrem od východu. A snad by je i dokázali odrazit, kdyby se jejich svatý řád opevnil ve stovce tvrzí stojících na vrcholcích Libanonských hor, jež shlížely dolů k pobřeží Kaspického moře. Nejvyšší duchovní vůdce řádu, zvaný též Stařec z hory, však porušil všechna pravidla, která zakladatelé jejich společenství na počátku stanovili a ve své nekonečné pošetilosti se pokusil vyjednávat s mongolským chánem Manguem.

Po odhalení největších tajemství jejich řádu, vydal bez boje hlavní pevnost jménem Alamut a spolu s ní předal nepříteli i úplný seznam tisíců zasvěcenců. Podle těchto listin bylo možné vyhledat každého z assassinů, kteří přebývali nepoznáni mezi početným obyvatelstvem měst a vesnic této země. Vinou tohoto rozhodnutí zmizela největší zbraň řádu v podobě strachu z možného zavraždění. Mongolové se v tom okamžiku vrhli vpřed jako přílivová vlna, zabili všechny skryté služebníky a odvážili se útoku, o němž se nikomu z vůdců Islámu ani nesnilo.

A nyní se pod náporem nepřátel hroutila i poslední z tvrzí a Hassan, který se po Starcově smrti stal posledním nejvyšším vůdcem řádu. umíral spolu s ní.

Ve dveřích se znovu objevil Refik, který jako by ho chtěl pobídnout ke spěchu.

„Už nás zůstalo pouze čtyřicet pět," zašeptal Refik.

„Jsou připraveni?" zeptal se Hassan.

„Chtějí se ctí zemřít ve tvém a v Prorokově jménu."

Hassan se krátce zasmál. „Se ctí, říkáš?"

Refik se na něj zmateně podíval.

Ale ovšem, pomyslel si Hassan, i tento muž je naplněn nesmyslnou představou cti spočívající v mučednické smrti ve jménu jejich ismáílitské víry. To vše ale byla pouhopouhá lež. Refik však patřil k těm, kteří stále věřili, a před jejichž zraky nemělo být nikdy odhaleno poslední a největší tajemství řádu.

Sen o mučednictví a posvátné cti nebyl ničím více, než omamnou vidinou bláznů. Pouze mistrům a velmistrům byla zjevena konečná pravda, která nejvíce připomínala otevřenou mrtvolu ležící na stole.

Čest neměla žádný smysl a příslib věčného ráje byl pouhým nástrojem, který vůdci řádu používali, aby pro své záměry získali nováčky. Těm pak dovolili snít bláhový sen o mučednické smrti ve jménu šíitských Ismáílitů. Ve skrytých zahradách Alamutu jim podávali hašiš a mladí muži tak na krátký čas zakusili veškerá potěšení, jaká si jen dovedli představit. Potom však byli vyrváni z krásného opojení a odvedeni pryč. Mistři jim řekli, že na malou chvíli zahlédli blaženství ráje, do něhož není těžké vrátit se navěky. Stačilo jen pevně sevřít nůž, jenž jim vtiskli do dlaně, a probodnout jím oběť, na niž ukázali. Proto se vrazi odhodlaně vrhali vstříc vlastní smrti, kterou naplňovali své pravé poslání, jímž bylo udržovat moc těch, kteří vládli.

Pouze nejužší kruh mistrů a velmistrů znal skutečnou pravdu — jediné, na čem záleželo, bylo šíření plíživého strachu a upevňování postavení řádu. Každý, kdo věřil něčemu jinému, byl zaslepenec a hlupák.

„Pojďme, ať zemřeme se ctí," řekl Hassan chladně. „Brzy již zakusíme nespočetná potěšení ráje."

V Refikově upřeném pohledu zaplála jiskra nezlomné víry. Oddaný služebník netušil, jaká nenávist a palčivá zloba číhá v Hassanově srdci.

Planeta Livola, Velké magelanovo mračno, 3—15— 3145 CA

Odesilatel:Xsarn Prime

Příjemce: taug Bukha Předmět: možná hra

Obdržel jsem vaši zprávu ze 3—14. Souhlasím s vaší myšlenkou na „rozptýlení, zatímco se účetní pokusí dát do pořádku nesrovnalosti vzniklé vinou Alexandrijské hry.“

Máte nějaké návrhy týkající se historického období, které bychom případně zahrnuli? Vzhledem k tomu, že jste zmínil „porušení ve věci cti postavení koha,“ měl bych jednoho či dva bojovníky, kteří by se mohli ukázat použitelnými.

Připojte se ke mně dnes u oběda, probereme spolu předběžná opatření.

Kapitola první

„Aldine, pozor!“

Ach bože, už ne!

Aldin se bezděčně přikrčil za nejbližší překážkou, kterou v tomto případě tvořilo několik řad na sobě stojících vinných sudů.

První střela roztříštila dřevo těsně vedle jeho hlavy. Zasypala ho sprška ostrých třísek a úlomků a přelila se přes něj vlna rubínově rudého burgundského.

„Aldine, máš ho nalevo!“

Aldin byl sice ještě napůl oslepený pomalu splaskávající pěnou, ale rychle vykročil po obvodu svého úkrytu.

Prostorem skladiště zaburácely další dva ohlušující výbuchy a ozvala se salva rychle po sobě jdoucích výstřelů, která rozervala další z beden. Tentokrát se do všech stran rozprskla záplava nejvybranějších Halparinianských muškátů, jež byly gafskými znalci velmi ceněny.

„Jaroslave!“

Neozvala se *žádná* odpověď. Zatraceně, copak ho přece jen nakonec dostali?

Jedinou odezvou na jeho volání bylo obnovení zuřivé palby, která spustila řetězovou reakci mezi tříštícími se lahvemi šampaňského.

Aldin se opatrně rozeběhl kupředu a rukou nahmatal svou pistoli. Umělohmotná pažba mu hladce vklouzla do dlaně, ale pokud mu zbraň měla dodat více sebedůvěry, stal se spíše pravý opak a on se roztřásl.

Opřel se zády o vysokou stěnu tvořenou velkými krabicemi, tiše se přikrčil k zemi a odsunul pojistku.

Pětkrát během posledních šesti měsíců, pomyslel si Aldin znechuceně. Copak to ten Gablona nikdy nevzdá?

Vzápětí si však uvědomil, že jakákoli naděje na skončení této záležitosti je směšná. Představa, že by věci mohly zůstat ve stavu, v

jakém se nacházely po Alexandrijské hře, byla prostě nesmyslná. Corbin Gablona konečně přišel na to, jakým způsobem byl připraven o své království a Aldin se rázem stal štvancem, kterého jeho dřívější zaměstnavatel pronásledoval z jednoho konce Mračna na druhý. Ne, Gablona toho nikdy nenechá. Jediné uspokojení mu přinášela myšlenka na to, jak Corbin Gablona těžce strádá v převýchovném táboře. To však nemělo žádný vliv na to, že lidé najatí zbytkem Gablonovy rodiny dál pokračovali v plnění zadaného úkolu.

Aldin ztuhl. Zpoza rohu jedné z beden se vynořila ruka třímající zbraň typu Erik 10. Tento úctyhodný kousek se nabíjel desetimilimetrovými výbušnými střelami, které hravě prorazily i ty nejposlednější neprůstřelné vesty ze zvláštních vláken. Dokázaly by možná proniknout i zdvojenou ochranou, již měl Aldin skrytou pod svými šaty. Aldin zdvihl svou zbraň a vyčkával.

Za dlaní se postupně objevila celá paže a právě v okamžiku, kdy Aldin začal pomalu mačkat spoušť, se ukázalo i jedno vyděšené oko.

Aldin s úlevou vydechl. Jaroslav, jeho dlouholetý společník a spiklenec v poslední hře, se k němu tiše přikradl a skrčil se vedle něj.

„Kolik?“ zašeptal Aldin.

„Myslím, že je jenom jeden.“

„Jak to sakra...“ začal Aldin, ale zarazil se vpůli věty, neboť věděl, že jeho přítel neví o nic více než on. Nastoupili na palubu tohoto pomalého nákladního plavidla třetí třídy, které mířilo k systému Rafta-ne, kde pro ně Aldinův starý vasbijský známý Zergh našel bezpečné útočiště. Na lodi cestovalo několik stovek lidí, z nichž každý mohl být najatým vrahem, ale to bylo nebezpečí, jež museli podstoupit. Dny jeho soukromých letů minuly, když při třetím útoku vzala za své celá jeho loď a on v současné době neměl sebemenší možnost pořídit si novou. Koupit si vlastní plavidlo znamenalo jít do banky a v případě, že by se odněkud pokusil čerpat ze svého konta, věděli by ihned Gablonovi hoši, kde přesně se nachází. Vlastně to nebyli jenom hoši -poslední útok se zdál být velice slibný a příjemný až do okamžiku, kdy se ho pokusila bodnout do oka šipkou namočenou v prudkém jedu.

Po celé dlouhé dva týdny, které cesta sem trvala, se skrýval ve své kajutě a pouhých několik minut před přistáním na Rafta-ne byl

přepaden ve skladišti zavazadel a nákladu. A to všechno se stalo jen proto, že si chtěl vyzvednout několik mizerných lahví vína, jež byly, jak mu řekl xsarnský číšník, propašovány dovnitř a on si je teď měl vyzvednout.

Jaroslavovy oči se rozšířily strachem. Aldin se rychle otočil a zmáčkl spoušť. Zbraň sebou nejméně půltuctukrát silně trhla a další řada lahví vybuchla ve sprše střepů a vína.

Zpoza rozstřílených beden vyskočil najatý vrah.

Vyděšený Aldin vyprázdnil najednou celý zbytek svého zásobníku a po podlaze skladiště se rozlilo několik set galonů nejlepšího džusu. Vzápětí se ze země s divokým výkřikem zdvihl Jaroslav a se zbraní sevřenou v nikách a široce rozkročenýma nohama vypálil všechny své náboje. Nákladovou palubou znovu zazněly dunivé výstřely, které se od kovových stěn odrážely v mnohonásobných ozvěnách. Vrah se zatočil na místě, sesul se na zem, kde sebou ještě několik vteřin divoce škubal, a pak zůstal ležet bez hnutí.

Z obrovských děr zejících v místech, kde bývala jeho hruď, se vyřinul proud červeného slizu. Jaroslav se k mrtvole opatrně přibližoval a přitom horečnatě znovu plnil zásobník. Právě když se chystal vykopnout muži zbraň z ruky, tělo se vzpřímilo do sedu a vrah zvedl ruku s pistolí. Jaroslav mu bleskurychle přiložil hlaveň k hlavě a vyprázdnil do ní další tucet ran.

Lebka zmizela v krvavé sprše, ale zbytek mrtvoly sebou stále křečovitě házel, dokud opět nezůstal bezvládně ležet.

Aldin přišel opatrně blíže a s pohledem upřeným na nehybné pozůstatky ležící na podlaze stanul vedle svého přítele.

„Měly ho přece zabít už naše první výstřely," zašeptal Aldin.

„Byl to android," odpověděl Jaroslav třesoucím se hlasem a odkopl stranou robotovu zbraň.

Oba muži se na sebe podívali s očima rozšířenýma hrůzou z náhlého poznám. Samo o sobě bylo dost děsivé, že se je Gablona vytrvale pokoušel zabít, ale že k tomu používal androidy... Napodobeniny lidských bytostí znamenaly vážné porušení práva. Služební roboti měli zákonem omezené schopnosti, a co bylo ještě důležitější, museli jako

roboti také vypadat. Jako vrazi byli androidi mnohem nebezpečnější než lidé, protože neznali strach z bolesti, trestu nebo smrti a proto se od chvíle, kdy dostali zadaný svůj cíl, stávali téměř neporazitelnými.

Aldin s Jaroslavem se obrátili a rozeběhli se ke dveřím v zoufalé snaze uniknout co nejrychleji ze skladiště na hlavní palubu.

U poslední řady beden se zastavili a opatrně se rozhlédli do všech stran v obavě, že by zde robot někde mohl mít druha.

„Vzduch je čistý," zašeptal Aldin a rozeběhl se k jednomu ze vstupních otvorů. Chytil se madla a silným trhnutím odsunul pohyblivou stěnu stranou. Vzápětí zůstal oněměle hledět na Xsarnského číšníka stojícího na druhé straně, který mu předtím pověděl o těch lahvích vína.

Xsarn hleděl přímo na něj a přívětivě se usmál. Když se mu však Aldin podíval do očí, poznal pravdu.

„Je to past!" zařval a pokusil se uskočit zpět, ale zakopl přitom o za sebou stojícího Jaroslava. Vzápětí oba upadli na zem a číšník, který se mezitím protáhl dovnitř, se nyní tyčil přímo nad nimi.

Xsarn vytáhl zpod svého oděvu těžký Erik 15, což byla zbraň schopná prorazit svou obrovskou silou otvor do samého trupu lodi.

„Malý dárek od vašich starých přátel," řekl číšník tiše a tvář mu zkroutil zlomyslný úšklebek. Litují prý pouze toho, že tu teď nemohou stát se mnou a dívat se na vás."

„Je čas jít spát." S těmi slovy namířil pistoli na Aldinovu hruď a ukazováčkem stiskl spoušť.

* * *

„Je čas vstávat, bratře Corbine."

„Tak zaprvé, nejsem žádný tvůj bratr a za druhé, nemám nejmenší chuť vstávat."

Dozorcovy bledé, bezkrevné rty se stočily do blahosklonného, nadřazeného úsměvu. Vznášeje se ve vzduchu s dlouhými rouchy klouzajícími za ním po zemi, vplul Losa do místnosti a sklonil se nad Corbinovou tvrdou pryčnou.

„Ach, bratře Corbine, v našem nitru jsme zde všichni bratry. Je hodinu před úsvitem a nastal čas, abys započal svůj nový den.“

„Poslouchej, Loso nebo Lojzo, nebo jak se to jenom jmenuješ, teď mluvíš s Corbinem Gablonou, tak si to laskavě zapamatuj Už mám dost těch tvých převýchovných sraček a nehodlám pokračovat, takže klidně udeř.“

„Jak si přeješ,“ zašeptal Losa a jeho svatouškovsky nadřazený úsměv se přitom téměř nepohnul.

Corbmovým tělem projelo bodavé zachvění. „Vy mizerové. Přísahám, že kdybych na sobě neměl ten zatracený oblek, zakroutil bych vám těmi vychrtlými krčky!“

Ještě než dokončil svůj vzdorovitý proslov, Corbm v duchu zaklel. Losa káravě zdvihl prst, jako by napomínal neposlušné dítě.

Pálení zesílilo, ale nedalo se přímo nazvat bolestí. Dozorce nebylo možné nařknout z týrání svých svěřenců, avšak pocit, který v nich dokázali vyvolat, se zdál být přinejmenším stejně nepříjemný. Corbmovi rázem připadalo, že se na něj vrhly tisíce komárů posedlých krvelačným šílenstvím.

Nadávající a svíjející se Corbm se ze sebe pokoušel servat oblek, který naprosto dokonale přiléhal k jeho pokožce. Úbor zvenku dokonce i vypadal jako kůže, která beze zbytku obepínala každý záhyb jeho 300 liber vážícího těla.

Pokoušel se vydržet to strašlivé štípání, ale on i Losa věděli, že je pouze otázkou času, kdy podlehne. Některé dny zatvrzele vzdoroval dvě a někdy i tři minuty. K čemu to však vůbec bylo? Každá jeho neodvratná porážka, pomyslel si v duchu hořce, byla malým vítězstvím pro druhou stranu.

„Dobře, dobře!“ zařval Corbm a k šílenství dohánějící pocit okamžitě ustal.

„Sakra, rad bych. „ Losův zdvižený prst ho zastavil v půli slova

„Pojď, můj drahý bratře. Jednou v budoucnu mi snad poděkuješ, že jsem ti ukázal cestu k bratrství s ostatními myslícími bytostmi. Touhou nás Dozorců je pouze to, aby ti pod námi žili v míru Násilí v jakékoli

podobě se nám oškliví a stejně tak by to mělo být i s tebou Musíš přece chápat, že náš svobodomyslný, osvícený přístup je mnohem lepší, než vaše zpátečnické válečné štváčství Není to tak, bratře?“

Corbm se na něj zlostně zahleděl „Jo, jasně „

„Bratře,“ řekl Losa sladce a na tváři mu stále přetrvával neměnný úsměv

„Bratře,“ zamumlal Corbin, zatímco se zdvihal ze svého lůžka a vykračoval vstříc osmdesátému sedmému dni své „převýchovy“ Měl za sebou necelých devadesát a zbývalo mu už pouze dva tisíce devět set třináct, tedy pokud by mu byl prominut zbytek trestu pro dobré chování.

O několik minut později oba dva procházeli hlavní chodbou. Corbin pomalu kráčel vpřed se svěšenými rameny kousek za vznášejícím se Dozorcem.

Jediným místem, kam ještě nedokázali proniknout, zůstaly jeho myšlenky Corbm však tušil, že ani ty neuchrání příliš dlouho Budou ho oslabovat a nahlodávat přibližně rok nebo tak nějak a jakmile tato část přípravy skončí, napojí se na jeho nervové dráhy a ovládnou ho i zevnitř Corbm nenáviděl všudypřítomné pomyšlení, že nikdo nikdy Dozorce v jejich hře nepřechytračil ani neporazil První stupeň převýchovy nakonec každý opustil jako mírně se usmívající tupec. Takoví lidé pak dokázali celé dny hovořit o mravních důsledcích pojídání salátu ve strachu z toho, že by rostliny mohly vnímat a nemusely by proto zrovna milovat někoho, kdo se do nich právě zakousl.

Zatraceně. Napochodoval přímo do pasti. Dozorci byli ve věci zákona naprostými a bezvýhradnými puntičkáři. Corbm dospěl k závěru, že jeho právníci by je s použitím různých kliček mohli u soudu přitlačit ke zdi takovým způsobem, že by trvalo celé roky, než by vůbec došlo k prvnímu slyšení. Jediné co mezitím musel dělat, bylo držet se pěkně stranou a při zemi, aby ho nemohli sebrat s odvoláním na ochrannou vazbu.

Zatímco se však ukrýval na člunu rozkoší na druhém konci Malého mračna, někdo ho prásknul. Dozorci přiletěli s nejméně půltuctem lodí, odřízli mu veškeré únikové cesty a během hodiny ho měli ve svém přiléhavém obleku.

„O čem přemýšlíš, bratře[7]“ zeptal se Losa se zájmem a ohlížeje se přes rameno, upřel na Corbina pohled všech svých čtyř očí.

„Ale o ničem, jen bys mě znovu spálil,“ odsekl Corbm

„Bratře..“

„Dobrá, dobrá, ale stejně vím, že bys mě znovu spálil, bratře,“ zavrčel Corbm a vložil do posledního slova tolik výhružné nenávisti, kolik byl jenom schopen.

„Ne, bratře, my Dozorci vždy chceme znát úplnou pravdu Ve skutečnosti bych se cítil mnohem hůře, kdybych věděl, že mi lžeš pouze ze strachu Musíš pochopit, bratře, že pravda a dokonalé, mírumilovné soužití je tím, co bychom chtěli předat vám, kteří jste našimi zaostalými a nevzdělanými souputníky Proto se neboj a pověz mi, co se skrývá ve tvém srdci, můj příteli“

„Přemýšlel jsem o tom, kdo mě udal. bratře.“

„Protože pravda sama nemůže nikomu ublížit, jsem rad, že ti to mohu sdělit. Byl to tvůj starý protivník Sigma Azermatti Jeho lidé zjistili, kde se ukrýváš, a potom se s námi o své znalosti podělili“

„Cože, ten zparchantělý syčák, Tím porušil veškerá pravidla Nedodržel smlouvu o nedonášení vám, bastardům“

„Bratře,“ pronesl Losa chladně a tváří mu krátce… „Bratře,“ odvětil Corbin chvatně Věděl, že v otázkách týkajících se rozmnožování a zákonné průkaznosti svého původu jsou Dozorci značně přecitlivělí, a v duchu se musel zasmát nad Losovým vnitřním odporem a rozpaky

„Tak je to lepší Kromě toho ti musím říci, že učinil správnou věc. Možná ještě je nějaká naděje, že i on nalezne svou cestu k všeobjímajícímu míru. Koneckonců, bratře Gablono, byl jsi pořadatelem jedné z těch nechutných her, v niž jsi k naši hrůze a ohromení zašel tak daleko, že jsi se pokoušel podvádět.

„Jo, přišli jste si pro mě, protože jsem si užíval trochu zábavy. Ale vy, chlapci, jste kdysi během jediného dne zpustošili půltuctů našich světů. To mi laskavě vysvětli, bratře',„

„Pojď, Corbine, to už jsme přece spolu prošli. My jsem vaše světy „nezpustošili“, jak říkáš. To jste učinili vy sami. My jsme pouze uložili

zařízení na správná místa a umožnili jsme obyvatelům, aby odtud v klidu a bezpečí odešli. Nálože se měly odpálit pouze v případě, že by tví předci zatvrzele dál pokračovali v bojích. Oni však nesložili zbraně a proto byly světy zničeny Můžeme tedy říci, že jste si sami přivodili svou zkázu.

Strašné," řekl Losa nešťastně, „ale účinné. Veškeré války pak jednou pro vždy ustaly. My jsme potom vyřadili veškeré vaše systémy z provozu a vyrobili jsme zařízení pro meziplanetární kontrolu, která vám zabránila v opětovném rozšíření bojů. Je smutné, že je nás tak málo a nemůžeme být zároveň na všech místech, kde je nás třeba. Nakonec jsme však zastavili všechny vaše větší srážky. Působí nám však značnou bolest, když takoví, jako jsi ty, podněcují mezi zpatečníky a divochy touhu po krvavém boji, a navíc se ještě snaží podvádět"

„Podvádět jsi říkal? Byl jsem jen chytřejší než ostatní."

„Chtěl jsem jim jen stihnout provést dříve to, co se chystali udělat oni mně."

„Zdáš se být nenapravitelný, Corbine Gablono. Když však budeme mít dostatek času, pochopíš nakonec nerozum a pošetilost cest, po nichž jsi se až dosud ubíral. Právě jsme došli na místo tvé dnešní výuky."

Losa se zastavil a ukázal směrem ke dveřím, které se před nimi doširoka otevřely. Za nimi se naskýtal výhled na nádvoří, kde stálo půltuctů služebních robotů, jež svým vzhledem vzdáleně připomínali Dozorce. Ti tvořili spolu s Losou a Vushem jediné zaměstnance této převýchovné stanice a všichni společně se již od samého začátku věnovali jenom a jenom jemu.

„Ach ne, ne shromáždění za podporu míru," zasténal Corbin.

„Pojď za mnou, máme pro tebe připravenou celou řadu přednášek o cestě k všeobecnému míru. Tato je sedmá z celkového počtu dvou set. Roboti jsou již celí nedočkaví, aby se mohli podílet na tvém dalším vzdělávání."

„Prostě mě odsud pusťte," zakvílel náhle Corbin zoufale. „Udělám nebo podepíšu cokoliv si budete přát, ale nenuťte mě žít dál na tomhle strašlivém místě. Já už prostě nesnesu další den poslouchání těch hovadin!"

„Správně, správně,“ odvětil Losa, „tvé rozrušení je dobrým znamením, neboť značí, že se stáváš přístupnějším k pravdám, které se ti snažíme předat. Nyní vejdi, bude to pro tebe dobré.“

„Nikdy jsem nevěřil nikomu, kdo mi tvrdil, že pro mě něco bude dobré,“ odsekl Corbin.

Losa podrážděně zvedl ruku, což Corbinovi napovědělo, že stačí jen málo, aby byl za svůj odpor znovu potrestán. Náhle se zdáli ozval pronikavý zvuk píšťalky.

„Zůstaň, kde právě jsi a nehýbej se,“ přikázal Losa Corbinovi. Pak se rychle obrátil k robotům stojícím za dveřmi a kývl na ně.

„Co se děje?“ chtěl vědět Corbin, když pronikavý pískavý zvuk každým okamžikem sílil.

„Nic, co by tě mělo zajímat.“

Vzápětí se přímo před Corbinovými zraky uprostřed hlavní dvorany ve vzduchu zachvěl jakýsi tvar, který v příští vteřině následovalo nejméně šest dalších.

„Zerghu!“ zařval Corbin, jakmile první tetelící se obrys přijal pevnější tvar a proměnil se v živoucí bytost, když přenosový paprsek dokončil svou činnost.

Losa se obrátil, aby se postavil Gavarnianskému Kohovy, který dříve pomáhal uspořádat Alexandrijskou hru.

Okolo stárnoucího gafy se v příští vteřině zhmotnily zbylé postavy a za nimi se objevil další tucet mihotavých obrysů... Všichni to byli xsarni a jejich zbraně připravené k výstřelu mířily na Dozorce i jeho roboty.

„Toto je naprosto nepřípustné,“ pronesl Losa, který si stále udržoval svou vnitřní vyrovnanost a jeho lehce nadřazený úsměv se ani na okamžik nezachvěl.

„Trvalo nám dost dlouho, než jsme zjistili, kam jste ho schovali,“ promluvil Zergh konečně. „A ještě déle nám zabralo vyřazení vašich ochranných systémů, které nám bránily ve vstupu. Teď jsme si ale přišli pro koha Gablonu.“

„To je ono,“ zavýskl Corbin škodolibě. „Nandej mu to, a pak odsud vypadneme.“

„Obávám se, že to vám nemohu dovolit,“ řekl Losa tiše. „Náš svěřenec musí strávit ještě téměř tři tisíce dní v ochranné vazbě.“

„Kašlu ti na tu tvou ochrannou vazbu.“ Gablona se zachechtal a několika kroky přešel k Zerghovi. „Odpráskněte ty bastardy a ať už jsme pryč.“

„Bezpochyby víte, že zabití Dozorce pro vás bude mít nanejvýš nepříjemné důsledky,“ upozornil je Losa klidným hlasem. „Samozřejmě to neříkám kvůli sobě, ale z upřímného zájmu o vaše blaho, mí bratři.“

Corbin se znovu hrubě zachechtal a natáhl se po Zerghově zbrani.

„Neměj strach,“ odpověděl Zergh, „přišli jsme si jen pro Gablonu.“

Pak bez dalších slov obrátil hlaveň a zamířil s ní přímo na Corbinovu hruď.

„Je čas jít spát,“ řekl Zergh chladně a zmáčkl spoušť.

* * *

„Pánové, pánové, prosím, mohli byste se uklidnit a obnovit pořádek? Pánové, prosím!“

Xsarnovo rozrušení mezitím dosáhlo bodu zlomu a po těchto jeho slovech následovala obvyklá odezva Xsarnského těla na přílišné duševní vypětí. Místností se rozstříkla sprška složená z jeho trávicích šťáv a pozůstatků posledního jídla.

Úlek způsobený smrdutou záplavou zabránil taugu Bukhovi, aby udeřil svou zaťatou pěstí na solar plexus Zoly Faldona. Všichni kohové zúčastění v hádce se zarazili jako jeden muž, obrátili se a vzápětí začali z plných plic nadávat a spílat nebohému Xsarnovi, který se pokoušel předsedat celému shromáždění.

Několik Xsarnových společníků z obou stran přistoupilo ke svému druhovi a zdvihlo se na zadních nohách.

„Buďto okamžitě sklapnete,“ zařval jeden z nich, „nebo se vám dostane stejné péče i od nás.“

Tato výhružka konečně ztišila celé pozdvižení a skupinka kohů se stáhla zpátky. Většina z nich si sice mezi sebou stále vyměňovala nejrůznější hrozby a urážky, ale nyní již mnohem tišími hlasy, takže bylo možné zaslechnout předsedajícího Xsarna.

„Pánové, prosím, mohli byste se všichni vrátit na svá místa? Snad bych vám mohl připomenout staré rčení, že čas jsou peníze. Koneckonců v sálech pod schody čeká přinejmenším dva tisíce právníků a ještě dvakrát tolik účetních a všichni si to bezpochyby nechají zaplatit.“

V místnosti pomalu zavládlo ticho, které rušili jen roboti vytírající zbytky Xsarnova výbuchu a uklízející stůl, u něhož předtím stál jeden z nižších gafských kohů. Ten během rozepře se svým sousedem potřísnil nábytek krví.

„Dobře. Vzpomeňte si, že jsme kohové, a jako takoví bychom se měli chovat s určitou důstojností.

Nyní se vraťme k hlavnímu důvodu tohoto shromáždění. Tím je ve zkratce řečeno skutečnost, že od dnešního poledne běžného času budou veškeré společné vklady převedené v souvislosti s tím, co je dnes známo jako Alexandrijská hra, zmrazený. Všechny společnosti musí svolanému kontrolnímu výboru předložit k nahlédnutí a posouzení úplné účetnictví. Tento výbor bude následně s účetními a právními zástupci dřívějších majitelů pracovat na objasnění pozadí celého případu. Jakmile bude zjištěno, jaké prostředky byly podvodně převedeny, bude se výbor pokoušet o jejich zpětné získám a navrácení společností jejich původním majitelům.

Souhlasíte s tím?“

Jeden z gafských kohů se začal zvedat, aby promluvil. Následovalo několikeré zaklení, jak se dva nebo tři další gafové pod vedením tauga Bukhy také postavili a obklopili svého krajana. Následující rozprava trvala jen krátce, a pak se hlouček znovu rozpadl.

Gaf, který se postavil první, měl v obličeji dotčený výraz a vzápětí se s chabým pokrčením ramen posadil zpět na své místo.

„Dobře. Tedy alespoň na tomto jsme se shodli,“ řekl předsedající Xsarn. Všichni to nyní zaznamenejte do svých paměťových desek.“

Všichni přítomní po jeho slovech natáhli ruce, tlapy nebo tykadla k elektronickým zapisovačům a dotekem stvrdili svůj souhlas.

Místností proběhlo několikeré tiché povzdechnutí.

„Máme za sebou první krok," řekl Bukha tiše, „ale leží před námi ještě další potíže."

„Další potíže?" prohodil Zola *tázavě.* „Zatraceně, bude trvat nejméně sto let, než se podaří vyřešit třeba jen jeden z těch všech problémů. Nejhorší na tom všem je, že byla v té prokleté Alexandrijské hře prosázena nejméně polovina prostředků z celého Mračna. Pak se začaly šířit zvěsti, že možná něco není v pořádku a výsledky nejsou takové, jak si všichni myslíme."

„A v té chvíli jste se vy hlupáci začali snažit vydrancovat vklady jakékoli společnosti, která se zúčastnila. Nikoho z vás přitom nenapadlo zajít za mnou, jakožto ředitelem celé hry," pronesl chladně Xsarn, který se ze všech sil pokoušel zůstat klidný.

„Vše by dnes bylo mnohem jednodušší, kdybychom byli všechny účty zmrazili již tehdy. Mohli jsme bez větších potíží navrátit společnosti jejich původním majitelům a naše současné potíže by vůbec nevznikly. Ale ne, všech se vás zmocnila chamtivost a lakota a mysleli jste si, že dokážete účty vyloupit dříve, než je budete muset vrátit zpět."

„Nepodstatné," odvětil Yarvin, jeden z nižších kohů, přezíravě.

„Nepodstatné?" zařval na něj Vol, člověk, který ve hrách přišel o značné prostředky. „Moji účetní mi hlásí, že budu mít štěstí, když získám nazpět polovinu celého jmění, které ode mě bylo pod falešnou záminkou vylákáno. A jestli se nemýlím, tak jste to byli právě vy, gafové, kdo na tom nejvíce vydělal."

„To je lež," zakřičel Bukha a znovu se vymrštil na nohy.

„Poslyšte, jestli chcete z celé věci udělat něco většího," prohlásil Zola zlověstným hlasem, „my lidé vám v tom více než ochotně vyjdeme vstříc."

Místností zaznělo znepokojené zahučení. Dosud nikým nevyslovená hrozba, která visela ve vzduchu již celé dny, se konečně vynořila na

světlo a všichni zúčastnění si rázem uvědomili, že se pohybují po velice tenkém ledě. Bez ohledu na Dozorce se teď v povětří vznášel pach krve.

„Pánové, prosím, nezapomínejme na naše postavení a pověst v okolním světě," řekl Xsarn smířlivě a natáhl první i druhý pár svých paží v uklidňujícím gestu. „Už jsme učinili první krok, když jsme počínaje dneškem souhlasili se zmrazením všech prostředků. Účetní i právníci všech postižených budou mít nyní neomezený přístup k dokladům jimi dříve vlastněných společností, které se nyní nacházejí pod mojí nucenou správou. Během krátké doby tak bude možné zjistit, jaké částky byly převedeny po změně majitele a ty pak budou, po odečtení poplatků za služby mé společnosti, vráceny nazpět."

Při jeho posledních slovech se jak ze strany lidí, tak i gafů, ozval nespokojený šepot. Obě strany si však vzápětí uvědomily, že bez xsarnů sloužících jako smírčí soudci, by se vzniklý zmatek nikomu rozplést nepodařilo.

„Kdo ale pokryje zákonné poplatky vaší auditorské společnosti?" zeptal se Zola popuzeně. „Ty úřednické pijavice nás připraví i o poslední zbytky našich prostředků. Zatraceně, vždyť jenom záloha pro tu prokletou advokátní komoru se vyšplhala na sto milionů."

„Měli jsme v poslední válce pozabíjet také všechny ty zpropadené právníky," zavrčel jeden z gafů. „Ach ano, já vím, že je potřebujeme a nechtěl bych ani rušit žádné jejich školy. Jen říkám, že by měli být v okamžiku, kdy dostanou na závěr svého studia diplomy, zastřeleni jako názorný příklad a zároveň ochrana celého zbytku společnosti."

„Jasně, na to se napijeme," zvolalo několik dalších kohů a všichni společně pozvedli sklenice na oslavu toho, že po pěkných pár dnech konečně našli společnou řeč.

„Pánové," přerušil je jiný gaf, „dovolil bych si vám navrhnout hru. Pojďme najít planetu, kterou zaplníme právníky, úředníky a politiky, a komu se prvnímu podaří zadusit druhého horami nejrůznějších papírů a hlášení, vyhrává!"

Zbytek přítomných při té představě zařval štěstím a celá skupina se alespoň pro ten okamžik poněkud uklidnila. První větší překážka se zdála být úspěšně překonána a oni se nakonec přece jen v hrubých

rysech shodli na nápravě škod vzniklých při jejich nezřízeném záchvatu sázení. Xsarn se usadil zpět na své místo a tiše vyčkával na další vývoj.

„Než se necháme příliš unést sebeuspokojením," přerušil je náhle Zola, „připomínám, že koh Bukha před chvílí mluvil o nějakém dalším problému. Poučte nás tedy, Bukho, o co se vlastně jedná."

„Je to velice jednoduchá otázka a mám dojem, že nyní nastal správný čas na její vyslovení."

Ostatní kohové se zvědavě naklonili kupředu, aby ho lépe slyšen. Bukha si jako obvykle nechal během prvních dnů tohoto shromáždění své myšlenky pro sebe a čekal na pravou chvíli pro jejich odhalení.

„Tak pokračujte, všichni jsme už netrpěliví," vykřiklo nahlas několik lidských kohů, kteří vycítili, že jde o něco podstatného.

„Co uděláme se dvěma kohy, kteří tu nejsou přítomni?" zeptal se Bukha tiše.

„Jasně, Gablona a Sigma. Co s těmi dvěma mizery?" přizvukoval mu Vol vzápětí. „Kdyby se Gablona nepokoušel ve hře podvádět a Sigma, který to odhalil, nepokračoval dál, nic z toho pozdějšího zmatku nemuselo vůbec nastat."

„A nezapomínejte ani na Aldina Lariceho," doplnil Yarvin výhružně. „Je to zrádce, který překročil práva vasbů."

Bukha se znovu posadil. Povšiml si tvrdého pohledu, kterým ho počastoval Zola, a s tázavým výrazem plným nevinného překvapení mu ho oplatil. Koneckonců, on se obhájil již prvního dne zasedání tohoto shromáždění. Byl totiž schopen nade vší pochybnost prokázat, že to bylo pouhopouhé štěstí, a nikoli únik informací od Aldina, co mu pomohlo prokličkovat bez úhony poslední hrou.

„Povězte," zeptal se Zola vlídně, „víte snad o něčem, co nám ostatním zůstává utajeno?"

Bukha narovnal paže a pokrčil rameny.

„Možná přišla ta pravá chvíle, abych vám předložil určité řešení, které jsme já a můj krajan taug Bukha společně vypracovali," řekl Xsarn tiše.

„A co je to?“ dotazovali se kohové jeden přes druhého.

„Byli jste to vy sami, kdo jste zkoumali činy svých nepřítomných bratrů kohů a shledali je vinnými z podvodu.“

Naslouchající skupina souhlasně pokývala hlavami. Tato záležitost byla první, kterou se zúčastnění zabývali a hlasování jim zabralo méně než dvě minuty.

„Musíme si všichni nicméně připustit, že máme na výběr pouze tři možné způsoby potrestání. Můžeme je zbavit jejich prostředků, ale, pánové, nemyslím si, že by kdokoli z vás chtěl ustavit precedent, který by mohl být později použit proti nám samým.“

Obrovské společnosti z oblasti celého Mračna pokrývaly stovky planet a stály díky svému vlivu velmi blízko vládě. Všichni si uvědomovali, že ekonomické zničení protivníka a jiné podobné způsoby podnikám byly jedna věc, ale zabavení majetku společným rozhodnutím znamenalo něco docela jiného.

„Za druhé se musím zeptat, zda by chtěl někdo z vás veřejně předat někoho ze svých bývalých druhů Dozorcům?“

Ze shromáždění zazněl zuřivý nesouhlas. Kdokoli z nich snad mohl potají předat nenáviděným Dozorcům nějakou zprávu, ale otevřeně by tak neučinil ani jediný.

„Každopádně,“ vstoupil do hovoru Zola, „kolují zvěsti, že Gablona se ve skutečnosti neskrývá, ale Dozorci ho již dávno mají.“

Ostatní při jeho slovech pobouřeně zamumlali a dali tak najevo svou soudržnost ve věcech vměšování se do jejich vnitřních záležitostí někým zvenčí.

„Třetí možností je prostě je zabít,“ pokračoval Xsarn.

Všichni přítomní v tom okamžiku ztichli. Každý z nich se počítal mezi šťastlivce, kteří přežili nemilosrdné podnikání na Mračnu rovnající se místy boji o život. Nakonec se stali kohy, a jako takoví představovali hlavy jednotlivých sdružení společností. Jedním ze základních a nejdůležitějších pravidel však bylo, že koh nikdy nesmí usilovat o život jiného koha nebo jeho nejbližší rodiny. Všichni chápali,

že jakmile by něco takového začalo, už nikdy by se to nemuselo zastavit.

„Pokud jsou tedy pro vás první tři návrhy nepřijatelné,“ řekl Bukha tichým hlasem, „musím předpokládat, že jste dospěli k nějakému jinému řešení.“

„Přesně tak,“ odvětil Xsarn a jeho sanice se roztáhly do čehosi, co on sám považoval za úsměv.

Kapitola druhá

Aldin Larice zasténal a otevřel oči. Robot stojící po jeho boku na něj nehybně zíral svýma mrtvýma očima ze skla a kovu a z infúzní lahve v jeho napřaženém chapadle odkapávala do hadičky jakási tekutina.

„Kde to sakra jsem?“ zeptal se Aldin. Pak se na lůžku pomalu posadil a opatrně spustil nohy na zem.

Robot na jeho otázku nijak neodpověděl.

Aldina napadlo, že ať už se nalézá kdekoli, budoucnost pro něj nevypadá nijak růžově. Pozvolna se mu začínaly vracet vzpomínky. Prsty si ohmatal celou hruď, ale nikde nenalezl známky po jakémkoli zranění. Xsarn do něj zjevně namísto tříštivé střely vpálil uspávací šipku.

Vybavily se mu nejasné obrazy okolí plujícího kolem něj v jakémsi polovědomí, z něhož opět vklouzl do hlubokého spánku. Xsarni ho museli odnést někam pryč a držet ho pod vlivem uspávacích prostředků.

V tom okamžiku se otevřely dveře a do místnosti vstoupili dva xsarni.

„Aldine Larici, máme pár přátel, kteří by s vámi rádi hovořili.“

„Skutečně? No, možná právě teď nemám náladu se s nimi setkat. Raději mi řekněte, proč jste mě napum-povali tím svinstvem.“

„Dal byste snad přednost desetimilimetrové kulce od jednoho z Gablonových zabijáků?“ zeptal se ho jeden z xsarnů jejich obvykle zdvořilým, téměř až omluvným způsobem. Na svém hmyzím těle nesl rudý znak příslušnosti ke kohovu domu.

Aldin musel připustit, že na tom něco je.

„Naši přátelé se vás pokoušeli vystopovat již delší dobu,“ pokračoval druhý z xsarnů. „Snažili jsme se vás nalákat do nákladového prostoru lodi, abychom vás tam mohli v tichosti a bez většího rozruchu zajmout. Nevěděli jsme, že se tam před námi dostal jeden z Gablonových robotů. Měli jsme kolem vaší kajuty vztyčenou bezpečnostní sť a dokonce jsme odstranili jednoho útočníka, který se pokoušel

proniknout dovnitř. Neměli jsme tušení, že se nalodil ještě další a ukryl se ve skladišti s vínem. Všechno nicméně proběhlo bez větších obtíží, android neuspěl a my jsme vás vzali do ochranné vazby.“

„Jaroslavovi se nic nestalo?“

„Je zcela zdráv, a protože pro nás neměl žádný význam, propustili jsme ho na svobodu.“

„Tak vám tedy děkuji za pomoc,“ řekl Aldin a postavil se na nohy, „ale myslím, že už raději půjdu.“

„To bohužel nebude možné. Stále na vás ještě čekají naši přátelé.“

„A co když nebudu chtít jít?“

„Nemá cenu se dohadovat. Půjdete s námi.“

Oba xsarni přistoupili blíže. Aldin dobře věděl, že by jim nečinilo nejmenší potíž vyvléci ho ven násilím. Mnohem více ho však trápila představa, že by se přitom mohli rozrušit, což by mělo obvyklé, nechutné následky.

„Už jdu, už jdu.“

„Jsme velice rádi, že jste se rozhodl s námi spolupracovat. Máme pro vás připravené zvláštní překvapení.“

Poslední věta se Aldinovi vůbec nelíbila.

* * *

„Pánové, tímto považuji první bod jednání za uzavřený. Všichni přítomní souhlasí, že zabavení majetku, vražda nebo předání provinilých kohů Dozorcům je nepřípustné,“ pronesl Xsarn a rozhlédl po místnosti, zda někde zaznamená známky nesouhlasu.

„A jaká je tedy ta čtvrtá možnost?“ zeptal se Zola, který byl stále netrpělivější.

Xsarn se s pokývnutím obrátil na jednoho ze svých pomocníků, který na tento pokyn přešel ke vzdálenějším dveřím a doširoka je otevřel.

„Aldin Larice!“ zařval Zola vztekle. „Ty prokletá, zlodějská svině!“

Ve snaze zachovat si alespoň zdání důstojnosti naznačil Aldin ledabylým posunkem svým dvěma průvodcům, že mohou odejít a hrdě vstoupil.

Kdyby dal před kohy najevo sebemenší známky strachu nebo nejistoty, znamenalo by to jeho konec. Kolena se mu rozechvěla hrůzou. Po celých třicet let pro ně připravoval hry a díky tomu získal přístup k nejmocnějším mužům z Mračna. Avšak poté, co se podílel na přípravě léčky v posledním podniku, měl pouze jediný sen a tím bylo najít si klidné místo někde na Malém mračnu a v tichosti tam počítat zisky.

S rozmáchlým gestem se všem přítomným hluboce uklonil a hrdě vkráčel do zasedací místnosti. Ne všechny tváře, které se k němu po jeho příchodu obrátily, vyjadřovaly hněv a zuřivost. V některých pohledech mohl dokonce číst pobavení nad tím, že se tady ukázal. Potom konečně jeden z gafu pochopil.

„Pokud byly první tři navržené tresty nepřijatelné, pak musí být tím čtvrtým jedině hra!“ zvolal Yarvin vzrušeně.

„Hra?“ zeptal se zaraženě Zola, který samým překvapením zapomněl na svůj hněv. „Přísahám, že něco takového by mě nikdy nenapadlo. Tak už to zatraceně vyklopte!“

„Znáte snad jiné řešení, které by se tak nabízelo, pánové?“ otázal se Aldin klidně. Nenucené přistoupil ke stolu a nalil si z jedné z vysokých karaf stojících na konci tabule, kde seděli gafové, do poháru víno. Bylo to jedno z těch jejich prokletých muškátů, ale Aldin číši bez váhání vyprázdnil, a potom na okolo sedící kohy uznale mrkl, jakoby se právě napil toho nejlahodnějšího moku na celém Mračnu.

„Ještě jsme s Aldinem neprobírali jednotlivé podrobnosti,“ pronesl Xsarn, který na něj upíral nenávistný pohled, „ale dovolte mi, abych nastínil hrubé rysy.“

V tom okamžiku se otevřely dveře na opačném konci místnosti a odhalily dva statné muže navzájem se častující nevybíravými urážkami.

„Vy mizerové,“ zaječel Vol, bleskurychle se vymrštil ze židle a vyrazil jejich směrem. V příštím okamžiku ho následovala více než

polovina zasedajících kohů, zatímco jejich uvážlivější druzi se je pokoušeli zadržet a předejít tak možným újmám na zdraví i majetku.

Oba muži stojící mezi veřejemi si náhle uvědomili přítomnost rozzuřeného posluchačstva a ihned ztichli. Potom se pokusili nenápadně vycouvat směrem, ze kterého přišli. Vřava uvnitř trvala až do chvíle, kdy Xsarn povolal půl tuctu svých pomocníků, kteří přemlouváním a nejrůznějšími výhružkami přiměli všechny přítomné, aby se vrátili na svá místa.

Když Aldin spatřil, kdo stojí ve dveřích, pokusil se v nastalém zmatku a výbuších hněvu potichu proklouznout mezi strážci na chodbu. Jeho pokus však nezůstal bez povšimnutí a xsarni ho vrátili zpět mezi hlučící kohy. Již dlouhou dobu se pokoušel vyhnout smrtící pomstě Corbina Gablony a nyní se s ním měl setkat tváří v tvář. Spolu s ním přicházel Sigma Azennatti, který mu stále dlužil značný obnos rozšířený ještě o úplatky.

„Vidím, že jste chytili toho prolhaného parchanta, který má na svědomí všechny naše současné potíže," zařval Gablona a s prstem namířeným na Aldina vpadl do místnosti.

Jeho slova spustila další vlnu zuřivých nadávek a trvalo několik minut, než se předsedajícímu Xsarnovi podařilo v sále znovu nastolit pořádek.

„Vážení kohové, hlavním důvodem tohoto setkání byla příprava podkladů k nápravě škod vzniklých při poslední hře, při jejímž podvodném zneužití sehráli tito tři muži zásadní úlohu."

Všichni tři obvinění se pokusili odpovědět.

„Držte huby!" zařval Xsarn náhle a celá trojice rázem zbledla a zmlkla.

„Tak je to lepší," řekl Xsarn tichým hlasem, otřel si ústa a pokračoval.

„Po vyloučení několika členů z našeho středu," Xsarn kývl směrem k provinivší se trojici, „mohu doufám prohlásit, že všichni přítomní se těší vzájemné důvěře. Je nade vší pochybnost, že bude trvat přinejmenším několik měsíců, než se našim právníkům a účetním podaří vyřídit vzniklé nesrovnalosti. Vzhledem k tomu, že se tato záležitost

týká velké části vašeho majetku, jsme se všichni smířili s naším pobytem zde po dobu trvání celého nezbytného postupu.“

Ze shromáždění se ozvalo několikeré zasténání, neboť přítomní kohové si dobře uvědomovali, že Xsarn má pravdu. Na dlouhou dobu teď bude konec s návštěvami planety rozkoší a už sama tato myšlenka je přiváděla k zoufalství. Bankovní svět jménem Ator byl sice pro účely konání tohoto shromáždění tou nejrozumnější volbou, ale zároveň proslul jako nejnudnější místo na celém Mračnu. Na tom nebylo nic překvapujícího, protože zde žili pouze makléři, účetní, bankéři a mnozí další, kteří pro ně pracovali. Co se však týkalo způsobů zábavy, nikdo z meh neproslul příliš velkou obrazotvorností.

„Proto mě napadlo určité řešení,“ pokračoval Xsarn, jak se s touto nepříjemností, do níž jsme se dostali, vypořádat Mohli bychom tak vyřešit několik záležitostí najednou a ještě se při tom příjemně pobavit.“

„Jakou hru máte na mysli?“ zeptal se Zola.

„Souhlasili jsme, že všechny návrhy týkající se trestu pro tyto tři provinilce jsou nepřijatelné,“ odpověděl Xsarn „Z toho důvodu jsem navrhl jako čtvrtou možnost řešení daného stavu uspořádání nové hry „

„Mám námitku,“ obořil se na něj prudce Sigma. „Nikdo mi tento návrh předem neoznámil. Vaši pomocníci mě překvapili ve chvíli, kdy jsem se v ústraní věnoval meditacím Pak mi podali omamné látky, unesli mě a proti mé vůli mě přepravili napříč přes polovinu Mračna..“

„Stále je to pro vás lepší, než to, co by se stalo, kdybychom vás byli nenašli,“ přerušil ho Xsarn. „Důkazy vám ukážeme později, ale pro začátek postačí, když vám sdělím, že Gablona měl nad vaší planetou loď plnou androidů připravených k výsadku.“

Sigma strnul, a pak se pomalu podíval na svého dlouholetého protivníka.

Gablona se namísto odpovědi jen chabě pousmál.

„Poslechněme si tu nabídku,“ odvětil Sigma, který se pohledem vrátil ke Xsarnovi.

„Uspořádaní hry bude v podstatě velmi jednoduché Navrhuji, aby byli naši dva přátelé Gablona a Sigma posláni dolů na planetu, kde by

zůstali po celou dobu vyřizovaní zdejších účetních a právních nesrovnalostí Bude jim dovoleno vzít s sebou nejvíce padesát strážců dle vlastního výběru a jediným omezením zůstane podmínka, že to musí být živé bytosti. Jakmile se tady mezi námi uskuteční poslední uzávěrka a proběhne převod prostředků, prohlásíme hru za ukončenou. Až budou dokončeny poslední přípravy tohoto střetnutí, budeme již znát předpokládané datum, kdy dojde k vyrovnání Alexandrijských potíží a stanovíme pro hru časové omezení.

Ať už se k sobě na planetě zachováte jakkoli, my proti tomu nebudeme nic namítat. Můžete žít v klidu a míru nebo se navzájem pozabíjet. To už záleží jen a jen na vás. My si v průběhu doby budeme krátit čas, který potřebují naši účetní a právníci ke svému papírování, sázkami na vývoj vašich vztahů."

Místnost na okamžik ztichla, než všichni přítomní pochopili celý význam toho, co jim Xsarn právě předložil.

„To je gladiátorský souboj," pronesl Zola škodolibě „Zatímco budou dole, mohou si navzájem udělat, co se jim zlíbí"

„Přesně tak"

Gablona se Sigmou na sebe divoce pohlédli a jejich vzájemná nenávist přehlušila vše ostatní. Pak se obrátili ke Xsarnovi a oba souhlasně přikývli

„Je toho však ještě více," pokračoval Xsarn. „Všechny zúčastněné jistě znepokojuje cena účetních služeb, která se bezpochyby vyšplhá do miliard. Proto dále navrhuji, aby se v případě, že Gablona nebo Sigma zemřou, jejich pozůstalost použila na pokrytí našich nemalých výdajů."

„Vynikající myšlenka," vykřikl Zola a sjeho slovy se v místnosti zdvihla vlna potěšeného mumlání.

Oba kohove se tímto návrhem nezdáli být zdaleka tak nadšeni, ale v jejich horečně pracujících myslích již klíčilo přesvědčeni, že to bude ten druhý, kdo bude nakonec platit.

„Potom tedy souhlasíte" zeptal se Xsarn.

V odpověď mu zazněl bouřlivý jásot.

„A ještě jedna věc na závěr,“ řekl Xsarn. I Aldin Larice tu sehraje svou roli.“

Na okamžik se znovu rozhostilo ticho. Aldin ani v nejmenším nepatřil do řad kohů a několik přítomných se teď zarazilo nad představou, že by někomu takovému mělo být umožněno účastnit se na případném zabití jednoho z nich.

„Co se týče mne, tak jsem pro,“ prohlásil Gablona, přikročil k Aldinovi a bodl ho ukazováčkem do žaludku. „Do deseti dnů je po něm.“

„Měl byste zájem se o to vsadit?“ vstoupil do hovoru nevzrušeně Bukha.

„Deset milionů katarů,“ odpověděl mu Gablona.

„Ujednáno!“

Vzápětí se všude kolem rozeběhlo dohodování dalších sázek a vše ostatní bylo pro tu chvíli zapomenuto. Někteří z kohů, kteří ještě před necelou hodinou přísahali Gablonu zabít při první možné příležitosti, nyní stáli vedle něj, přihazovali k rostoucí částce a připíjeli si s ním koňakem.

Xsarn vyhledal pohledem Bukhu a oba dva na sebe navzájem sotva znatelně pokývli. Vše se zdařilo a jim se během jednání podařilo obratně se vyhnout všem úskalím, která mohla mezi přítomnými kohy způsobit vážný rozkol. Rozptýlení a zábava je sjednotí a udrží jejich myšlenky daleko od nežádoucího rozdmýchávání zmatku a nenávisti mezi znesvářenými společnostmi.

„Zbývá ještě celá řada otázek,“ řekl Aldin, jehož hlas ostře zazněl nad okolním rušným hovorem a shromáždění kohové opět zmlkli.

„Pokračujte,“ pobídl ho Xsarn, který již předem předpokládal, že to bude právě Aldin, kdo se začne první vyptávat na podrobnosti.

„Řekl jste, že je povoleno vybrat si padesát živých bytostí dle vlastního uvážení.“

„Přesně tak. Přípustné jsou pouze živé bytosti. Náš starý přítel Gablona vážně porušil několik důležitých zákonů, když vyrobil androidy určené k zabití vás a Sigmy. Jakékoli podobné stroje jsou ze

hry naprosto vyloučeny a my jsme připraveni najít způsoby, jak jejich účasti zabránit.“

Gablona pohlédl na předsedajícího Xsarna a věnoval mu nic neříkající úsměv, neboť si uvědomil, že o tomto bodě by nebylo nejvhodnější se přít.

„To je rozumné,“ řekl Aldin tiše. „Ještě bych se chtěl zeptat, kde se bude hra konat?“

„Ano, konečně se dostáváme k zajímavějším otázkám,“ odvětil Xsarn. „Jistě chápete, že bychom rádi vybrali místo v blízkosti Atoru. Proto se mi jevilo jako nejvhodnější umístit hru někde uvnitř této sluneční soustavy. Zároveň musí být splněna podmínka bezpečnosti a utajení celé záležitosti. Do vybrané oblasti nesmí být volný přístup, abychom tak zabránili nežádoucím vnějším zásahům, k jakým došlo posledně.“

Všichni přítomní mlčky naslouchali.

„Proto, pánové,“ pokračoval Xsarn, „se bude nová hra kohů konat na místě, které místní nazývají prostě Díra.“

„To nemůžete,“ zaječel Aldin, „to je nespravedlivé!“

„Ale pánové, my všichni, kteří tu sedíme, jsme již od vás tří slyšeli souhlasné vyjádření,“ řekl Xsarn a vychytrale se pousmál. „A kromě toho tato volba učiní celé střetnutí mnohem více vzrušující a zábavné.“

Místností zaznělo několikeré pobavené zakašlání.

„Sázím deset milionů, že do týdne jsou všichni po smrti,“ prohlásil Zola.

„Já to odhaduji na tři dny,“ odvětil Vol klidně.

* * *

„Tak to jsme se dostali do pěkný kaše. Jen si vzpomeňte, jak jsem se vás dva blázny pokoušel varovat, když jste chystali tu prokletou Alexandrijskou hru,“ pronesl Zergh, který právě vstoupil dveřmi.

Aldin s Jaroslavem zdvihli pohledy a posunkem starému příteli naznačili, aby si předtím, než se k nim připojí, raději nalil sklenku.

„Xsarn vyhlásil, že pro vás tři teď platí domácí vězení. Kvůli tomuto rozhodnutí ani nemůžete osobně shromáždit stráže, jaké jste si vybrali, ale můžete k tomu zplnomocnit prostředníka, který tak učiní za vás. Nebudete mít možnost setkání se svými lidmi až do okamžiku, kdy hra začne a vy odstartujete směrem dolů do Díry. Zřejmě se obává, že pokud byste vy tři mohli se svými strážci strávit příliš mnoho času, začali byste podněcovat nepokoje a vzpouru.“

„Nemějme mu to za zlé,“ zamumlal Aldin. „A co ti druzí dva?“

„Říká se, že Sigma si bude chtít vybrat Gavarniany.“

„Zajímavá volba,“ poznamenal Jaroslav, „ale na blízko jsou dost pomalí.“

„Basakští berserci,“ pokračoval Zergh, lehce zamíchal třpytivým burgundským a než se připojil k ostatním, přilil do něj trochu anýzovky.

Jaroslav s Aldinem se na sebe podívali, a pak přikývli. Aldin na Basaky už jednou před patnácti lety uzavřel sázku. Byli známí pro svou nezlomnou odvahu v bitvě, neboť považovali jakýkoli jiný způsob skonu, než zemřít v boji, za hanbu, jež jim znemožňovala připojit se k bratrům v posmrtném životě.

„Dobrý výběr hned z několika úhlů pohledu. Jakmile se jednou dají do pohybu, je v čelním útoku téměř nemožné je zastavit,“ pronesl Aldin zamyšleně. „Ale dole v Díře proti ATŠigům si nejsem tak jistý.“

„Vy dva mě necháváte stranou už příliš dlouho,“ řekl Zergh pomalu a přitom vytáhl z kapsy svůj osobní vyhledávací přístroj. Pečlivě s ním prozkoumal celou místnost, aby vyloučil, že tam není umístěno odposlouchávací zařízení. „Nenastal vhodný čas, abyste mi odhalili pozadí celé záležitosti? Nějak se mi nechce věřit, že jste pouhé nevinné oběti, s nimiž si kohové bezdůvodně zahrávají při svých zábavách. Když mi Xsarn dal pokyny, abych přivedl Gablonu, nemohl jsem si pomoci, ale stále jsem měl tušení, že je za tím něco víc — něco jako hra ve hře, abych tak řekl.

Muži se na něj podívali a lehce se pousmáli.

„Nemáš důvod si stěžovat,“ řekl Aldin měkce. „Měl jsem v té poslední hře prsty, ale mé mlčení zachránilo tobě i Bukhovi kůži, a jenom díky tomu jste do toho nebyli zataženi spolu s ostatními.

Doufám, že to nezapomeneš vyřídit svým přátelům a prosím, už se mě neptej na žádné další otázky.“

„Tak mi alespoň řekni něco o té Díře. Je to starost spíše vás lidí než gafy. Nikdy jsem se .tím ale nezabýval a nemám to v úmyslu ani v budoucnu.“

„Jeden ze šesti klanů je ale tvořen gafy,“ prohlásil Jaroslav.

„Moje rasa by na gafy nejraději úplně zapomněla,“ odvětil Zergh chladně. „Postrádají jakoukoli čest. Navzdory jejich prohlášení, že kult byl založen jimi, se mnohem více podobají vám lidem.“

„Ale nejzajímavější kult jsou ATŠigové pocházející z Díry,“ zapojil se znovu do hovoru Jaroslav, „byl založen během první vlny osídlování Mračna. K jeho vzniku se samozřejmě hlásí lidé, ale s neotřesitelnou jistotou si ho připisují také Gavarniané. Nejspíše je to však pouze pozoruhodná shoda okolností, která vedla tyto dvě odlišné skupiny k tomu, že tento příběh přijaly za součást svých dějin. Je celá řada dalších případů, které se podle názorů některých zúčastněných pojí k prvním poutníkům, ale to jsou pouhopouhé dohady. Mezi lidmi se však všeobecně soudí, že je tu souvislost s radikálními náboženskými tradicemi, které v dvacátém prvním století téměř zničily celé lidstvo.“

„Šíitové z blízkého východu,“ přerušil ho Aldin. „Po druhé nukleární válce odešli přeživší lidé do vesmíru.“

„Ano, tak to bylo,“ přitakal Jaroslav. „A tajnému kultu taugů je mezi gafy připisována velmi podobná úloha v dějinách.“

„Obě tyto skupiny učily a hlásaly, že jejich náboženská víra je ta jediná pravá. Věřili, že jsou neustále pronásledováni většinou, která jim odpírá jejich právoplatné místo na světě. Vraždění nepřátel bylo jejich cestou k vykoupení a získání větší moci. Vykonávali své úkoly s radostí, neboť byli přesvědčeni, že tak činí ve jménu své víry. Po nějaký čas, bezprostředně potom, co Dozorci ukončili všechny meziplanetární války, se stali poměrně velkou silou. Nebylo jich však mnoho a nakonec všechny tři rasy jejich působení zakázaly.

Naši předkové se zasazovali o jejich úplné vyhlazení, ale Dozorci jim v tom zabránili. ATŠigové byli vyhnáni dolů do Díry, kde od té doby zůstali, neboť jim byly odepřeny vědomosti a vybavení

umožňující meziplanetární cestování. Vzhledem k tomu, že je Díra jediným zdrojem zeleného jantaru, probíhá tam neustále nějaký obchod, ale jsou z něj vyloučena jakákoli modernější zařízení. Podle mého názoru jsou obchodníci nakupující v Díře blázni, protože Šigové je většinou oddělají dříve než uplyne rok. Z jejich pohledu je zabíjení obchodníků a pochopitelně také svých vlastních lidí dobré cvičení.“

„Cvičení?“ *otázal* se Zergh.

„Rozdělili se do šesti navzájem znesvářených skupin,“ pokračoval Jaroslav. „Vraždění považují za jakousi hru, nebo by se snad dalo říci za osvěžující vzrušení. Všichni nicméně věří, že jednoho dne povstane klan, který byl nejčistší a nejpevnější ve víře, nad ostatními. V jeho vůdci pak bude odhalen skrytý Ema, velký vůdce, jenž jim znovu umožní přístup ke hvězdám.“

„Ema?“

„To znamená ‚velký učitel." Ten, jehož příchod hlásají všechna pokolení, jako by měl nastat již zítra, a který je po složení patřičné oběti znovu vyzdvihne do nebes.“

„Jaká oběť?“ zeptal se Zergh, na jehož tváři byl patrný zmatek.

„Kdyby to věděli, už by tu oběť dávno učinili a dostali se pryč z Díry,“ odvětil Jaroslav a chmurně se pousmál.

„Podobná síla by venku mohla způsobit pěkné pozdvižení,“ pronesl Zergh pomalu.

„Přesně,“ odpověděl Aldin. „A to je také důvod, proč mi výběr Díry jako místa konání naší malé hry nepřipadal nijak zábavný nebo okouzlující. ATŠigové jsou tlupa vraždících šílenců a mám dojem, že se budeme muset mnohem více obávat jich než sebe navzájem. Stále nemohu pochopit, proč zvolili právě Díru. Předpokládal jsem, že to bude jeden ze zaostalých světů, možná dokonce i Kollbard.“

„To byl Xsarnův nápad,“ odvětil Zergh, který se na Aldina po jeho posledním proslovu pozorně zadíval.

„Kdo ti to řekl?“

„Zola.“

Aldin s Jaroslavem na sebe pohlédli a přikývli, jako by se tím cosi potvrzovalo.

„Takže to vysvětluje Gablonův výběr," pokračoval Zergh.

„Ach ano, náš starý, dobrý přítel Gablona," utrousil Aldin zachmuřeně. „Co on na to?"

„Pro začátek se pokusil Xsarna podplatit. Povídá se, že nabídl sto milionů, aby se hry nemusel účastnit."

„Pokud Xsarn vypustil na veřejnost tohle, zajímalo by mě, kolik to bylo ve skutečnosti."

„To bych také rád věděl," řekl Zergh. „Ale výlet dolů do Díry může každopádně Gablonovu volbu ozřejmit."

„Ismáílité ze středověké Země. Už jsi se o nich zmiňoval a zdají se být nebezpečnými protivníky."

„To je pravda," odvětil Aldin chladně.

„Takže teď bychom se mohli vrátit k tomu, o čem jsme hovořili, než jsi přišel," přerušil je Jaroslav. „Vzhledem ke Gablonovu postupu se obávám, že nás čeká to, čeho jsme se nejvíce obávali. Budeš si muset vybrat strážce přinejmenším tak strašné, jako jsou sami Šigové nebo Gablonovi Ismáílité. Sigmův tah je čistě útočný a troufám si říci, že je zaměřen proti tobě. Pokud bych si mohl vybrat, vydal bych se tam pod ochranou Eytorů. Nejsou sice nejlepší v boji tváří v tvář, ale v práci s jedem jsou nepřekonatelní a v dobrém rozmaru by zavraždili i vlastní matku."

„A proč nevzít Ašantory z Gree?" zeptal se náhle Zergh. „Povídá se, že ti bastardi dokážou projít i zdí, když na to přijde. Na celém Mračnu nenajdete lepší zvědy a vrahy."

Aldin se na své dva společníky podíval pohledem, který naznačoval, že tak docela neposlouchal, o čem celou dobu hovořili. „Cože? Mám být stejný jako Gablona nebo ti prokletí Šigové?"

„S ohněm bojuj ohněm, říkám já," odvětil Jaroslav chladně.

„Myslím, že jsi mi tak úplně nerozuměl," řekl Aldin smířlivě. „Jaké byly mé záměry v poslední hře?"

„Zbohatnout,“ odpověděl Jaroslav.

Aldin však mohl jen zavrtět hlavou. „Jistě, mezi mými pohnutkami byl i zisk, to nepopírám, ale měl pocházet z Gablonových peněz, které mi ten mizera po celou dobu dlužil. Pro mě to byla také záležitost cti. Stála zde má osobní čest proti Gablonově nezměrné lakotě a hrabivosti. Ve skrytu duše jsem doufal, že se mi nějak podaří očistit mou neteř Tiu a také zachovat nedotknutelnost Alexandra a Kubara.“

„Čest,“ zasmál se Jaroslav hořce. „Není ničím jiným než pověstí vzbuzující v mladých a nerozvážných bláznivé představy, které pak jiní zneužijí k vlastním cílům.“

„Já mám ale na mysli to, že čest může být stejně silnou zbraní, jakou mají ve svých rukou Gablona nebo Šigové.“

„Jsem zvědavý, k čemu ti bude, až si Šigové přijdou pro tvou hlavu,“ odfrkl si Jaroslav.

„Nicméně je to můj úhel pohledu na život a na to, co ho činí tak cenným,“ pronesl Aldin pevně.

„A také důvod proč jsi dnes tam, kde jsi,“ odsekl mu Jaroslav.

Zergh zůstal po dobu jejich krátké hádky potichu. Pro gafy byla čest nedílnou součástí jejich osobnosti a uvažování, ale tři tisíce let styku s lidskou rasou je obohatilo o jistou dávkou tvrdosti a chladnokrevnosti. Ta jim umožňovala žít ve svém nitru podle dávných zásad, ale současně si ospravedlnit drobné prohřešky proti těm, s kterými bylo nutné se vypořádat.

„Já bych vzal Ašantory,“ prohlásil Zergh znovu. „Nezapomínej na to, že se střetneš s Gablonou.“

„Ne, zatraceně,“ řekl Aldin.

„Koho si tedy vybereš za strážce?“

„Čtyřicet sedm roninů ze starého Japonska,“ odpověděl Aldin tiše a v očích se mu při těch slovech objevil zasněný výraz.

„Proč zrovna je?“ otázal se Zergh, potřásaje hlavou.

„Protože,“ odvětil Aldin, „k nim v dnešní době, kde se cítím být tak vykořeněný, vzhlížím jako k nedosažitelnému příkladu dokonalosti.

Objevil jsem jejich pohnutý příběh před mnoha lety, když jsem byl ještě studentem. Jeden přítel mě tehdy upozornil na starobylý svazek, kde se o nich psalo.“ Pak upřel pohled na Jaroslava, který se při té vzpomínce slabě pousmál.

„Oni věděli, že za svou oddanou službu nedostanou žádnou odměnu. Věřili, že jejich skutky nikdo v budoucnu neocení, nezůstane po nich jediná vzpomínka a je nečeká nic jiného než smrt. Čest však pro ně byla důležitější než život nebo cokoli jiného, co jim mohl svět nabídnout. Takoví muži by snad mohli dnešní době ukázat něco ze zašlé slávy a zapomenuté cesty k vítězství.“

„Do týdne budete všichni mrtví,“ řekl Zergh smutně. „Čest nedokáže zastavit ostří letící tmou. Tohle není nějaká zatracená zkouška z mravní čistoty, ale boj na život a na smrt. Podle mého názoru budete muset buď bojovat stejnými zbraněmi jako vaši nepřátelé nebo zemřít.“

Aldin se pousmál a zavrtěl hlavou, jako by byl Zergh jen malým dítětem, které něco nemůže pochopit.

„Pokud se tak rozhodl, je to jen a jen jeho život,“ vstoupil do hovoru Jaroslav. „Pojďme se ale podívat na proveditelnost toho záměru. Pokud ti jde o čest a oddanost, stěží najdeš někoho lepšího. Pokud si ale dobře vzpomínám, tak všichni ti muži spáchali potom, co dokončili svůj úkol, sebevraždu před svědky. Vzhledem k tomu, že dějiny nelze měnit, mi vůbec není jasné, jak je odtamtud chceš vytáhnout?“

„Xsarn nechal zabavit všechny androidy. Můžeme je změnit tak, aby vypadali jako lidé, o nichž se bavíme, a pak je vyslat na místo. Xsarn přece vyhlásil, že si můžeme vybrat jakýchkoli padesát strážců. Já chci právě tyhle. Co se týče mě, já hodlám tento střet vybojovat se ctí. Chci ty nejoddanější muže, jaké kdy lidstvo mělo.“

„Ale jak bys je chtěl přimět, aby ti sloužili?“ zeptal se Zergh.

Aldin se podíval na svého starého přítele a usmál se.

„Myslím, že znám jeden způsob,“ řekl mírně.

„Když na tom trváš,“ odvětil Jaroslav, „ale myslím, že jsi se úplně zbláznil. Tví muži budou tam dole v Díře sežráni za živa. Já mám ale ještě jiné starosti. Celou tuhle zapeklitou záležitost s Dírou jsem vůbec

nepředpokládal. Pokud chceš tím krveprolitím projít bez větší úhony, budu se nad tím vším muset ještě pořádně zamyslet.“

Aldin se posadil zpět do židle a nalil sobě a svým dvěma společníkům další pohár.

„Docela rád bych věděl, o čem právě teď přemýšlí Zola,“ řekl Aldin tiše a Jaroslav se při té představě zakuckal.

Zergh přeskočil pohledem z jednoho na druhého.

„Nemohu si pomoci, ale myslím, že jste mi ani zdaleka neřekli všechno,“ poznamenal. „Jenom by mě ještě zajímalo, jak chceš přesvědčit ty samuraje, aby ti sloužili?“

„Věř mi,“ řekl Aldin. „Bude to dobrá zábava.“

* * *

„Tak dobrá, uveďte ho dovnitř,“ přikázal Zola a poté, co uvolnil stránkovací tlačítko, se usadil zpět do svého křesla. Pak ledabyle uvedl do činnosti zdvihací zařízení.

Plošina, na níž byl umístěný jeho psací stůl, se zdvihla do výše téměř jednoho metru. Tím Zola dosáhl vzezření soudce nebo nějaké velmi mocné osoby shlížející dolů na ostatní smrtelníky. Vnitřní nevyrovnanost, kterou mu působil jeho nevelký vzrůst necelého jeden a půl metru, se projevovala ve všem, co v životě dělal. Dával stavět nadměrně velká plavidla, měl zálibu ve velkých ženách plných tvarů a nade vše miloval pohled shůry na někoho dalšího.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel vysoký, štíhlý muž s úzkým, pohublým obličejem. Měl bledou pleť, která naznačovala, že se slunečním paprskům vystavoval pouze ve vzácných případech, když nebylo jiného zbytí. Z jeho chování se daly vyčíst nesčetné hodiny strávené v knihovnách nad starými knihami. Nově příchozí se jmenoval Kurst, bylo mu něco přes třicet let a pro Zolu nepředstavoval žádného cizince. Zaměstnával tohoto hloubavého muže v minulosti pokaždé, když potřeboval naléhavě zodpovědět otázky týkající se herních pravděpodobností. Spatřit Kursta tady na Atoru však bylo překvapením, protože tento vědec jinak pracoval na jakési podivné univerzitě, jejíž jméno si Zola nedokázal vybavit, ležící na opačném konci Mračna. Toho muže muselo jistě trápit něco podstatného, když se vypravil tak

daleko jen proto, aby neodbytně setrvával na Zolově prahu posledních dvanáct hodin a přesto nikomu nesvěřil důvod své neohlášené návštěvy.

„Tak co tě přivádí sem na Ator?“ zeptal se Zola vlídně, neboť tento muž mu v minulosti pomohl vyhrát několik velice výnosných sázek. „Přišel jsi přepočítat nějaká čísla jen tak pro zábavu?“

Kurst zamžoural a pohlédl vzhůru na Zolu, přičemž si prstem postrčil brýle, které mu jako obvykle neustále sjížděly po úzkém nose. Skla s velkými obroučkami se ve vědeckých kruzích staly zhruba před deseti lety velkou módou, neboť se soudilo, že dodávají svému nositeli vážný a zahloubaný vzhled.

„Dostal jsem nápad,“ prohlásil Kurst vzrušeně.

„Skutečně? A to byl ten nápad tak důležitý, že jsi ho nemohl poslat v elektronické podobě, jak to dělá většina mých zaměstnanců a poradců?“ otázal se Zola jízlivě.

„Ne, to by nešlo,“ odpověděl Kurst, který bez přestání nervózně šoupal nohama.

„Tak mi ho tedy pověz, ale ať to stojí za můj drahocenný čas.“

„Kohu Zolo, když říkám, že mám nápad, je to opravdu důležité,“ řekl Kurst uhlazeně. „Jakmile jsem ho dopracoval, okamžitě jsem si za velké peníze zamluvil expresní lístek přímo sem.“

„A nepochybně čekáš, že je ode mne dostaneš zpět.“

„Jistě víte, že můj plat profesora v oboru teorie pravděpodobnosti není příliš vysoký.“

„Chápu,“ odvětil Zola chladně. „Tak mi tedy ten svůj nápad pověz a já se pak rozhodnu.“

Kurst se na okamžik odmlčel. Zdálo se, že snad samou nervozitou nebo vzrušením z toho, že bude moci konečně někomu přednést svou myšlenku, každým okamžikem zešílí.

„Doslechl jsem se, že se vy a ostatní kohové chystáte uspořádat další hru.“

„Tak!“ obořil se na něj Zola příkře. „A odkud to víš?“

„Povídá se o tom už nejméně měsíc.“

„Tvé zdroje?“

„Ví se jen to, že jsou všichni kohové soustředěni na jednom místě a za velkých bezpečnostních opatření sem přilétají blíže neurčené lodě. Téměř každý právník a účetní po celém Mračnu už slyšel o poslední hře včetně jejích důsledků a tato záliba kohů proto přestala být tajemstvím. Řada mých spolupracovníků a přátel si dala dvě a dvě dohromady a začaly se šířit zprávy, že na jakési zaostalé planetě mají proti sobě bojovat tři muži. Na komunikačních kanálech se tyto zvěsti šíří již nějakou dobu.“

„Dobrý bože!“ zařval Zola.

Odvrátil se od Kursta. Pokud právníci tohle všechno vědí a bez zábran o tom volně hovoří elektronickou cestou, musejí o tom s největší pravděpodobností vědět i Dozorci. Co se to tu zatraceně hraje za hru? Jak to, že se Dozorci už neukázali osobně přímo na místě?

Jak je to možné? Mohla být pravda, že se ta schůzka mezi Xsarnem a zástupcem Dozorců, o níž se tolik šuškalo, přece jen uskutečnila?

Podíval se zpět na Kursta.

„Pokračuj,“ vybídl ho.

„Jak jsem už řekl, zvěsti o té hře se již nějaký čas šíří napříč Mračnem a já jsem dostal vynikající nápad, který by pro vás mohl znamenat obrovskou výhodu.“

„A to je...?“ zeptal se Zola, který se mezitím trochu uvolnil.

„Loterie!“ vykřikl Kurst nadšeně to slovo, které zadržoval ve svém nitru po celé týdny. Původně to vlastně ani nebyl jeho nápad. Vzešel od jednoho z jeho přátel, který s ním v baru hovořil o hře, neboť si byl dobře vědom Kurstových kontaků se Zolou. Ten tvrdil, že by to mohla být dobrá zábava pro obrovské masy lidí. Po koupi další sklenky a chvíli úvah Kurst vyběhl z baru a bez dalšího otálení si koupil lístek do dalšího letu na Ator. I když se ten nápad původně nezrodil z jeho hlavy, Kurst během letu dopracoval mnoho vylepšení a dalších podrobností. Ve chvíli, kdy na Atoru přistával, proto myšlenku považoval za čistě a výlučně svou.

„Co myslíš tou loterií?“ zeptal se Zola.

„Hru pro každého v celém Mračnu!“ pronesl Kurst vítězoslavně.

Zola chvíli seděl nehybně, a pak začalo jeho křeslo postupně klesat. Když dosáhl úrovně okolní podlahy, vstal a přešel k čekajícímu Kurstovi.

„Copak ses úplně zbláznil?“ zeptal se pomalu a důrazně a výhružně se ke Kurstovi naklonil. „Hry náležejí pouze nám kohům. Nejsou pro nějakou nechutnou chátru, mezi níž patříš i ty sám!“

Očividně vyděšený Kurst ustoupil o krok zpět.

„Nechtěl jsem tím urazit někoho z vaší velectěné třídy,“ zamumlal Kurst.

„Kromě toho by to znamenalo, že by se o tom musel dozvědět každý člověk na celém Mračnu,“ dodal Zola mrazivě. Úmyslně přitom vynechal jakoukoli zmínku o Dozorcích. Tyto bytosti představovaly pro obyčejné obyvatele Mračna pouhé pověsti a kohové nikdy veřejně nepřiznali jejich existenci nebo moc, kterou nad všemi vládli.

„Nech mě to, prosím, vysvětlit,“ požádal ho Kurst pokorně.

„Dej se do toho a až skončíš s mrháním mého vzácného času, doufám, že sis zamluvil zpáteční letenku.“

„Jak už jsem řekl,“ osmělil se Kurst, „dostal jsem výborný nápad, jak k vaší hře uspořádat ještě loterii. Podle toho, co se ke mně doneslo, budou na pustou, zaostalou planetu na nějaký předem určený počet dní vysazeni dva kohové a jeden vasba.“

Po těch slovech se zarazil, jako by čekal na potvrzení, ale Zola se ani nepohnul.

„Pokud vezmeme v úvahu vytříbenou povahu příslušníků vaší třídy, dojdeme k závěru, že veškeré podstatné sázky se budou týkat nejzajímavějších částí bojů mezi jednotlivými účastníky. Já mám ale na mysli něco jiného.“

„Pokračuj,“ řekl Zola.

„Podívejme se na logickou stránku celé věci. Máme tu tři hráče. Pojmenujme je například *X*, *Y* a *Z*. Nesmíme však zapomenout na

čtvrtého hráče, místní obyvatele, které nazveme *N*. Začněme třeba s X. Tohoto účastníka hry mohou zabít bytosti obývající planetu, mohou ho zabít jeho dva protivníci a mohou ho také zabít jeho vlastní lidé. Pátou možností je to, že hru přežije.“

„Myslím, že rozumím,“ řekl Zola, na jehož tváři se neobjevil sebemenší náznak zájmu.

„Dobře,“ přitakal Kurst, který se začínal rozehřívat. „Pokud tedy bereme v úvahu jen jednoho hráče, máme pět možných výsledků. Pokud zahrneme do výpočtů dalšího, vzroste nám počet logických vyústění celé záležitosti na dvacet pět. Přičemž nevylučuji ani to, že oba přežijí nebo oba zahynou rukou místních.“

„A se třemi hráči to činí kolik?“ zeptal se Zola mnohem zaujatěji.

„Sto dvacet pět výsledků jen za první den hry!“

„Za první den?“ otázal se Zola.

„V tom je celá krása. Pojďme zpět k našemu malému příkladu. Jak dlouho, mohu-li se zeptat, má celá hra trvat?“

Zola Kursta chvíli upřeně pozoroval. Nikdo si nemohl být ničím jistý.

„Řekněme šedesát dní,“ odvětil Zola, který už začínal tušit, k čemu Kurst po celý čas nezadržitelně směřuje.

„Dobře, velmi dobře,“ zaradoval se Kurst a zamnul si ruce. „Potom tedy máme v každém ze šedesáti dnů čtyři pravděpodobná vyústění.“

„Myslel jsem, že jsi říkal pět.“

„Přežití od začátku až do konce je pouze připočítáno navíc, ve skutečnosti to znamená, že se nic nestane. Na závěr tedy máme dvě stě čtyřicet možných řešení hry a ještě jedno navíc. Se třemi hráči se tedy výsledný počet všech případných rozuzlení rovná třetí mocnině z dvou set čtyřiceti.“

Zola zůstal na Kursta ohromeně zírat.

„Abych byl přesný,“ doplnil Kurst stroze, „to číslo je třináct miliónů devět set devadesát sedm tisíc pět set dvacet jedna. Tyto jednotlivé možnosti by se daly prodávat v loterii na lístcích. Každý by si pak mohl

koupit například sázenku na níž by například stálo: *X* zabit třetí den *Y;* Z zabit čtyřicátý devátý den místními obyvateli, *Y* přežil.“

„Pane bože, proč mě to jenom nenapadlo,“ zašeptal Zola užasle.

„Není třeba si dělat starosti,“ odpověděl Kurst vítězoslavně. „Já jsem váš poradce a tohle je má práce.“

Zola se podíval na Kursta a na tváři se mu objevil úsměv. Takových sázkových lístků by se daly prodat celé biliony. Některé sázky pochopitelně vyjdou a ta lůza se samozřejmě bude snažit vyhrát, ale bude stačit obětovat zhruba dvacet pět procent na výhry a on z toho stále vyjde jako král. Bohužel tu ještě zůstávalo několik závažných překážek. První a nejhorší z nich byli bezpochyby Dozorci. Při obrovském zisku, který se tu přímo nabízel, ale určitě najde nějaký způsob, jak se s nimi vypořádat.

„Omlouvám se, pokud jsem byl předtím trochu odměřený, ale jistě víš, jak to ve světě velkých obchodů chodí,“ pronesl Zola laskavě a přátelsky položil Kurstovi paži kolem ramen.

„Co takhle dát si dobrý doutník a něco k pití?“ pokračoval Zola a vedl Kursta k židli postavené u jeho stolu.

„To by bylo příjemné!“ odpověděl Kurst, kterého zjevně zaskočilo, když mu koh sám úslužně zapálil.

„Kde tu bydlíš, příteli?“ zeptal se Zola.

„Jedna má dávná přítelkyně tu pracuje na burze,“ odpověděl Kurst stále ještě v rozpacích.

„Aha, to chápu,“ odvětil Zola a s bodrým zasmáním dloubl svého společníka do žeber.

„Zítra se nad tím znovu sejdeme. Teď budu muset ohledně celé záležitosti vyřídit několik hovorů. Cestou ven se stav u mé sekretářky a nech si proplatit náklady. Kromě toho ti náleží záloha, která by mohla činit, řekněme dvacet tisíc. Bude to stačit?“

Kurst zíral na Zolu rozšířenýma očima.

„To je pouhý začátek, příteli,“ dodal Zola blahosklonně. „Proboha, úplný začátek.“

Když se za Kurstem zavřely dveře, nedokázal Zola potlačit spokojený úsměv. Díky troše pletichaření a několika velice drahým úplatkům se mu již podařilo dostat k jednomu ze Sigmových zaostalých strážců. Nalákal pár lidí na příslib nesmírných zisků a nyní už stačilo pouze přitáhnout udici.

Zola už věděl, kde jsou v této chvíli jeho budoucí peníze.

Kapitola třetí

Yedo, Japonsko, 1702

Oiši Kuranosuke pohlédl dolů na hedvábný vak, který mu ležel v klíně, a na tváři se mu rozhostil spokojený *výraz*. Jemně povolil vázací šňůrku, sáhl dovnitř a pomalu vytáhl ven jeho obsah. Svíraje v prstech husté vlasy, pozvedl hlavu Kiry Yošinaky do výše a z kruhu čtyřiceti šesti samurajů klečících kolem něj zaznělo úlevné vydechnutí.

Zde se tedy zakončí jejich dlouhá cesta, pomyslel si Oiši smutně. Vše, pro co posledního jeden a půl roku žili, se v tuto chvíli naplnilo. Skutečně se to vše odehrálo teprve před tak krátkou dobou? Připadalo mu to jako celá věčnost, nekonečná řada po sobě jdoucích dnů plných trýznivého ponížení a hanby. Toto strašlivé období jeho života započalo v okamžiku, kdy jejich pán Asano Nagamori zemřel potupnou smrtí.

S očima plnýma slz se Oiši podíval k Asanovu hrobu, který se nacházel v jejich středu.

Před pouhými dvěma roky ten statečný a prudký Asano, jenž v sobě nosil duši samuraje ze starých časů, přijal výzvu, aby sloužil u císařského dvora. Ihned po svém příjezdu byl učiněn odpovědným Kirovi Yošinakovi, úskočnému a zbabělému dvořanu nové školy. Tento člověk však hleděl na ty, kteří nebyli vychováni podle vytříbených zvyklostí dvora s hlubokým opovržením. Při pouhé vzpomínce na Kirovo prokleté jméno pohlédl Oiši na uťatou hlavu ve svých rukou, aby se znovu ujistil, že je nenáviděný nepřítel skutečně mrtev.

Oiši chodil s Asanem a byl svědkem každodenních urážek a posměšků, kterými záludný Kiry častoval jeho pána. V dávných dnech, kdy vládli muži s meči, by na taková slova byla pouze jediná a okamžitá odpověď. V nynější době to však již neplatilo a Kira se cítil bezpečně, neboť se mohl skrýt za císařův výnos, jenž trestal tasení meče, dokonce i v odpověď na zjevnou urážku, smrtí.

A tak míjel den za dnem a slabošský dvořan urážel hrdého válečníka Asana. Jejich pán musel neustále poslouchat, že je vesnický balík, nevzdělaný barbar a další urážky, kterými ho Kira dráždil jako dravé

zvíře uzamčené v kleci. Za jeho zády se pak vysmíval Asanově zoufalé snaze proniknout do tajů a spletitostí společenského dění u císařského dvora v Yedu. Asano mohl samozřejmě tyto ústrky ukončit tím, že by Kirovi zaplatil potřebnou částku, tak jako to udělali všichni před ním Pak by se dozajista Kira začal chovat ctnostným způsobem a naučil by jejich pána, jak se pohybovat ve vznešených kruzích. Vrozená a dlouhými lety výchovy vštípená hrdost však Asanovi nedovolila na něco takového byť jen pomyslet. Urážky a výsměch tedy pokračovaly stále dal.

Smích ale rázem ustal v okamžiku, kdy se dravec vymanil ze své klece. Kdyby tam tak toho dne byl přítomný, pomyslel si zoufale Oiši. Zabránil by svému pánu v tom zbrklém činu, nebo by tasil meč místo něj. Cesty osudu ho však vedly jinudy a tento střet se odehrál bez něj.

Zatímco se Asano připravoval na přijetí u císaře Tsunayošiho, obvinil ho Kira z neznalosti jednoho z mnoha druhořadých pravidel dvorských mravů. Tuto chybu však záměrně nahlas vyzdvihl a vystavil tak jejich pána veřejnému posměchu. S hněvivým výkřikem Asano vytasil svůj meč a vrhl se po Kirovi, který se dal se zaječením na útěk. Prvním sekem Asano rozťal Kirovo čelo.

Než se stihl napřáhnout k dalšímu úderu, vrhl se na Asana tucet dvořanů, kteří ho strhli k zemi, zatímco ostatní odnášeli zraněného Kiru.

Nemilosrdná spravedlnost císaře Tsunayošiho, jenž byl díky svým výnosům chránícím psy známý též jako psí císař, na sebe nedala dlouho čekat. Než se slunce dotklo západního obzoru, byl Asano po smrti, kterou mu ulehčovala alespoň víra, že za nesčetné urážky Kiru zabil. Věřil v to i v okamžiku, kdy se v odplatě za svůj zločin sám probodl čepelí.

Kira však přežil. Po ráně mečem sice upadl do bezvědomí, ale jinak se mu nic nestalo. Císař vyhlásil, že tím je případ uzavřen, a že mezi Asanovým a Kirovým domem nevzniká žádná krevní msta. Pokud by kdokoli z Asanova rodu v této záležitosti tasil meč, trestem by byla okamžitá smrt.

Tak promluvil císař, ale starý zákon samurajů, jenž platil již od pradávna, hovořil jasně a nesmlouvavě. Nestálo snad psáno, že muž

nemůže kráčet pod stejným nebem s tím, jenž zabil jeho otce nebo dokonce s vrahem svého pána?

Všichni, kdo v těchto dnech ještě uctívali dávné zásady, bez váhání uznali, že Kira vrazil svými urážlivými slovy ostří dýky do Asanova břicha stejně, jako kdyby ji sám držel v ruce.

Proto se věrné společenstvo čtyřiceti sedmi samurajů spojilo, aby pomstilo křivdu a pohanu spáchanou na jejich pánu. Každý z těch mužů chápal, že tím pro sebe vybírá jediný možný osud, neboť uposlechnutím volání válečnické cti se zároveň dopustí porušení posvátné císařovy vůle.

Nyní stáli na konci své pouti. Kira o jejich záměru věděl a neustále se skrýval v hradech a pevnostech. Této noci však udělal chybu, neboť se domníval, že jsou Oiši a jeho druhové daleko odtud.

V té chvíli se jim podařilo proniknout do samého srdce jeho útočiště a přistihnout ho v chýši s uhlím, aniž by u sebe měl jedinou zbraň.

Oiši se prudce vytrhl ze svého uvažování a zvedl oči, aby se podíval na všechny druhy klečící v kruhu kolem sebe.

Dovedl ty muže, které poháněla jediná myšlenka vyplňující každý bdělý okamžik jejich života, až sem. V tuto hodinu měli všichni zemřít. Všichni už dávno dali své sbohem rodinám i přátelům. Všichni se ponořili do svého nitra, aby se připravili na dlouhou cestu do neznáma. Věděli, že v okamžiku, kdy byla Kirova hlava oddělena od těla a jejich pomsta se konečně naplnila, stali se ze všech odsouzenci k smrti.

Oiši se smutně pousmál, když pohlédl na svého synovce Seičiho, který klečel vedle svého otce Takašiho, Oišiho staršího bratra. Jeho a Takašiho oči se na kratičký okamžik setkaly. Oiši v nich spatřil hrdost na mladíka, který se ve svém prvním a zároveň posledním boji zachoval se ctí a také bolest a smutek nad tím, k čemu ho svým činem odsoudili.

„Můj pane Asano,“ pronesl Oiši a hluboce se před hrobem se svými druhy poklonil. „Pokorně tě žádám, abys přijal toto splnění našeho závazku k tobě.“

Zvedl se, pokročil kupředu a znovu poklekl v nohách Asanova hrobu. Nechtělo se mu pouštět svůj dar, protože v okamžiku, kdy tak učiní, vše skončí a smysl jejich společenstva se naplní.

Na chvilku zaváhal, a pak s další hlubokou poklonou položil čerstvě omytou hlavu Kiry Yošinaky na hrob svého pána.

Klečící samurajové se lehce pohnuli a osamělým hřbitovem zaznělo tlumené zaševelení. Oišimu na okamžik připadalo, jako by to vydechl sám Asano, jehož pošlapaná čest byla konečně očištěna.

Oiši spojil ruce v modlitbě kAsanovi a k dalším předkům jeho rodu, kteří teď mohli opět pokojně odpočívat. Prosil také za sebe a za každého z členů jejich spolku, aby se smrti postavili se ctí a ani jedinkrát přitom nezakolísali či neprojevili zbabělost. Museli už učinit pouze jediné. Bylo třeba dojít k opatovi zdejšího chrámu a vyčkat zde až do příjezdu císařových mužů, kteří s sebou, jak všichni věděli, nepochybně přivezou rozkaz k vykonání seppuky.

Uvědomil si, že vyčkává příliš dlouho. Museli jednat.

„Sogio, Fumio!“

„Hai!"

„Vy dva dojdete do úřadu zdejšího místodržícího, sdělíte mu, co se stalo a vyřídíte, že se odebereme do opatství, kde vyčkáme do vynesení rozsudku.“

Dva muži se zdvihli a odspěchali pryč.

„Terazaka!“

„Hai!“

„Ihned se vydej na cestu k naší paní a oznam jí, že urážka a smrt jejího manžela byla pomstěna.“

Terazaka vzápětí následoval své dva druhy a rozplynul se v temnotě.

Nyní jich tedy zbylo pouze čtyřicet čtyři. To je dobré číslo, pomyslel si Oiši tesklivě.

Znovu se rozhlédl po kruhu a se slabým pokývnutím se zdvihl na nohy. Ostatní ho neprodleně následovali.

„Jsme všichni připraveni na to, co musí následovat?“ zeptal se Oiši mírně.

Všichni jeho druzi kývli hlavou na souhlas.

Oiši si uvědomil, že jen s vypětím všech sil zadržuje slzy dojetí. Každý z přítomných věděl, že by stačilo zmizet v noční tmě a obyvatelstvo, které z větší části stálo na jejich straně, by mu pomohlo v tajnosti zmizet někde na venkově. Nikdo se však neobrátil, protože všichni společně překročili onu pomyslnou hranici zákona a rozhodli se sdílet osud až do konce. Přinutí císaře, aby sám vydal přímý rozkaz a stanou se tak v dnešní době úpadku příkladem starobylé cti a odvahy.

„Pak všichni víme, co přijde," oznámil Oiši.

Mlčky na něj pohlédli a znovu přikývli.

„Postavme se tedy tváří v tvář našemu osudu."

„Oiši!"

Oiši se otočil a spatřil v Seičiho tváři výraz děsu, který se zahryzl i do jeho srdce.

Na okamžik zůstal strnule stát, pak padl na kolena a dotkl se čelem země. Zalila ho oslepující, křišťálově jasná záře a jeho se zmocnil nový příval hrůzy.

„Oiši Kuranosuke!" zazněl hlas ze středu světla.

Oiši se odvážil kratičkého pohledu na své společníky, kteří předtím stáli kolem něj. Všichni leželi tváří k zemi a ani jeden z nich nenašel odvahu zdvihnout oči. Kdo by se toho konečně opovážil v přítomnosti jejich pána, Asana Nagamoriho!

Nebylo jiného vysvětlení, než že bílá záře planoucí přímo nad hrobem je jejich pán, který se vrátil zpět, aby jim vyjádřil svou spokojenost nad vykonanou pomstou.

„Oiši Kuranosuke, vstaň a pojď blíže!"

Navzdory mnoha letům výcviku sebekázně si musel Oiši zahanbeně přiznat, že se mu chvějí kolena. Co si o něčem tak slabošském asi pomyslí jeho pán? Snad Asano porozumí, že návštěvníci z onoho světa vzbuzují bázeň dokonce i v samuraji.

Poté, co ovládl strach, se Oiši zdvihl ze země a s hlavou skloněnou až na prsa se přiblížil ke světlu, které nyní vyplňovalo celý prostor nad hrobem jejich pána.

„Můžeš zdvihnout zrak, Oiši.“

„Ano, můj pane Asano.“

Oiši se podíval do světla a s polekaným vyjeknutím uskočil zpět. Před sebou neviděl podobu ducha svého pána Asana, ale spíše nějakého boha nebo ještě hůře ďábla.

Ostatní, které Oišiho hlas vytrhl z dosavadní strnulosti, rovněž pohlédli ke světlem planoucímu hrobu a vzápětí začali v hrůze se zděšeným křikem vstávat. Někteří z nich přitom tasili meče a připravili se k obraně.

„Ticho!“ zaburácelo zjevem.

Skupina samurajů okamžitě umlkla. Všichni zírali na vlku podobného tvora tyčícího se nad nimi, jehož ostré zuby se v oslnivé záři třpytivě blýskaly.

„Já nejsem váš pán Asano,“ prohlásila bytost a ztišila hlas do pouhého šepotu. „Říkejte mi prostě Zergh.“

Zergh se podíval na shromážděné samuraje. K čertu, pomyslel si vztekle. Na tenhle úkol měli vyslat nějakého člověka, ale ne, on musel poslouchat Aldinovo poutavé vyprávění a nakonec už mu jednoduše nemohl tuto službu odmítnout. Ve skrytu duše doufal, že pokud se tito muži rozhodnou na něj zaútočit, podaří se xsarnské posádce ho odtud vytáhnout včas. Aldin ho ubezpečil, že samurajové z tohoto období budou chovat tvora podobného pozemskému vlku či psu v hluboké úctě a rozhodně ho jen tak z pověrčivosti nezavraždí. Zergh však přesto shledával přítomnost tolika ozbrojených a zároveň zaostalých tvorů ve své blízkosti za přinejmenším nezdravou.

„Váš císař Tsunayoši,“ pronesl Zergh, který se s pomocí elektronické ozvěny a malého mikrofonu připnutého na krku pokoušel vytvořit zdání božského hlasu, je pro své výnosy na ochranu tvorů, které vy nazýváte psy, a hrdlení tresty ukládané za zločiny proti nim znám dokonce i ve světě ležícím na opačné straně. I tobě se, Oiši, dostalo uznání za tvé vlídné zacházení s těmito bytostmi. Chceš snad ty nebo tví druzi pozvednout zbraň proti někomu, kdo tyto tvory může nazvat svou vzdálenou rodinou?“

Zaskočen touto podivnou otázkou se samuraj podíval na své společníky. Ta bytost měla pravdu. Někteří to sice považovali za bláznovství, ale přibližně před deseti lety vydal císař takzvané „psí zákony“, které nařizovaly každému poddanému chovat se k těmto zvířatům s láskou a soucitem. Kdokoli by pak na jedno z nich vztáhl ruku, okamžitě by propadl životem. Mnoho lidí to nechápalo, ale jiní, mezi nimiž byl i Oiši, spatřovali v péči o nejvěrnější ze všech tvorů velkou ušlechtilost.

Oiši se podíval na ostatní.

„Zasuňte zbraně zpět do pochev,“ přikázal Oiši. Mezitím se mu podařilo potlačit posvátnou bázeň a nyní, protože chtěl svým zděšeným druhům jít příkladem, pokročil odhodlaně blíže k podivnému zjevení. Zastavil se až na samé hranici oslepující záře.

„Jsem Oiši Kuranosuke,“ řekl a hluboce se uklonil, aby dal najevo svou úctu k někomu se zjevně vyšším postavením.

„Dobře,“ odpověděl Zergh s úlevou v hlase. „Nebyl jsem si jistý, jestli jsem na správném místě. Jen obtížně jsem tu hledal směr.“

Oiši se zmateně zadíval na bytost stojící přímo na Asanově hrobě.

„Přišel jsi od mého pána Asana, abys přijal tento dar?“ zeptal se Oiši a kývl nejdříve k vyvýšenému rovu a potom ke Kirově hlavě, která ležela u jeho nohou.

Tvor se podíval na čistě oddělenou lebku a zvláštně se ušklíbl. Pak sklopil zrak dolů, a jako by si právě uvědomil, že stojí na hrobě, kvapně seskočil dolů na pevnou zem. Jakmile tak učinil, světlo, které ho až dosud obklopovalo, pomalu vybledlo a nakonec se rozplynulo docela.

„Ptal jsi se, jestli přicházím od Asana,“ řekl zamyšleně Zergh. „No, ne tak docela. Řekněme prostě, že přicházím od přítele tvého pána. Jak vidíš, máš to nejlepší doporučení.“

„Jakého přítele mého pána Asana?“

„Povězme, že tam, odkud zpoza oblohy klenoucí se nad našimi hlavami, přicházím, je společenství čtyřiceti sedmi roninů známé, jako skupina nejvěrnějších mužů na celé zemi. A jeden z tamních pánů zoufale potřebuje oddané bojovníky. Požádal proto Asana, zda by

souhlasil s vaší službou jemu a váš pán s tím nyní, když jste splnili svůj slib a pomstili jeho smrt, souhlasil.“

„Jaký pán?“ zeptal se Oiši ostražitě, neboť vytušil, že mu ten zvláštní tvor nechce říci celou pravdu.

„Ten pán má v jiném světě obrovskou moc a v této chvíli je obklopen nepřáteli, kteří si přejí jeho smrt. Z toho důvodu potřebuje oddané služebníky, jichž však nesmí být více než padesát. Všemi zeměmi se zároveň rozšířila zpráva, že není věrnějších mužů, než čtyřicet sedm členů vašeho společenstva. Váš pán Asano nyní po vašem činu odpočívá v míru a vy jste byli uvolněni z jeho služby.“ S těmi slovy Zergh kývl směrem ke Kirově hlavě. „Vaše zbraně nyní potřebuje jiný pán.“

‚A jeho jméno?“

„Mocný pán Aldin Larice,“ odpověděl Zergh, který se ze všem sil snažil nesmát tomuto vznešenému pojmenování jeho starého, obtloustlého přítele.

„Aldin Larice?“ zeptal se Oiši, který měl s vyslovením toho nezvyklého jména velké potíže.

„O takovém pánu jsem nikdy neslyšel,“ prohlásil Takaši a vyzývavě se postavil vedle svého druha.

„Nejvznešenější pán,“ ubezpečoval je Zergh nepřesvědčivě, přičemž doufal, že vestavěný překladač skryje nejistotu, která se ho postupně čím dál tím více zmocňovala.

Takaši s Oišim si vyměnili pohledy.

„Jsem zde s žádostí od pána Aldina, která pro vás bude zajisté velice zajímavá,“ pokračoval Zergh chvatně.

„A to jakou?“ otázal se Oiši.

Zergh se podíval nejdříve na Oišiho a potom na druhého samuraje stojícího vedle něj. Nemohl jim přece říci, že pokud s ním nepůjdou, pak prostě a jednoduše zemřou. Právě tomuto osudu se totiž rozhodli čelit ještě před jeho příchodem. Snažil se mít stále na paměti Aldinova slova, že největší naději na úspěch má nabídka služby, kterou by mohli přijmout se ctí. Kdyby bylo nejhůře, mohl by se samozřejmě spojit

sxsarnskou lodí a nechat je bez okolků zajmout. Uvědomoval si však, že by to vzhledem k tomu, že se jedná o muže, jimž chce Aldin svěřit do rukou vlastní život, nebylo příliš prozíravé.

„Můj pán Aldin mi přikázal, abych mu přivedl nějaké ctnostné muže," odpověděl hbitě.

„My se však nejdříve musíme podrobit císařově vůli," odpověděl Oiši pevně.

Tak tahle noc bude dlouhá, pomyslel si Zergh s povzdechem. Jak jim asi má vysvětlit existenci robotů, cestování časem a zákony místa známého jako Díra?

„Důvěřujte mi," řekl Zergh a pokusil se o úsměv. „Budete zpět než se rozední."

Kirdhuk, Arménie, 1256

Hassan nedůvěřivě pohlížel na zjevení před sebou. „Ty tedy prohlašuješ, že jsi džin?" zeptal se.

Bytost vypadala jako člověk, ale celou ji obklopovalo jasné světlo, které každého, kdo se odvážil na ni přímo pohlédnout, ihned oslnilo.

Muži kolem Hassana klečeli na kolenou a někteří ve svatém vytržení vykřikovali, že jim všemocný Alláh poslal v hodině nejvyšší nouze svého služebníka. Zvuk Mongolského beranidla doléhající k nim zespodu stále sílil, až náhle bez předchozího varování úplně ztichl. Poslední brána právě padla a jediné, co dobyvatele ještě dělilo od zmasakrování obránců, byly dveře knihovny.

„Jsem to, co si myslíš. Sloužím princi vzdálené země, který hledá muže, jako jste vy, a proto mě vyslal, abych vás k němu dovedl."

„Pokud jsi ale džin, proč nesmeteš naše nepřátele z povrchu zemského?" namítl Hassan.

Příliš dlouho byl nejvyšším zasvěcencem a strážcem nejhlubších tajemství svého řádu. Díky tomu znal pravdu o tom, že není žádný Alláh, andělé, ďáblové ani džinové. Věděl, že vládne pouze hrubá síla toho, kdo ji dokáže použít a prosadit svou moc nad ostatními.

„Něco takového není důvodem mé přítomnosti zde,“ odpovědělo zjevem chladně.

Hassan si bytost před sebou okamžik zkoumavě měřil a přitom horečně uvažoval. Během několika příštích minut budou on i všichni jeho stoupenci mrtví a poslední bašta Ismáílitů na tomto světě padne do rukou Mongolů. V první chvíli, když se to podivné stvoření zjevilo, téměř slepě uvěřil, že se učení svěřené do rukou zasvěcenců mýlilo. Zdravý rozum mu však napovídal něco jiného.

„Pokud ale nemáš bojovat proti našim nepřátelům, co je vlastně tvým posláním?“

„Můj pán si přeje, abyste odešli z tohoto místa a věrně mu sloužili v jeho světě ležícím pod jiným nebem.“

V Hassanově tváři se stále zračila nedůvěra.

„Tvrdíš, že nás odsud vyvedeš?“ zeptal se a mávl rukou směrem ke dveřím, kterými mohli každým okamžikem vpadnout dovnitř krvežízniví Mongolové.

‚Ano, to je v mých silách.“

„A cena?“

„Oddanost na život a na smrt někomu, kdo věří ve vaši věc a potřebuje do svých služeb muže, jakými jste vy.“

Hassan se krátce podíval na své zbývající služebníky, z nichž několik k němu vzhlíželo s nadějí v očích. Pak se vrátil pohledem ke zjevení před sebou a usmál se.

* * *

„Právě jsem obdržel zprávu od naší časoprostorové lodi,“ oznámil Xsarn s divadelním napětím v hlase a vzrušeným máváním rukou, když vešel do zasedací místnosti. „Před chvílí se úspěšně vrátila ze svého skoku ke starobylé Zemi a přistane zde během tří dnů. Obě požadované skupiny strážců se podařilo získat. Pánové, myslím, že tentokrát uvidíme skutečně napínavou hru.“

Kohové do jednoho přerušili svůj hlasitý hovor a zdvořile zatleskali.

„Sigmovy stráže dorazí na mém velitelském plavidle během jedné hodiny. Podle údajů mých posádek může hra začít během sedmdesáti dvou hodin běžného času. Naši právníci nám také dali vědět, že vyřízení všech potřebných papírů k zahlazení potíží vzniklých vinou Alexandrijské hry bude trvat přibližně čtyřicet tři dní. Jakmile přistane loď vezoucí bojovníky ze země, budou všechny tři skupiny bezodkladně vysazeny v Díře.

Jak už jsem vám sdělil, byla všem třem soutěžícím i jejich strážcům implantována malá sledovací zařízení, takže budeme neustále vědět, kde se nacházejí. Každé z nich zároveň vytváří slabé silové pole, které reaguje na pole kteréhokoli z protihráčů. Každý předmět, který vezmou do rukou, bude také označen, takže bude možné zpětně vystopovat, kdo danou zbraň nebo třeba jed použil. V Díře už byla umístěna citlivá zařízení snímající tyto signály, z nichž poputují údaje o pohybu a činnosti soupeřů přímo do hlavního herního počítače. Díky tomu nebudou vznikat žádné pochybnosti o okamžitém postavení každého ze zúčastněných. Ať už v průběhu hry zemře kdokoli, my to budeme vzápětí vědět.“

„Možnosti sázení jsou ze všeho nejzajímavější,“ prohlásil Vol, který mezitím vstal, ke svým přátelům. „Můžeme samozřejmě vsadit podle starých zvyků na pořadí, v jakém ti tři v Díře zemřou.“

„Nesmíme také zapomenout na možnost, že práci odvedou místní obyvatelé,“ odpověděl jeden z gafských kohů. „Na to sakra hodlám vsadit všechny své peníze.“

„Můžeme zahrnout i různé druhy použitých zbraní,“ doplnil ho Aster, další z gafů, který přitom doléval brandy jednomu ze svých lidských sousedů. „Kromě toho se nabízí celá řada příležitostí jak si vsadit například na výsledek osobního souboje mezi samurajem a Basackým berserkem.“

„To vše je jen dětská hra,“ odfrkl si Zola a věnoval zbylým kohům opovržlivý pohled. „Pánové, vy všichni jste jen pošetilí hlupáci. Kyne tu přímo pohádkový zisk.“

„Jak to?“ zeptal se Xsarn.

„Mám jednu otázku,“ řekl Zola a přitom upřel zrak na Xsarna.

„Ptej se.“

„Můj drahý příteli, jak si jistě pamatuješ, ve všech předchozích hrách byly pouze dvě soupeřící strany, a proto sis mohl vsadit pouze na jednu nebo na druhou z nich. Sázky se uzavíraly přímo mezi dvěma hráči a pořadatel hry přitom sloužil zároveň jako rozhodčí případného sporu, který za to samozřejmě dostane svůj podíl. Stejná pravidla platila i v poslední hře.“

„Ano, Xsarne, jako při té minulé polízanici, když jsi byl správcem ty,“ vložil se do hovoru Vol a tentokrát se Zola podíval na Xsarnova soka a souhlasně přikývl.

„Kam míříš?“ zeptal se stále obezřetnější Xsarn.

„Chci říci, že možnosti sázení jsou tak nesmírně rozsáhlé a zároveň vzrušující, že by se neměly jen tak promarnit. V podobných případech se obvykle vytvoří bank, do něhož se vloží větší množství peněz, a jednotliví hráči pak sázejí proti němu. Proto nás všechny zajímalo, jaké jsou tvé záměry tentokrát.“

„Chtěl jsem,“ odpověděl Xsarn, jednoduše použít své vlastní nezanedbatelné prostředky jako bank, o němž jsi mluvil. Zaměstnávám jednoho mladého vasbu, který už vypracoval potřebné programy a stanovil kurzy a pravděpodobnosti, ke všem možným událostem.“

Ostatní kohové se na sebe podívali, jako kdyby jeho odpověď byla přesně taková, jakou očekávali.

„Myslím, že vím, na co chce Zola poukázat,“ řekl Vol. „Zdá se, že máš z toho všeho značný zisk pouze ty sám. Nejdříve sis vzal tučný honorář za uspořádání Alexandrijské hry a nyní si vezmeš další za svolání tohoto rozhodčího shromáždění. Další peníze si bezpochyby naúčtuješ za dozor nad naší novou hrou a teď se ještě dozvíme, že tvé prostředky budou tvořit bank. Je to cítit jako lejno, příteli.“

Několik kohů se slovům svého druha hlasitě zasmálo. Co by totiž pro ně samé znělo jako stěží omluvitelná urážka, bylo ve skutečnosti pro Xsarna vysokou poklonou. Xsarn však přesto dobře rozuměl jejich pravému významu.

„Zpochybňuješ snad mou poctivost?“ zeptal se Xsarn a zdvihl se na svých zadních nohách.

Kohové začali rychle ustupovat zpět a jeden přes druhého překotně vykřikovali omluvy.

„Ale vůbec ne," ohradil se Vol, „ani v nejmenším."

„Budeme tedy mít naši vlastní zábavu," pokračoval Zola ve svém vysvětlování. „Pánové, náš vzácný přítel

Xsarn zřejmě celou tuto záležitost připravil nejen pro naši kratochvíli, ale i kvůli svému zisku."

„A také proto, aby zabránil rozpadu společenství kohů," doplnil ho Bukha mírně.

„Ale ano, to od něj zajisté bylo velice šlechetné," odvětil Zola se slabým úsměvem. „Nicméně se domnívám, že náš přítel ve svém zájmu o naše blaho opomněl jednu zásadní možnost, jak získat ohromné prostředky. Něco takového by ale nás kohy mělo zajímat především."

„A co je to za možnost?" zeptal se Bukha.

„Loterie pro širokou veřejnost," odvětil Zola.

„Copak jsi úplně zešílel?" vybuchl Bukha. „Hry jsou zábavou výlučně pro kohy a ne pro obyčejnou chátru. Vždy sloužili pro potěšení vzdělaných jedinců s vytříbeným vkusem, kteří dokáží ocenit jemnost a spletitost válečnického umění. Proč by to měla nějaká lůza změnit ve... ve..." Bukha ztichl, neboť ve svém rozhořčení nedokázal nalézt ta správná slova.

„Udělalo by to z našeho sázení na taktiku a promyšlenost pouhý krvavý sport," odfrkl si Xsarn.

„Přesně," zařval Bukha. „Loterie! To určitě! Snad bychom se měli raději přesunout k dalšímu bodu jednání."

Zola zůstal mlčet a na tváři se mu rozhostil slabý, spokojený úsměv, který způsobil, že si ostatní kohové začali navzájem vyměňovat zčásti nejisté a zčásti tázavé pohledy.

„Počkejte chvilku," ozval se Vol. „Tohle je přece volné fórum. Musím říci, že jsem zvědavý, co Zola svým návrhem loterie pro širokou veřejnost vlastně myslel."

Celá místnost rázem ztichla a všichni kohové obrátili zraky ke stolu, kde seděl Bukha a Xsarn.

„To je pravda," poznamenal Aster. „Všichni přítomní jsou si tu rovni a já navrhuji, abychom si poslechli, co nám chce Zola povědět."

„Děkuji vám, pánové," řekl Zola, který nehodlal čekat na odpověď druhé dvojice. „V uplynulém čase jsem se zabýval drobným průzkumem a jak vidíte, dospěl jsem k závěru, že bychom měli naši sázkovou hru otevřít pro každého obyvatele Mračna."

„Bláznovství," zakřičel Bukha. „Dozorci něco takového nikdy nedovolí."

„Ano, všichni dobře víme, jak smýšlejí o našich hrách," prohlásil Xsarn chladně. „Přinejlepším nás nechávají na pokoji."

„Vzal jsem na sebe ten nelehký úkol setkat se se zástupcem Dozorců a svůj záměr jsem mu do nejmenších podrobností vysvětlil. Objasnil jsem mu podstatu budoucí hry i účast veřejnosti."

„Cože jsi udělal?!? zařvali všichni kohové společně.

„To je neslýchané!" zaječel Vol.

Dobrovolné setkání jednoho z nich s Dozorci všem připomnělo případ šíleného Duby, který se téměř před sto lety vzdal své hodnosti koha a sám odešel do převýchovného střediska. Pochopitelně tam prozradil vše, co věděl a to mělo za následek ukončení celé řady nezákonných obchodů, které až do té doby vynášely tučné zisky.

„Možná posíláme dolů do Díry špatné lidi, ale myslím, že místo pro čtvrtého hráče se tam vždy najde," zavrčel jeden z gafských kohů vztekle.

„Pánové, pánové, prosím," ozval se poněkud nervózněji Zola. „Jen jsem jim chtěl sdělit, že hodlám uspořádat veřejnou loterii, a že na tom není nic protizákonného. Neopomněl jsem zdůraznit, že ani v nejmenším nespolupracujeme s kýmkoli z ATŠigů v Díře."

„A oni s tím souhlasili?" zeptal se Xsarn.

„Tady je to černé na bílém," oznámil Zola vítězoslavně a sáhl do svého kufříku, odkud vytáhl těžký svitek. Ten nejprve zdvihl do výše, a

pak ho zdánlivě ledabyle hodil na stůl. Všichni přítomní věděli, jací jsou Dozorci v oblasti práva puntičkáři, a proto je pohled na jimi podepsanou smlouvu, která kohům přiznávala taková práva, vyváděl z míry. Něco takového bylo v historii jejich vzájemných vztahů zcela neslýchané.

Bukha s Xsarnem na sebe nejistě pohlédli, ale neřekli nic.

„Dozorci zaručili plnou beztrestnost v činnostech souvisejících s hrou a nezúčastněnost v záležitostech vybírání sázek a vyplácení výher. Zároveň souhlasili s pozastavením vyšetřování a stažením žalob týkajících se neblahých okolností kolem poslední hry.“

V řadách kohů se rozeznělo mumlání a šepot. Posledních šest měsíců od konce hry všichni trnuli hrůzou, k čemu se Dozorci dopracují. Gablonu již zatkli a jako by to nestačilo, byl Xsarn dostatečně troufalý, aby se odvážil ho násilím osvobodit. Nikdo si nebyl jistý, na koho přijde řada příště a nyní pro ně Zola, kterým ostatní obvykle jen opovrhovali, získal tak neuvěřitelnou amnestii.

„Je to pravé?“ zeptal se Vol nevěřícně.

„Podívej se sám,“ odpověděl Zola a hodil listinu přes celou délku stolu. „Všechny pečeti jsou v pořádku. Připoj svůj počítač na komunikační linku používanou Dozorci a najdeš tam přesnou kopii toho, co před tebou teď leží na stole. Vstupní kód je připojen na samém konci této smlouvy.“

Zola se s úsměvem opřel ve svém křesle. Celý život se na něj ostatní kohové dívali shora, jízlivě napodobovali jeho fistulový hlas a za zády se mu vysmívali. Teď mu ale byli zavázaní a on se hřál v jejich výkřicích radostného úžasu, chvály a vděčnosti.

„Dobrá práce. Vždycky jsem si myslel, že jsi nejchytřejší z nás všech,“ prohlásil jeden z kohů, který vstal, obešel stůl a přátelsky ho poplácal po rameni.

Bukha s Xsarnem se však k obecnému veselí nepřipojili a Zola je po očku chladně pozoroval.

„Myslím, že budu mluvit za všechny přítomné,“ pronesl hlasitě Bukha, který se pokusil získat pozornost všech v místnosti, „když Zolovi poděkuji za získám úplné amnestie. Koneckonců jsme nuceni

tady společně strávit příštích čtyřicet dnů, než naši právníci a účetní uzavřou veškeré nesrovnalosti z poslední hry. Bezpečnost byla naší hlavní a největší starostí, která se však nyní podstatně zmenšila," na okamžik se odmlčel, „tedy pokud je tato listina pravá."

„To se dá lehce ověřit," prohlásil jeden z gafských kohů stojících za Zolou na jeho obranu, „ale z toho nemám strach. Proč by jinak koh Zola přinesl tento drahocenný svitek přímo mezi nás?"

„Ať je to jak chce," odvětil Bukha, „stále jsme se ještě nedozvěděli nic o té Zolově loterii."

„Hned to bude, Bukho," řekl Zola. „Všichni, co tu dnes stojíme, jsme především podnikatelé. A jako každý správný obchodník se i já snažím najít cesty, jak zvýšit svůj zisk. Nemusím snad připomínat, že právě poslední hra, kterou jsi pomáhal uspořádat, nás všechny citelně zasáhla a její náprava si vyžádala značné prostředky a hodně času."

Nechal kohy, aby narážím patřičně vstřebali a s uspokojením pozoroval, jak mnoho z nich, dokonce i někteří z gafů, upřeli na Bukhu ledové pohledy.

„Loterie je možnost, jak si vynahradit dřívější ztrátu a navíc ještě získat mnoho nových prostředků.

Zola se rozhlédl kolem sebe a usmál se. Na přípravách jednotlivých podrobností loterie už pro něj pracovala celá skupina odborníků, která byla od samého počátku držena v naprosté tajnosti a pod nejpřísnějšími bezpečnostními opatřeními. Kdyby se některému z kohů podařilo zjistit, čím se Zola zabývá, mohlo by ho napadnout zařídit si na tom svůj vlastní obchod, ale nyní už bylo příliš pozdě. Xsarn oznámil hru a nikdo jiný než Zola by už nedokázal spustit celou záležitost včas.

Nejprve zvolna ale potom čím dál tím vzrušeněji vysvětloval pozorně naslouchajícím kohům každý bod svého plánu. Přesně zopakoval to, co mu zhruba před týdnem řekl Kurst, a pak ostatním předestřel svou vidinu hracích lístků, na nichž by si každý z hráčů mohl vsadit kdo, a ve který den, koho zabije. Jak mluvil, pozoroval na tvářích shromážděných kohů rostoucí úžas a zahanbení z toho, že něco takového nenapadlo právě je.

„Xsarn před chvílí oznámil, že hra bude trvat čtyřicet dní," prohlásil Zola na závěr svého dlouhého výkladu. „Rychlým propočtem jsem dospěl k závěru, že hra může mít přes čtyři miliony různých výsledků. A nyní co se týče vlastního sázení. Hra bude probíhat celých čtyřicet dní a díky pro nás příjemné shodě náhod má jeden koloběh slunce dole v Díře téměř přesně 12 hodin. Pokud tedy založíme sázkový systém na dnech ubíhajících přímo na bojišti, dostaneme se k osminásobku původního počtu, tedy k o něco málo více než třiceti třem milionům možností."

Ztichlí kohové na sebe jen ohromeně zírali.

„Ještě několik maličkostí," pokračoval Zola. Sázky na smrt, kterou hráči nezpůsobí jeho protivníci, se mohou zdát nezajímavé, ale nezapomínejte, že do této skupiny spadá i sebevražda, smrt z přirozených příčin a dokonce i zavraždění vlastními strážci."

„Jak jsou stanoveny výhry?" zeptal se Vol.

„Ach ano, to je velice důležité. Dvacet pět procent. Nám to sice může připadat směšné, ale pro ty chudáky, kteří si koupí sázecí lístek hned první den, to stále znamená osm milionů katarů. Bude existovat pouze jediná výjimka. Všechny provedené výpočty ukazují vysokou pravděpodobnost toho, že smrt jednoho či více účastníků způsobí místní obyvatelé. Proto budou všechny sázenky, na nichž bude uvedena tato možnost, označeny jako černá karta a budou mít výhru sníženou na pólovinu. To by mělo ochránit náš vklad a zároveň přesunout více sázek na jiné možnosti.

A nakonec, loterie poběží až do okamžiku, kdy budou všichni tři hráči mrtví nebo bude zbývat do konce pouhých pět dnů. Každý herní den si chátra bude moci kupovat sázenky, které však budou mít patřičně sníženou výhru."

„To je úžasné!" vykřikl Aster. „Nabízí se tu sedmdesáti pěti procentní zisk a náklady na provoz jsou téměř zanedbatelné. Není třeba zaplatit nic jiného než lístky, reklamu a vedení záznamů o sázkách"

„Jeden z mých lidí už dokonce vymyslel i reklamní slogan," oznámil Zola s úsměvem. „Vložte katar a vyhrajte Mračno!"

Kohové začali jeden přes druhého souhlasně vykřikovat.

„Mí matematici a statistici mi sdělili, že jakmile se hra rozběhne, začne se lavinovitě šířit. Byli jsme bláhoví, když jsme si mysleli, že naše hry zůstávají pro svět kolem nás tajemstvím. Všichni to věděli a možnost zahrát si teď s námi bezpochyby zapůsobí na hrdost obyčejných lidí.“

„Vstupte do hry kohů a získejte hvězdy,“ zaječel Vol vzrušeně a jeho přátelé mu ihned začali blahopřát k vytvoření dalšího báječného sloganu do reklamy.

„Výborně,“ pochválil ho bodře Zola. „Tato skutečnost je samozřejmě nedílnou součástí celé hry, ale kromě toho nesmíme zapomenout, že bojujícími jsou přímo kohové.“

„Když dovolíme, aby se ze hry stal krvavý sport a na nás sázela nějaká lůza, ztratíme svou důstojnost,“ vložil se do hovoru chladně Bukha.

„No jistě,“ odvětil Zola, „spodina miluje představu, že je součástí celého toho divadla. Pánové, obchod je obchod. Pomyslete na zisky, které z toho všichni můžeme mít.“

Zola se spiklenecky rozhlédl po okolo stojících Kozích.

„Jeden z pravděpodobnostních modelů,“ řekl téměř šeptem, „vypracovaných skupinou mých lidí předpokládá, že každý občan třídy alfa utratí v naší hře, pokud poběží celých osmdesát kol, nejméně sto katarů. Když vezeme v úvahu výsledky posledního sčítání lidu na všech zhruba deseti tisíci světech, dostaneme se k číslu přibližně dvou bilionů katarů. Z toho můžeme odvodit zisk téměř jeden a půl bilionu katarů v náš prospěch.“

Na okamžik se rozhostilo ohromené ticho.

„To je skoro majetek nás všech sečtený dohromady,“ zalapal po dechu Xsarn.

„To nepochybně je,“ odpověděl Zola s potěšeným úsměvem. „Dělím se s vámi o své poznatky, protože pokud máme celou záležitost uskutečnit ve velkém, musíme se k tomu spojit. Ovládáme všechny komunikační linky a počítače potřebné k vedení sázek, automaty na tisk lístků a co je nejdůležitější, máme bezpečnostní systém, který rozpozná falešné karty.

A máme svou organizační strukturu, která teď leží přímo pod námi.“ Při těch slovech ukázal k širokému oknu, které hledělo na rozlehlou, uzavřenou plochu stadionu ležícího hluboko pod nimi. Tam byla nyní rozmístěna dočasná pracoviště pro tisíce právníků a účetních urovnávajících zmatky vzniklé při minulé hře.

„Všechny naše počítačové sítě jsou právě zde napojeny na přenosová *zařízení,* která umožňují okamžité spojení s každým světem v Mračnu. Můžeme odtud bez větších úprav spustit celou sázkovou loterii třicet šest hodin předtím, než bude první z hráčů vysazen dole v Díře. Zadal jsem svým lidem výrobu videa, které může být okamžitě vysláno po všech kanálech napříč Mračnem.

Nyní mám, pánové, možnost spustit tuto hru na pěti stech světech, které ovládám, a hodlám její zahájení, ať už s vámi nebo bez vás, oznámit během jedné hodiny. To co vám nabízím je prosté. Mohu vás připojit do své již připravené sítě, takže se každý svět, který řídíme, nebo s nímž jsme v obchodním styku, může také zapojit do hry.“

„A jaká je cena?“zeptal se Xsarn.

„Říkejme tomu investice. Vložíte peníze, otevřete své světy pro sázkový trh a společně na tom vyděláme značné jmění. Já vám prodám podíly na celém obchodu. Každý balík čítající tisíc podílových listů má cenu dvaceti milionů a opravňuje vás zavést hru na jednom vašem světě. Pochopitelně vám to také dává právo na poměrný podíl ze zisku společnosti. Přátelé, společně vyděláme stovky miliard.“

„A kolik procent si ponecháš ty sám?“ otázal se Xsarn.

„Padesát jedna,“ odvětil Zola klidně, „kromě těch, které vám nyní nabízím.“

„To znamená, že pokud bys prodal každý z těch podílů, zaplatili bychom ti dvě stě miliard?“ zeptal se Bukha mrazivě.

„Ano,“ Zola se nenechal vyvést z rovnováhy. „Pochopitelně můžete odmítnout, ale zisk, který mohou ostatní účastníci utržit, se pohybuje kolem sedmi set padesát miliard.“

„Ty prodáváš podíly?“ zeptal se jeden z gafů opatrně. „Proč bychom si je od tebe měli kupovat, když teď můžeme jít a uspořádat na svých světech vlastní loterii?“

„Ano, nápad je zdarma, příteli, což je také důvod, proč jsem vám ho zde přednesl, ale rád bych tě upozornil, že ti zabere několik týdnů, než se ti podaří zařídit vše potřebné. Každý den, který promarníš výpočty a organizací znamená ztrátu mnoha miliard případného zisku. Tenhle obchod je jednorázová příležitost, kterou lze snadno promeškat. A kromě toho, nezapomínejme na možnost, že budou naši tři přátelé dole tak nepřející, že se nechají zabít ještě dříve, než vy stihnete začít.“

„To je nechutné,“ vložil se do hovoru Bukha. „Sázíme tu na své přátele, ale činíme tak se vší důstojností a vyváženou znalostí schopností každého z nich. Bereme v úvahu ty nejjemnější rozdíly ve vojenské taktice a bojovém nasazení jejich strážců. Ty se z toho snažíš udělat lacinou podívanou pro krvežíznivou lůzu.“

„Nemusíš se k nám připojovat, pokud nechceš,“ pronesl Zola s pokryteckým úsměvem. „Ale jak už jsem řekl, můj systém je dokonale připraven, mám plný souhlas Dozorců a ať chceš nebo nechceš, hodlám hru co nevidět rozběhnout. Vy ostatní se můžete zúčastnit v rozsahu, který vám bude připadat úměrný.“

„A z jaké že to dobrotivosti se s námi vůbec hodláš rozdělit o podíly?“ odfrkl si Bukha.

„Řekněme jen, že jsem prozíravý obchodník a částečně rozděluji riziko z celé operace. Všichni si například můžete koupit mé podíly a následujícího dne hra náhle, skonči. V tom případě budu mít stále nějaký zisk. Pokud ale zábava poběží celých osmdesát dní, vyplatím vám každému více, než jsem od vás na počátku vybral, ale stále budu mít vysoký zisk. Jediné o co se vlastně snažím, je pokrýt všechny možné výsledky. Kromě toho by se podnik bez vaší účasti nikdy nemohl dostat do všech koutů Mračna.“

„Mám dojem,“ řekl jeden z lidských kohů, „že na přípravách pracuješ už několik týdnů, ale před námi ostatními jsi to zatajil. Snažíš se vydělat za každou cenu a to i na úkor svých přátel a kolegů.“

„Ty by ses snad o tu myšlenku podělil, kdyby jako prvního napadla tebe?“ zeptal se Vol na Zolovu obranu.

„Ale samozřejmě,“ odpověděl koh a jeho slova následoval bouřlivý řehot většiny přítomných. K Zolovu potěšení tím kohové vlastně vyjádřili přesvědčení, že jejich starý přítel udělal přesně to, co by ve

stejné situaci udělali oni sami a není proto žádný důvod ho nějak očerňovat.

„Takže karty jsou na stole," řekl Zola. „Mezi námi budou sázky samozřejmě probíhat podle stejných pravidel jako doposud, neboť na rozdíl od té chátry jsme všichni velkými znalci a obdivovateli válečných her."

Všichni přítomní souhlasně zamručeli.

„Takže jsme domluveni. Zavolám svým lidem, kteří mají připravené potřebné materiály a můžeme uzavřít obchod. Mí technici a programátoři čekají dole, takže jakmile podepíšeme smlouvy, svolejte své odborníky a nechme je společně pracovat na uskutečnění velké loterie. Již zítra můžete spustit hru na všech svých světech, koloniích, lodích, základnách po celém Mračnu. Společně ty ubožáky oškubeme dohola!"

„Ještě jedna otázka," řekl Bukha.

„Ptej se na co chceš," odpověděl Zola chladně. Už nikdy se před tímhle kohem nebude třást. Teď, když byli Sigma s Gablonou pravděpodobně jednou provždy pryč, proklouzávalo tomuhle gafovi a jeho xsarnskému příteli vedení rady kohů mezi prsty. Za pouhých čtyřicet tři dní bude Zola nejbohatším mužem, který kdy žil, a potom se ti dva přesvědčí, kde leží skutečná moc.

„Předpokládejme, že někdo koupí velký balík výherních lístků," začal Bukha mírným hlasem. „Nemluvím o sázkách uzavřených v posledních dnech nebo dokonce týdnech, kdy se poměry pohybují ve stovkách nebo tisících ku jedné. Mluvím o sázenkách z prvních dnů na samém počátku hry. Kdyby měl někdo dostatek lístků, které by při všech variantách dokázaly zaplatit nazpět vložené prostředky, mohl by položit na lopatky celý Mračno. A ty prostě nemůžeš nezaplatit, protože pak bys měl na krku Dozorce a žádná dohoda by ti už nepomohla. V textu jsem si všiml ustanovení, že všechny pohledávky musí být beze zbytku vyplaceny, jinak bude činěn zodpovědným každý z účastníků."

V místnosti se rozhostilo ticho a Zola pochopil, že bublina by mohla každou chvíli prasknout. Dozorci si tento článek smlouvy prosadili navzdory jeho námitkám, ale nakonec s tím souhlasil, neboť

pravděpodobnost, že by se něco takového přihodilo, byla zanedbatelně nízká.

„V tom nevidím žádný problém," odpověděl Zola hladce. „V materiálech, které se chystám nahrát do vašich počítačů jsou na toto téma výpočty provedené mými odborníky na teorii pravděpodobnosti. Šance, že by se něco takového stalo, je méně než jedna k milionu."

„Ale stejně," zeptal se Bukha, „ co když se to stane?"

„Když někdo koupí tak obrovské množství výherních tiketů?" zeptal se Zola a začal se pochechtávat. „Tak to ho asi budeme muset zabít."

Na okamžik všichni přítomní strnuli v naprostém tichu, které vzápětí prolomil sám Zola, jenž se začal smát z plných plic, jako by právě řekl nějaký povedený vtip. Jeden po druhém se začali prohýbat smíchy i ostatní kohové a burácivá ozvěna se rozléhala sálem ještě ve chvíli, kdy Bukha s Xsarnem vyšli ven a zavřeli za sebou dveře.

Jak se zvuk bujarého veselí za jejich zády vzdaloval, podívali se jeden na druhého.

„Dozorci," řekl Xsarn ponuře.

„Takže s ním mluvili také," přitakal Bukha.

„Zajímalo by mě, jako hru to sakra hrají," zašeptal Xsarn nervózně.

Losa se rozhlédl napříč nádvořím, které sloužilo jako místo jeho soukromých meditací, a v duchu se pousmál.

Všechno to vlastně začal ten Xsarnův vyslanec. Losa věděl, že kohové dříve či později zkusí podplatit ty, které nazývají Dozorci, a uzavřít s nimi dohodu, jež by je ochránila před přísnými tresty. Zahrál to tehdy naprosto dokonale, když vyjádřil spravedlivé rozhořčení nad jejich hříchy a zhýralostí a vystrašil Xsarna vidinou převýchovného programu po boku Gablony.

Vyslanec mu tlumočil žádost, aby kohové směli potrestat Gablonu sami a na oplátku by Dozorcům pomohli v prosazování jejich věci.

Bylo tak snadné je přesvědčit, že Díra je to pravé místo a vytvořit zdání, že Gablona byl násilím osvobozen z jeho osobní moci.

Konečně sklapla past, nad níž hloubal celá staletí. Snad se teď vyřeší ten vlekoucí se problém s nezvanými vetřelci, kteří vpadli do jeho hájemství.

Ach ano, dobře znal jejich způsoby. Ten „trest" nepředstavoval v jejich podání nic jiného než nechutnou hru o život či smrt hráčů. Ale i tu dokázal obratně zahrnout do svého složitého plánu.

Jediným neočekávaným článkem řetězu se ukázal být ten malý intrikán Zola. Avšak i on přímo zázračně zapadl do většího schématu. Právě díky němu se zřejmě podaří odvrátit pozornost ostatních od skutečného cíle, k němuž vše nezadržitelně směřovalo. Chaos způsobený ATŠigy půjde ruku v ruce se zmatkem, který dříve než vše skončí, nevědomky rozpoutá právě Zola. Nejvyšší Dozorce se nic nedozví až do okamžiku, kdy už bude příliš pozdě na všechno kromě uvolnění místa tomu, kdo potíže takového rázu vyřešil již jednou v minulosti. Pak bude možné odstranit ty prokleté vetřelce jednou provždy a bez jakéhokoli porušení platných pravidel.

Kdyby měl Losa nějaké ruce, mnul by si je samou radostí, zatímco pomalu plul svými soukromými komnatami.

Kapitola čtvrtá

„Jsi mrtvý, Larici. V okamžiku, kdy příště uvidím tvůj obličej, tě mí lidé zabijí.“

Aldin nevěřícně zíral na Gablonu. Jak jen může být takový blázen?

„Poslouchej, Corbine...“

„Pro tebe jsem koh Gablona.“

Aldin přešel napříč pokojem k místu, kde seděli Sigma s Gablonou, kteří pomalu vychutnávali své poslední sklenky brandy a doutníky před cestou dolů do Díry.

„Pánové, teď spolu můžeme mluvit zcela otevřeně,“ řekl Aldin, aniž by se před dvěma kohy snažil skrýt zoufalství ve svém hlase. „Rád bych navrhnul, abychom se k řešení našeho problému postavili s chladnou hlavou. Tam dole budeme mít plné ruce práce s místními obyvateli a budeme mít velké štěstí, pokud se vůbec dostaneme do našich přidělených bezpečných domů. Proč bychom si to měli dělat ještě těžší, než to je? Naším jediným cílem je přežít čtyřicet dnů. Pak bude vše odpuštěno a my budeme volní.“

Gablona se na Aldina podíval s neskrývaným pohrdáním.

„Stává se z tebe zbabělec?“ zeptal se výsměšně. „Pověstný Aldin Larice se náhle obává trochy boje?“

Aldin se obrátil k Sigmovi.

Starý koh jen rozhodil ruce v odevzdaném gestu a na tváři se mu objevil smutný úsměv.

„Dokud bude takovýhle, musím být stále ve střehu,“ řekl po chvilce Sigma a jeho oči se zavrtaly do Aldinových. „A jak můžu vědět, že tady pouze nehraješ nevinného, ale jakmile hra začne a padne tma, objeví se ti v ruce nůž?“

„Co nám ale brání, abychom společně došli najedno z bezpečných míst?“ namítl Aldin. „Zabarikádujeme se a vydržíme tam až do konce hry. To jim ukáže.

Nezapomínejte, že jsem vasba. Je mým úkolem lovit zajímavé bojovníky, na které by se dalo sázet, ale ani já bych se nepřiblížil k ATŠigům. Jsou to nejšílenější parchanti v celém Mračnu. Půjdou po nás jako kočka po myši. Nejdříve si s námi budou chvíli jen tak pohrávat, a pak nás vyřídí. A čím bude naše umírání delší a bolestivější, tím budou šťastnější. Zatraceně, Díra je místo, kam posíláme nejtvrdší a nejotrlejší trestance na smrt. Ti muži škemrají o běžnou popravu, než abychom je tam vysadili. Říkám vám ještě jednou, že pokud to chceme přežít, měli bychom se raději spojit.“

„Sám se budu cítit mnohem bezpečnější,“ odsekl Sigma.

„Budeš se cítit bezpečnější?“ zavrčel Gablona. „Sakra, ty jsi ten, kdo mě dostal do převýchovného zařízení. Jsem to já, kdo by tu měl být znepokojený.“

„Obchod, příteli, nic víc než obchod,“ odvětil Sigma.

„Než tohle skončí, uvidíš jaký obchod jsem uzavřel se svými assassiny já.“

„Pánové, mluvíme tu o otázce života a smrti,“ pokusil se Aldin vrátit hovor k původnímu tématu.

V komunikačním zařízení pokoje se ozval gong a všichni tři přítomní ztichli.

„Nastal čas,“ ozval se z reproduktoru Xsarnův hlas. „Podle výsledků losování, jehož jste byli svědky, bude Sigma cestovat prvním transportem. Tví Gavarniané jsou připraveni, Sigmo.“

Starý koh se postavil a přešel k oknu, ze kterého se naskýtal pohled dolů na Díru. Jediným douškem dopil zbytek brandy ve své sklence a pak ji prudkým pohybem mrštil do rohu místnosti, kde se číše roztříštila na hromádku třpytivých střepů. Otočil se ke svým dvěma společníkům, krátce pokrčil rameny a beze slova vyšel ven s doutníkem zaraženým mezi zaťatými zuby.

Aldin se prosebně obrátil na Gablonu, ale jeho dřívější zaměstnavatel mu oplatil vražedným pohledem.

„Plán pro minulou hru byl prostý. Kdyby ses do toho býval nemíchal, byl bych teď nejbohatším mužem na celém Mračnu a ty nejbohatším vasbou.“

„A Alexander by byl zavražděn,“ odpověděl Aldin tiše, promiňte, kohu Gablono, ale jako vasba jsem přísahal, že budu dohlížet na dodržování pravidel hry až do samého konce.“

Gablona na něj stále hleděl s nepokrytou nenávistí.

„Mým jediným přáním je, aby se k tobě ATŠigové dostali jako první,“ ucedil Gablona.

Na okamžik se odmlčel a začal se svým masitým prstem šťourat mezi zuby. Když po chvilce konečně nalezl zdroj svého nepohodlí, vytáhl prst ven s kusem jídla visícím zpoza nehtu. S uspokojením ho pomalu olízl, a pak se s opovržlivým úsměvem opět podíval na Aldina.

Po dlouhé minuty, než Gablonu konečně povolali k druhému transportu, již mezi nimi nepadlo ani jediné slovo. Aldin nervózně vstal a přešel k rozměrnému oknu. Nebeský sloup, nazývaný místními obyvateli Šeda, se táhl dolů přímo k povrchu planety.

Díra je celkem patřičné jméno, napadlo ho. Kromě jediné oblasti přibližně kruhovitého tvaru o průměru pět set kilometrů, která ležela přímo na rovníku, zahalovala celý zbytek planety hustá mračna. Tento jediný ostrov si udržel čistou oblohu díky tomu, že vystupoval do výše patnácti tisíc metrů nad povrch okolních, hustou oponou par zahalených zemí. Skleníkový efekt byl příčinou toho, že se tato zelená oáza, v níž po celý rok panovalo subtropické klima, stala jediným místem života na jinak mrtvé planetě.

Šeda stoupala přímo ze středu obyvatelné oblasti a její bílý povrch odrážel šarlatové paprsky rudého obra, jenž visel těsně nad východním obzorem. Tato stavba byla odedávna zdrojem úžasu pro všechny tři rasy, které dosáhly Mračna, a stala se jedním z důkazů technické vyspělosti prvních poutníků.

Proč se obtěžovali zde Šedu stavět, nikdo nevěděl, protože tato bezcenná planeta nenabízela nic, za co by stálo vynaložit tak obrovské úsilí. Mnozí se domnívali, že ji dávní stavitelé vybudovali ze stejných

důvodů jako prstencovitý Kolbard, jenž zřejmě sloužil pouze k potěše a pobavení svých tvůrců.

Někteří dokonce navrhovali, že stavba nepředstavuje nic jiného, než jakýsi optický vtip. Z větší vzdálenosti mléčně bílá planeta s velkou, temnou skvrnou uprostřed připomínala obrovskou oční bulvu. Díra přitom znázorňovala duhovku a Šeda trčela jako jehla zabodnutá přímo do jejího středu.

Pokud měl tento obrovitý sloup nějakou výhodu, pak to byla skutečnost, že se díky němu dala Díra bez většího úsilí bezpečně uzavřít. Všechny vesmírné lodě měly přísný zákaz přistání na povrchu planety. Jediné spojení mezi orbitami dráhou a zeleným ostrovem zprostředkovávaly přepravní výtahy.

Bezpečnostní opatření byla velmi jednoduchá. Blízko povrchu procházela doprava kontrolním stanovištěm, které mělo ATŠigům zabránit v cestě vzhůru. A pokud by se jim přece jen podařilo tento bod obsadit, museli by ještě dobýt loď kotvící na oběžné dráze a to by žádná ze tří ras nikdy nedovolila.

Podlaha pod Aldinovýma nohama se neustále lehce pohupovala, až ho přepadl strach, že se celá věž pohybuje nebo naklání. Pak si uvědomil, že na ni působí atmosférické proudění, občasná seismická aktivita a gravitace dvou měsíců kroužících kolem mlhavé planety. Ale i na to zřejmě první poutníci při stavbě pamatován. Věž měla svůj vlastní výkonný systém vyrovnání výkyvů způsobených vlivem okolí, který by ji byl sám o sobě schopný, pokud by se rozběhl nekontrolované, ohrozit a případně i zničit.

„Kohu Gablono, váš výtah je připraven a vaši muži vás očekávají.“

Gablona se s úšklebkem postavil na nohy. „Víš, Aldine, vlastně se docela těším, až se tam dole znovu setkáme.“

Upustil svůj doutník na hustý koberec pokrývající podlahu, zašlápl ho podpatkem a vyšel ze dveří.

Aldin sledoval, jak se prosklená kabina zavěšená na boku věže dala do pohybu a za okamžik už závratnou rychlostí sestupovala k povrchu planety. Vasba pozdvihl sklenku v posměšném přípitku.

„Nebude vadit, když se připojíme?“

Aldin se obrátil a spatřil, že ve dveřích stojí jeho dva přátelé Zergh a Jaroslav.

„Xsarn souhlasil, abychom s tebou strávili trochu času, než se vydáš dalším transportem dolů.“ Oba vstoupili do místnosti.

Aldin si všim, že Zergh už není oděn v obřadním rouše vasby, ale namísto toho se oblékl do tradičního šatu samuraje a u pasu má zavěšenu krátkou i dlouhou čepel.

„Co to sakra děláš?' zeptal se Aldin.

„Napadlo mě, že bych mohl jít s tebou a trochu se pobavit.“

„K čertu, mohli by tě tam dole klidně zabít.“

„Ano, to by se jistě mohlo stát,“ odpověděl Zergh. „Ti samurajové se mi nějak zalíbili, snad proto, že to byli první muži s trochou cti v těle, které jsem kdy potkal. Nehodlám se o své účasti dohadovat. Xsarn řekl padesát strážců a tobě jich několik chybělo, tak jsem se přihlásil a on nic nenamítal.“

Aldin jen nevěřícně zavrtěl hlavou, došel ke svému příteli a poplácal ho po rameni.

„Něco jsem ti přinesl,“ řekl Jaroslav a podal mu balík, který až dosud držel schovaný za zády.

Aldin ho se Zerghovou pomocí rozbalil a zůstal okouzleně hledět na jeho obsah.

„Je to obřadní roucho samurajů z počátku osmnáctého století,“ oznámil Jaroslav hrdě. „Věnoval jsem trochu času studiu a něco jsem musel upravit, ale doufám, že to bude vyhovovat. Koneckonců chceš na své strážce udělat dojem, nebo ne?“

„Jací jsou?“ zeptal se Aldin.

„Výborní muži,“ odvětil Zergh s obdivem v hlase. „Chvíli mi to trvalo, ale nakonec jsem je přesvědčil, aby se mnou odešli. Naši technici mezitím připravili roboty a naprogramovali je, aby pozměnili Oišiho paměť. Všechno proběhlo bez vážnějších potíží a samurajové byli uspáni bezprostředně po jejich transportu na loď. Vzbudili jsme je teprve před necelou hodinou a už mají implantovány sledovací zařízení

a překladače řeči do našeho jazyka a do jazyka ATŠigů. Zpočátku namítali, že taková zařízení jsou urážkou jejich důstojnosti, ale přesvědčil jsem je o jejich nezbytnosti k přežití.

Stále si však nejsem docela jistý, že jsou pro naše účely tou nejlepší volbou," pokračoval Zergh. „Sigmovi berserci vypadají dost nebezpečně a to samé platí i pro Gablonovy assassiny. Zvláště ti druzí jsou tam dolů jako stvoření. Obávám se, že tví samurajové budou ve značné nevýhodě. Jedním z důvodů je jejich vzhled, protože čistí orientálci jsou tu spíše výjimkou, a druhým jsou jejich způsoby. Jsou to velmi hrdí muži a chovají se jako válečníci, kteří nemají strach z ničeho. To by mohlo při jednání s Šigy dělat potíže."

„Už vědí něco přesnějšího?" zeptal se Aldin.

„Jen to, na čem jsme se dohodli. Myslí si, že byli vysláni na pomoc příteli jejich pána, který má potíže."

Aldin přikývl a podíval se na balík ve svých rukou.

„A jak se do toho mám obléci?" zeptal se.

Jaroslav rozložil jednotlivé části oděvu po podlaze a pomohl Aldinovi vysvléct jeho současné šaty. Plenám podobné spodní prádlo mu připadalo směšné a všichni tři se hlasitě rozesmáli, když po chvíli zjistili, že si ho Aldin oblékl obráceně. Na závěr přišlo na řadu ozdobné svrchní roucho, které před sebou Aldin chvilku obdivně podržel. Látka měla bledě modrou barvu ozdobenou motivem bílé růže.

„Tradiční výjev," vysvětlil Jaroslav. „Tvůj dům musí mít nějaký znak."

Při oblékání poslední vrstvy složitého úboru si připadal poněkud nepatřičně. Zároveň si ale uvědomil, že mu tento převlek může pomoci snáze získat důvěru jeho nových druhů ve zbrani. Potom Aldin s povzdechem převzal dlouhý, samurajský meč, který až dosud držel v rukou Jaroslav.

Kdysi dávno pohlížel na takové zbraně jako na sběratelské skvosty a umělecká díla hodná nejvyššího obdivu. Nyní ho poléval studený pot, kdykoli si připustil, že na tak primitivním zařízení závisí celý jeho život.

Pravidla hry byla stejně přísná jako zákony v Díře: směly se používat pouze zbraně poháněné tělesnou silou toho, kdo je ovládal.

Šigové navíc nepovolovali žádné vrhací nebo střelné zbraně, takže tím odpadaly i luky a jiná zařízení. Někteří obchodníci se pokoušeli nejrůzněji ozbrojit, ale pokud na to Šigové přišli, došlo k násilnostem. Aldina napadlo, že by si s sebou mohl vzít mini zářič, kdyby ho před cestou spolkl, ale sledovací zařízení implantované v jeho těle by ho ihned odhalilo. Dokonce i kdyby se mu podařilo nějak vyřadit sledovač, nepřineslo by to nic dobrého. Tam dole by takovou věcičku stačilo použít jen jednou a během hodiny by měl na krku padesát tisíc náboženských šílenců, neboť porušil pravidlo, že krev je možné prolít jen rukou. Nakonec to opravdu budou jen meče a dýky. Nebo v tomto případě škrtící šňůry, jedy, košíky s hady, Šigské jehlové čepele, nebo...

Pokusil se na to na chvíli přestat myslet.

Jaroslav mu pomohl připevnit oba meče tak, aby držely na správném místě.

„Není to špatné, Aldin-saně."

„Cože?"

Jaroslav jen zavrtěl hlavou a usmál se.

Ve dveřích se náhle objevil Xsarn doprovázený taugem Bukhou.

„Takže i vy dva," řekl Aldin a pokusil se do hlasu vložit ublížený tón. „Bývalí přátelé přišli, aby poslali svého druha na popravu?"

„No tak, Aldine," začal Bukha.

„Žádné „no tak, Aldine"," zařval Aldin. „To, co říkám, je naprostá pravda. Vydělal jsi na Alexandrijské hře stejně jako já, ale jenom já to teď mám odskákat."

Xsarn vrhl na Bukhu tázavý pohled, ale ten pouze zdvihl ruce v nevinném gestu.

„Ten muž je rozčilený," dodal rozvážně.

„Velmi rozčilený," doplnil ho Zergh a rty mu zvlnil slabý úsměv.

„Je to jen čtyřicet dní,“ řekl Bukha, který se rychle snažil odvést řeč od záležitostí týkajících se poslední nepodařené hry. „Do doby, než se vrátíš, bude o tvé peníze dobře postaráno, a pak bude vše zase jako předtím.“

„Postarej se hlavně o sebe,“ odsekl Aldin a postavil se vedle Jaroslava.

„Určitě nechceš, abych šel s tebou?“ zeptal se ho starý přítel.

„A ty bys chtěl?“

„Jít dolů?“ zeptal se Jaroslav a na tváři se mu objevil rozpačitý výraz. „No, abych řekl pravdu, tak ne. Pro člověka jako jsem já by to nemuselo být nejzdravější.“

Aldin se pousmál a položil svému starému příteli ruku na rameno.

„Vypadněme odtud,“ řekl a ohlédl se po Zerghovi. Bez dalšího loučení oba rázně vykročili směrem ven z místnosti. Po cestě se k němu přitočil Bukha.

„Sázím na to, že vyhraješ,“ zašeptal s úsměvem právě tak hlasitě, aby to zaslechl i Xsarn.

„Díky za důvěru,“ odvětil Aldin ledově a vyrazil dál, přičemž se ocitl vedle Xsarna stojícího hned vedle dveří.

„Se svými strážci se setkáš v přepravní kabině,“ prohlásil Xsarn. „Jakmile se výtah dá do pohybu dolů, můžeš jim zadat rozkazy a instrukce dle svého uvážení. Na povrch planety dorazíte přesně za čtyři hodiny od vašeho odjezdu. Jakmile se dveře transportního zařízení otevřou, setkáte se se zástupcem Rheeské obchodní společnosti, jehož povinností bude nasměrovat vás k vašemu bezpečnému domu. Od okamžiku, kdy dorazíte k tomuto útočišti, je už vše pouze na vás. Odjezdová kabina bude připravena u paty věže navečer osmdesátého dne podle počítání času v Díře. Dnes už zbývají pouze dvě hodiny, takže ty se započítají jako součást zítřejšího hracího dne.

Ostatní dvě skupiny už budou dole. Vzhledem k tomu, že má věž pouze jediný východ, nelze to zařídit jinak. Hra tedy vlastně započne v okamžiku, kdy Sigma vstoupí na povrch planety.“

„To pro ně znamená značnou výhodu,“ odfrkl si Aldin. „Jeden z nich už klidně mohl zabít toho druhého a teď jenom čeká na mě.“

„O tom pochybuji,“ odpověděl Xsarn.

„Jak to?“ zeptal se Aldin.

„Dole probíhá jakási slavnost, až vystoupíte, uvidíte to sami.

Hodně štěstí,“ uzavřel Xsarn a napřáhl obě pravé paže.

Aldin na chvilku zaváhal, pak také natáhl ruku a dovolil Xsarnovi, aby sevřel jeho předloktí.

„Nikdy by mě nenapadlo, že si zahraji v jedné ze svých her,“ prohlásil Aldin, pokoušeje se nedat přitom najevo strach.

„Byla to jediná možnost, jak rychle ukončit spory,“ odpověděl Xsarn.

„A na koho jste se rozhodl vsadit?“ zeptal se Aldin, když jeho profesionální zvědavost na okamžik zvítězila nad rostoucími obavami.

„Víš přece, že nesmím, jsem správcem hry.“

Aldin na něj upřel pohled, který jasně říkal, že tím nikoho neoklame.

Xsarn se naklonil o něco blíže.

„Promiň, příteli,“ zašeptal a jeho smrdutý dech zavalil Aldina jako těžké mračno, „ale vše svědčí pro Gablonu.“

„Díky za důvěru,“ povzdechl si Aldin, vymanil ruku ze sevření a protáhl se k východu z pokoje.

Dveře se před Aldinem a Zerghem nehlučně otevřely a vzápětí za nimi stejně tiše zapadly. Jakmile se jejich křídla dovřela, shromáždění bojovníci padli na kolena.

„Aldin-saně, jsme připraveni ti sloužit v hodině nouze.“

Aldin se podíval na muže klečící před ním a strach, jenž ho až dosud svíral, se rozplynul. Ohlédl se za sebe na zavřené dveře a náhle se přes něj převalila vzpomínka na to, jak ho všichni ti, kteří zůstali na druhé straně, předem odepsali.

Bojovníci stále klečeli s očima sklopenýma k zemi.

„Oiši!“

„Ano, můj pane.“

„Vstaň a podívej se na mě.“

Samuraj se zvedl ze země a zdvihl zrak na úroveň Aldinova.

Aldin v duchu stále zápasil s pocitem viny z toho, co s Oišim a s jeho druhy udělal. Vytrhl je z jejich světa a hnal je na téměř jistou smrt. Kdyby tak ale neučinil, nebyl by to nikdo jiný, než sami tito stateční muži, kdo by si prořízl vnitřnosti svými jako břitva ostrými meči. Teď měli alespoň příležitost zemřít v boji.

„Pojďme,“ řekl chladným, panovačným hlasem a vykročil vpřed. Jak se klečící muži postupně ocitali za jeho zády, vstávali a vcházeli za ním do kabiny rychlovýtahu, která je měla přepravit do Díry ležící tisíce kilometrů pod nimi.

Hodiny jejich cesty vstříc zelenému ostrovu pomalu ubíhaly a povrch planety se stěží znatelnou rychlostí rozšiřoval do všech stran. Aldin se podíval vzhůru ke stanici, kterou opustili před mnoha minutami, a z níž už zůstaly patrné jen mlhavé obrysy, a pak se vrátil pohledem k samurajům. Pokusil se jim vysvětlit zvyklosti a společenské uspořádání ATŠigů, a také skutečnost, že jim nebude hrozit nebezpečí jen ze strany místních, ale také od zbylých dvou „velkých pánů“. Hluboko uvnitř měl Aldin pocit, jako by samurajové již na samém počátku odhalili jeho klam.

Všichni seděli připoutáni pásy k sedadlům lemujícím stěnu přepravní kabiny a skleněnou podlahou pod jejich nohama se jim naskýtal ničím nerušený pohled dolů. Dojem volného pádu podél stěny věže, který se cestujícím po celou dobu sestupu vtíral do mysli, byl vyčerpávající dokonce i pro ty nejzkušenější cestovatele. Několik samurajů hned na počátku ztratilo vědomí a mnoha dalším se k jejich obrovské hanbě udělalo nevolno.

Oišimu se těch zázraků zdálo být až příliš najednou. Před krátkým časem, který považoval za pouhé hodiny, ještě klečel před hrobem svého pána Asana. Svět vypadal jasně a spořádaně, jeho úkol byl splněný a on se chystal pohlédnout do tváře smrti, o níž věděl, že by ji císař dozajista nařídil.

A nyní se závratnou rychlostí řítil dolů z nebes podél čehosi, co vypadalo jako neuvěřitelně velký sloup vedoucí kamsi do neznáma.

Něco není v pořádku, pomyslel si. Tenhle Aldin se nezdál být tím obrazem mocné bytosti z jiného světa. Pokud něco jasně vnímal, pak to byl strach vyzařující z člověka, kterému přísahal svou věrnost. Oiši zápasil s vlastní, nepojmenovatelnou hrůzou ze všeho, co kolem sebe viděl, ale zároveň si byl jistý, že ten tvor z nebes by z ničeho obavy mít neměl. Proč se mu tedy Aldin zdál být tak vystrašený?

Aldin pohlédl na Oišiho, jehož pochybnosti byly téměř hmatatelné. Ucítil bodnutí viny za to, že tomuto skvělému muži řekl méně než polopravdu, ale v tomto okamžiku potřeboval jeho naprostou oddanost, která brzy projde zkouškou ohněm.

Jak by to vlastně měl svým mužům z jiné doby a jiného světa vysvětlit? Aldin klouzal pohledem z jednoho samuraje na druhého a horečně přemýšlel. Záhy však pochopil, že něco bude říci muset, protože na Oišim byla touha po objasnění jasně patrná.

„Všichni tam dole jsou šílenci," řekl Aldin tiše.

„Jak to?" zeptal se Oiši.

„Věř tomu, co náš pán Aldin říká," vstoupil do hovoru Zergh. „Musíme hlavně přežít přechod do naší pevnosti. Držte se těsně při sobě, s nikým nemluvte a hlavně nesmíte za žádnou cenu odpovídat na žádné urážky."

Někteří ze samurajů začali po tomto rozkazu nespojeně mumlat, protože pomíjení urážek považovali za něco velmi nečestného.

„Pamatujte," pokračoval Zergh, který se je snažil uklidnit, „že váš pán Aldin je vaším prvním a jediným zájmem. Vaše čest spočívá v ochraně jeho zdraví a života. Pokud přijmete výzvu k boji někde na ulici, můžete v mžiku stát proti tisícovému davu připravenému všechny nás zabít. Rozumíte mi?"

Oiši se na okamžik zamyslel, a pak přikývl. Obrátil se a podíval se na své druhy.

„Uposlechněte," štěkl a ostatní zůstali mlčky.

„Jakmile se dostaneme do našeho útočiště, opevníme se,“ řekl Aldin. „Potom se pokusíme zjistit, kde se skrývají zbývající dva páni. Teď je ale nejdůležitějším a nejtěžším úkolem dostat se dovnitř. Vším ostatním se budeme zabývat až později.“

„A pokud spatříme nepřítele na ulici?“ zeptal se Oiši.

Zergh upřel pohled na Aldina.

Zatraceně, pomyslel si Aldin. Teprve nyní si uvědomil, že se tak důkladně zabýval vymýšlením nejlepšího způsobu, jak v Díře přežít, že vůbec nepomyslel na útočnou strategii vůči svým soupeřům. Gablona se Sigmou takovou chybu jistě neudělali.

„Pokud budeme mít naději na vítězství, zaútočíme,“ zašeptal. Tázavě se podíval na Zergha a jeho dlouholetý společník jen mlčky souhlasně přikývl.

Oiši si výměny pohledů mezi těmito dvěma muži povšiml, ale nic k tomu neřekl. Zalétl očima ke svému bratru a příteli Takašimu a ihned pochopil, že on tuto němou žádost o souhlas zaznamenal rovněž.

Znenadání jakoby se jim začal vracet pocit zemské přitažlivosti. Volný pád skončil, výtah vstoupil do atmosféry a započalo brždění.

Aldin se podíval nad hlavu a spatřil, že dříve uhlově černá obloha se nyní zbarvila do temné, žhnoucí červeni. Pocit váhy stále sílil až dostoupil jednoho G, a pak během krátké chvíle dosáhl dvou. Samurajové, kteří něco takového zažívali poprvé, se marně pokoušeli skrýt svůj strach. Stěží si zvykli na volný pád, a když začalo zpomalování, mnohým z nich se opět začal obracet žaludek.

Skvělé, napadlo Aldina. Tihle muži budou možná během několika minut muset bojovat a přitom jich víc než polovina trpí silnou nevolností.

Sklopil zrak dolů a začal si prohlížet podrobnosti vystupující na povrchu planety. Kolem Sedy leželo jasně rozeznatelné město. Od paty věže se směrem k okraji rozbíhalo pět širokých cest připomínajících žebra japonského vějíře, které končily v dalších pěti městech, mezi nimiž se rozkládala plocha hustého porostu. Ještě dál směrem k hranám náhorní plošiny byla krajina rozdělena množstvím pravidelných polí.

Nakonec přišlo poslední trhnutí, když klesající kabina ještě silněji přibrzdila, potom se tlak pomalu uvolnil a výtah pomalu klouzal do přistávacího doku.

K zemi už zbýval méně než kilometr a Aldin měl dojem, jako by se z výšky díval na hemžení v rozhrabaném mraveništi. Na západní straně Sedy se otevíralo volné prostranství, které měřilo napříč nejméně půl míle. Když si Aldin uvědomil, že celá tato plocha je od kraje ke kraji pokrytá přelévající se masou stovek tisíc lidí a gafů, kteří se zdáli být zapojeni do krvavého zápolení, otřásl se odporem.

Dveře kabiny se otevřely a veškerý hovor rázem umlčela vlna nepopsatelného hluku.

Dokonce už ve chvíli, kdy se pokoušeli vystoupit ven z výtahu, narazil do nich nápor šílených xsarnů, gafů a lidí, z nichž většina byla oblečena do několikabarevných oděvů jedné ze sto padesáti obchodních společností.

Samurajové začali lokty prorážet cestu pro Aldina, přičemž se kolem něj snažili vytvořit ochranný kruh. Zergh se mezitím z plných plic pokoušel překřičet okolní lomoz a rozdat nějaké rozkazy.

Aldin se cítil vyděšený a neschopný jakékoli rozumné úvahy. Bylo dění před nimi skutečným povstáním, nebo bouří uměle vyvolanou Gablonou či Sigmou, kteří měli výhodu dřívějšího přistání?

Náhle prořízlo vzduch ostré zaječení. Aldin se prudce otočil a zůstal strnule zírat na gafského obchodníka, který se zhroutil k zemi těsně za hranicí kruhu tvořeného samuraji s tasenými meči. Zezadu ho držel muž, jehož pravá ruka sebou několikrát rychle pohnula přes gafovo hrdlo v hlubokém řezu vedoucím od ucha k uchu.

Všude se rozstříkla rudá tekutina, gaf se znovu zvedl, zapotácel se a opět upadl dopředu. Během okamžiku se z pod jeho těla vylila velká kalužina krve.

Modře oděný vrah se napřímil a zvedl do výše dýku opatřenou velkými zuby.

„ATŠiga z Ismy!“ zařval a jeho oči se vítězoslavně blýskaly.

„Zerghu!“

Než ho mohl Aldin zastavit, protlačil se jeho přítel řadou samurajů směrem ke zkrvavené mrtvole.

Zerghův dlouhý, obouruční meč se mihl ve smrtícím oblouku. Uťatá hlava prolétla vzduchem, s tupým žuchnutím dopadla na zem a dokutálela se až k Aldinovým nohám, který si s hrůzou všiml, že vrahův obličej zůstal ztuhlý ve vítězoslavné grimase.

Mezi samuraji se ozvalo souhlasné a zároveň uznalé zahučení a někteří z nich se dožadovali vzetí trofeje. Zergh se zařadil zpět do středu skupiny a potěšené se ušklíbl nad obdivnými pohledy, kterými ho někteří ze spolubojovníků obdařili.

Vyděšení prodavači se mezitím vrátili ke své práci a dál tlačili vozíky s nákladem. Několik se jich zastavilo nad nákladem, který s sebou nesl zavražděný gaf a s tasenými dýkami se hádali o jeho obsah.

„Raději odsud zmizme," zakřičel Oiši a jal se prorážet cestu davy lidí. Aldin a zbytek družiny ho beze slova následovali.

„Špatný krok," ozval se náhle z davu tlačícího se kolem semknutých samurajů neznámý hlas.

Aldin se ohlédl směrem, odkud slova zaslechl a spatřil muže oblečeného ve volné, karmínové robě označující Rheeské konsorcium, který se tlačil směrem k nim.

Neznámý se probojoval až těsně k samurajům a sundal si z obličeje roušku.

„Jsem Eda, ze Rheeské obchodní skupiny. Xsarn mě najal, abych vám tu byl k službám," zavolal.

„Nevěřte mu," zakřičel Zergh. Jeho slova zněla jako rozkaz a samurajové stojící mezi Aldinem a cizincem tasili meče a nachystali je k ráně.

Muž ustoupil o krok vzad a zdvihl ruce ve smířlivém gestu. Potom pomalým a zřetelným pohybem sáhl do záhybů svého pláště.

Oišiho to přesto nepřesvědčilo. Křikl proto rozkaz na nejbližšího ze svých mužů, který bleskurychle vymrštil čepel kupředu a její hrot zastavil na sílu vlasu od cizincova krku.

Eda, který jako kdyby byl povznesen nad jakákoli světská nebezpečenství, slabě přikývl na znamení uznání bojovníkova umění. Pak rozvážně vytáhl ruku zpět na světlo a držel v ní malý identifikační blok.

„Vezmi to," řekl Aldin. V prvním okamžiku chtěl jednoduše pokročit kupředu a převzít předmět sám, ale pak vněm zvítězila opatrnost. Tady dole mohla být past cokoliv. Třeba blok obsahuje bombu nebo je na něm nanesen smrtící jed.

Aldin napjatě pozoroval samuraje, který se stále napraženým mečem hbitě vyškubl muži ze Rheeské obchodní společnosti věc z ruky. Teprve potom pozvolna vypustil vzduch, který až dosud nevědomky zadržoval v plicích. Poprvé ve svém životě nařídil někomu cizímu, aby za něj nasadil život ve chvíli, kdy hrozilo nebezpečí. Ten pocit mu byl krajně nepříjemný, ale napadlo ho, že si na to asi bude muset rychle zvyknout.

Samuraj ustoupil zpět, zatímco jeho místo s čepelí namířenou proti muži zaujal jeden z jeho druhů.

Bojovník se s úklonou zastavil před Aldinem, který od něj blok obezřetně převzal. Bylo na něm napsáno xsamovo osobní identifikační jméno, které jednou před Aldinem použil při uzavírání sázky.

„Vpusťte ho dovnitř," nařídil Aldin.

Oiši se podíval na svého nového pána. Zdál se mu příliš důvěřivý, neboť tohle všechno stále mohla být nastražená léčka. Samuraj strážící muže se tázavě obrátil na Oišiho, který po kratičkém zaváhám kývl na souhlas. Aldinovi tato výměna neunikla. I když ho strážci, alespoň v tomto okamžiku, uznávali jako svého nejvyššího vůdce, za skutečného velitele v boji považovali Oišiho.

Muž vstoupil do kruhu pod ochranu bojovníků a úlevně si oddechl. Aldin si náhle uvědomil, že poslední minutu věnoval celou svou pozornost tomuto cizinci a na zmatek panující všude kolem úplně zapomněl. Stovky obchodníků a obyvatelů nejrůznějších světů tu spolu zápasili o vstup dovnitř stanice, zatímco venku za bránou vedoucí na prostranství burácel řev skutečné bitvy.

Aldin se krátce podíval na Oišiho. Samurajovy oči bez ustání pozorně těkaly sem a tam a zaznamenávaly každičkou podrobnost ve

strašlivé vřavě pohybující se bez jakéhokoli řádu všude kolem nich. Jakmile se na okraji jejich prostoru objevil někdo nový, Oiši ho bleskově zhodnotil pohledem a pokračoval ve sledování okolí. Aldin obrátil svou pozornost zpět k Edovi.

„Jak si mohu být jistý, že jste to někde neukradl?“ pokusil se překřičet všudypřítomný hluk.

„Nemůžete,“ zarval v odpověď Eda.

Muž měl zjevně pravdu, ale neměli jinou možnost než mu věřit kromě toho, že by chtěli strávit čtyřicet dní přímo na tomto místě.

„Dobrá, co budeme dělat?“ zeptal se Aldin, který pochopil, že musí být vždy pevný a nebojácný. Pokud by jen na okamžik zakolísal, muži kolem něj by to ihned vycítili. Jestli mu měli důvěřovat, musel za všech okolností působit odhodlaným a rozhodným dojmem.

„Mým úkolem je dovést vás do bezpečného domu. Je to malá pevnost ležící v cizinecké čtvrti obchodníků několik set metrů za náměstím.“

„Na opačné straně náměstí?“ zakřičel Aldin pochybovačně. „Venku se strhl nějaký boj.“

„Ach, tohle,“ řekl Eda a přes rty mu přeběhl pobavený úsměv. „Stává se to každých deset dnů nebo tak nějak. Je to jen náboženská slavnost. Tahle je možná poněkud ostřejší a pro vylepšení zábavy dojde na trochu pogromů, ale jinak to není nic mimořádného.“

„Náboženská slavnost? O čem to, sakra, mluvíš? Zní to spíše jako pouliční bitva!“

„Pro místní je to jedno a to samé.“

Eda se zastavil a zkoumavě se rozhlédl po Aldinových strážcích. „Viděl jsem přijet ty předchozí dva a osobně sázím své peníze na berserky, které si s sebou přivedl ten Sigma. Bože, můžete jim postínat hlavy a pořád vám ještě půjdou po krku.“

„Díky za přehnanou důvěru,“ zakřičel v odpověď Aldin. „Jen tak mimochodem, kterým směrem se vydali?“

Eda se pobaveně zasmál a káravě zdvihl prst. „To vám nemohu říci a i kdybych mohl, stejně nevím, kde se v současnosti nacházejí. Teď se ale raději vydejme na cestu do vašeho úkrytu.“

„Nebylo by lepší počkat, než se věci venku poněkud uklidní?“ zeptal se Zergh.

„Na tmu? Zešílel jste? Pak to bude mnohem horší.“

„Máme dost času,“ odvětil Zergh chladně.

„Ale já ne,“ opáčil Eda. „Za tuhle práci jsem dostal zaplaceno tolik, kolik se u nás doma vydělá za celý rok dřiny. Mám v plánu vás co nejrychleji dopravit na místo určení, a potom okamžitě vypadnout z téhle prokleté planety. Nemám moc času a vy jste moje poslední zakázka.

„Nepohnu se odtud, dokud to neskončí,“ zařval Zergh a ukázal směrem ven ze dveří.

K překvapení všech přítomných začal hluk venku rychle utichat. Vypadalo to, jako by někdo zaslechl Zerghovo přání a nyní se ho snažil kvapně vyplnit.

Zergh se vyčkávavě rozhlédl kolem sebe a pousmál se. Z jeho výrazu byla patrná hraná skromnost nad účinky, jaké měla jeho slova na zápolící dav.

„Pojďme,“ řekl Eda a začal si razit cestu mezi vystrašenými obchodníky. Netrvalo dlouho a vyšel dveřmi ven do rudých paprsků odpoledního slunce.

Aldin se rozhlédl po svých společnících, kteří čekali na jeho rozkaz. Eda mezitím bez jediného ohlédnutí zabočil za roh a zmizel jim z dohledu.

Nezbývalo jim nic jiného, než ho následovat.

Aldin vykročil vpřed a obchodníci blokující dveře při pohledu na tasené meče jeho samurajů mu vystrašeně ustoupili z cesty.

Vyšli na volné prostranství.

Pohled, který se před nimi otevřel, byl ohromující a celá skupina se ještě pevněji semkla k sobě. Stáli na vyvýšené plošině, která

obkružovala celou patu obrovského sloupu Sedy. Na planině před nimi se tísnily stovky tisíc bytostí a Aldina na okamžik přepadla hrůzná představa, co by se stalo, kdyby se ho dav rozhodl poctít nějakým zvláštním uvítáním.

Prostranství bylo zřejmě rozděleno na několik různých částí. Napravo stál shluk lidí v modrých róbách spolu se skupinou kohosi připomínajícího gafy v rudých oděvech, následovaný tábory bílých, zelených a oranžových rozesetých kolem Sedy. Těsně kolem základny věže se tlačili lidé oblečení do žlutých hávů. Jednotlivé skupiny od sebe oddělovaly vějířovitě se rozbíhající cesty. Žlutí tvořili jakýsi prstenec přímo ve středu, přerušený na mnoha místech průchody ústícími na vyvýšenou plošinu kolem obrovského sloupu, kde se právě nacházeli Aldin a jeho samurajové.

Tak tohle bude velice krátká hra, pomyslel si Aldin, přejíždějící pohledem přes bezpočet tvorů tísnících se na náměstí. Napůl očekával, že se masa před nimi každým okamžikem pohne jejich směrem a doslova je rozdrtí pod nohama. Zvláštní ticho ještě okamžik přetrvávalo, a pak ho protrhl vítězoslavný jek vycházející z plochy obsazené bílými. Vzápětí se z jejich tábora vzneslo půl tuctu gafských hlav, z nichž ještě odkapávala krev, a obloukem přelétlo cestu oddělující jednotlivé barvy.

Prostranstvím zahřměl zuřivý řev shromážděných gafů a přes prázdnou plochu mezi skupinami vyrazilo směrem k bílým přinejmenším padesát červených plášťů. Následoval zmatek a nepřehledné zápolení, na jehož konci se gafové vrátili ke svým druhům, přičemž svírali v pažích jakousi svíjející se postavu. O vteřinu později prolétla pro změnu vzduchem lidská hlava následovaná nadšeným pokřikem a všeobecná vřava se strhla znovu.

„Teď je pravý čas vyrazit," překřičel Eda hluk, který rychle nabýval na síle. „Oslavy jsou v plném proudu a nikdo nebude mít čas věnovat nám větší pozornost, než bychom si přáli.

Jen řekni svým lidem, aby se drželi co nejtěsněji u sebe a za žádných okolností s nikým nemluvili," dodal. „Tvůj gafský společník už stihl zajistit krevní mstu ze strany členů sekty Isma v modrých pláštích. Nedělejte to ještě horší."

Než stihl Aldin cokoli odpovědět, vyrazil Eda dolů po schodech vedoucích na cestu oddělující od sebe skupinu gafů a lidí v modrém. Skupina samurajů s tasenými čepelemi, v jejímž středu šel Aldin, se pohnula bezprostředně za ním.

Aldin si záhy povšiml, že celá vyvýšenina kolem věže je, až na několik hloučků Šigů převážně oděných ve žluti, téměř opuštěná. Tyto řídké skupinky na ně však pohlížely s neskrývanou nenávistí. V tak nízkém počtu nepředstavovali Šigové žádné větší nebezpečí, ale ze způsobu, jakým se kolem Aldinovy družiny pohybovali a v jaké vzdálenosti se drželi, bylo jasné, že pouze čekají na svou příležitost.

Jeden ze Šigů oblečený v modré barvě se náhle oddělil od nejbližšího hloučku a chvatným krokem vyrazil k davu bouřícímu pod schody.

„S největší pravděpodobností o nás jde zpravit své společníky," prohlásil Zergh. Vyzývavým gestem zdvihl meč nad hlavu a máchl jím směrem k assassinům v modrých hávech, kteří je zpovzdálí nepřátelskými zraky pozorovali.

Odpověděli mu způsobem, jakému by porozuměl jakýkoli národ světa.

„Nepřitahuj na nás zbytečně pozornost," napomenul ho ostře Aldin. „Zrovna ty, který jsi měl tolik obav z chování samurajů."

Když sestoupili po širokých stupních na jednu z cest, získal Aldin na chvilku pocit, že ho ohlušující řev, prach a odpudivý zápach statisíců nemytých těl jednoduše srazí k zemi a zadusí. Jako by se chtěl ještě naposledy rozloučit se svým dřívějším životem, krátce se zastavil a pohlédl přes rameno k věži stoupající do nebes. Tento zázrak stavitelského umem prvních poutníků by dokázal upoutat jeho zrak na celé hodiny.

Šeda stoupala k tmavě rudé obloze v dokonale čisté přímce, která končila v zářivém bodě, jenž musel být, jak si Aldin v zápětí uvědomil, první kontrolní stanicí, ležící tisíce kilometrů nad povrchem planety.

V tomto okamžiku se však musel věnovat mnohem naléhavějším záležitostem, a tak obrátil svůj pohled zpět k davu. Levou stranu cesty lemovaly tisíce gafů, kteří hlasitě křičeli a nesrozumitelně prozpěvovali

jakési písně. Nad jejich hlavami se třepotaly stovky rudých vlajek s nápisy v Sigském písmu.

Na druhé straně se tlačily tisíce lidí v převážné většině oděných v modrých šatech, mezi nimiž byly tu a tam rozptýleny zelené a oranžové róby.

„To je kult Sutar s několika spojenci z řad Bengadů a Kulnů, kteří stojí proti Ismům," zakřičel Eda, pro kterého to zjevně dávalo nějaký smysl.

Eda se držel těsně u gafské strany a jeho společníci ho chvatně následovali. Střed cesty pokrývala zkrvavená změť bezhlavých těl. Některá z nich patřila gafům, ale velkou většinu tvořila lidská.

Náhle se od bouřícího davu oddělila skupina gafů s hlavami ovinutými kusy rudé látky a odhodlaně zamířila přímo k neznámým vetřelcům. Většina třímala v rukou velké, zubaté dýky, ale několik jich bylo vybaveno škrticími strunami. Japonští bojovníci sklonili čepele a připravili se ke střetu. V posledním okamžiku je dvanáctičlenný hlouček gafů, kteří si přítomnosti samurajů stěží povšimli a věnovali jim pouze několikeré výhružné zavrčení, těsně minul a vrhl se do protějšího tábora.

Ze strany obsazené lidmi se ozval divoký řev. Mezi modrými nastal bleskurychlý přesun a zatímco se někteří stáhli pryč od cesty, do popředí se prodrali jiní, kteří měli kolem hlav rovněž ovázány červené šátky.

Tlačenice dosáhla takových rozměrů, že pro ustupující dav nezbyla žádná úniková cesta. Mnoho lidí mačkaných zároveň ze všech stran upadlo na zem a bylo nemilosrdně ušlapáno. Do tohoto zmatku se vrhli zuřiví gafové a brzy zmizeli v narůstající vřavě. Aldinovi muži zůstali ohromeně stát a čekali, co se bude dít dále. Náhle kdosi vymrštil do výše lidskou lebku a tábor gafů propukl v bouřlivý jásot. Masa bojujících se přelévala a vířila, jako kdyby byla jedinou živou bytostí svíjející se ve smrtelných křečích. K potěšení zástupců lidí se zakrátko vznesla k obloze hlava jednoho z gafů. Jednolitá hmota těl se náhle roztrhla, skupina gafů se vyprostila ven necelý tucet metrů od místa, kde před chvílí zaútočila a modré pláště se rozestoupily. Dva gafové

třímali zmítající se lidské postavy, s nimiž kvapně zamířili zpět na svou stranu dělící cesty.

Modří vyrazili za nimi a podařilo se jim lapit jednoho z gafů, který byl zjevně zraněný a nestačil svým druhům. I jeho hlava záhy prolétla vzduchem. Ostatní gafové se bez ohlížení nebo náznaku pomoci svému společníkovi připojili ke svým soukmenovcům a vězni kvílející hrůzou zmizeli z dohledu.

Lidé se rozběhli za nimi a Aldin si chvilku myslel, že tentokrát zcela jistě propukne otevřený boj všech proti všem a jeho skupina zůstane sevřena přímo uprostřed.

Pronásledovatelé ze strany modrých se však zastavili na půl cesty, neboť jejich nepřátelé beze stopy zmizeli v davu rudých plášťů, který jásal nad získanou kořistí. O několik vteřin později si jásající gafové začali pohazovat sem a tam se dvěma lidskými hlavami, zatímco dvě ještě se poškubávající těla byla vyhozena ven na cestu.

Ve všem tom krvavém zmatku a nesmyslném vraždění se však obě strany chovaly, jako by Aldin a jeho samurajové ani neexistovali. Aldin se vzápětí vzpamatoval a rychle vydal znamení, aby se všichni připojili k Edovi, který se zastavil jen na tak dlouho, aby ho minula útočná jednotka gafů mířících do nepřátelského tábora. Muži se rozeběhli kupředu podél gafské strany cesty a měnili směr, pouze aby se vyhnuli větším hromadám rozervaných ostatků příslušníků obou znesvářených ras.

Na okraji velkého náměstí Eda bez předchozího varování prudce zabočil doprava a zamířil přímo napříč silnicí do lidského tábora. Teprve tehdy zpomalil a dovolil vnějšímu kruhu samurajů, aby ho obstoupil a poskytl mu svou ochranu.

„Tohle bude ta těžší část. Musíme se dostat skrze ten dav, protože náš cíl leží na druhé straně," zakřičel, v marné snaze vyzvednout svůj hlas nad okolní šílenství.

„Nemohli bychom to prostě obejít?" zařval Aldin.

„Bylo by to příliš dlouhé. Věřte mi, ulice jsou mnohem nebezpečnější než náměstí se slavností v plném proudu. Držte se co nejtěsněji u sebe!"

Vzduchem náhle zazněl pronikavý zvuk píšťaly.

„Změna stran,“ zaječel Eda. „Chytněte se!“

Lidská strana cesty se zdála vybuchnout v divokém shonu, zatímco gafové v opačném táboře začali všichni do jednoho bujaře jásat. Z nepřehledného davu modrých plášťů náhle vystoupila skupina oděná v oranžových róbách. Členové zaujímající místa na kraji prudce sekali svými čepelemi bez rozdílu po všech lidech, kteří nebyli oblečeni v jejich barvách a zanedlouho padlo pod jejich útoky nejméně tucet hlav. Oranžoví se pak semknuli a za zpěvu vítězných písní zamířili přes cestu, kde je gafové přijali s radostným jásotem jako své bratry.

„Mistrovská zrada,“ zakřičel Eda. „Mistrovská! Nyní si pospěšme, než se řady znovu spojí.“

Aldinova družina se bez otálení vrhla do mezery vzniklé přeběhnutím několika stovek příslušníků strany oranžových.

Ponořili se do neustále se přesouvající masy bojovníku. Samurajové vzrušení vidinou boje měli meče přichystané tnout každého, kdo by se odvážil přistoupit příliš blízko.

Oiši se odpoutal od Aldinova boku a rozběhl se kolem vnitřní strany obranného kruhu, přičemž napomínal své muže, aby zůstali klidní a vyrovnaní.

Dav se kolem nich neochotně rozestoupil, jako by si teprve nyní připustil, že je tu ještě někdo další, komu je třeba věnovat pozornost.

Po několika napjatých minutách se Aldinově skupině konečně podařilo dojít na okraj náměstí a vstoupit do jedné z bočních uliček.

Eda se na okamžik zastavil a zhluboka si oddechl.

„Co to k čertu mělo být?“ zakřičel Aldin a ukázal nazpět k šílícím masám za nimi.

„Slavnost. Pořádá se každý desátý den, když vyjde bližší měsíc,“ odpověděl mu Eda. „Každá ze šesti stran, které jste viděli, jinak žije ve svém odděleném městě. S novým měsícem však všichni přicházejí na velké náměstí u Sedy, aby se poklonili a pomodlili k věži. Čekají na znamení.“

„Znamení?“

„Že se pro ně věž otevře. Vidíte to?“ zeptal se Eda a ukázal na plošinu, která vyčnívala z věže asi tři sta metrů nad povrchem prostranství.

„Nazývají to místo soudu. Zástupci všech šesti táborů nastoupí do prvního ranního výtahu. Ve skutečnosti to pro ně znamená obrovskou čest. Nicméně,“ pokračoval Eda, „nechají se vyvézt až k přestupní stanici. Automatický kontrolní systém tam zkoumá všechny cestující, a protože Šigové nemají patřičné identifikační implantáty, jsou z další přepravy vyloučeni. Většinou je při tom zničena hromada kontrolních robotů. Je to docela drahá záležitost, ale nikdo se zdravým rozumem by tu práci nevzal.“

‚A pak co?“ zeptal se Aldin.

„Vyvedou je na tu plošinu a hodí je dolů,“ odvětil Eda věcně.

Krátce po jeho posledních slovech padlo na shromážděný dav ticho a na okraji plošiny vystupující z povrchu věže vysoko nad nimi se objevila drobná postava ve žlutém oděvu.

„Ema! Ema! Ema!“ začaly provolávat statisíce shromážděných Sigů.

„Ema?“ pokusil se Oiši překřičet okolní řev.

„Skrytý učitel, Ema,“ odpověděl mu Eda. „Spasitel, který je vysvobodí z vězení. Pokud se někdo objeví na plošině a nespadne dolů, je to velký Ema. Ten blázen zřejmě nastoupil do posledního spoje. Ti parchanti se snad nikdy nevzdají.“

Žlutá silueta se náhle pohnula kupředu. Několik vteřin to vypadalo, jako by muž opravdu letěl. Volné záhyby roucha za ním divoce třepotaly a ruce a nohy měl roztažené do stran.

Pak tělo dopadlo u paty věže hlavou napřed.

Z davu se ozvalo zklamané zahučení a vzápětí se znovu rozpoutaly nepokoje mezi jednotlivými stranami.

„Každých deset dní,“ zamumlal Eda a nechápavě potřásl hlavou. „Žádný Ema se samozřejmě nikdy neobjeví a to vede jen k dalším bojům. Každý z táborů to pochopitelně vysvětluje tak, že zjevení učitele

zabránila zkaženost všech ostatních. Ti s červenými čelenkami se nazývají Mukbové, vyvolení, a je jim dovoleno brát hlavy. Pravidla jsou velmi přísná, jinak by se už dávno navzájem do jednoho vyvraždili. Je obrovskou ctí stát se Mukbou a ostatní jsou zde pouze pro zábavu. Je to něco jako běhaní před draky, které provozují ti bláznivíDakové. A opakuje se to stále dokola. Mohu vám říci, že to po čase člověku pěkně pocuchá nervy.

Myslím, že bychom měli raději pokračovat," řekl Eda a ohlédl se zpátky k náměstí.

Od shromáždění se oddělila skupina v modrých róbách a zamířila jejich směrem.

„Mimo náměstí se z cizinců stává lovná zvěř. Tamhle ti mladíci si nejspíš chtějí užít trochu legrace na náš účet. Pojďme odsud." Pod Edovým vedením vyrazila družina uličkou pryč od prostranství pod Šedou.

„Nevěřící kacíři, požírači prasat!" zaznělo ze skupiny modrých plášťů, která se k nim rychle přibližovala. Jako na povel začali z horních pater odporných, špinavých chatrčí naklánějících se nad úzkou uličku vykukovat místní obyvatelé zvědaví na boj, který hrozil každým okamžikem vypuknout.

Během několika vteřin se na Aldina a jeho druhy sneslo krupobití odpadků a spršky páchnoucí tekutiny, jež mohla být pouze obsahem dlouho nevynášených nočníků. Japonští bojovníci, které taková pohana přiváděla k zuřivosti, začali křičet urážky nazpět.

Malé děti přeskakovali ze střechy na střechu, házeli po cizincích volné tašky a ty nejodvážnější na ně dokonce shora močily.

Nezastavujte se," křičel z plných plic Eda, „jinak se jim podaří nás odříznout. Už jsme skoro v cizinecké čtvrti."

Náhle se ozval tvrdý náraz následovaný tupým žuchnutím, jak se jeden ze samurajů, zasažený do hlavy těžkým kamenem hozeným odkudsi shora, skácel k zemi. Všichni přihlížející se divoce rozjásali a děti na střechách se roztančily nadšením. Samurajům nezbylo nic jiného, než jim bezmocně hrozit pěstmi a se zatnutými zuby pochodovat dál. Dva z nich přitom zvedli svého padlého druha, kterému zpod

helmice vytékal proud krve. Oiši se k nim rozeběhl, krátce se sklonil k bezvládnému muži, a pak se s výrazem chladné zuřivosti vrátil zpět k Aldinovu boku.

Aldin rázem s hrůzou pochopil, že muž je mrtvý. První, který zahynul v jeho službách. Už se chystal Oišimu něco říci, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Ještě jednou se podíval na bezvládné tělo a nenávistí přetékající bojovníky pochodující kolem něj. Se zachvěním si uvědomil, že ani neznal nešťastníkovo jméno.

„Už tam skoro jsme," křičel ze všech sil Eda, na jehož tváři byl patrný strach a nervové vypětí. „Na dalším rohu zabočte doleva!"

Celo skupiny podle jeho pokynů zatočilo za roh a prudce se zastavilo.

V cestě jim stála řada čítající nejméně deset či patnáct mužů v modrých šatech. Aldin si stoupl na špičky, aby viděl přes hlavy svých strážců. Letmo zahlédl nejvyššího muže ve středu nepřátelské skupiny a vzpomněl si, že to je ten samý muž, který přihlížel smrti svého druha přímo u Sedy. Za vyčkávajícími stoupenci modrého tábora stála brána do cizinecké čtvrti. Závora ležela pohozená na zemi, železem vyztužená křídla opile visela v pantech, jako by je někdo silou vyvrátil a nad ulicí se vznášela oblaka dýmu.

Eda, který se až dosud ovládal, náhle vybuchl.

„Zatracení bastardi," zaječel. „Je mi z nich špatně. Ti šílenci tu založili požár!"

„Přestaň fňukat a dostaň nás z toho," zařval na něj vztekle Oiši, který pohledem odhadoval skupinu stojící před nimi. Rychle se ohlédl dozadu a spatřil, že počet jejich pronásledovatelů každým okamžikem narůstá o nově příchozí, kteří sem proudili z přilehlých ulic a domů. Proud odpadků, střešních tašek a výkalů dopadajících na ně shora se rychle měnil ve skutečnou bouři.

Zjevně vyděšený Eda, těžce polkl a přešel k vnějšímu okraji kruhu samurajů. „Jsme ochotni zaplatit cenu krve. takže nevznikne žádná pohana. Pořád máme hlavu a směníme ji s vámi nazpět." S těmi slovy mávl na samuraje, který měl trofej přivázanou na opasku.

„V celé Díře není dost jantaru," zakřičel vysoký muž.

„Teď není čas na smlouvání,“ odpověděl mu Eda a nervózně si olízl rty. „Mrtvý se již odebral do ráje a nyní spokojeně odpočívá v náručí dívek, jež jsou věčnými pannami. Radujte se pro něj a nechtě nás projít. Cena krve vám bude splacena v penězích.“

„Požadujeme, aby byla k jeho oslavě prolita krev služebníka,“ zařval dlouhán.

„Měli bychom se pohnout,“ řekl Oiši, který se stále ohlížel přes rameno, „připravují se k útoku!“

Aldin se podíval za sebe. V tom samuraj stojící vedle něj varovně vykřikl a prudce ho odstrčil pryč z místa, kde až dosud stál. Následoval tupý náraz a bojovník podklesl v kolenou. Úder střešní tašky, která se z boku roztříštila o jeho přilbu, ho srazil do bezvědomí.

„Vpřed!“ zařval z plných plic Oiši a taseným mečem ukázal na modře oděné Šigy stojící před nimi

Jako jeden muž se samurajové, toužící po krvi svých trýznitelů, vrhli do boje.

„Ne! Zastavte, zatraceně, zastavte!“ ječel Eda jako smyslů zbavený, ale jeho slova zanikla v radostném pokřiku japonských bojovníků vzrušených vidinou blížící se bitvy. Muži se hnali kupředu odpadky posetou uličkou a modří assassinové, překvapení nenadálým výpadem, zakolísali a ustoupili zpět. Jejich dýky a škrticí struny nepředstavovaly v porovnám s dlouhými čepelemi samurajů vážnější nebezpečí.

Během zlomku vteřiny se po zdech domů a po zemi rozstříkly spršky rudé krve a těla v modrých oděvech se s hrůzostrašnými výkřiky hroutila pod nohy útočníků. Zergh, který potlačil svou touhu po boji, se prodíral kupředu s mečem zdviženým nad hlavou a razil cestu Aldinovi kráčejícímu v těsném závěsu. Ve chvilce se Aldinovi strážci probili řadami nepřátel, z nichž většina padla na místě, kde stála, a několik málo přeživších se rozuteklo do okolních páchnoucích příbytků.

Aldinova družina rychle prošla pozůstatky vstupní brány do cizinecké čtvrti a na opačné straně se zastavila.

Oiši vykřikl několik stručných rozkazů a samurajové se přeskupili tak, aby mohli čelit případné hrozbě přicházející zpoza nich. Kromě sténání několika zraněných šigů zmítajících se ve smrtelných křečích,

které jejich prchající druhové nechali ležet na ulici, se všude kolem rozhostilo ticho.

Modře oděný dav mlčky pozoroval vítězné bojovníky a ovzduší se zaplnilo ještě hmatatelnější hrozbou než předtím.

„Tak teď jste tedy spokojení?“ zavrčel Eda, který se zastavil vedle Aldina. „Jen si s vámi tak trochu hráli, to bylo všechno.“

„Hráli? Chceš říci, že smrt jednoho z mých mužů byla hra?“

„Pro ně ano,“ odpověděl Eda. „Pouze zkoušeli, kolik toho vydržíte, než vám povolí nervy. Dnes je den slavnosti. Mukbové bojují o mučednictví. Mělo to být jeden na jednoho. Tvůj tupý gafský přítel a ten dlouhán měli bojovat spolu a vyrovnat tím dluh. Porušili jste obecně uznávaná pravidla a od této chvíle vás každý ze sekty Isma, modrých plášťů, bude chtít zabít na potkání.“

„A proč jsi nám to sakra neřekl?“ zakřičel na něj Oiši, který přispěchal na Aldinovu obranu.

„Protože jste se nechali vyprovokovat a nedali jste mi příležitost. Podívejte se na ně. Od teď už s vámi nebudou nikdy jednat, bude to jen na život a na smrt.“

„Zatracení šílenci,“ zavrčel Aldin a podíval se na Oišiho.

„Udělal jsi to správně,“ řekl a poplácal velitele samurajů po rameni. Oiši věnoval Edovi nenávistný pohled za to, že se osopil na jeho pána před ostatními muži a zároveň se mu v duchu ulevilo, neboť byl dodatečně podpořen ve svém rozhodnutí.

„Je někdo zraněný?“ zeptal se Aldin.

Oiši se rozhlédl kolem a spatřil tělo jednoho ze svých mužů a postavu strážce, který upadl do bezvědomí po zásahu taškou, jež byla původně určena Aldinovi. Potom si všiml Tomoičiho, patřícího mezi nejmladší členy výpravy, který seděl na zemi a chvěl se po celém těle.

Popošel k vyděšenému mladíkovi a klekl si k němu.

Tomoiči se podíval na svého velitele a slabě se usmál.

„Je to jen škrábnutí,“ zašeptal a zdvihl pravou ruku, na níž několik palců nad zápěstím zela ošklivě roztřepená, ale jinak mělká rána.

Samuraj, který byl téměř ještě chlapcem, se znovu roztřásl šokem z toho, co se právě přihodilo. Oiši cosi uznale zamumlal. První zranění dokázalo vyvést z míry i ty nejstatečnější bojovníky.

„Nyní jsi opravdovým mužem, Tomoiči," pronesl a poplácal mladíka po zádech.

„Někdo zraněný?" zakřičel zděšeně Eda, který se k nim mezitím protlačil.

„Není to nic vážného. Ošetříme to několika stehy a bude zase v pořádku," odpověděl Oiši.

„Meč," zaječel Eda, „dejte mi meč!"

Oiši zmateně hleděl na muže před sebou, jako by se úplně pomátl. Eda však bez dalšího vysvětlování skočil kupředu, sebral meč ležící na zemi a zvedl ho nad hlavu.

„Napřáhni ruku!" zařval na Tomoičiho. „Napřáhni

ji!"

Mladík se na něj díval hrůzou rozšířenýma očima. Mezitím se Oiši bleskově postavil Edovi do cesty a pozdvihl svou vlastní zbraň k úderu.

„Jeho ruka!" zařval znovu. „Usekněte ji dříve, než bude pozdě."

Oiši se nechápavě podíval na zraněného Tomoičiho. Mladý bojovník se stále chvěl, a právě ve chvíli, kdy od něj chtěl Oiši opět odvrátit zrak, se náhle sesul k zemi a jeho tělo zachvátily prudké křeče.

„Je příliš pozdě," zašeptal Eda, upustil meč a odvrátil se stranou.

„Jak pozdě?" zakřičel Oiši a chytil Edu za rameno.

„Copak nevíš, že všechny zbraně tady dole jsou otrávené? To je důvod, proč u sebe nosí zubaté dýky. Namáčejí čepele do voskovité hmoty, která zůstane v zářezech. Jen doufám, že byl váš bojovník zasažen rychlým jedem."

Oiši vytřeštil oči hrůzou a ohlédl se zpět na Tomoičiho, jehož tělo se divoce třáslo a prohýbalo v nekontrolovatelných křečích. Mezi mladíkovými rty unikl přiškrcený výkřik, a pak se hoch náhle s tichým povzdechem zhroutil. Jeho rysy se uvolnily do posmrtné masky klidu.

„Tohle byl rychlý jed,“ řekl Eda.

Ochromení samurajové hleděli na svého padlého druha, který byl jedním z nejmladších ze čtyřiceti sedmi roninů. Šigové v modrých pláštích, kteří až dosud přihlíželi mlčky, se vzápětí divoce rozjásali.

„Ať shoří v pekle, nevěřící pes!“

Několik ze samurajů, kteří už takový výsměch nedokázali déle snášet, vyrazilo směrem k oslavujícímu davu, ale Oiši se jim postavil do cesty.

„Teď ne!“ přikázal jim ostře. „Zabijeme je, ale až budeme sami připravení.“

Muži zaváhali.

Museli uznat, že jejich velitel má pravdu. Celá skupina pak spořádaně vykročila za Edou, který je úzkou uličkou vedl pryč.

Modře oděný dav Šigů jim brzy zmizel z dohledu v oblacích dýmu, ale samuraje, kteří museli bojovat se svou touhou po odplatě, ještě dlouho provázely nenávistné a výsměšné výkřiky.

„Ještě jednou odbočíme,“ řekl Eda, „a pak se vás konečně zbavím.“

Ulice vedoucí středem cizinecké čtvrti byla liduprázdná a obchody, které cestou míjeli, vypadaly spíše jako pevnosti připravené na obléhání. Pokud měly okolní domy kromě úzkých štěrbin po obou stranách dveří nějaká okna, pak musela vést na odvrácenou stranu. Do každé z budov vedl pouze jediný vstup. Křídla dveří pobitá železnými pásy byla chráněna bočními střílnami a nad nimi vystupoval ze zdi chrlič, z nějž mohli obránci lít na případné útočníky vroucí olej či jinou podobnou látku.

Když se přiblížili k nároží, vyvalil se jim v ústrety ještě hustší mrak kouře, než jakým dosud procházeli.

„Nemám z toho dobrý pocit,“ zašeptal Zergh, který se nenápadně zařadil vedle Aldina.

Aldin, který nechtěl vypadat příliš ustrašeně, jen krátce přikývl.

Jeho nejhorší obavy se potvrdily v okamžiku, kdy vstoupili do boční ulice.

„Tak, támhle to je a má práce tím končí,“ řekl Eda chladně a ukázal směrem ke zdroji všeho dýmu.

„Co tím k sakra myslíš, támhle to je?“ zařval Aldin, který k němu několika rychlými kroky došel.

Budova, na niž Eda ukazoval byla celá zahalená v plamenech, které stoupaly vysoko k obloze. Všichni obyvatelé okolních domů byli na ulici a střídali se u vodní pumpy na nároží, od které nosili kbelíky, jimiž polévali své vlastní, požárem ohrožené stavby.

Jak se Aldin a jeho druhové dívali, střecha jejich úkrytu se s rachotem propadla a do vlhkého povětří vylétly obrovské snopy jisker.

„To je, nebo bych snad měl říci byl, váš dům. Moje práce je tím vyřízená.“

„Kdo to zatraceně udělal?“ zařval vztekle Zergh, který přistoupil k Aldinovi s Edou.

Eda jen pokrčil rameny. „Možná to byli vaší protihráči, kteří se sem dostali dříve než vy. Kromě toho, jak už jsem říkal, zabití toho muže v modrém plášti pro vás bude znamenat pouze potíže navíc. Možná se jeho přátelé dozvěděli, kde se máte ubytovat a jednoduše vás předběhli.“

„Dobře, a co tedy máme teď dělat?“

„Já jsem splnil svou část smlouvy,“ odpověděl Eda a v jeho hlase zazněl pohrdavý tón, „takže to už je váš problém a ne můj. Vy jste mi tak jako tak značně ztížili odchod, protože modří si teď mohou myslet, že jsem součástí vaší skupiny.“

Aldin se bezradně rozhlédl kolem a na okamžik měl dojem, že propadne panice. Ve svých úvahách předpokládal bezpečný průchod městem až k bezpečnému domu, kde by se mohli opevnit a vyčkat několik dní, než se věci poněkud vyjasní.

„Nemohli bychom si zaplatit tvé další služby?“ zeptal se chvatně. „Zaplatíme cokoli.“

„Nemůžete mi zaplatit,“ odvětil Eda odmítavě. „Kolem vás se vznáší zápach smrti. Žiju tu už dost dlouho, abych to poznal, a obvykle se nemýlím. Když s vámi zůstanu déle než musím, přenese se to i na mě.“

„Podívej se zpátky,“ řekl Aldin a kývl směrem k tyčící se Sedě, která byla nejvýraznější stavbou celého města. „Mám peníze, cenné papíry, mám dokonce i vlastní loď.“

Poslední část nebyla tak docela pravdivá, protože z jeho lodi zbyl jen zničený vrak plující kdesi mrazivým prostorem, ale ani on ani Zergh by to v této chvíli nepřiznali.

„Jaká je cena?“ zeptal se Aldin. „Stačí mi jeden den běžné služby, o víc nežádám.“

Eda se na něj opovržlivě podíval.

„Kromě toho, co dostanu zaplacené od Xsarna,“ řekl pomalu, „mám ještě padesát kilogramů zeleného jantaru. Tvoje bohatství pro mě nic neznamená a kromě toho, až tě zabiji, všechny tvoje peníze propadnou. Pak by mi v rukou nezůstalo nic než sliby mrtvého muže.

Jsi pro mě bezcenný, Aldine Larici.“ Eda se s ostrým smíchem začal obracet.

Oišiho čepel bleskově vyklouzla z pochvy a dotkla se Edova krku. Bez jediného slova se samuraj podíval na Aldina a čekal na jeho rozkaz.

„Nech hojit,“ řekl Aldin znechuceně.

Eda se pousmál. „To bylo moudré. Pokud bych byl zabit, dokud trvá smlouva, měl by Xsarn, tedy pokud bys to náhodou přežil, spoustu otázek.“

„Táhni k čertu,“ odsekl Aldin. „A taky za mě vyřiď Xsarnovi, že mi může políbit prdel.“

„Jsem si jistý, že by to rád udělal,“ odpověděl Eda se smíchem. „Ještě drobná rada umírajícímu. Raději si najděte někoho, kdo vás vpustí dovnitř před setměním, Šigové milují noční lovy. A vaši přátelé budou pravděpodobně ukrytí někde velmi blízko, možná dokonce v této ulici, protože teď jsme v jediné cizinecké čtvrti v celé Díře. Příjemnou zábavu.“

S posměšnou úklonou se Eda obrátil a zmizel v oblacích kouře.

„Prokletý zmetek,“ odfrkl si Zergh.

„Neměj mu to za zlé. Nemá moc času a chce se dostat pryč.“ Aldin se sklesle zadíval na hořící trosky toho, co mělo být jejich bezpečným domem. „Pánové, rád vyslechnu všechny návrhy týkající se řešení našeho současného postavení,“ řekl tiše.

Kapitola pátá

„Můj pane Gablono.“

Corbin se znaveně podíval na černě oděného assassina, který stál před ním. Takovou dálku už nemusel ujít celé roky. Nohy se mu ještě nyní třásly únavou z běhu do bezpečí úkrytu.

Zatracené zelené pláště, pomyslel si zlostně. Je to banda bláznivých fanatiků, kteří ještě ke všemu příšerně smrdí.

Prohlédl si muže před sebou pozorněji. I tohle byl jen zaostalý domorodec, ale alespoň najatý v jeho službách.

„Co je?“ zavrčel Corbin nevrle a předklonil se, aby si promasíroval ztuhlé svaly na mohutných stehnech.

„Pán by vás chtěl vidět.“

„Tak mu řekni, ať sem přijde.“

Bude tu zvěř muset držet pěkně na uzdě, napadlo ho. Tohle bylo od nynějška jeho nové sídlo a lidé vždy přicházeli tam, kde se nacházel on. Nic jiného ani nepadalo v úvahu. Zvedl zrak a rozhlédl se po místnosti.

Vzduch ještě stále prostupoval zápach xsarnů, kteří tu bydleli před jeho příchodem a pro účely hry tento prostor vyklidili. Nábytek byl příliš velký a on si kvůli tomu připadal jako malé dítě. Kromě toho byly židle uzpůsobené hmyzí anatomii, která se vyznačovala zejména tím, že poslední pár končetin směřoval dozadu.

„Můj pán by si ale přál, abyste na vlastní oči spatřil něco, čeho si povšiml.“

„Proč jsi to sakra neřekl hned?“ obořil se na něj Corbin a s povzdechem se postavil na nohy. Vyšel z pokoje umístěného v samém středu domu a následoval muže v černém, který vykročil úzkou chodbou vedoucí k přední bráně. Hassan stál u jedné ze střílen umístěných po stranách vstupních dveří a soustředěně pozoroval dění venku.

Když zaslechl jejich příchod, obrátil se k nim pružným pohybem, jenž v sobě skrýval ocelovou tvrdost šelmy. Gablonu to lehce popudilo, neboť měl pocit, že by ho assassin mohl udeřit dříve, než by to vůbec zaznamenal.

Jemné rty v Hassanově mírné tváři zvlnil slabý úsměv. „Myslím, že jsem na ulici zahlédl něco, co byste si sám rád prohlédl.“ Rukou přitom ukázal na úzké okénko, u něhož předtím sám stál.

Corbin, obávající se nastražené pasti, na okamžik zaváhal.

„Ach ano, opatrnost je moudrá,“ odpověděl Hassan, který Corbinovu nedůvěru nebral jako urážku. „Nicméně je to zcela bezpečné.“

Gablona se na Hassana pozorně zadíval. Strávil s tímto mužem stěží půl dne. Hassan před ním po celou dobu vystupoval s dokonalou úctou a přikazoval ostatním, aby pod hrozbou trestu okamžitě plnili všechna Corbinova přání. Bohatství a všemožné výhody, které mu Gablona slíbil, zřejmě měly požadovaný účinek, protože Hassan mu projevoval až přemrštěnou vděčnost a ubezpečoval ho o svých schopnostech. Vůdce assassinů soustředěně vyslechl rozbor jejich situace během cesty rychlovýtahem a mnohokrát se přitom ptal na podrobnosti týkající se jejich dvou protivníků a místních obyvatel. Když o tom Gablona zpětně uvažoval, vztahovala se velká část otázek k víře ATŠigů a několik dalších assassinů přitom o jeho odpovědi projevovalo zvýšený zájem. Nikdo z nich však nové poznatky nijak nehodnotil ani o nich nemluvil.

Corbin pochopil, že Hassan je obdařen ledovým klidem. Když totiž veliteli assassinů řekl, že jeho případná smrt bude pro ně pro všechny znamenat věčné zatracení v pekle, zůstal na něj muž hledět s nehybnou tváří. Jeho podřízení přitom jeden přes druhého v hrůze vykřikovali, že něco takového nepřipustí za cenu ztráty vlastního života.

Zbývalo však ještě odpovědět na jednu zvláštní otázku. Hassan se ho hned zpočátku velmi naléhavě ptal, kterým směrem leží jih. Corbin se ho už chystal zeptat, proč to potřebuje vědět, ale léty obezřetnosti vypěstovaný instinkt mu v tom na poslední chvíli zabránil. Bez váhání tedy zvedl ruku a ukázal směrem kolmo napravo od místa, kde vyšlo slunce. Význam tohoto dotazu pochopil až v okamžiku, kdy jeho skupina došla do bezpečného úkrytu, a Hassan i všichni jeho muži ihned zaklekli k modlitbě.

Gablona si rychle uvědomil, že s nimi musí sehrát divadlo, a proto klesl na kolena vedle nich a pečlivě napodoboval všechny jejich pohyby. Z historie si pamatoval dost na to, aby chápal, že jako nevěřící by pro ně neznamenal žádnou autoritu. V duchu přitom proklínal své lidi, že ho na to neupozornili předem. Kdyby tak příprava záležela na Aldinovi. napadlo ho téměř s lítostí...

Náhle si všiml, že Hassan stále trpělivě čeká, než se Gablona podívá na to, co mu chtěl ukázat, a na tváři mu pohrává stejný, nevinný úsměv. Corbin se sklonil ke střílně a vyhlédl ven.

Obrázek, který se mu naskytl, ho přiměl se zlomyslně zachechtat. Tak tohle bylo místo, kde měl mít Aldin svůj bezpečný úkryt. Takže teď ten hlupák Larice zůstal na ulici a bez přístřeší, kde by se mohl ukrýt. Corbin se narovnal, pohlédl na Hassana stojícího vedle něj a krátce se usmál.

„Takže je to jeden z těch dvou pánů?“ zeptal se Hassan tichým hlasem.

„Ano, tohle je Aldin.“

„Myslel jsem si to. Mimo jiné stojí za povšimnutí, jak kolem něj jeho muži stojí v obranném kruhu. Slyšel jsem o takových válečnících. Pocházejí ze země ležící daleko na východě za říší Mongolů.“

Corbin se na Hassana překvapeně podíval a napadlo ho, kde se tento muslim mohl ve své době dozvědět o samurajích.

„Mají mezi sebou stejné muže jako jsme my, myslím, že se jim říká ninjové. Můj velmistr s nimi měl čas od času nějaká jednání. Jsou to dobří bojovníci, ale příliš je svazuje pocit hrdosti a cti.“

Corbin souhlasně pokýval hlavou. Tenhle Hassan se mu začínal líbit, neboť byl svým založením podobný jako on sám. Zároveň si však uvědomoval, že ho bude muset stále bedlivě sledovat a tvrdě mu vládnout. Jinak by se Hassan a jeho muži mohli jednoho dne obrátit proti němu.

„Neměli bychom na ně zaútočit?“ zeptal se Gablona, který si byl nucen přiznat, že bude muset přenechat všechna taktická rozhodnutí tomuto mnohem zkušenějšímu muži.

Hassan znovu vyhlédl ven střílnou a rychle zvažoval možnosti. „Kdybych tak jenom měl luk. Není ani sto kroků odsud. Byl by to snadný zásah.“

„A co takhle vyrazit ven a zničit je jednou pro vždy?“

Hassan, s očima stále upřenýma na Aldinovu družinu, zavrtěl hlavou.

„Nemáme žádnou výhodu. Musíme využít okamžiku překvapení. Vypadají jako výborní šermíři a ti, kteří stojí na vnějším okraji, mají neustále připravené zbraně. Čekají útok z kterékoli strany. Ne, můj pane, je třeba zaskočit nepřítele, když se k němu připlížíte neviděn a neslyšen. Nejprve ho zastrašíte, a až mu hrůzou ochabnou svaly, pak ho zabijete.“

„Ale co když se vydají naším směrem?“

Hassan znovu odmítavě zavrtěl hlavou.

„Kdybychom zaútočili v okamžiku, kdy nás budou míjet, můžeme vyběhnout nejvýše dva najednou a to už bude polovina jejich mužů připravená nás uvítat. My víme, kde jsou oni, ale oni nemají tušení, kde jsme my. Ať se pohnou kamkoli, dva mí lidé je budou stále sledovat a ihned nás zpraví o jejich novém úkrytu. Pak počkáme do noci, protože tma je naším velkým pomocníkem.

Kromě toho je již na cestě jeden z mých mužů s nabídkou spojenectví pánu Sigmovi, kterého jsme viděli vstupovat do domu v sousední ulici. V této chvíli s ním uzavřeme dohodu a budeme vyčkávat, dokud neudělá první tah. Pak zhodnotíme situaci a zařídíme se tak, aby to pro nás bylo co nejvýhodnější.“

Hassan konečně odtrhl pohled od dění venku a roztáhl rty ve vlčím úsměvu, z něhož Gablonovi přeběhl mráz po zádech.

* * *

„Dobře, každopádně tu nemůžeme zůstat stát navždy,“ řekl Zergh netrpělivě.

„Má pravdu, můj pane,“ podpořil ho Oiši. „Váš úkryt je nenávratně ztracený, modří vědí, kde se nacházíte a je bezpodmínečně nutné, abychom si ještě před setměním našli nějaké nové útočiště.“

Aldin zvedl oči k obloze a spatřil, že slunce se mezitím posunulo o značný kus směrem, který si sám pro sebe označil za západ. Bude si muset zvyknout na ty prokleté dvanáctihodinové dny.

Rozhlédl se ulicí na obě strany. Nikde v dohledu nebylo vidět jediného člověka, neboť všichni sousedé zmizeli ve svých domech přesně ve chvíli, kdy usoudili, že je hrozba požáru zažehnána.

Navíc se k nim ze směru, odkud sem přišli, stále ozývalo hlasité volání, které se zdálo pozvolna sílit.

Oiši se obrátil a kývl na Takašiho, který vybral několik samurajů a rozeběhl se s nimi ulicí nazpět ke křižovatce, kde naposledy odbočili. Když se dostali k nároží a nahlédli do sousední ulice, rychle se vrátili k Oišimu.

„Dav," hlásil Takaši. „Jsou jich stovky a jdou sem!"

„Tudy!" přikázal Oiši a aniž by čekal na Aldinovo svolení, vyrazil pomalým klusem do nitra cizinecké čtvrti.

Půl tuctu samurajů s Takašim v čele vyběhlo napřed, aby prověřili boční ulici a ujistili se, že odtud nehrozí žádné nebezpečí. Když tak učinili, zamáván na ostatní a pobízeli jek většímu spěchu.

Zbytek výpravy je rychle následoval.

Aldin si pozorně prohlížel budovy po obou stranách ulice a čas od času si všiml zablýsknutí očí nebo nejasných obrysů tváře v úzkých oknech po stranách dveří. Značnou část obyvatel tvořili lidé, ale zahlédl i několik gafů a dokonce i trojúhelníkovitou hlavu xsarna.

Nedaleko před křižovatkou Aldin náhle zaznamenal dům, v němž ani v jedné ze střílen nebylo vidět žádné obyvatele vyhlížející ven. Na okamžik mu to připadalo zvláštní, ale pak znovu přidal do kroku. Oiši klusající vedle něj také pátral po sebemenším podezřelém pohybu nebo jiné známce ohrožení a byl neustále připravený srazit svého pána z cesty střele nebo vroucí kapalině vytékající z chrliče.

Zanedlouho doběhli k prvnímu rohu a zabočili do vedlejší uličky. Cesta byla úzká a slabou štěrbinou mezi štíty domů sem pronikalo jen tolik světla, aby tu v plesnivině a špíně panovalo jakési věčné přítmí. Jeden ze samurajů se krátce zdržel ve stínu krajního domu a opatrně

vyhlédl na hlavní ulici, z níž sem zahnuli. Potom se k nim kvapně připojil.

„První z nich se právě dostali na nároží, odkud je vidět na místo požáru," hlásil zadýchaně Oišimu.

Družina se na okamžik zastavila na malém náměstíčku, ze kterého vybíhalo šest dalších ulic.

„Tudy," vyštěkl Oiši a bez otálení se rozběhl vzhůru strmou, klikatící se cestou mezi zchátralými domy. Během několika vteřin se i poslední z mužů ztratil z dohledu a skupina zmizela v křivolakých zákoutích staré zástavby. Zuřivý křik ozývající se za jejich zády je nenechával na pochybách, že pronásledování stále pokračuje. Muži z modrého tábora řvali vzteky nad zbabělostí vrahů svých druhů, kteří uprchli z místa zločinu a nepočkali tam, aby čelili stovkám mstitelů s červenými šátky.

Aldin, který sípěl jako astmatik v písečné bouři, bojoval s narůstající nevolností a bolestí ve svých údech a snažil se co nejvíce oddálit potupný okamžik, kdy ho bude muset jeden ze samurajů dále nést. Dlouhé minuty klopýtal prudkým stoupáním i občasnými pásy schodů, dokud se před ním náhle nevynořila zavřená brána. Podle zvuků z druhé strany bylo zřejmé, že se tam městské obyvatelstvo oddává nevázané zábavě a hýření.

„Zatraceně, dostali jsme se na opačný konec cizinecké čtvrti," zavrčel Zergh. „Neumím si představit, že bychom se ztratili mezi účastníky slavnosti."

„Nemůžeme ale ani ustoupit zpátky," poznamenal Oiši zachmuřeně. Jak se rozhlíželi tam i zpátky úzkou uličkou, zdálo se, že jim nezůstala jiná možnost, než se vrátit celou dlouhou cestu až na náměstí a přitom doufat, že tam krvežíznivý dav ještě nedorazil. V té chvíli k nim doběhl jeden ze samurajů, který držel zadní hlídku.

„Došli na náměstí a rozdělují se," hlásil muž, lapaje po dechu. „Někteří z nich se vydali naším směrem."

Oiši se ještě jednou rozhlédl kolem sebe. Pak pomalu vytáhl pravou ruku ze zdobného rukávu a jeho cípy upevnil k opasku, čímž si uvolnil

paži a rameno pro nadcházející boj. Muži stojící kolem ho mlčky následovali.

Aldin se podíval na Zergha, který jen pokrčil rameny a vytasil z pochvy svůj obouruční meč. Potom poněkud divadelně odhodil po způsobu samurajů rukáv a odhalil svou pravou paži. Při pohledu na jeho ostře se rýsující svaly muži kolem něj uznale zamručeli. Nikdo z nich neměl tušení, že hledí na gafa, který už má svá nejlepší léta dávno za sebou.

„Pokud skutečně nastal čas naší smrti," řekl Aldin, který se ze všech sil snažil, aby se mu přitom hlas nechvěl strachem, je mi ctí zemřít po boku mužů jako jste vy-"

Uvědomoval si, že jsou to jen prázdná slova, jaká by řekl jeden z jeho oblíbených vojevůdců, jimiž byli třeba Napoleon nebo dokonce Alexandr, svým vojákům, aby je povzbudil před bitvou. Ale tohle k čertu byli jeho muži a každou chvíli měla propuknout jeho první a nejspíše také poslední bitva. Účinek jeho slov však byl patrný okamžitě.

Oiši se zhluboka nadechl a na tváři se mu mihl výraz úcty a odhodlání. Potom začal rychle rozestavovat muže do bojového útvaru. Když se jeho a Aldinovy oči na okamžik setkaly, spatřil v nich bývalý vasba slabou jiskřičku potlačovaného úsměvu. Bylo vůbec možné, že by Oiši pochopil svou účast v této krvavé hře? Aldin se s tím nedokázal smířit.

Samurajové zaujali pod Oišiho vedením postavení ve třech řadách, které přehradily ulici od jedné stěny ke druhé. Povyk a hluk provázející dav jejich pronásledovatelů mezitím znatelně zesílil.

„Hej, vy tam," zaburácel náhle hlas za jejich zády. Dali byste si, chlapci, něco k pití, než ta zábava začne?"

Aldin se prudce otočil a uviděl obrovského gafa stojícího mezi úzkými veřejemi vstupních dveří jednoho z domů. Jako všichni gafové, ať už pocházeli z kteréhokoli světa, byl i tento zástupce jejich rasy oděný v pestrobarevné, zelenooranžové kombinéze. V ruce třímal mohutnou karafu s vínem, které jim v této chvíli přátelským gestem nabízel k ochutnání. Několik samurajů ze zadní řady se k němu obezřetně přiblížilo se zbraněmi připravenými k úderu při jakémkoli podezřelém pohybu.

„Nevím, kdo tomu tady velí, ale řekněte, prosím, těm chlápkům, aby laskavě namířili ty svoje věcičky někam jinam, než na moje břicho. Mé přátele nahoře by to mohlo naštvat.“

Aldin odtrhl pohled od podivné postavy ve dveřích a uviděl, že v malých okéncích v horních patrech budovy se tísní další gafové. Několik se jich také objevilo ve dveřích za svým druhem a v rukou svírali tasené meče.

Ve všeobecné vřavě již bylo téměř možné rozeznat jednotlivé výkřiky modře oděných mužů ženoucích se po jejich stopách.

„Skloňte čepele,“ zakřičel Aldin a protlačil se mezi samuraji ke gafovi. Pokud to byl jeden ze Sigmových berserků, bude lépe, když to bude mít za sebou hned na začátku. Neměl jinou možnost, než se pokusit dohodnout.

S bodrým smíchem mu gaf vrazil do rukou obrovskou nádobu, která obsahovala nejméně dvacet litrů vína. Aldin ji s vypětím všech sil přiložil k ústům a napil se.

Byla to gafská nejoblíbenější značka, šumivý muškát, a Aldin se málem zadusil, když do mu hrdla vtekl příliš velký doušek.

Aldin zhluboka nasál vzduch a v duchu se pomodlil, aby ho nos neklamal. „To za vámi je cítit jako hospoda.“

„To taky je hospoda a já ji vlastním. Jediná v celém tomhle zapadákově. Místní zabedněnci nemají podniky tohohle druhu zrovna v lásce. Je to velký hřích, takže ji musím držet pěkně v tajnosti.“

„Nemohli bychom náš přípitek přerušit a dokončit ho až uvnitř?“ zeptal se Aldin až příliš naléhavě.

Gaf se na něj upřeně zahleděl a vycenil zuby v širokém úsměvu, který Zergha přiváděl k zuřivosti.

Majitel podniku se naklonil kupředu, aby se mohl podívat dolů ulicí, a pak se očima vrátil zpátky k Aldinovi. „Poplatky za stůl jsou u nás příšerně vysoké.“

„Zaplatíme je,“ odpověděl Aldin, kterého stálo obrovské úsilí nezačít křičet.

„Sto katarů za muže,“ řekl hospodský a pohledem zhodnotil skupinu samurajů na ulici. „Můj bratr gaf a ty u mě ale máte stůl zadarmo.“

Aldin si částku rychle spočítal a došel k číslu, které bylo o čtyři sta katarů vyšší, než všechny prostředky, které jim na tuto hru Xsarn poskytl.

„Deset, a to je hodně dobrá cena,“ odsekl Zergh vztekle.

„Tak to se nedohodneme,“ řekl gaf s úsměvem a ustoupil dozadu, aby mohl zavřít dveře. Oiši se vrhnul kupředu, ale krčmář varovně ukázal masitým prstem nejdříve na své druhy nahoře v oknech, a pak na těžce ozbrojené gafy tísnící se za ním.

„Dvacet pět,“ zaječel Aldin zoufale.

„Sedmdesát pět a to vám vycházím vstříc.“ odpověděl majitel hostince pomalu a rozvážně, jako kdyby měl nekonečně mnoho času.

To by mu zůstalo ještě o něco více než sedm set katarů, pomyslel si Aldin, a už se chystal nabídku přijmout, když v tom se do smlouvání znovu vložil Zergh.

„Padesát a ani o chlup víc,“ odsekl Zergh nerudně. „Jinak poslední věc, co udělám, než tu chcípnu, bude to, že ti vykopnu dveře a umožním těm modrým zmetkům, aby k tobě zašli na návštěvu!“

Aldin vrhl na svého přítele zmučený pohled.

Hostinský zvrátil hlavu a zařval smíchy, ale bylo ho jen stěží slyšet, protože lomoz a hluk přibližujícího se davu se pomalu stával ohlušujícím.

„Šedesát a ani o chlup míň!“

„Domluveno!“ zakřičel Aldin a vrhl se ke dveřím.

„Počkat, počkat, nejdřív chci vidět vaše peníze,“ řekl gaf a napřáhl před sebe ruku.

Aldin začal horečnatě lovit váček, který si předtím tak pečlivě ukryl pod mnoha vrstvami tradičního japonského oděvu. Když ho konečně vytáhl, začal třesoucími se prsty odpočítávat mince a pokoušel se přitom nevnímat pomstychtivý řev pronásledovatelů, který se stal stejně všudypřítomným jako vzduch.

Peníze, které měl Aldin u sebe, byly všeobecně přijímanou měnou po celém Mračnu. Po chvilce však s hrůzou zjistil, že hostinskému nedokáže vyplatit přesnou částku, kterou po něm požadoval. Bez váhání proto gafovi vrazil do ruky o poznání větší obnos a ten ho po krátkém přezkoumání podal jednomu ze svých druhů.

„Hned, jakmile budeme uvnitř, peníze rozměním a vrátím vám nazpět," řekl krčmář s úsměvem a ustoupil stranou.

Aldin a samurajové se divoce vrhli do úzkých dveří. Oiši zůstal stát venku, dokud se neujistil, že se všichni bezpečně dostali dovnitř, a pak sám bleskově proskočil veřejemi. Těsně za ním majitel hospody přibouchl těžké dveře, které ještě zajistil železnou závorou.

Potom otevřel úzké kukátko a gestem nabídl Aldinovi, zda se nechce podívat ven na ulici.

Zjevně se jim podařilo zmizet na poslední chvíli a namísto úlevy či vděčnosti Aldina zaplavil žhavý vztek na hospodského, který je tak dlouho zbytečně zdržoval.

Zpoza poslední zatáčky se totiž téměř okamžitě vyřítil po zuby ozbrojený houfec, který se překvapeně zastavil před zavřenou bránou. Muži se začali rozhlížet kolem a jejich zuřivé výkřiky se rozléhaly mezi holými stěnami domů.

„Museli jít tudy!"

„Možná to byla pravda, že jsou čarodějové," zařval velký gaf v modré róbě. „Použili kouzla, aby před námi uprchlí."

„Třeba běželi z náměstí jinou ulicí."

„Nevadí, stejně prohledáme okolní domy," odpověděl mu krvelačně někdo jiný a jeho slova následoval nadšený pokřik. Jeden z pronásledovatelů se zadíval přímo na Aldina, který si ihned uvědomil, že jeho oko musí být v kukátku jasně viditelné.

Vyděšeně ustoupil o krok zpět a v příštím okamžiku pronikl štěrbinou, u níž měl ještě před necelou vteřinou oko, jehlově tenký hrot dýky.

Gaf stojící za ním se zachechtal jeho náhle pobledlým tvářím, a pak vší silou přirazil kovový kryt průzoru, který čepel přelomil v půli.

Z druhé strany se ozvalo vzteklé zaječení a několik dunivých ran do dveří. Nakonec se však hlasy na ulici začaly vzdalovat, jak se muži rozhodli hledat svou kořist v jiných částech města.

„Tak chcete to pití?“ zeptal se gaf přátelsky. „Koneckonců jste za něj zaplatili.“

Aldin následoval svého hostitele do místnosti s nízkým stropem, která páchla laciným vínem, špatným jídlem a nepřehlédnutelnými výsledky, jaké měla jejich kombinace na žaludky hostů.

Gaf s několika urostlými přáteli zašli za výčepní pult a vytáhli z polic dostatek korbelů pro všechny přítomné. Pak se na hrubé desce objevilo několik džbánů podobných tomu, který hospodský stále svíral v ruce, a gafové je jeden po druhém odzátkovali.

Samurajové se kolem sebe rozhlíželi se směsicí obav a znechucení. Na gafy samé však pohlíželi s úctou. Jejich poněkud vlci nebo snad psí rysy v japonských válečnících vyvolávaly myšlenku, zda se tito tvorové nacházejí pod ochranou nebes. Zároveň v nich vzbuzovala respekt jejich tělesná stavba, neboť gafové se tyčili do výše nejméně devíti stop a jejich svaly napovídaly, že by mohli kohokoli z hostů rozdrtit jediným úderem. Teprve delší pozorování jim mělo prozradit, že cenou za obrovskou sílu je nízká rychlost a horší koordinace pohybů, která by byla mezi lidmi považována za velkou neohrabanost.

Pořádkumilovným Japoncům se špína krčmy hnusila a oni to dávali jasně najevo. Se zjevným odporem a nedůvěrou nejprve prozkoumali přinesené korbele a teprve pak si do nich náhli tekutinu ze džbánů.

Po celou dobu stál Oiši v rohu místnosti a očima pozorně sledoval každý pohyb hostinského a jeho pomocníků. Nebylo pochyb o tom, že byli zachráněni před po krvi toužícím davem z ulice. Přesto však mohli vstoupit do další pečlivě připravené léčky, protože například otrávené pití by jistě učinilo jejich vyvraždění o mnoho snadnějším. Úmyslně vynechal překladač řeči a vykřikl na své muže cosi v rodné japonštině.

Samurajové se podívali na svého velitele a okamžitě položili své korbele zpět na stoly.

„Ach, bojíte se jedu, že ano?“ zařval hospodský smíchy. Pak pomalu došel ke stolům a z několika odzátkovaných džbánů se napil mocným douškem.

„Tak neblázněte, přece jste za to zaplatili,“ řekl. I když si toho ostatní členové družiny možná nevšimli, zaznamenal Aldin v gafově hlase uražený podtón. Jeho přízvuk napovídal, že pochází ze stejného světa jako taug Bukha, kde se staré zvyky pohostinnosti stále uchovávaly se stejnou vážností, jakou měly kdysi mezi všemi gafy.

Rozhodl se déle neváhat.

„Tohle jsou ty nejdražší pomyje, jaké jsem si kdy koupil,“ řekl klidně, zatímco si naléval pití ze džbánu. Pak koutkem oka mrkl na Oišiho, aby nijak nezasahoval, pozvedl korbel k pozdravu a zhluboka se z něj na-pil.

Na jazyku ucítil perlivou sladkost toho, co gafové považovali za dobré víno, a téměř se jí zalkl.

Jeho gesto však Oišiho nijak neobměkčilo a samurajové zůstali sedět kolem stolů v naprosté tichosti. Žíznivé pohledy však stále upíraly na džbány stojící před nimi.

„Jak chcete,“ řekl gaf, „ale pamatujte si laskavě, že jste za to zaplatili a já jsem vám to donesl, takže nechci slyšet žádné stížnosti.“

„Zajímalo by mě, co jiného byste nám mohl nabídnout,“ nadhodil Aldin, který přešel k výčepnímu pultu a opřel se o něj.

„Když jsem vás, chlapi, viděl přibíhat přímo k Maladiho krčmě, hned jsem věděl, že dnešek je můj šťastný den,“ řekl gaf a významně na Aldina zamrkal. „Zákazníci, říkal jsem si, a v den slavnosti, kdy se většina lidí krčí doma za zavřenými dveřmi ve strachu, že by se veselí venku mohlo vymknout z rukou. Něco z toho se prý tentokrát přihodilo. Jak jsem slyšel, vyhořelo pár domů a několik desítek obchodníků zaplatilo životem. Jak ale místní říkají, takový je život.“

„Rádi bychom někde zůstali přes noc.“

Maladiho očka se zablýskla potěšením.

„Bude to něco stát,“ řekl hladce.

„No tak už jim dej chvilku pokoj,“ zazněl náhle hlas zpoza dveří na opačném konci místnosti. Ty se vzápětí otevřely a do krčmy vešla vysoká žena.

Jakousi podivnou shodou okolností vypadala téměř úplně stejně jako Aldinova první manželka, takže ten na ni na okamžik zůstal oněměle zírat. Měla tmavé, takřka černé vlasy, v nichž se na skráních objevily první šedé prameny. Byla oděná v jednobarevné košili a volných, v pase stažených kalhotech, které ještě zdůrazňovaly její kyprou postavu.

Pokud byl mezi ní a Aldinovou první chotí nějaký rozdíl, pak to mohly být jedině oči. Měly spíše modrou, než zelenou barvu, a postrádaly v sobě jakoukoli vychytralost či vypočítavost.

Žena na okamžik spočinula pohledem na Aldinovi, který na ni užasle civěl, a pak si prohlédla jeho družinu.

„Jsem Mari,“ řekla prostě. „Vítejte v Prasečím polibku. Patří mi jedna polovina a ta druhá je jeho,“ prohlásila a ukázala na gafa.

„Prasečí polibek, jak dokonalé jméno pro tohle místo,“ zvolal Maladi. „K čertu, kdyby se to dozvěděli Šigové, rozzuřilo by je to k nepříčetnosti.“

„Vy jste účastníci té hry?“ zeptala se Mari, která Maladimu nevěnovala pozornost.

„Aha, tak takhle to je!“ vykřikl Maladi. „Napadlo mě, že byste to mohli být vy. Nejste náhodou Gablona?“

„Ne. Jmenuji se Aldin Larice,“ řekl Aldin chladně. „Proč?“

„To je škoda,“ odpověděl Maladi, který se poněkud uklidnil. „Vsadil jsem si na to, že Gablona přežije, křížem rovných pět set katarů. Zatraceně, dokonce jsem něco vrazil i na to, že vy umřete hned první den.“

Jak toho tenhle gaf mohl tolik vědět o sázkových hrách, pomyslel si Aldin. Uvědomil si ale, že teď není čas na to se vyptávat.

„Jak to tedy bude s noclehem?“ otázal se Aldin, který se vrátil ke svému současnému nejdůležitějšímu zájmu.

„Teď, když vím, že jste hráči, se mi to celé jeví v úplně jiném světle. Tím, že jsem vás pustil dovnitř, jsem se, abych tak řekl, sám střelil do nohy. Mohl jsem se prostě dívat, jak by vás ta banda krvežíznivých šílenců venku zadupala do země.“

„Pokusím se vám tu sázku vynahradit,“ řekl Aldin unaveně.

„Ach, to je správná řeč. Kromě toho, že vás ubytování bude stát...“

„Za pět set mají ubytování na týden,“ přerušila ho nesmlouvavě Mari. „Pořád je to dvakrát tolik, než kolik platí ostatní hosté. Mimo to jsi vsadil pouze sto a z toho ještě polovina patří mně.“

Maladi vrhl na Mari zlostný pohled, ale ona zjevně nehodlala ustoupit.

„Stačilo, že jsem slyšela, kolik jsi jim naúčtoval za první džbány pití.“

„Obchod je obchod.“

„Podívej se na to z druhé strany,“ pokračovala Mari. „Oni jsou účastníky hry a pokud tu zůstanou, ty budeš mít na cestě k výhře v loterii sedadlo v první řadě. Jestli odsud odejdou, ztratíš jediný zdroj informací a nebudeš mít co prodávat.“

Maladi se zarazil a na tváři se mu objevil úsměv.

„Já věděl, proč jsem vás pozval dovnitř,“ zaburácel opět v dobrém rozpoložení. „Jídlo a pití jsou dnes večer na mě.“ Pak s bujarým smíchem rozkopl dveře, jimiž před chvílí vstoupila Mari, a zmizel kamsi do kuchyně, aby dal svým lidem pokyny k přípravě večeře.

Aldin dokázal jen nevěřícně potřást hlavou. Peníze, které jim měly vystačit na celých osmdesát dní hry, se téměř rozplynuly během prvních čtyř hodin.

Žena. která s nimi poté. co za Maladim odešli i všichni jeho strážci, zůstala sama, popošla blíže k Aldinovi.

„To od něj bylo štědré, že nám nabídl věčeri zadarmo,“ poznamenal Aldin.

„Také byste mohli být na ulici,“ odvětila stroze.

Ano, přiznal si Aldin v duchu, to bychom mohli.

„Jen doufejte, aby si nějakou dobu neuvědomil, že až sem vaši nepřátelé pro vás přijdou, bude jim stát v cestě tenhle podnik.“ Na chviličku se jí na tváři objevil spiklenecký úšklebek, který vzápětí zase zmizel.

Aldin si náhle uvědomil, že na ni stále upřeně zírá a její podoba s jeho bývalou manželkou ho vyvádí z rovnováhy.

„Něco vám na mně vadí?“ zeptala se Mari přímo.

„Tedy, hmm, jak bych to...“

„Vypadáte skoro stejně jako jeho zatracená první žena,“ řekl Zergh, který mezitím přišel k Aldinovi, a zasmál se.

„A to vám vadí?“ zeptala se chladně.

„Ale ne. No... ve skutečnosti ano,“ odpověděl Aldin, který jen těžko hledal slova.

„Oddávání se vzpomínkám na tvou milující ženu je v nejlepším pořádku,“ přerušil ho Zergh. „Zajímalo by mě ale, jak jste se dozvěděli o hře?“

„To tady vědí úplně všichni,“ odvětila Mari, jako by to bylo něco, čeho si měli být vědomi od samého počátku.

„To celou situaci ještě více vyhrotí,“ zaklel Zergh potichu. „Pokud si všichni vsadili na Gablonu, pak mu budou pomáhat a ostatním znepříjemňovat život.“

„Věděl jsi o tom?“ zeptal se Zergh, který se obrátil k Aldinovi. „Já jsem byl po celou dobu se samuraji a neměl jsem přístup k žádným zprávám zvenku.“

„Jak bych se o tom měl dozvědět? Dokud jsme se nesešli před odjezdem, drželi mě zavřeného. Jaroslav to musel vědět, ale nic mi o tom neřekl.“

„Tady dole je to všeobecně známá věc,“ poznamenala Mari a napila se z jednoho z korbelů. „Podle toho, jaký panuje všude kolem ruch, o tom nejspíše vědí i Šigové.“

„A je tu ještě něco," řekl Aldin unaveně. „Když jsme mluvili s Maladim, zaznělo tu slovo hra. Oiši to musel slyšet a já jsem si jistý, že to nebude souhlasit s tím, co jsme mu napovídali před sestupem do Díry. Je přesvědčený, že bojuji s nepřáteli na život a na smrt, a pak mu nějaký velkohubý gaf řekne, že je to všechno jen sázka. Možná za nás bude dál bojovat, ale už nám nebude důvěřovat tak jako předtím."

Aldin se ohlédl přes rameno a spatřil, že Oiši upírá oči přímo na něj, jako kdyby mu četl myšlenky.

Aldin si uvědomil, že jeho jedinou nadějí je přiznat celou pravdu a nesnažit se tohoto čestného muže déle obelhávat.

„To může chvíli počkat," přerušil jeho úvahy Zergh. „Pojďme se nejdříve najíst, pak postavíme stráže a až to tu zajistíme, trochu více se tu porozhlédneme."

„Ještě malá rada," zastavila ho Mari. „Nesnažte se nějak vyhnout placení Maladimu jen proto, že tu máte všechny ty ozbrojence. Není to špatný chlap a většinou drží slovo, ale jestli vytuší nějaký podraz, bude tu mít ve vteřině víc přátel, než byste vy sehnali za celý rok. S radostí by pak předali vaše hlavy Šigům výměnou za to, že by jim ti prokletí pomatenci dali zase na čas pokoj."

„To jste řekla moc hezky, ale měl bych pro vás jednu otázku," řekl Aldin.

„Poslužte si, ale myslím, že ji znám předem. Důvodem, proč vás Maladi vzal sem dovnitř, je pouze a výhradně zisk. A ptáte se na moje pohnutky? No, řekněme, že je to vlastně to samé, protože obchod se poslední dobou moc nehýbe. Mezi Šigy se něco děje a během posledních několika týdnů odsud odcestovala velká část obchodníků. Jak vidíte, je to velmi prosté," řekla tiše a ani na okamžik přitom nespustila oči z Aldinových.

Aldin dokázal pouze mlčky přikývnout.

„Doufám, že jídlo bude lepší než víno," vysoukal ze sebe nakonec chraplavě. I když v něm tato žena vzbuzovala stále větší zvědavost, chápal, že bude lepší změnit předmět hovoru.

„Mělo by být, protože já jsem v tomhle podniku vrchní kuchařkou," opáčila Mari s úsměvem a odešla zpátky do kuchyně.

Aldin se obrátil a mávl na Oišiho, aby se kněmu připojil u tukem potřísněného stolu v rohu hostince.

Samuraj usedl po Aldinově boku zády ke stěně. Nikdo nic neřekl, ale napětí ve vzduchu bylo přímo hmatatelné.

„Měl bych ti něco vysvětlit," začal Aldin nejistě.

„Neptal jsem se," odpověděl Oiši stroze.

„Dlužím ti pravdu. Během svého života jsem často lhal mnoha různým lidem. Teď bych se tomu rád vyhnul. Potřeboval jsem čestné muže, kterým bych mohl plně důvěřovat. Proto jsem chtěl vás."

„Pro samuraje je život ctí a čest je důvodem k životu."

„To je důvod, proč jsem si vás vybral. Někteří muži naše postavem skutečně nazývají hrou. Celé ti to vysvětlím, až nám to dovolí čas. Pro mě je ale tato záležitost něčím mnohem závažnějším. Četl jsem o tobě, Oiši. Četl jsem o mnoha bojovnících, kteří žili v průběhu dlouhých staletí. Pokud o nich mám říci něco kladného, pak to může být jedině to, že těm, kterým se poštěstilo dosáhnout skutečné velikosti, se to podařilo jen díky vnitřní cti a čistotě.

Ti, proti nimž nyní stojím, takoví nejsou. Věří, že je to právě prohnanost a lest, co přináší skutečnou moc nad ostatními lidmi. Ve skutečnosti je to ale pouhý klam, neboť nakonec se vždy vyjeví pravda a jejich na lžích vybudovaná říše se zhroutí jako dům postavený na písku. Pro některé přátele těchto mužů je to, čím my nyní procházíme, zdrojem zábavy, jakousi hrou, v níž je možné sázet na osudy jejích účastníků.

Je to ale ještě složitější, Oiši. Mnohem složitější. Pro mě osobně je to záležitost cti. Může člověk, který chce bojovat čestně, zvítězit nad někým, kdo podvádí? Pokud je to pro mě hra, pak spočívá právě v tomhle. Pokusit se dokázat, že naše cesta je ta pravá."

Zergh, který seděl u stejného stolu, si pohrdavě od-frkl. „Neměl bys zapomínat na to, jak podvodníci obvykle vyhrávají. Jsi snílek, Aldine, a to je důvod, proč jsem tady. Musím tě ochránit před tvým vlastním ideaismem."

Oiši Aldina se Zerghem mlčky pozoroval.

„Jestli je toto hra," odpověděl mu Aldin, „pak ji považujme za jakousi zkoušku. Já tu mluvím o obrovské části lidských dějin, Zerghu. Byly dlouhé doby temna, kdy vítězila zloba, ale jsem z hloubi duše přesvědčen, že nakonec se pokaždé věci obrátily k lepšímu. V lidské, gafské nebo dokonce i xsarnské historii vždy zvítězilo to lepší, co v sobě tyto rasy mají a nezadržitelný pokrok odstranil ty, kteří vládli s pomocí lží a nenávisti.

Rád bych to těm parchantům nahoře dokázal tím, že to přežijeme."

Aldin se obrátil zpět k Oišimu. „Zbývá ještě mnoho věcí, které bych ti měl povědět o lidech, jež nás shora sledují a baví se. Chtěl jsem ti říci, že jsem si vás vybral pro vaši čest a oddanost a nemám v úmyslu vám lhát nebo vás zradit."

Dlouho si s Oišim navzájem upřeně dívali do očí a samuraj zjevně zkoumal, zda se před ním Aldin nepokouší něco zatajit či skrýt.

„Budeme spolu ještě muset o mnohém hovořit, můj pane," řekl samuraj tiše.

„Něco se děje!"

Aldin překvapeně zvedl oči k Takašimu, který se objevil u jejich stolu. „Cože?"

„Venku je gaf, který chce mluvit jedině s vámi, můj pane."

„Kdo je to?" zeptal se Oiši a vstal ze židle.

„Tvrdí, že je vyslancem pána Sigmy a chce uspořádat setkám."

„Jak se, k čertu, Sigma dozvěděl, kde nás má hledat?" zeptal se Aldin.

Takaši jen rozpačitě pokrčil rameny. V té chvíli se dveře vedoucí do kuchyně otevřely a dovnitř vstoupil Maladi, který se přišel podívat, co dělají jeho hosté.

Aldin se Zerghem se na sebe podívali.

„Zprávy putují rychle," poznamenal Zergh suše.

„Postarám se o to. Pohovoříme si spolu později,“ řekl Oiši a rychle vykročil směrem k venkovním dveřím, za nimiž čekal na ulici Sigmův posel.

Zergh se podíval na Aldina a naklonil se přes stůl.

„Vypadá to, že jsi dostal zkušební lhůtu,“ řekl bezbarvým hlasem.

A pokud zklamu? pomyslel si Aldin.

Kapitola šestá

„Není ozbrojený," řekl Oiši, „ale přesto mu nedůvěřuji, můj pane. Viděl jsem tu různé zvláštní zbraně a je možné, že má něco ukrytého přímo na těle."

„Má pravdu," řekl Zergh. „Gaf jako je tamten," ukázal prstem na posla stojícího v rohu místnosti, „by s trochou štěstí dokázal člověka zabít jedinou ranou. Pamatuj, že Sigmovi strážci jsou berserci, jejichž jediným přáním je zemřít v boji."

„A on nepředá vzkaz nikomu jinému než mně?" zeptal se Aldin Oišiho.

Samuraj zavrtěl hlavou. „Trvá na tom, že to musíš být ty."

„Mohli bychom to z něj dostat násilím „ navrhl Zergh věcně.

Aldin se na svého přítele udiveně podíval. I po takové době byla zřejmě v Zerghově povaze místa, o nichž neměl ani tušení. Když bylo třeba, projevoval jeho druh naprostou chladnokrevnost.

„Když ho svážeme, ujmeš se mučení?" odpověděl mu Aldin otázkou. „Nezapomínej, že už se nebavíme někde v knihovně, ale zažíváme boj na vlastní kůži. Tohle je tvrdá a nemilosrdná skutečnost."

„Pokud to bude nutné," odvětil Zergh, ale Aldin v jeho hlase, ke své značné úlevě, zaslechl stín pochybností.

„Zergh právě odpověděl," řekl Oiši a s úklonou odpochodoval pryč.

O několik minut později došel Aldin k rohovému stolu a posadil se u něj. Naproti němu se nacházel jeden z pověstných Basackých berserků, kteří byli pravděpodobně nejlepšími samostatnými bojovníky celé gafské historie. Od útlého věku byli tito muži vychováváni ve víře, že nejdůležitějším okamžikem života je smrt a získám co největšího počtu služebníků, jež budou zesnulému sloužit na onom světě. Pokud druhové zemřelého uznali způsob jeho skonu za skutečně vzorový, byli před pohřební hranicí obětováni ještě další sluhové, kteří se měli starat o jeho blaho. K tomu účelu sloužil jednoduchý hodnotící žebříček, podle nějž se dala smrt bojovníka zařadit jako smrt s jedním služebníkem či vyšší.

Záleželo v podstatě pouze na tom, za jak dramatických a krvavých okolností přišel válečník o život.

Znalý správného postupu se Aldin na bojovníka ostře zadíval a vyrazil do útoku.

„Až půjdu ke svým předkům, budeš se mi plazit u nohou," zahájil rozhovor.

Gaf si opovržlivě odplivl na podlahu. Samurajové stojící u něj okamžitě tasili meče, připraveni okamžitě potrestat hrubou urážku svého vládce. Aldin jim však pohybem ruky naznačil, aby nezasahovali.

„V příštím světě mi budeš lízat nohy a považovat to započtu."

Aldin se pobaveně zachechtal a pohodlněji se usadil na své židli.

Gaf měl svázané ruce a nohy. Zpočátku to rázně odmítl se slovy, že by se jim tím vydal na milost a nemilost a přesvědčil ho až Aldinův slib služby na onom světě, pokud by byl zrazen. Berserk však zůstal nejistý a tato bezpečnostní opatření mu zjevně byla proti mysli.

„Souhlasil jsi s našimi požadavky," řekl Aldin, „a nechal ses dobrovolně svázat."

„Dal jsem slib taugu Sigmovi, že předám poselství. Kdybych zklamal, zbyla by mi jen jediná možnost."

„Byla by škoda promarnit život sebevraždou bez služebníků, kteří by na tebe čekali na druhé straně. Tvé sourozence by jistě zahanbilo, že jsi nedokázal odejít z tohoto světa jako skutečný bojovník."

Gaf neodpověděl.

„Jaká je tedy tvá zpráva?"

„Taug Sigma mě pověřil, abych mezi tebou a jím zprostředkoval setkání."

Aldin se zamyšleně opřel o stůl. Sigma se jako obvykle rozhodl neztrácet čas. Proč mu to ale nenavrhl ještě předtím, než je vysadili tady dole v Díře. Možná proto, že nenašel žádný způsob, jak mu svou nabídku sdělit, aniž by to slyšel Gablona, jenž byl stále s nimi

„A už se sešel s tím druhým taugem, který si říká Gablona?"

Gaf se na něj podíval a pobaveně se usmál.

„Je ode mne bláhové ptát se muže, který se zavázal zemřít pro svého tauga.“

„Očekával jsem, že budeš bláhový. Tví strážci jsou malí a slabí a než odejdeme na věčnost, bude nám mnoho z nich sloužit.“

„Uvidíme,“ odvětil Aldin klidně. „Vyřiď Sigmovi, že tu bude vítaným hostem a může sem za mnou přijít, kdykoli uzná za vhodné.“

Gaf zvrátil hlavu a pobaveně se rozchechtal. „Raději by ses měl vypravit ty za ním.“

„Nenechám se do pasti vlákat tak snadno,“ řekl Aldin, „a Sigma to dobře ví.“

„Sigma navrhuje několik možných míst pro vzájemnou schůzku.“

„To je nepřijatelné. Pokud o nich ví dříve než já, může tam připravit léčku.“

„Pak budeme potřebovat prostředníka,“ odpověděl gaf.

Aldin se zamyslel.

Co se týkalo jeho dvou protivníků, byl mnohem více ochoten věřit Sigmovi než Gablonovi a měl pocit, že Sigma se na věci dívá stejně. Spojit se hned na počátku hry by znamenalo velkou výhodu. Aby se s ním ale mohl na čemkoli dohodnout, musel by se s ním setkat tváří v tvář. Znamenalo to určité riziko, ale na druhou stranu si nesměl nechat takovou příležitost proklouznout mezi prsty. Kromě toho měl Sigma v této chvíli mírnou převahu, protože věděl, kde se ukrývá Aldin, ale on neměl o útočišti svých protivníků žádnou představu.

„Dobře, sjednáme schůzku,“ souhlasil Aldin opatrně. „Necháme někoho nestranného, aby vybral místo.“

„A kdo by to měl být?“ otázal se gaf.

Vyslanec přijal návrh bez váhání, což znamenalo, že Sigma Aldinovy podmínky předem předpokládal a nařídil gafovi, aby s tímto způsobem uspořádám souhlasil. Mohlo to znamenat past skrytou ve větší pasti? Na okamžik se zarazil, ale pak si uvědomil, že tentokrát se hraje doopravdy. Teď nebyly v sázce pouze peníze. Musel pečlivě

zvážit všechny okolnosti a potom se rozhodnout. Chyba ve výpočtech znamenala smrt.

Aldin se ohlédl přes rameno. „Zerghu, dojdi do kuchyně a přiveď sem Mari.“

Pak se obrátil zpátky a upřel pohled na gafa. Přitáhl k sobě dva korbele a nalil do nich víno ze džbánu. Vyslanec se ani nepohnul a na nabízené pití se podíval s neskrývaným podezřením.

„Řekni, který si mám vzít,“ nabídl mu Aldin přátelsky a gaf se zaváháním ukázal na jeden z pohárů. Aldin ho mlčky zdvihl a celý jeho obsah si vlil do hrdla. Gaf ho po celou dobu pozorně sledoval, a když se nic nestalo, uchopil neobratně do svých svázaných rukou druhou nádobu a také ji vypil.

„Vysvětlil ti vůbec Sigma, proč tu vlastně jsme?“ zeptal se Aldin zvědavě, zatímco naléval nové pití.

„Cože?“

„Proč tu bojujeme?“

„Ano. Vyprávěl nám o bozích, kteří ho poslali sem dolů, aby zjistili, jestli obstojí ve zkoušce proti tobě a ještě jednomu démonovi.“

Aldin se nemohl ubránit smíchu.

„Potřebujete něco?“ ozval se náhle vedle Aldina hlas a on se obrátil k vyčkávající Mari. Žena stála se založenýma rukama a na tváři jí pohrával lehce sardonický úsměv.

„Stala jste se velvyslancem pro zvláštní záležitosti,“ oznámil jí Aldin slavnostně.

„Příliš pijete,“ odpověděla Mari jedovatě.

„Ach, jste stejná, jako má bývalá choť,“ zasmál se Aldin. „Potřebujeme někoho nezaujatého, kdo by vybral místo k setkání.“

„Tahle lidská žena?“ zeptal se gaf nevěřícně.

Mari po něm vrhla podrážděný pohled.

„Tak tedy požádáme ještě jejího společníka, aby se na tom také podílel. Společně se dohodnou někde v ústraní a nesdělí nám výsledek.

Ona půjde s tebou a osobně předá polohu místa Sigmovi, zatímco my se tam vydáme s Maladim," řekl Aldin a ukázal na mohutného gafa, který seděl o kus dál u jednoho ze stolů a se zájmem je pozoroval. „Nikdo si nevezme více než šest strážců. Dva muži z každé strany prostor nejprve prohlédnou, a pokud bude bezpečný, uskuteční se setkání. Žena půjde s tebou a hostinský s námi."

„Proč s ním mám jít já a ne Maladi?" zeptala se Mari. „A to jsem ještě nesouhlasila, že se na tom budu podílet!"

„Protože vám věřím více než jemu. Bojím se, že kdyby mu tam nabídli dostatečně velkou částku, nechal by mě klidně padnout přímo do pasti."

Gaf se na něj podíval a usmál se. „Můj taug mi říkal, že jsi mazaný. Souhlasím s návrhem, je to dohudnuté."

Aldin si v duchu zamnul ruce, protože díky Mari se mu později podaří vystopovat Sigmův úkryt.

„Je hezké, že jste se tak pěkně dohodli, ale já jsem vám zatím na nic nekývla," osopila se Mari. „Modří pročesávají celé město a hledají vás. Venku je dost nebezpečno."

„Samozřejmě ti to vynahradím," ujistil ji Aldin chvatně.

Mari si pohrdavě odfrkla, obrátila se na patě a rázným krokem vyrazila směrem do kuchyně. Než se však dostala ke dveřím z krčmy, doběhl k ní Maladi a po krátké výměně názorů ji za ruku přivlekl zpátky ke stolu, kde seděl Aldin se Sigmovým vyslancem.

Aldina trochu popudilo, jak s ní gaf nešetrně zacházel, ale rozhodl se mlčet.

„Ó mí vzácní hosté," začal Maladi podlézavě, „doslechl jsem se, že potřebujete mé služby. Já i má společnice budeme velmi poctěni, pokud vám budeme mít možnost pomoci."

„Pokud ano, rozdělíme se půl na půl?" zavrčela Mari výhružně.

„Ale samozřejmě," ubezpečil ji Maladi pohotově. „Cena za tak nebezpečný úkol však bude velmi vysoká. Myslím, že se vyšplhá až na pět set katarů."

Aldin jen tiše zasténal, ale po pár minutách vzrušeného smlouvání srazil Maladiho požadavek na dvě stě padesát katarů.

„Poplatek se samozřejmě rozdělí," zakončil Aldin. Já dám Maladimu jeho polovinu a Sigma zaplatí ještě před konáním setkání Mari."

Aldin se podíval na berserka sedícího na opačné straně stolu. Věděl, že dohadování se o penězích je pro takového válečníka považováno za potupné, ale gaf se musel vrátit zpátky s uzavřenou dohodou, a tak nespokojeně kývl hlavou na souhlas.

„Sejdeme se za hodinu. Mí muži ti sundají pouta, oni dva se potají dohodnou na místě, a pak můžete vyrazit na cestu ke tvému pánovi."

„Ve světě ležícím na druhé straně budeš lézt přede mnou po zemi a olizovat ji jazykem, abych si neušpinil boty," zavrčel válečník na Aldina.

„Ty a tví bratři mě budete nosit na ramenou a budete křičet z plných plic, jaká je pro vás čest, že jste se stali mými služebníky," odpověděl mu Aldin stejným tónem.

„Oba jste blázni," poznamenala Mari, když si oba muži navzájem plivli pod nohy.

* * *

„Jak jistě víš, modří rozebírají celou čtvrť kámen po kameni, aby tě našli," prohlásil Sigma a na tváři se mu objevil pobavený úšklebek.

Aldin se pohodlně usadil v křesle a rozhlédl se po malém, svícemi ozářeném pokojíku. Cesta do skladiště obchodníka s jantarem, jenž byl jedním z Maladiho mnoha zákazníků, byla dosti nepříjemným zážitkem. Z hostince vyšel v doprovodu všech svých strážců s výjimkou dvou, které nechali vzadu, aby dohlédli na bezpečnost jejich útočiště. Družina se rozdělila až jeden blok domů před místem setkám, kde se všichni samurajové kromě šesti nejlepších ukryli v prázdné budově. Menší skupina pak zamířila přímo k vybrané stavbě.

Naneštěstí se Mari nedostala až do Sigmova bezpečného úkrytu, ale namísto toho ji skupina několika gafů střežila přímo na ulici, dokud tam nedorazil jejich vůdce se zbytkem svých vojáků. Po krátkém vysvětlování souhlasil, že ji bude následovat k vybranému domu.

Aldin nicméně předpokládal, že by Mari, díky své znalosti místního prostředí, mohla poměrně přesně určit nejpravděpodobnější místo Sigmovy skrýše.

„Předpokládám, že vás napadlo předat informace o tom, kde se zdržuji, modrým a zajistit si tak u nich vlídnější zacházení.“

Sigma se zády opřel o polstrování a jal se zkoumat své jemné, šlechtěné prsty. Dokonce i během zajetí, kdy všichni tři čekali na zahájení hry, se Sigmovi nějak podařilo propašovat dovnitř svého holiče, maséra a jednu pohlednou asistentku. Aldina napadlo, jak bude asi vypadat po čtyřiceti běžných dnech strávených v Díře.“

„Kdybys vypadl ze hry hned první den, Gablona by soustředil všechnu svou pozornost na mě. Mnohem raději tě využiji jako nárazník.“

„Mám s vámi stejné plány,“ odvětil Aldin.

„No tak, Aldine, jsi jenom vasba. Snad bych mohl dodat vasba, který za poslední rok rozzlobil mnoho spořádaných občanů. Díky bohatství a známostem, které já a Gablona máme, si tady dole můžeme na rozdíl od tebe zajistit určité výhody. Jako člověk, který má se sázením dlouholeté zkušenosti, tě řadím až na samý konec tabulky pravděpodobných vítězů utkání.“

„Pochybuji, že si cokoli obstaráte na planetě, kterou ovládají ATŠigové,“ namítl Aldin klidně.

„Za správnou cenu si já i Gablona budeme moci koupit nezanedbatelnou podporu.“

Aldin se zasmál. „Jak jste správně poznamenal, Sigmo, jsem na rozdíl od vás vasba. Je přímo náplní mé práce pořádat nejrůznější souboje, a proto musím mít i dokonalé znalosti veškerého vojenství. ATŠigové mi nahánějí strach a měli by ho nahánět stejně tak i tobě. Jsou pravděpodobně nejsilnějším a nejsoudržnějším hnutím na celém Mračnu, a kdyby se jim jednou podařilo získat přístup k vesmírným letům, byl by to náš konec.“

„To, co říkáš, je směšné. Šeda má spolehlivý bezpečnostní systém, který tomu účinně brání, a ze stejného důvodu platí kohové, kteří zde obchodují, velké poplatky na jeho udržení v chodu.“

„Nepodceňujte je,“ řekl varovně Aldin.

„Jsou to jen pomatená zvířata,“ odvětil Sigma přezíravě. „Nevím, co přesně se dělo, když jste na povrchu planety dosedl vy, ale to, čím jsme se museli probíjet já a mí lidé, bylo naprosté šílenství. Zvláště házení hlav mezi různými tábory se mi zdálo mimořádně nechutné. Nemohu pochopit, že se už dávno všichni navzájem nevyvraždili.“

„Z toho, co jsem dnes viděl,“ poznamenal Aldin, „bych usuzoval, že zabíjení má nějaký předem daný řád. Jinak by tady během pár dní oslav nezůstal naživu ani jediný místní obyvatel. To je na celé věci ze všeho nejzajímavější. Všichni se tu neustále pohybují na samém pokraji občanské války, ale jejich vůdci je jakýmsi zázrakem udržují v poslušnosti.

Dnešní svátek jich pravděpodobně nezaplatily životem víc než dvě stovky, takže během celého roku jich zahyne nanejvýš šest tisíc. Přidejme k tomu deset nebo patnáct tisíc dalších vražd, které potřebují, aby nevyšli ze cviku, a máme tu Darwinovu teorii upravenou pro sociální vztahy.“

Aldin se naklonil nad stůl a zkoumavě se zadíval na Sigmu. Bylo skutečně ostudné, že je vnější okolnosti donutily postavit se proti sobě. Ze všech lidských kohů si Aldin nejvíce vážil právě Sigmy. Mnoho večerů strávili společně zabráni do nekonečných hovorů o zajímavých událostech dějin válečnictví. Sigma ve skutečnosti nebyl odborníkem v žádném z oborů lidské činnosti. Měl však povšechný přehled, který potřeboval, aby mohl řídit rodinné obchody, jež, na rozdíl od ostatních kohů, odmítal svěřit do rukou svých podřízených. Neměl proto na studium vojenství tolik času, kolik mu mohl věnovat například Zola či Vol. Pro něj představovaly hry zábavu, kterou si dopřával, když neměl naléhavější povinnosti.

„Snažím se vysvětlit,“ pokračoval Aldin, „proč mi ti ATSigové připadají tak nebezpeční. Naše informace o vnitřním uspořádání jejich společnosti jsou značně omezené. Žádnému cizinci se nikdy nepodařilo proniknout do jejich řad. K čertu, nevěděl jsem zhola nic o zdejších slavnostech, dokud jsem nevystoupil z výtahu na náměstí. Zdejší společnost patří mezi nejuzavřenější na celém Mračnu. Jediné, co jsem se o nich dočetl, bylo, že vraždění zde patří k běžnému každodennímu životu. Veškeré počínání zdejších obyvatel směřuje buď k tomu, aby

někoho zabili, nebo aby se před tím naopak ochránili. Věděl jste například, že když je někdo přijat za novice nože, sdělí mu jméno jednoho člena z nepřátelského klanu? Nedají mu žádnou fotografii, video nebo něco podobného, řeknou mu pouze jméno. Jeho úkolem pak je vystopovat svou oběť.“

„A zabít ji?“ zeptal se Sigma.

„Ne, a to je právě to nejzajímavější. Pokud by svůj cíl okamžitě zavraždil, zůstal by stále jen novicem. Pokud by byl přijímací obřad uspořádán jinak, polovina zdejších lidí by dávno skončila v márnici. Také je třeba zdůraznit, že teď hovořím o mužích i ženách bez rozdílu. Nebylo by slučitelné s požadavkem na zachování rodu, aby nějaká skupina přijala pravidla, která by je připravila o ženy dříve, než přivedou na svět potomstvo.

Nicméně, abych se vrátil k předchozímu vyprávění, když novic dostane obřadní nůž a předají mu jméno oběti, hra pro něj ve skutečnosti teprve začíná. Novic může hledáním svého cíle strávit dlouhé roky a mnohým z nich se to nikdy nepodaří. Utajení své identity je, jak vidno, mimořádně důležitou součástí běžného života. Pokud je ve stopování své kořisti úspěšný, musí se k ní nějak přiblížit, a pak má povolen pouze jediný řez ostřím, které nesmí být namočeno vjedu. Když se mu potom podaří uprchnout, stane se plnoprávným členem svého klanu.“

„Šílenství,“ zabručel Sigma.

„Dokonalost,“ odvětil Aldin příkře. „Skupina nepřijde téměř o nikoho ze svého středu, ale veškerý potřebný výcvik pro případný boj je bezchybně zajištěn. Pokud je někdo novicem takto zasažen, nesmí se nikdy stát mistrem a jestliže již mistrem je, svou hodnost okamžitě ztratí. Celý obřad má proto obrovský význam na společenské postavení daného jedince. Je přípustné bránit se na život a na smrt, a pokud je události přítomen svědek, může do souboje vstoupit a zabíjet bez omezení. A konečně, když je zraněn mistr, což pro něj znamená pozbytí titulu, může jej získat zpět tak, že vystopuje a zavraždí novice, jenž ho zranil. Na zabíjení cizinců je nahlíženo jako na okrajovou záležitost. Obecně vzato nás nepovažují za sobě rovné, ale pokud někdo z nich náhodou večer pocítí nutkavou potřebu vyzkoušet si svou škrtící šňůru, nic mu nebrání si někoho z nás vybrat. Proto je pobyt tady tak

nebezpečný. Když v sebeobraně někoho z nich zabijeme, obrátí se proti nám celý jeho tábor a vzhledem k tomu, že stojíme zcela mimo, nenajdeme nikde zastání. To se mi už bohužel podařilo zjistit na vlastní kůži.

Zabíjení cizinců je pro ně jen jakýmsi cvičením," Aldin ztišil hlas, aby ho neslyšeli opodál stojící strážci. „Stejně, jako by mí samurajové vyzkoušeli své čepele na odsouzencích, aby zjistili, zda jsou dobře nabroušené."

Sigma se mimoděk podíval na Oišiho a jeho muže stojící u stěny místnosti a sklouzl pohledem na jejich tasené čepele lesknoucí se ve světle svíček. Rychle se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že jeho vlastní gafové tam čekají připraveni s obrovskými sekerami, které by zasvištěly vzduchem při sebemenší známce ohrožení z Aldinovy strany.

„Důležitým bodem jejich víry je také Šeda," pokračoval Aldin.

„Ano, to mi také připadalo zvláštní. Oni sloup uctívají, zatímco my ho využíváme k přepravě nahoru a dolů."

„Přesně," přikývl Aldin. „Je to nejsvatější předmět jejich náboženství. V jejich učení je hluboce zakořeněno, že z nebes jsme je sem svrhli my, ďáblové, kteří se zmocnili jejich uctívané modly. Zároveň jsou však přesvědčeni, že jsme nad nimi zvítězili, neboť oni sami se vlastní vinou stali nečistými. Domnívají se, že ti z nás, kteří sem dolů přicházejí, tak činí proto, aby se jim posmívali."

„Proč to ale dovolí?" zeptal se Sigma.

„To je právě ono. Myslí si, že ještě nejsou připraveni na návrat zpět do nekonečných prostor Mračna. Vzývají Emu, o němž se domnívají, že je stále skrytý někde mezi nimi a přijde teprve až se všechny klany očistí."

„Jak očistí?"

„Skrze krvavou obětinu. Nikdo z nezasvěcených nicméně neví, kdy to nastane. To je jedno z jejich nejstřeženějších tajemství."

„A co znamenají ty červené šátky uvázané kolem čela?" zeptal se Sigma, kterého začínali ATŠigové zajímat. Uvědomil si, že informace

získané během tohoto rozhovoru jsou pro něj možná životně důležité a Aldin mu je předává bez požadavku na jakoukoli náhradu.

„Viděl jsem je, jak vesele sekali po každém, na koho dosáhli," řekl.

„Je to nejvyšší pocta pro vraha i pro oběť," odpověděl Aldin. „Slavnosti jsou vlastně pojistným ventilem, a nošení rudého šátku znamená, že je možné beztrestně zabíjet kohokoli. Toto právo mají všichni mistři a náboženští vůdci zvaní ullové během třiceti zvláštních dnů vyčleněných pro oslavy. Každý bedlivě sleduje, kolik hlav bude uťato. Je také ctí být od jednoho z nich zasažen, ale uniknout smrti. Je to obdoba oslav mužnosti na Lentře, kde xsarni skáčou do jam s hady a běhají mezi nimi, aby dokázali svou statečnost. Také se to podobá těm bláznivým běžcům před draky, které jsme viděli na videu.

Tihle lidé a gafové se mohou zdát pomatení," uzavřel Aldin, „ale podívejte se, čeho se jim podařilo dosáhnout. Mají tu jedno obrovské cvičiště, kde se učí bojovat muž proti muži. Všem je přislíben věčný ráj, pokud zemřou s naostřenou dýkou v ruce. Nám se to vraždění mezi sebou navzájem může zdát nesmyslné, ale představte si, že by se jim jednou podařilo dostat se ven a obrátili by se proti zbytku světa. S moderními zbraněmi by zničili celý Mračno dříve, než by si někdo vůbec uvědomil, co se vlastně děje."

„To zní dost paranoidně, Aldine Larici."

„Když se podívám na ATŠigy, naskakuje mi na zádech husí kůže. Povolujeme spojem s vnějším světem jen kvůli tomu, že oni jediní ovládají ložiska drahocenného jantaru. Oni chápou, že bojovat je možné nejrůznějšími způsoby a odhodlaný a dobře vycvičený muž se dokáže ke svému protivníkovi dostat jen s pomocí vlastního umu. Kdyby se jim kdykoli v budoucnosti podařilo uprchnout z tohohle vězení, znamenalo by to konec našeho světa, jak ho známe dnes."

„To jsou trochu příliš divoké závěry," řekl Sigma. „A i když opomenu Dozorce, všichni vlivní muži na celém Mračnu vědí, že válčení škodí obchodu a ten je tím jediným společným zájmem kohů. Jistě, bojujeme spolu, ale pouze v ekonomické rovině a nakonec na tom všichni vyděláváme. Kdyby se někdo zbláznil a rozhodl se využít ATŠigy, všichni bychom utrpěli ztráty a původce takového povstání by brzy zjistil, že se stal osamoceným štvancem."

„Právě otázka Dozorců mě trápí ze všeho nejvíce," řekl Aldin zamyšleně a ztišil přitom hlas do úplného šepotu. „Proč asi dovolili, abychom využili toto místo k naší malé hře na válku? Nesnažme se oklamat sami sebe. Uspořádání takového podniku, například někde na Kolbardu, na samém okraji Mračna, je jedna věc, ale Díra leží téměř ve středu celé galaxie. V tomhle solárním systému se kříží přinejmenším tucet nejdůležitějších obchodních tras. Planeta, na níž nyní probíhá zasedání rady, krouží po oběžné dráze kousek od nás. Oba dva víme, že tohle všechno Dozorci berou v potaz a přesto nijak nezakročí. Z nějakého mně nepochopitelného důvodu se drží zpátky a také by mě zajímalo, jestli nemají něco společného s pohybem, který poslední dobou narůstá mezi ATŠigy."

„To jste celý vy," zachechtal se Sigma a potřásl hlavou. „Sedíte tady dole, bojujete o holý život proti mně, Gablonovi a místním šílencům a přemýšlíte o věcech, které vás v této chvíli trápí ze všeho nejméně. Být na vašem místě, tak bych se vážně zaobíral tím, jak se dočkám zítřka a nějaké zatracené Dozorce bych nechal, ať si dělají, co chtějí. A když už o nich mluvíme, můžeme se pomodlit, aby sem co nejrychleji vpadli, přerušili tuhle prokletou hru a my bychom se v klidu vrátili domů."

Aldin mlčel.

„No, to by už stačilo," prohlásil Sigma. „Mí strážci jsou pravděpodobně pořádně vyhládlí." Pak ztišil hlas do sotva slyšitelného šepotu. „Jejich velitel mi řekl, že pokud nedostanou čtyři hlavní jídla denně, mohou být značně nespokojení a také nepříjemní. Uzavřeme rychle naši dohodu a užijme si klidného nočního odpočinku."

„Máte nějaký návrh?" zeptal se Aldin.

„Pokud bych ho neměl, nejspíš bych nenavrhoval, abychom se tu spolu sešli," odvětil Sigma.

„Jaké jsou podmínky?" zeptal se Aldin.

„Neútočení po dobu trvání smlouvy."

„Máte stejnou dohodu uzavřenou i s Gablonou?" otázal se Aldin klidně.

Aldin bedlivě sledoval Sigmovy oči, ale ty ani na okamžik neuhnuly. Sigma však byl příliš zkušeným obchodníkem, aby se prozradil tak snadno.

„S tím agresivním bláznem? Slyšel jsi přece, jak mi vyhrožoval, než jsme se při odjezdu rozdělili.“

Neexistoval způsob, jak si to ověřit, ale Aldin si musel dávat pozor, a proto bylo třeba brát v úvahu obě možnosti.

„Takže pouze přiměří?“ zeptal se Aldin. „Přemýšlel jsem o výměně informací a každodenním setkání dvou našich lidí, kteří by si navzájem předali poznatky o Gablonově pohybu.“

„Ale samozřejmě,“ řekl Sigma.

Aldin se opřel zpět do křesla a chladně se na Sigmu zahleděl. „Třicet let jsem se před vámi skláněl, protože jste koh. Tady dole v Díře ale žádné tituly nebo postavem neznamenají vůbec nic. Chci vám tedy dát malé varování. Za prvé: nepřijdu si pro vás, dokud si vy nepřijdete pro mě. Myslím, že mě znáte dostatečně dlouho na to, abyste má slova chápal správně. Pokud se ale rozhodnete naši dohodu o vzájemném neútočení porušit, půjdu po vás tak dlouho, až vás odstraním.“

Sigmu Aldinova slova zjevně popudila, ale neodpověděl mu.

„A za druhé: jestliže uzavřete dohodu s Gablonou, půjdu si vsadit na vaši brzkou smrt, která záhy přijde právě z jeho rukou. Touží vás vidět mrtvého skoro stejně tolik, jako mě samého. Nevěřte mu.“

„Dokážu si představit, že kdybych se s ním setkal, říkal by to samé on o vás,“ namítl Sigma.

„Nepochybně, ale rozdíl je v tom, komu z nás dvou se dá více věřit.“

Sigma na zlomek vteřiny zaváhal, ale pak se mu na rtech objevil původní, nevzrušený úsměv. Vtom okamžiku Aldin pochopil, že toto setkání mělo jediný účel, jímž bylo vylákat ho ven.

„Myslím, že bude nejlepší, když odejdu,“ řekl Aldin ostře a vstal od stolu. „A kromě Gablony doporučuji nepodceňovat ani ATŠigy. Obávám se, že jejich účast v této hře se neomezí na pouhé bezmyšlenkovité vraždění.“

Kývl na své strážce, kteří ho ihned obstoupili. K jeho skupině se vzápětí připojili také Mari a Maladi. Oiši vyhlédl na ulici jako první a po chvilce mávl na ostatní, že mohou bez nebezpečí vyjít.

Páchnoucí, špínou a výkaly pokrytá ulice byla tichá a liduprázdná. Jeden ze samurajů se zdržel u dveří jako zadní stráž, zatímco zbytek skupiny chvátal k místu, kde se ukrývali ostatní Oišiho muži.

Pak Mari náhle chytila Aldina za rukáv, krátce si přidržela prst před ústy na znamení ticha a ukázala před sebe.

Oiši, který si všiml jejího prudkého pohybu, k ní vyrazil v obavě, že zaútočila na jeho pána. Pak se však podíval směrem, jímž mířila její ruka, a strnul.

Temnota v úzké boční uličce za další křižovatkou vypadala na první pohled stejně neproniknutelně jako všude kolem a přesto v ní číhala téměř hmatatelná hrozba.

„Poplach!“

Mezi holými zdmi domů zazněl výkřik a ve stejném okamžiku se tmou mihl slabý záblesk světla. Jeden ze samurajů se bleskurychle vrhl před Aldina, který se v zoufalé snaze uniknout neviditelnému nebezpečí přitiskl zády ke zdi. Následoval tupý náraz a bolestné zasténání.

Z temnoty ulice náhle vyběhly tmavé postavy. AIdina se na okamžik zmocnila panika, ale pak ve slabém svitu hvězd spatřil vlající róby samurajů. Jeho strážci měli tasené meče a hnali se směrem k místu, odkud zazněl výstražný pokřik jejich velitele. Oiši vykřikující rozkazy se jim rozeběhl v ústrety a část jeho mužů zabočila do ulice, kde se ukrýval útočník. O několik vteřin později se znovu objevili a připojili se ke svým druhům chránícím Aldina.

Aldin však nic z toho nevnímal. Ochromeně seděl nad zhrouceným tělem samuraje, který mu zachránil život. Strážci trčel z křečovitě se vzdouvající hrudi jílec nože. Muž netrpěl dlouho a po chvilce naposledy vydechl a znehybněl.

Zergh si proklestil cestu semknutými řadami samurajů a zastavil se nad Aldinem.

„Díky bohu,“ pronesl s úlevou. Myslel jsem, že jsi byl zasažen ty.“

„Ne,“ odvětil Oiši, „to byl jen jeden z mých lidí.“ Po těch slovech Aldin konečně zdvihl zrak a spatřil hořkost a vztek v bojovníkově tváři.

„Nemusel to dělat,“ zasténal Aldin zoufale. „Stoupl si noži přímo do cesty.“

„Udělal to, co mu velela jeho čest. Neváhal by položit život za žádného svého pána, nebo přinejmenším za někoho, koho za pána považoval,“ ucedil Oiši ledově.

Aldin vstal ze země a zadíval se na Oišiho stojícího před ním. Potom se s rostoucím pocitem viny odvrátil stranou.

„Tohle určitě neudělal nikdo z modrých,“ poznamenal Zergh věcně, jako kdyby si předchozí výměny názorů vůbec nevšiml.

„Jak to můžete vědět?“ zeptal se Oiši, který si mezitím klekl vedle mrtvého těla.

„Jak?“ otázal se Zergh a bez čekání na něčí svolení se sehnul a vytrhl čepel ze samurajova těla. Po krátké prohlídce ji podal Aldinovi.

„Pochází ze Země,“ zašeptal Aldin. „Zdá se, že je ze středověké Persie.“

„Gablona,“ řekl Zergh tiše.

Zergh opatrně vzal dýku z Aldinových rukou a zastrčil si ji za opasek.

„Pokud vás mohu vyrušit,“ vložil se do hovoru Maladi, kterému přeskakoval hlas nervozitou. „Původ a cenu této zbraně byste snad mohli probrat, až budeme v bezpečí zpátky v hostinci. Mohu vám dokonce doporučit místního sběratele a znalce, ale teď bychom měli zmizet z ulice. Právě jste ztratili jednoho muže, jeho vrah je stále na svobodě, Sigmovi strážci nebudou daleko odtud a ten druhý protivník nejspíše také ne. Myslím, že bude pro nás všechny mnohem zdravější, když tu nezůstaneme stát příliš dlouho.“

Oiši kývl na souhlas, vstal od svého padlého druha a vybral několik mužů, kteří měli nést jeho tělo. Pak celá skupina spěšně vyrazila zpět do krčmy.

Bez dalších potíží došla družina po několika minutách rychlé chůze ke vstupním dveřím hospody. Když za nimi zapadly těžké kovové závory, objevila se ve tvářích napjatých mužů znatelná úleva.

„Kdo vyhlásil poplach?“ zeptal se Oiši, když se všichni shromáždili ve výčepu. „To bylo velmi bystré a pohotové.

Nikdo z přítomných se ani nepohnul.

Aldin se podíval na Zergha, který seděl v rohu místnosti a se zájmem si prohlížel vražednou zbraň. Aniž by zvedl pohled, gaf pokrčil rameny.

„Nikdo?“ otázal se Oiši.

„Uslyšeli jsme ten výkřik a ihned jsme vám vyrazili na pomoc,“ řekl Seiči. „Mysleli jsme, že křičíte vy.“

„Tak kdo?“ zeptal se zmateně Oiši a podíval se na Aldina.

Za tímto pokusem stál nepochybně Gablona, takže ten nepřipadal v úvahu. Místní obyvatelé by do boje zcela jistě nezasahovali a Sigma by ho také neměl důvod varovat. Jenže kdo mohl mít zájem mu pomoci? Mari ho upozornila jako první, ale nebyla to ani ona, kdo ho zachránil před téměř jistou smrtí. Pokud se ho někdo pokoušel udržet naživu, nenapadal Aldina jediný důvod, proč tomu tak bylo.

Kapitola sedmá

„Jsem rád, že jste si na mě našel čas," řekl Kurst, když procházel dveřmi. „Od našeho posledního setkám mě napadlo několik báječných myšlenek."

Zola si nemohl pomoci a na svého poradce pro výpočet pravděpodobností se vlídně usmál. Tento muž pro něj jen během prvního dne sázkové loterie vydělal desítky miliard. Kohové ho žádali o účast na tomto obchodě všech dob a nyní, pět dní po zahájení hry, se cena podílů ještě zdvojnásobila. Teprve teď totiž všichni pochopili, jaký dopad na ekonomiku Mračna bude tento podnik mít. Když Zola vzal v úvahu své padesátiprocentní vlastnictví podílových listů, navýšení jejich ceny pro něj znamenalo další nevídané zisky. Měl všechny důvody cítit se spokojeně.

Za ním stála řada monitorů, na nichž se objevovaly zprávy putující z jednoho konce Mračna na druhý a dokonce i komunikace s menším Magelanem. Celá propagace ho stála více než miliardu, ale během několika hodin se jeho lidé díky skokovým přenosům propojili i s nejvzdálenějšími kouty galaxie. Upoutávky, vytvořené pro každou rasu, kulturu a jejich rozdílné technické možnosti, zaplnily datové linky a už několik dnů téměř nepřetržitě informovaly o pohybu každého ze tří hráčů.

Jejich obsah se upravoval podle potřeb jednotlivých trhů, protože každá chyba mohla znamenat obrovské ztráty. Na světě Umu by jediné pochybení v podobě televizního záběru gafa z třídy Obe, stojícího blíže než sto metrů od příslušníka třídy Jiil, znamenalo hotové peklo. Rozlícený dav by nejspíše zničil veškerá přenosová zařízení, která se odvážila tak rouhačský obrázek ukázat.

V systému Ophet byla nutná zvýšená pozornost, neboť zakrývání genitálií tamní obyvatelé považovali za zavrženíhodný zvyk, sloužící hlavně k přitahování pozornosti. Náboženští vůdci by bezpochyby odsoudili a zavrhli jakýkoli propagační materiál, který by něco takového ukazoval. Pro každý z bezpočtu světů bylo proto nutné vytvořit zvláštní reklamu, která vyhovovala místním zvyklostem. Zola

proto najal velmi drahé odborníky, kteří dokázali v tak krátkém čase, jaký měla hra trvat, vytvořit obrovské množství upoutávek nutných k získám velkého množství sázkařů.

Další potíží se stalo samo tištění stvrzenek. Vzhledem k tomu, že se každou hodinu vydávalo několik desítek miliard sázenek, nastal záhy na celém Mračnu nepředvídaný nedostatek papíru. Na několika světech byly zásoby vyčerpány úplně, což mělo za následek pozastavení možnosti uzavírat další sázky. Tato skutečnost vyvolala místy davové nepokoje, při nichž zahynuly tisíce rozvášněných příslušníků všech ras.

Další krvavé bitky se rozpoutaly v kilometrových frontách, které se s železnou pravidelností tvořily před automaty, kde chtěli rozvášnění fanoušci vsadit kupón tisíciletí. Prodejní místa zajišťovaly najaté obchodní společnosti i státní instituce ovládané různými kohy.

Přesto však na mnoha světech nebylo možné uspokojit poptávku sázení chtivých lidí, které od rána do večera doslova bombardovaly dobře připravené reklamní upoutávky.

Jinde se stávali obětí ti, kteří vycházeli ze sázkové stanice s nově nabytou stvrzenkou v ruce. Zdivočelá lůza, která si neuvědomovala, že pouhé vlastnictví potištěného kusu papíru nic neznamená, tyto nešťastníky občas rozsápala na cáry. Aby se zamezilo podvodům a výrobě falešných sázkových lístků, byl vypracován důmyslný postup. Každá nová sázka nesla identifikační číslo toho, kdo ji uzavřel a informace o ní se uložily do místní databáze. Ta pak byla dvakrát denně přenesena do hlavního počítače na Atoru. To však vyvolalo další vážné problémy, neboť objem informací neustále přicházejících ze všech konců Mračna celý systém neúnosně přetěžoval. Všechny hlavní stanice pověřené zpracováním se tím pádem nacházely v narůstajícím skluzu a nikdo se neobtěžoval vyhodnocovat sázkovou statistiku.

Řešení těchto potíží vyústilo v okamžitý nákup obrovského množství procesorů pro zpracování dat a paměťových modulů pro jejich ukládání. To vše bylo nutné zapojit bez přerušení chodu herních operací, což se promítlo do trojnásobné ceny, než jakou by taková zakázka stála za běžných podmínek. Nesrozumitelný slovník, který při objasňování jednotlivých položek na účtech užívali ředitelé dodavatelských společností, přitom byl zárukou, že náklady do budoucna ještě porostou.

Vynořily se ještě další skutečnosti, s nimiž nikdo z kohů předem nepočítal. Během posledních pěti dnů nevídaně utrpěl obchodní ruch na celém Mračnu. Miliardy zaměstnanců z nejrůznějších odvětví ekonomiky náhle onemocněly a nedostavily se do práce, aby mohly stát v nekonečných zástupech před sázkovými kancelářemi. Miliony dalších musely opustit své běžné povinnosti a věnovat se zajištění chodu loterie.

Nakládka lodí se téměř zastavila a cestující i posádka zůstávali co nejblíže k prodejním místům. Všichni byli neustále připravení znovu vsadit, jakmile se změní šance jednotlivých hráčů. Situace ještě nebyla tak vážná, aby přímo vyvolala obchodní krizi, ale vývoj se zdál být stále více znepokojujícím. To však v této chvíli Zolu nezajímalo. Muž, který to vše vymyslel, si bez ptaní přitáhl židli a vzal si sklenku nejlepší brandy a doutník. To byla nyní jeho výsada.

„Viděl jsi poslední zprávy?“ zahlaholil Zola nadšeně.

„Počet osmdesátidenních sázenek už dosáhl hodnoty dvě celé a dvě desetiny bilionu,“ odvětil Kurst vzrušeně. „Když uvážím zpoždění, které teď mají počítačové a přenosové systémy, troufám si tvrdit, že do konce tohoto týdne jich bude prodáno kolem deseti bilionů!“

„Deset bilionů za prvních deset dní,“ zašeptal Zola ohromeně. To představovalo více než sto padesát lístků na každého občana Mračna.

„Když dostanu nápad, tak to stojí za to,“ řekl Kurst se zjevným sebeuspokojením.

„Jsem rád, že jsou ti tři parchanti ještě naživu,“ odvětil Zola. „Kdyby byl někdo z nich tak nezdvořilý, že by zemřel hned během prvních několika dnů, změnily by se všechny kurzy a to by mohlo ohrozit celou hru. Skoro mám dojem, jako by nad nimi někdo držel ochrannou ruku.“

Kurst hleděl na Zolu v naději, že se dozví nějaké novinky, které nebyly určené pro veřejnost. Od samého začátku se pokoušel proniknout do komunikačního kanálu, kterým proudily čerstvé zprávy přímo z Díry. Kohové si však dobře uvědomovali, že únik takových informací by mohl ohrozit jejich zisky, a proto bylo utajení přenosových linek mnohonásobně pojištěno. Podle zveřejněných údajů se během prvních čtyř dnů odehrály čtyři pokusy o zavraždění Aldina a dva útoky na Sigmu. Z jakéhosi neznámého důvodu však žádný z nich neuspěl a

majitelé podílů si na konci každého hracího dne vydechli úlevou. Kdyby byl totiž některý z hráčů zabit, znamenalo by to zvrat ve vývoji sázkových kurzů a to mohlo mít neočekávané následky.

„Už je patrné nějaké ustálení sázek?“ zeptal se Zola líně.

„Po deseti dnech poklesly příjmy zhruba o jednu třetinu a myslím, že další mírný útlum nás ještě čeká. Klíčovým bodem je smrt jednoho z účastníků někde v polovině hrací doby. Psychologové předpovídají postupné přesycení zprávami z bojiště a pozvolný útlum zájmu o nové sázení. Jedno takové úmrtí by znamenalo opětovné probuzení hráčské vášně a příliv lidí k sázkovým okénkům.“

Zola pozorně poslouchal a s úsměvem geniálnímu muži před sebou nalil další sklenku.

Kurst se také usmál. Existovaly ještě další možné scénáře, ale ty mohly v tuto chvíli počkat. Koneckonců to byl nápad jeho přítelkyně, která pracovala jako makléř na burze cenných papírů. Kurst se rozhodl, že nebude Zolu zatěžovat přílišnými podrobnostmi a vyhne se tak zdlouhavému vysvětlování.

„Tak mi pověz o těch nových nápadech,“ řekl Zola a Kurst, který se mu podíval do očí, roztáhl tvář v širokém úsměvu.

* * *

„Ale jak s ním můžeš uzavírat obchod?“ zeptal se Bukha unaveně. „Máš strýce na jedné straně, hlavu vaší rodiny na druhé a tyhle dva tábory mezi sebou bojují na život a na smrt. A ty se spojíš s tím Zolou, který proměnil naši hru v krvavou podívanou pro tu nejhorší chátru. Být kohem by mělo znamenat, že máš v sobě trochu více cti. Oddanost vlastnímu rodu by měla stát nad vším ostatním.“

„Rodina s tím nemá nic společného,“ odvětila Tia. „Z formálního hlediska je můj titul koha přinejmenším pochybný a můj drahý strýček Corbin, tedy pokud ještě žije, jistě udělá všechno proto, aby mě odstranil.“

Bukha si povzdechl.

„Vždycky jsem si o tobě myslel něco lepšího,“ řekl a potřásl hlavou. „Předpokládal jsem, že se z Aldinových dlouholetých zkušeností trochu poučíš.“

„Pochytila jsem od něj mnohé,“ odvětila Tia. „Hlavně to, že když se člověk pohybuje mezi kohy, musí si dávat největší pozor na ty, kteří se na něj tváří nejpřátelštěji.“

Bukha se na dívku pozorně zahleděl. Byla to přetvářka, zlostná odpověď, nebo se v uplynulých letech zocelila do té míry, že se v ní začínala probouzet Gablonova krev?

„Tak proč ses rozhodla se s námi dvěma spojit?“ zeptal se Xsarn, který mezitím vstal z pohovky stojící v rohu místnosti.

„Jen jsem chtěla vidět pár starých přátel,“ odpověděla Tia nevinně, „kteří se v ústraní užírají zlostí, zatímco ostatní pilně vydělávají peníze.“

„Když jsme tady s Xsarnem tuhle hru připravovali,“ řekl Bukha posmutněle, „mysleli jsme si, že těm třem bastardům jenom dáme pořádnou lekci.“ Při těch slovech se podíval na Xsarna, který v koutě hlasitě srkal ze své vyživovací hadice.

„Všichni jste tak mírumilovní a nevinní,“ poznamenala Tia posměšně. „Nebo byla ta sázka, která zničila Gablonu, založená na informacích, co jste si nechali jen sami pro sebe?“

Bukha na ni mlčky upřel nic neříkající pohled.

„Jak už jsem řekl,“ navázal Bukha po chvíli, „vůbec jsme nepředpokládali, že dojde k nějakému vraždění. ATŠigové v nich zřejmě vyvolávají takové obavy, že se rozhodli někde se bezpečně ukrýt a přečkat tam celých čtyřicet herních dní. Sázení v úzké společnosti kohů mělo poněkud zmírnit napětí, které vyvolávají spory při nápravě škod z minulosti. Mohla by se tím dokonce získat i část nákladů na práci účetních a právníků, kteří se nás pokoušejí úplně ožebračit. Nikdy jsem jim neměl dovolit, aby si vybrali strážce podle vlastního uvážení. Když si pro sebe Gablona vybral skupinu nejproslulejších assassinů v celých dějinách, stala se z toho otázka života a smrti. Zvolil čistě útočnou taktiku a to je něco, s čím jsme nepočítali.“

„No tak, přece skutečně nevěříte, že uvěřím vašim trapným výmluvám?“ zasmála se Tia jízlivě. „Museli jste si být vědomi, že tahle hra bude pěkně špinavá záležitost a Gablona udělá všechno proto, aby se pomstil. Kromě toho, pokud by kdokoli z nich zemřel, výrazně by to snížilo výdaje účtované za vypořádání majetku.“

Tia se na okamžik odmlčela a pozorně Xsarna s Bukhou sledovala. „Dalším zajímavým bodem je, proč jste si pro konání souboje vybrali právě Díru? Nebo bych se snad měla ptát, proč jste přistoupili na návrh Dozorců použít právě tento svět?“

Bukha s Xsarnem se na sebe krátce podívali jako dva spiklenci, kteří náhle dostali strach, že někdo další ví víc, než si mysleli.“

První se odhodlal promluvit Bukha. „Bylo nám to doporučeno.“ Váhavě se znovu ohlédl na Xsarna.

„Do toho ti nic není,“ obořil se na Tiu Xsarn.

„Zvláštní, to je vše,“ odvětila Tia klidně. „Není nutné se hned rozčilovat.“

Všichni tři opět zmlkli a vyměňovali si zkoumavé pohledy.

„No nevadí,“ řekla nakonec Tia po delší odmlce a zavrtěla se v křesle, „přesuňme se k důvodu, proč jsem přišla. Myslím, že mám nějaké informace, které by vás mohly zajímat.“

„A jaké to jsou?“ zeptal se Bukha.

„Minulou noc jsem se dívala na příchozí zprávy a všimla jsem si, že z konsorcia světů Livolla přicházejí velmi nezvyklé údaje.“

„To konsorcium mi patří,“ odsekl Bukha vztekle. „Vol nařídil svým lidem, aby tam s pomocí svých obchodních zástupců zřídili prodejní místa. Pokud narážíš právě na tohle, tak tě mohu ujistit, že já s tím nemám nic společného.“

„To vím,“ odpověděla Tia. „Chtěla jsem vás upozornit na to, že někdo zaplatil tucet velkých balíků sázkových lístků. Dvanáct různých lidí si v různých městech koupilo během třetího dne hry každý po pěti milionech sázenek. Všechny platby proběhly v hotovosti.“

„Neuvěřitelné!“

„Už samo pomyšlení na tak obrovský objem peněz ve stokatarových mincích je celkem zarážející,“ řekl Bukha. „A také tištění lístků. Stovky strojů musely naráz vychrlit obrovskou hromadu papíru.“

„Zapříčinilo to několik pouličních násilností,“ doplnila ho Tia. „Systém jedné z provincií to plně zaměstnalo na celý den a nikdo jiný už si nemohl vsadit.“

„A co to bylo za lidi?“ zeptal se Xsarn.

„Nemám tušení. Získala jsem jejich identifikační čísla, ale jsou to občané vašeho světa, takže k nim nemám žádné bližší údaje.“

„Říkáš každý pět milionů.“

„Téměř přesně na katar. Soukromě jsem požádala jednoho z analytiků, aby sázky vyhodnotil, ale bude mu to trvat několik dní. Namátková kontrola několika set tiketů od každého z kupujících ale ukázala, že mezi sázkami nedochází k žádnému křížení.“

„Takže to vypadá, že pracují společně.“

„Je to jen odhad, ale myslím si, že je to tak. Nikdy bych si toho sama nevšimla, protože náš systém není na odhalovaní takových skutečností zařízený, ale dostala jsem zprávu o výtržnostech. Nechala jsem si proto poslat výpisy a zjistila jsem, že linka z tohoto světa je navzdory nepokojům úplně přetížená. Sázky přicházely v dlouhých seznamech a u každé z nich bylo uvedené stejné identifikační číslo osoby. Kdybych se na to včera náhodou nepodívala, ztratila by se data v záplavě bilionů dalších záznamů.

Celá tahle prokletá hra byla připravená v tak krátkém čase, že nikdo ani nepomyslel na to, aby zabezpečovací programy sledovaly něco jiného než čísla pohybující se v miliardách a výš. Probírání se biliony uzavřených sázek a hledání podezřelých vzorců je v podstatě mimo naše možnosti. Já jsem na to narazila šťastnou náhodou, ale něco mi říká, že to není tak docela v pořádku.“

„Tak zaprvé,“ řekl Bukha, je potřeba si uvědomit, že tyhle sázky musel zaplatit úplný blbec. Nikdo dost chytrý na to, aby vlastnil tak velkou sumu peněz, by je nikdy nevložil do podobně nejistého podniku. Jistě, průměrný občan si koupí pět, deset nebo možná dokonce pět set lístků, ale který idiot by si jich pořídil pět milionů?“

„Dospěla jsem ke stejnému závěru,“ řekla Tia. „Nejdříve mě napadlo, že je to někdo z kohů, kdo se pokusí ovlivnit průběh hry, a pak jednoduše shrábne výhru. V tomto případě to ale nejspíš nebude pravda.“

„Obousměrné spojení týkající se hry je tentokrát pod mým přímým dohledem,“ řekl Xsarn. „Pokud by se někdo z kohů chtěl vypravit tam dolů, nechám ho jít, ale nemyslím, že je mezi námi takový blázen.“

„A proč nám to vůbec říkáš?“ otázal se Bukha a oči přitom nespouštěl z Tii.

„Jen jsem si myslela, že by vás to mohlo zajímat,“ odpověděla Tia bezstarostně. Bukha si však dobře povšiml jejího napjatého výrazu a napadlo ho, proč se asi Tia tolik snaží zjistit, co za tím ve skutečnosti je.

„Je to vaše loterie, ne moje,“ prohlásil Xsarn chladně.

„Jsou to vaše světy,“ odsekla Tia. „Domnívám se, že se tu děje něco závažného. A zároveň si myslím, že jste v této hře zapojeni mnohem více, než se snažíte předstírat navenek.“

Bukha se už chtěl proti takovému nařčení příkře ohradit, ale pak si uvědomil, že by to nemělo žádný smysl. V okamžiku, kdy se chystal Tie odpovědět, se ozval slabý gong.

„Nová zpráva,“ zvolal Xsarn a v hlase mu zcela jasně zaznívalo vzrušení.

Zatímco otevíral svůj stolní komunikátor, Tia vstala a postavila se vedle něj.

Koutkem oka na ni nenápadně pohlédl a v její tváři spatřil výraz napjatého očekávání.

Pouze pro podílníky, patnáctý herní den — právě probíhá Gablonův pokus o odstranění Lariceho. Během posledních pěti minut vykazují tři sledovače strážců ploché křivky tělesných funkcí; na Gablonově straně je stejná odezva u dvou implantátů.“

Chvilku se nic nedělo a všichni vyčkávali na další vývoj situace.

Obrazovka znovu blikla a Bukha na svém rameni ucítil Tiinu ruku.

Larice zraněn, nejsou zprávy o tom, zda byla čepel otrávená...“

Bukha se podíval na Tiu a tvář mu zbrázdily hluboké vrásky.

„To se může stát," řekl tiše.

Zatraceně, pomyslela si Tia, a prudce se odvrátila. Ten starý blázen, copak si nemohl dávat trochu větší pozor?

„Máš starost o svého strýce? Nebo o vliv posledních událostí na sázkové kurzy?" zeptal se Bukha nečekaně ostře.

„Ty parchante," zaječela na něj.

Zvedl ruku v uklidňujícím gestu.

„Nerozčiluj se," řekl opět mírnějším tónem. „Jen jsem si potřeboval něco ujasnit. Takže i ty jsi v tom zapojená víc, než se nám snažíš namluvit, není to tak? Aldin Larice není jen číslo v tabulce, na němž se dá vydělat spousta peněz."

Tia se ani nepohnula a vzdorovitě mu hleděla do očí.

„Nemusíš říkat nic dalšího." Obrátil se zpět k obrazovce přenosového zařízení.

„Podívám se na ty sázky, o nichž jsi mluvila. Vzbudilo to ve mě určitou zvědavost, takže obětuji trochu času, abych zjistil, kdo za tím vším stojí," řekl vlídně. „Třeba tu někdo ví o hře víc, než by se na první pohled zdálo možné. A pokud je to tak, bude to mít vliv i na Aldina Lariceho."

Monitor se opět rozzářil a objevila se na něm další čerstvá zpráva z bojiště.

„Dostáváme údaje o tom, že se tam venku rozpoutal naprostý zmatek."

* * *

Losa připlul z rohu místnosti, kde se až dosud oddával meditacím a podíval se na posla.

Pokud bylo vůbec možné, aby Dozorce zažíval nějaké pocity, pak se to muselo dít právě teď, pomyslel si v duchu. Vzpomněl si na minulou podobnou příležitost, kdy uprchl Gablona, nebo se, lépe řečeno domníval, že uprchl. Na okamžik opravdu něco cítil. Nebyl si tak docela

jistý co, ale pohled na zlomyslnou radost subjektu jménem Gablona, který si chvíli myslel, že bude zachráněn, v něm vyvolala jakési vnitřní hnutí. Trvalo mu celé dny, než dokázal svou mysl znovu očistit od tak povrchních záležitostí.

Dozorce upíral zrak na Vuše. Mladý, mírně obtloustly Dozorce byl posledními událostmi zcela zjevně vzrušený. To vše Losoví připadalo nanejvýš rušivé a nežádoucí. Nekazili nakonec ti odporní barbaři jejich vnitřní čistotu? Nebyla jejich touha po završení této velkolepé lsti spíše prohrou než slavným vítězstvím?

„Mluv," vyzval ho Losa klidně.

„Přišla zpráva o pokusu o vraždu," řekl Vuš.

„A?"

„Vyvolalo to úplný chaos. Veškeré ekonomické operace se téměř zastavily a trh vyčkává, co bude dál. Naše zdroje naznačují, že během několika minut po prvním oznámení začala produktivita prudce klesat. Zároveň jsme od našich zpravodajů obdrželi hlášení, že propukly velké nepokoje, neboť se prý davy lidí pokoušejí nakoupit sázkové lístky, ještě než se změní kurzy."

Losa přikývl. „Máme situaci dobře zmapovanou?"

„Zajisté, ve všech ohledech," odvětil Vuš. „Sam jsem se o tom přesvědčil."

„Pak je to přijatelné," řekl Losa nevzrušeně. Potom se obrátil a odplul zpět do rohu komnaty, kde se znovu ponořil do hluboké meditace a hledání vnitřní pravdy.

Bylo to skutečně velmi nepříjemné, pomyslel si, ale na druhou stranu se právě stával skutečností jeho nejdůmyslnější plán. Kdyby si dovolil nějaké pocity, jistě by vnímal hrdost a pýchu nad svou vlastní vynalézavostí.

* * *

„Takaši, vzadu!"

Jeho dlouholetý druh se prudce otočil. Ozvalo se tiché zasvištění čepele krájející vzduch v krátkém oblouku, které následoval slabý

náraz, když ostří narazilo na tělo protivníka a začalo si razit cestu skrze jeho šaty, maso a kosti.

Oiši se krčil v temnotě a sledoval celý děj pouze koutkem oka. Napadlo ho, zda to byl assassin nebo Takaši, koho právě dostihla smrt v podobě broušené oceli.

Nemohl si však dovolit ztrácet čas a pozornost podobnými myšlenkami, protože v přítmí po své pravici náhle spíše vycítil než zahlédl plíživý pohyb. Musel tu být další z nich. Noční tma se stala jejich největším nepřítelem. Kdyby se tak jen mohl dostat k jedné z lamp a znovu ji rozsvítit, aby zjistil, zda je Aldin ještě naživu.

Útok přišel bez jakéhokoli předchozího varování. Aldin byl přibližně s půltuctem stráží vzhůru dlouho po setmění, zatímco ostatní samurajové spali v narychlo upravených pokojích o patro výše. Od prvního dne po jejich příjezdu si Aldin zvykl sedávat pozdě do noci a připravovat spolu se Zerghem další strategii. Občas také celé hodiny rozmlouval s Mari a chodíval spát pouze na jednu noc po dni a půl podle místního počítání času.

Oiši ho varoval, aby neustále měnil zaběhnutý způsob života. Nabádal ho, že nemá nikdy spát dvakrát ve stejné místnosti, že je třeba pokaždé měnit pořadí běžných úkonů, ale Aldin se tomu vždy jen smál svým sebepodceňujícím smíchem.

Oiši v duchu děkoval nebesům, že ho nějaký šestý smysl vytrhl ze sna, přiměl ho sejít dolů po schodech a zjistit, zda je vše v pořádku. Přesně ve stejném okamžiku, kdy vstoupil do nízké nálevny, se totiž ze dveří do kuchyně vyřítilo nejméně šest postav oděných do černých plášťů. Tři z vrahů zamířili přímo k Aldinovi a jediná lampa osvětlující místnost zhasla ve chvíli, kdy Oiši skočil vpřed, aby jim odřízl cestu.

Znovu zaslechl kradmý pohyb, zatímco z kouta, kde se s jedním z útočníků střetl Takaši, k němu doléhalo těžkopádné oddechování a zvuky zápasu. Dveře na schodech vedoucích do prvního patra byly zavřené a zpoza nich rovněž zaznával dupot a řinčení. Hlodalo vněm pokušení vyběhnout nahoru a pokusit se uvolnit cestu pro zbytek svých mužů, ale bylo jeho povinností se nejdříve postarat o Aldina.

Ucítil slabý závan vzduchu, který někde blízko zvířila postava temná jako okolní noc.

Pustil svůj dlouhý meč, vytasil kratší čepel a opatrně zamířil napříč výčepem, aby se postavil mezi nejasně tušené assassiny a roh, kde naposledy viděl sedět u stolu Aldina.

Stín se opět pohnul a následoval dlouhý skok. Oiši bleskurychle ukročil stranou a ostřím proťal prostor před sebou. Pak o něco zakopl a upadl na zem.

Úderu Čepele, která mířila na jeho rameno, předcházelo jen stěží slyšitelné zasyčení. Leknutím z nečekaného útoku na kratičký okamžik strnul.

Vrah stál přímo nad ním a zběsile po něm sekal a bodal.

Oiši, který nebyl takovému způsobu boje uvyklý, několikrát prudce kopl nohou, ale nic netrefil. Potom však patou zasáhl neviditelného útočníka do holení kosti. Ozvalo se bolestné vyjeknutí, stín se rychle předklonil a dlouhá dýka se zabodla do podlahy jen několik palců od jeho hrdla. Oiši poslepu švihl mečem vzhůru a ťal hluboko do masa. Pak se kolem ostří sevřela ruka a tlačila ho dolů k zemi. Obličej mu zalila sprška horké, lepkavé tekutiny a útočník se zoufale snažil holýma rukama vykroutit ostří zaražené hluboko do svých útrob.

Oiši vší silou udeřil vzhůru a zasáhl muže sklánějícího se nad ním do hrdla. Vrahovi s jasně slyšitelným chrupnutím praskl ohryzek, který vzápětí rozdrtil průdušnici. Stín na okamžik ztichl, a potom se ozvalo zachroptění, z něhož se Oišimu udělalo nevolno. Ruka svírající čepel povolila. Oiši chvatně vytrhl zbraň z protivníkova těla a ještě jednou sekl vodorovným obloukem. Znovu ho zasáhl proud krve a tělo se bezvládně sesulo na dřevěnou podlahu.

Pak Oiši náhle ucítil na hrdle ostří dýky a uvědomil si, že nastal okamžik jeho skonu. Zvláštní hříčka osudu, který mu tak nečekaně prodloužil život o několik krátkých dnů, a díky němuž spatřil zázraky, o jakých se mu ani nesnilo, se chýlila ke konci, aniž by mu bylo cokoli objasněno. Nyní se odebere do věčného království smrti, tak jak se to mělo stát již dříve, a tento pomatený svět nechá daleko za sebou. To vše mu proběhlo hlavou v očekávání ledového polibku oceli, ale ostří se ani nepohnulo.

„Samuraj?“ zašeptal hlas těsně vedle jeho ucha. Byl to Aldin.

Na zlomek vteřiny se Oišiho zmocnila slepá zuřivost. Jak má u všech bohů chránit muže, který se nedokáže postarat sám o sebe? Skutečný pán by na jeho místě prostě ťal, aniž by dával protivníkovi možnost nějak se bránit. Pokud byl shodou nešťastných okolností některý ze strážců zabit rukou svého druha, bylo to považováno za cenu, kterou je nutné platit za záchranu života pána. Přesto se v něm po kratičkém okamžiku, kdy tak zblízka nahlížel do propasti nekonečné temnoty, rozlila nečekaná vlna úlevy a uvolnění.

„Oiši," zašeptal a ucítil, jak dýka ihned zmizela.

Oiši odvalil stranou krvácející mrtvolu, která na něm stále ležela a Aldin se rychle připlazil vedle něj. Pomalu, aby ho příliš nevyděsil, Oiši zdvihl ruku a přiložil ji na Aldinova ústa na znamení, že teď nemá hovořit. Aldin mlčky přikývl na znamení, že rozumí.

Velmi obezřetně Oiši odvedl Aldina zpět do rohu hostince. Boj se mezitím přesunul na schodiště, kde se rozhořel s novou silou. V okolní tmě nebylo jasné, kolik vrahů se do místnosti dostalo, a proto museli jednat velmi opatrně. Dveře vedoucí na ulici mohly být ještě otevřené a nebylo vyloučeno, že se tudy právě plíží dovnitř druhá vlna útočníků.

„Oiši, nehýbej se," zavolal odněkud zblízka v rodné japonštině Takaši. Takže se mu podařilo útok odrazit. Takaši se tiše postavil na nohy a jeho postava se sotva znatelně rýsovala ve zbytcích světla proudících zvenku.

Pak se pomalu vydal ke schodům do prvního podlaží. Oiši už chtěl varovně vykřiknout, když Takaši bleskurychle zareagoval. Blyštivá čepel se mihla temnotou a rozťala muže před ním ve dví. Oiši zaslechl spokojené vydechnutí, když se Takaši znovu napřáhl a sekl do horní poloviny assassinova těla ještě předtím, než stačila dopadnout na zem.

Takaši dosáhl dveří a s divokým výkřikem je prudce rozrazil.

Do místnosti vytryskla záplava světla. Takaši se s novým zařváním vrhl vpřed a udeřil na semknuté nepřátele zezadu, odkud to nečekali. Samurajové probíjející se dolů do hlavní místnosti krčmy při tom pohledu radostně zajásali. Oiši zatoužil vrhnout se do boje po boku svých druhů, ale věděl, že musí zůstat u svého pána. Ve světle proudícím shora bylo možné nejasně rozeznat jednotlivé obrysy ve výčepu. Spatřil

několik svých mužů nehybně ležet v kalužích krve a tělo vraha, kterého sám před chvílí zabil, se válelo na dosah ruky od něj.

Obrátil se zpátky k Aldinovi, který seděl zády opřený o stěnu a v ruce svíral assassinskou dýku, která měla čepel i jílec potřísněné krví. Teprve nyní si Oiši všiml tmavě rudého proudu, který Aldinovi stékal dolů po temeni hlavy. Aldin byl stále naživu, a pokud měl vrah svou čepel namočenou vjedu, nezbývalo nic, co by mohl Oiši udělat. Aldinovy rysy se náhle stáhly bolestí a on se s křečovitým zachvěním předklonil.

Oiši se rozhlédl po výčepu. Jednomu z vrahů se nějak podařilo proklouznout kolem Takašiho a nyní se ocitl ve středu místnosti. Oiši se už chystal k němu vyrazit, ale pak si uvědomil, že ačkoli on vidí útočníka, útočník nevidí jeho. Stalo se tak z jediného důvodu, že zatímco assassin bojoval ve světle druhé místnosti a jeho zrak se ještě nestihl přizpůsobit okolní tmě, Oišiho oči měly na rozšíření zornic mnohem více času. Vůdce samurajů musel zůstat u Aldina pro případ, že by se v krčmě skrýval ještě někdo další.

Osamělý útočník se otočil a rozběhl se ke vchodu do kuchyně. O vteřinu později se odtud ozval třaslavý výkřik a dveře se znovu otevřely. Oiši se připravil k odražení dalšího útoku, ale mezi veřejemi se objevila jediná, potácející se postava. Byl to ten samý muž, který se tudy před okamžikem prohnal směrem ven, ale nyní mu z prsou čněla rukojeť velkého řeznického nože, jehož hrot mu trčel mezi lopatkami. Vrah se chvilku nejistě kymácel na patách, a pak se bezvládně zhroutil na výčepní pult.

Těsně za ním vešla do hostince Mari, jejíž ruka byla až po loket zbarvená krví. Na tváři měla výraz chmurného zadostiučinění.

„Raději byste měli zajistit zadní dveře," poznamenala klidně. „Zdržovala jsem ty zmetky posledních deset minut, zatímco vy, děti, jste si tady hráli na vojáky."

Oiši nedůvěřivě vykročil z kouta. „Takaši, prohledejte nejdřív tuhle místnost, a potom celý zbytek domu. Vyber si na to několik mužů."

Takaši začal okamžitě vydávat rozkazy a Oiši se obrátil, aby zjistil Aldinův stav.

Aldin se omámeně zvedal ze země, kde až dosud seděl. Oiši mu rychle otřel krev z tváře a spatřil dlouhý řez, který se táhl od temene hlavy, oddělil Aldinovi část levého ucha a pokračoval dál po tváři. Z rány se okamžitě vyvalil proud čerstvé krve, který ve stružkách stékal dolů na krk. Pokud mohl Oiši posoudit, vypadalo zranění sice ošklivě, ale nebylo smrtelné. Bedlivě zkoumal ránu a pozoroval Aldina v obavách, kdy se dostaví křeče, ale zatím se nic nedělo.

Aldin zůstal nejistě stát na vratkých nohou a nechápavě hleděl na Oišiho.

„Tahle místnost je v pořádku," zavolal Seiči, a pak kývl na své muže, aby se za nim vydali na prohlídku kuchyně. Zbytek strážců zaujal obranný kruh kolem zraněného Aldina. Zergh, který před okamžikem opustil výčep, neboť si musel ulevit, se nyní vrátil a razil si cestu řadami samurajů, až nakonec zaujal místo po Aldinově boku. Při pohledu na čerstvou krev řinoucí se po jeho skráni vytřeštil zděšeně oči, ale Oiši mu v uklidňujícím gestu položil ruku na rameno.

„Tohle má na svědomí Gablona," řekla Mari, která se k nim zatím připojila.

Aldin se rozhlédl po mrtvých tělech ležících na podlaze hostince. Díval se na pět vrahů v černých pláštích a tři samuraje, kteří se s ním ještě před chvílí vesele smáli u stolu. Pomalu došel ke schodišti do prvního patra a zdvihl zrak. Před ním leželi v tratolišti krve další dva mrtví nepřátelé.

„Proč jen sedm?" zeptal se.

„Osm," doplnila ho Mari a Aldin i všichni samurajové se k ní rázem otočili. Žena ho uchopila za paži a dovedla do kuchyně, kde stálo stahovacím nožem přibodnuté ke zdi tělo osmého útočníka.

„Kdo to udělal?" dožadoval se vysvětlení Oiši.

„Postarala jsem se o toho parchanta sama," prohlásila Mari nevzrušeně a kývla hlavou směrem k mrtvému gafovi. Byl to Maladi, který ležel hlavou v nádobě se sádlem, a hrdlo měl prořízнuté od ucha k uchu.

„Jeho jsi také zabila?" zeptal se nevěřícně Aldin.

„Cože? Mého společníka?“ obořila se na něj po jeho otázce uraženě. „Připadalo mi zvláštní, že dal svým vyhazovačům na dnešní den volno. Seděla jsem zrovna v nálevně a pozorovala vás, když jsem zaslechla trojí zaklepání, které se o chvilku později opakovalo. To se mi zdálo dost podivné, takže jsem proklouzla zpátky do kuchyně a schovala se v rohu za nářadím. Maladi právě otevíral venkovní dveře a dovnitř se vplížilo osm vrahů. Když za nimi potom zavřel a ukázal jim cestu dovnitř, pomyslela jsem si: Tak je to tady, Mari.“

„Nemohla jsem vás varovat, protože byli mezi mnou a dveřmi do výčepu. V tom okamžiku si musel jeden z vašich mužů něčeho podezřelého všimnout, protože se přišel podívat do kuchyně.

Pak se strhlo všechno najednou. Zabili vašeho člověka a sedm z nich se vrhlo do šenku. Osmý se nečekaně obrátil k Maladimu a jediným rychlým pohybem mu na krku prořízl druhá ústa. Slyšela jsem, že se vedle bojuje a ten poslední se vydal zpátky ke dveřím na ulici. Napadlo mě, že sem chce nejspíš pustit své přátele, kteří zatím čekali venku. Z čirého pudu sebezáchovy jsem vytáhla nůž a vrazila ho přímo do zdroje svých potíží."

Když Mari domluvila, přešla k mrtvole bezvládně visící na dlouhé čepeli a chvilku na ni přemýšlivě hleděla. Potom rázným pohybem uchopila jílec a vytrhla nůž muži ze zad. Tělo s žuchnutím dopadlo na podlahu a Mari rozvážně otřela zkrvavené ostří do kuchařské zástěry.

„Pak jsem pro jistotu znovu zasunula závory,“ pokračovala věcně. „Ti venku se mohli zbláznit. Jejich vzteklé nadávání a pokřikování muselo být slyšet z jednoho konce čtvrti na druhý.“

„Všechny jsi nás zachránila,“ řekl Oiši a v hlase mu zazněl hluboký obdiv. „Kdybys včas nezajistila dveře, byli by nás do jednoho pozabíjeli.“

„Bývali by mě podřízli stejně jako támhle chudáka Maladiho, proto jsem se rozhodla zasáhnout. Spočítala jsem si, že když neudeřím první, druhou možnost už mít nebudu,“ řekla Mari s úsměvem.

Samurajové stáli kolem ženy v kuchařské zástěře a užasle na ni hleděli. Mari vyprávěla o zabití dvou obávaných assassinů tak nenucené a bezstarostně, jako by to nebylo o nic těžší než porážení prasat v

chlívku. Dokonce i Takaši, který v urputném boji zabil několik útočníků, nedokázal skrýt svůj údiv.

„Takže teď jsem se asi stala majitelkou celého hostince," řekla náhle Mari vážně. „Maladi nikdy neměl žádné příbuzné. Občas jsem si říkala, že i kdyby tu někde nějací byli, nejspíš pobrali dostatek rozumu, aby se k němu nehlásili. Musím přiznat, že jsem přemýšlela, jestli se vás kvůli zisku nepokusí prodat jednomu nebo oběma vašim protivníkům. Nemohla jsem ale nic dokázat, a tak jsem raději držela jazyk za zuby. Potřeboval peníze, aby mohl sázet a já sama jsem mu několikrát půjčovala ze svých úspor. No, alespoň to mohu považovat za splátku."

Oiši na ni chvíli upřeně hleděl, pak sklouzl zrakem k mrtvému gafovi v rohu a vrátil se zpět k Mari. Žena se na něj přátelsky usmála. Oiši si nebyl jistý, že všechno proběhlo tak, jak majitelka hostince vyprávěla.

Mari poplácala Oišiho po rameni, jako by tím chtěla naznačit, že si oba zaslouží trochu uznání a vykročila ke dveřím do výčepu. Zbytek skupiny se oněměle pohnul za ní.

„Krve jako na jatkách," prohlásila s pohledem upřeným na podlahu hostince. Těla tří mrtvých samurajů byla přesunuta ke stěně místnosti, kde je jejich spolubojovníci připravovali na pohřeb pod základy domu. Pohřební hranice byla vzhledem k okolnostem nemyslitelná.

Mari přišla k Aldinovi, ztěžka se posadila na židli a znepokojeně se na něj podívala.

„Co chceš dělat dál?" zeptala se tiše a položila svou ruku na jeho.

„Přežít," řekl s trpkým úsměvem a pohlédl směrem k Oišimu, který seděl u nehybných těl svých padlých druhů. „Přežít a zvítězit nad nepřáteli tak, aby zůstalo na živu co nejvíce mých mužů. O tom koneckonců celá hraje. Nejde tu o vyšší cíle, vysoké sázky nebo něco podobného. Podstatou je přežít, aby přežili i tví přátelé.

Za tímhle stojí Gablona," řekl s tichou nenávistí v hlase a kývl směrem k mrtvým samurajům. „Chtěl jsem se držet stranou a nechat ho být, dokonce i potom, co selhaly jeho předchozí pokusy. Je zajímavé, že mě při všech minulých útocích někdo varoval. Jen dnes v noci ne. Pokud má naše skupina zůstat živá, pak to musí být Gablona, kdo bude

bez milosti odstraněn. Nebo ho bude nutné zaměstnat natolik, že mu na výpady proti mně nezůstane ani pomyšlení. Ten bastard si pořád hraje na válku a teď přišel čas, aby ji poznal na vlastní kůži. Pokud to neuděláme, budou Oiši a jeho muži umírat stejně jako dnešní noci.“

Aldin vstal od stolu a zadíval se na Oišiho, který na něj hleděl s nečitelným výrazem ve tváři. Samuraj se mlčky zdvihl ze země a volným krokem došel k Aldinovi.

„Zaútočíme na Gablonu,“ řekl Aldin klidně.

Oiši se na něj nejprve překvapeně podíval, a pak si uvědomil, že muž stojící před ním snad konečně pochopil, co je skutečnou podstatou bytí samuraje. A poprvé od chvíle, kdy vstoupil na půdu tohoto světa, si Oiši pomyslel, že snad přece jen existuje naděje na přežití pro něj a pro jeho bratry.

„Předtím, když byla tma, jste mě měl okamžitě zabít,“ odpověděl Oiši. „Nemohl jste vědět, jestli jsem to já nebo jeden z vrahů.“

„Rozhodl jsem se to risknout.“

Oišiho tváří se mihl slabý úsměv. Ten muž dozajista nebyl skutečným pánem, ale mohl se ještě ukázat hodným jeho služeb.

* * *

„Říkáš, že se dveře zavřely dříve, než mohla druhá skupina vniknout dovnitř?“

„Přesně tak, můj pane.“

Hassan hleděl na muže před sebou s pohrdáním. V dávných dobách by takové otázky nebyly nutné. Dva tucty mužů, kteří se vypravily splnit úkol, by buď uspěly, nebo by se vůbec nevrátily. Na tomto světě jich však bylo příliš málo, aby si něco takového mohli dovolit. Proto udělal ve svém plánu jednu zásadní chybu. Rozhodl se pro jistotu nedůvěřovat hostinskému, který mu měl otevřít vstup.

Kvůli svému podezření, že se jedná o nastraženou léčku, rozkázal osmi svým mužům, aby nejprve zajistili zadní místnost. Teprve potom se měl dovnitř přesunout zbytek jeho drahocenných vojáků. Možná to skutečně byla past, ale v hloubi duše o tom Hassan pochyboval. Ve

chvíli, kdy se první část jednotky dostala do budovy, se muselo něco pokazit.

„Můžeš jít. A až budeš dnes v noci uléhat na lůžko, přemýšlej o rajských potěšeních, jaká zažívají tví odhodlanější bratři, kteří dnes padli v boji.“

Dveře se zavřely.

Takže tlustý muž dnes nebude potěšen. Hassan si opovržlivě odplivl. Zatím to nechá být. V této chvíli znamenala služba tomuto nechutnému člověku pro Hassana výhodu. Jeho čas však přijde brzy. Už jen to, že ho tlustý muž považoval za naprostého omezence, který věří v moc bohů shlížejících na ně odněkud shůry, představovalo dostatečnou urážku. Pokud by Gablona skutečně byl jedním ze zasvěcenců nejvyššího kruhu, musel by znát pravdu stejně jako Hassan. Nebyli žádní bohové ani Alláh a skutečnou podstatu všeho představovala moc nezkalená zbytečnými ohledy či soucitem.

Takové bylo největší tajemství ze všech. I on sám musel kdysi projít všemi stupni zasvěcení. Nejprve se stal novicem, pak klerikem, potom mistrem a nakonec velmistrem.

Když dosáhl hodnosti mistra, byla před ním odhalena pravda, že náboženství není ničím více než mámením pro davy. Pochopil, že neexistuje žádná vyšší moc než ta, které je možné dosáhnout s pomocí strachu a lží. V této chvíli neměl v úmyslu nic menšího než znovu vybudovat svůj řád na tomto světě a uchopit vládu do svých rukou.

V přestrojení se procházel zdejšími podivnými ulicemi a poznával to, co mu tlustý muž neřekl. Pozorný muž tu mohl zaslechnout bezpočet zvěstí a zpráv, a pokud byl zároveň obdařený bystrým rozumem, dokázal pod nánosem výmyslů odhalit pravdu.

Zprvu se mu z toho, co kolem sebe viděl, točila hlava. Svět, který znal za svého dřívějšího života, se změnil k nepoznání a od dob, kdy žili jeho vrstevníci, uplynulo téměř dvě stě lidských generací. Pokud se mu Gablona zprvu zdál být téměř bohem, pak tomu tak bylo pouze z důvodu, že on a jeho lidé ovládli umění cestování napříč časem. Úlek z takového poznám mu na okamžik ochromil mysl a on zapochyboval o svém učení, neboť pouze bůh nebo jemu rovný by dokázal něco tak nepředstavitelného.

Když však sledoval tlustého muže, viděl jen obyčejného člověka. Odpornou bytost stravovanou chtíčem, lakomstvím a touhou po pomstě.

Dozvěděl se také pravdu o tom, proč se nacházel na tomto světě a kvůli čemu bojoval. Obchodník z věže stoupající k nebesům mu ukázal kusy papíru popsané jakýmsi zvláštním písmem a nabídl mu je ke koupi s tvrzením, že jsou součástí hry.

Při vzpomínce na to, jak snadné bylo dozvědět se podstatu věci, se Hassan v duchu zasmál. Zatímco mluvili o ceně, položil mu Hassan několik nenápadných otázek. Pak už jen poslouchal, jak ten hlupák vypráví o vyhlídkách, kurzech a také o tom, jak tisíce světů sázejí na výsledek toho, v čem hrál on sám tak důležitou úlohu.

Pak se vrátil zpět do města mezi lid, který se zdál být napůl cesty mezi současností a dobou, v níž se narodil. I když mu překládači zařízení pomáhalo překonat jazykové rozdíly, zdála se mu některá slova až překvapivě podobná jeho mateřštině. Také náboženské obřady v sobě skrývaly cosi povědomého a klanění se čelem k Sedě nápadně připomínalo modlitby muslimů. Postupem času se dozvěděl, že zdejší lidé pohlížejí na starce z hory, i když nevědí, že se jmenoval Sabah, jako na svého prvního učitele pravdy o skutečné moci.

Nakonec se setkal s vůdcem Ulsakem, a po této schůzce se v Hassanově mysli začal rodit plán.

Ulsakovi však o svých záměrech nic nepověděl. Neřekl mu ani slovo o tom, že on je naplněním osudu, a důvodem, proč přišel na tento svět, je poslání, aby dovedl zdejší věřící ke slávě a velikosti. Nemluvil ani o tom, že tlustý muž, jemuž nyní slouží, se stane prostředkem, jak svého cíle dosáhne. Nejprve vybojuje vítězství pro svého současného pána, ale časem dosáhne bohatství, v porovnání s nímž se budou všechny Gablonou slibované odměny zdát bezcenné. Gablona mu totiž nemohl dát to, po čem opravdu toužil: moc nad životem a smrtí druhých.

Dveře za ním se otevřely.

Hassan se pro sebe usmál. Tlustý muž se zlobí.

S kamennou tváří se obrátil.

„Už to vím," řekl tiše.

„To zmenšuje naši sílu téměř o šestinu,“ zařval Gablona vztekle.

„A s největší pravděpodobností i tu jejich,“ odvětil Hassan klidně. „Mí muži zpravidla nedávají své životy lacino. Ale nezapomínejte, můj pane, na to, jak jste se ještě včera těm bojovníkům s dlouhými meči posmíval a považoval jste je za snadnou kořist. Myslím, že nyní prokázali své skutečné schopnosti a my bychom je neměli dále podceňovat.“

„Sigma tím získal značnou výhodu,“ zaječel zuřivě Gablona, který si ještě nestihl uvědomit, že Hassan dává neúspěch za vinu jemu. „Ještě jsme se s ním nestřetli, nejdříve bylo přece v plánu odstranění Aldina. Navíc Sigma přislíbil, že nám přispěchá na pomoc.“

„Zjevně se rozhodl postupovat stejně jako každý prozíravý vojevůdce za podobných okolností. Zatím vyčkává a doufá, že vzájemným bojem ztratíme co nejvíce sil.“ Vyčítavý tón v Hassanově hlase se stal jen stěží přeslechnutelným.

„Naznačuješ snad, že jsem to celé špatně vymyslel?“ zařval na něj Gablona. „Sám jsi to přece schválil!“

„Protože to byl váš úradek,“ odpověděl Hassan. „Neodvážil bych si zpochybnit slova někoho, jako jste vy.“

Gablona se zlostně zamračil, neboť si nebyl jistý, zda se mu Hassan vysmívá nebo jen prokazuje patřičnou úctu.

„Co tedy navrhuješ?“ *otázal* se po chvíli Gablona, který si musel, byť se značnou nevolí, připustit, že tohoto tajemného muže potřebuje. Hluboko v srdci pocítil varovné bodnutí strachu, kterým ho jeho vypěstovaný vnitřní smysl už mnohokrát zachránil před zapletením se s nebezpečnými lidmi.

„Ihned zaútočit na Sigmu.“

„Proč!"

„Neboť je v této chvíli silnější a vzhledem k tomu, že nenapadl Aldina, jak bylo dohodnuto, musíme předpokládat jeho zradu. Zároveň nesmíme podceňovat možnost, že Sigma připravuje úder na nás. Z toho důvodu je naprostou nutností zaútočit na něj jako první.“

„A co Aldin? Náš výpad by ho mohl vyprovokovat k odvetě.“

„Modří ho stále hledají po celém městě,“ odvětil Hassan klidně.

„Já té chátře nevěřím,“ řekl Gablona. „Kdykoli se mohou obrátit proti nám.“

„O to se postarám,“ prohlásil Hassan sebejistě. „Už se mi podařilo zjistit, kde leží Sigmův úkryt. Zbytek můžeme připravit během několika dnů.“

Gablona na chvilku zaváhal.

„Věřte mi,“ řekl Hassan a rty mu zvlnil jemný úsměv.

* * *

Sigma hleděl přes stůl na velitele svých berserků. Už déle než týden se nic nedělo a jeho jedinou starostí bylo sehnat dostatek jídla pro gafy, kteří ho chránili. Ke svému překvapení si uvědomil, že začíná mít ty velké, těžkopádné bojovníky svým způsobem docela rád.

Téměř každou noc ho budili svými hlučnými hádkami a pokřikováním, ale musel uznat, že tyto nedostatky v chování více než vyvažovaly jejich jiné přednosti. Když kráčel ulicí obklopený všemi svými padesáti strážci, cítil se naprosto bezpečně a dokonce i bojechtiví ATSigové se při jejich příchodu klidili stranou a jen na ně z dálky házeli odpadky.

Škoda, že Aldin neměl dost rozumu, aby si najal srovnatelné bojovníky. Mohl to být těžko zapomenutelný souboj. Zatraceně, měl by skoro chuť uspořádat vyrovnané střetnutí stovky nejlepších berserků proti sobě, které by rozhodlo o vítězi. Bylo by to jako za starých, dobrých časů.

S Aldinem to vypadá velmi špatně, pomyslel si Sigma a smutně potřásl hlavou. Až k jeho uším se donesly zprávy o vražedném pokusu. Ten útok nemohl pocházet od nikoho jiného než od Gablony a takové krveprolití muselo zanechat v řadách Aldinových mužů vážné mezery. A jestliže to byla pravda, pak mohlo následovat pouze jediné.

Aldin byl sice možná důvěryhodnější, ale Gablona zase mnohem mazanější, což pro Sigmu znamenalo, že se ho bude mnohem těžší zbavit. S největší pravděpodobností se ten starý koh už trochu uklidnil a mohl by teď být přístupnější k obchodním návrhům. Možná by mu

mohl jako splátku nabídnout část svého Sulliského konglomerátu. Gablona přeci po něčem podobném prahnul už celé roky. Kdyby spolu uzavřeli dohodu, dal by se celý zbytek hry vydržet pěkně v bezpečí, a pak se v klidu vrátit domů. Dva kohové by snad měli být schopni dojít k nějaké rozumné úmluvě. Konečný zisk jistě znamenal více než pomsta.

Nejprve ale bude muset udělat nějaké gesto dobré vůle. Když se nad tím zamyslel, Aldin byl vlastně pouhým vasbou, což znamenalo obyčejným obchodníkem.

„Domnívám se, že nastal čas, abyste se, chlapci, dali do díla," prohlásil Sigma a tváře gafů shromážděných kolem stolu se rozzářily.

Kapitola osmá

„Drahoušku, to je báječné,“ zajásal Kurst. „Dokázala jsi něco nepředstavitelného.“

Sisa se líně opřela a laškovně zajela prsty do husté hřívy Kurstových hnědých kadeří. Stejně jako jeho brýle, byly i jeho vlasy sahající až na ramena dávno vyšlé z módy. Kurst nejnovější trend, směřující ke krátkému ježečku a několika delším pramenům vpředu, pravděpodobně vůbec nezaznamenal.

V jejím zaměstnám bylo naprostou nutností držet krok s posledními výkřiky odívání a vůbec úpravy zevnějšku, takže Sisa měla naopak vše nastudované do nejmenších podrobností. Pro tento rok to byly sukně sahající ke kotníkům, které byly vzadu lehce vycpané, a výstřih otevřený téměř až k pasu. Sisa s Kurstem se poznali před mnoha lety na škole, a i když svůj svazek nikdy úředně nestvrdili, jejich vztah přečkal i dlouhá období odloučení. Profesorská práce se na Atoru téměř nedala získat a Sisa se zase nemínila vzdát svého postavem ředitelky oddělení pro plánování burzovních operací. Proto trávili Sisa a Kurts většinu času na světech, které od sebe dělily tisíce světelných let.

„Nějaké zprávy zdola?“ zeptala se něžně, zatímco si nalévala už pátou kávu.

„Zdá se, že se tam něco děje. Snažím se držet blízko Zoly a jakmile něco zaslechnu...“

Sisa s Kurstem se na sebe podívali a oba se usmáli.

Zmocnilo se ho okouzlení nad tím, co právě dělali, a tak vstal ze židle a přešel napříč místností k přenosové obrazovce, která zabírala velkou část jedné ze stěn kanceláře.

Obchodování na trhu bylo v plném proudu a Sisa přešla k němu, aby se také podívala.

„Když dostaneme nějaký nápad, miláčku, tak už to stojí za to,“ zašeptala mu do ucha a lehce ho kousla zuby.

Oddělení, které Sisa řídila, se dříve zabývalo nákupem a prodejem jantaru a cenných kovů. V těchto dnech se však všichni zaměstnanci z rozkazu vedení věnovali pouze herním záležitostem. Probíhaly tu přísně utajené operace, o nichž zatím nebyli zpraveni ani sami kohové. Nedalo by se totiž zabránit jejich nemístnému vměšování a Zola by nepochybně zjistil, kdo zprostředkovává styk s vnějškem.

Za přísných bezpečnostních pravidel se tu zatím uskutečňovaly velmi výnosné obchody. Na sázkových lístcích sice zůstávaly původní identifikační údaje, ale smluvně byly případné výhry převáděny na současné majitele opčních práv.

Investiční společnosti mezitím čile obchodovaly o velké balíky nejrůznějších sázenek. V současnosti se ještě nedal předpovědět celý rozsah trhu, ale už nyní se zdálo jisté, že jeho dopady budou dalekosáhlé. Obchod probíhal se všemi tikety, na nichž nebylo vsazeno na smrt před čtrnáctým dnem hry, a které představovaly možnou výhru. Ceny těchto lístků neustále kolísaly podle okamžitého vývoje na bojišti a mnoho spekulantů se na tom pokoušelo vydělat velké sumy peněz.

Bylo možné zakoupit opce na určitý druh sázenky i na dobu pouhých šesti hodin, která představovala pouhý půlden dole v Díře. Pokud se však během dohodnutého času stala nějaká zásadní událost, kterou sázka nezahrnovala, investor o své prostředky nenávratně přišel. Když se nedělo nic, nebo pokud se přihodilo něco z toho, na co bylo vsazeno, mohla cena tiketů značně stoupnout.

Na velkoplošné obrazovce ukazující okamžitý stav obchodování začaly naskakovat požadavky na koupi a trh se začal ihned přizpůsobovat.

„Zdá se, že je poptávka po variantě Gablonova vítězství nad Aldinem," řekla Sisa. „V našem portfoliu by se jich taky pár našlo. Co bys radil?"

Nové možnosti Kursta opájely a děsily zároveň. Během několika málo dnů se z bezvýznamného profesora matematiky na zapadlé univerzitě stal finančním poradcem rozhodujícím o obchodech v milionových částkách. A to všechno díky nezávaznému rozhovoru se starým přítelem v baru nad skleničkou.

„Moc bych na to nespoléhal," řekl zamyšleně. „Všechny bych je prodal, dokud se cena drží vysoko. Aldin poslední pokus přežil a jestli se nemýlím, nebude jen tak nečinně čekat na další. Myslím, že naopak vyrazí do protiútoku."

Sisa se dotkla komunikačního přístroje a během několika vteřin byl příkaz k prodeji odeslaný.

Při pohledu na to, jak během zlomků sekund měnily desítky tisíc sázenek své majitele, se Kurst potěšené zasmál. Když pomyslel na zisky, kterých mohli bystrým rozhodováním dosáhnout, zatočila se mu hlava. To, co před pár dny začalo jako drobná spekulace s několika desetitisíci tiketů, se rychle změnilo v obrovský podnik, kterým během hodiny prošly miliony transakcí.

Sisa mu řekla, že toho dne ráno se k nim připojilo obří konsorcium jednoho z gafských světů, které objem prostředků pohybujících se na trhu téměř zdvojnásobilo.

Sisina nabídka se už projevila v plném rozsahu a právě svazek gafských společností začal okamžitě skupovat všechny nabízené sázenky s Gablonovým vítězstvím nad Aldinem.

Pronikavě zazvonil pager a Sisa se okamžitě spojila se svými prodejci. Po krátkém hovoru, který připomínal spíše výměnu tajných kódů, se obrátila zpět ke Kurstovi.

„Náš čistý zisk z prodeje činí dvě stě padesát tisíc katarů," řekla rozechvělým hlasem a stiskla svému milenci ruku. „Myslím, že než tohle všechno skončí, budou z nás velmi bohatí lidé, můj drahý."

Kurst o tom chvíli uvažoval. Nesměli polevit v ostražitosti a zachovat o svém soukromém obchodu přísné mlčení. Kdyby někdo zevnitř mluvil a kohové by zjistili pravdu, nastalo by skutečné peklo. Na ohromné obrazovce se však míhaly další a další investice a Kurst se dětinsky zachichotal.

* * *

Ulice zely prázdnotou. Znovu nastal den slavnosti a všichni cizinci se opevnili ve svých domech. Místní obyvatelé v okolních čtvrtích se nerušené věnovali obvyklým činnostem, kterými bylo provolávání hesel a stínání hlav.

Sigma se rozhodl pro mohutný útok, a proto nenechal polovinu strážců v záloze, jak mu radila opatrnost, ale poslal je všechny na nepřítele.

Tak tiše, jak se jen mohlo pohybovat padesát po zuby ozbrojených gafských berserků, se bojovníci vydali kupředu. Jednotka se přesouvala vzhůru úzkou uličkou, která vedla přímo k Aldinově skrýši.

Předsunutá hlídka se vynořila zpoza rohu a ukazovala, že před nimi nikdo není.

Velitel berserků Ura se podíval na Sigmu, který v odpověď pouze kývl hlavou.

Každou ze dvou těžkých klád obstoupilo tucet gafů a chopilo se provazových závěsů upevněných po obou stranách.

Ura zdvihl paži, a pak ji s divokým zařváním spustil dolů.

S ohlušujícím rykem berserci zdvihli beranidla ze země a vyrazili kupředu. První skupina zabočila do vedlejší uličky vedoucí k zadnímu vchodu, zatímco druhá, s níž šel i Sigma, pokračovala dál směrem k hlavnímu vstupu.

Gafové běžící v čele se vrhli ke střílnám chránícím z obou stran dveřní výklenek a zatarasili je těžkými dřevěnými štíty, takže jakýkoli útok zevnitř byl nemyslitelný.

Skupina nesoucí beranidlo na okamžik zpomalila a zaujala postavení přímo proti vyztuženým dveřím. Pak se gafové s bojovným pokřikem rozeběhli vpřed. Mohutná hlavice zasáhla cíl s drtivou silou a dřevo i kov pod obrovským nárazem zasténaly.

„Znovu," zařval Ura.

Útočníci o několik kroků couvli a opět vyrazili proti dveřím.

Sigma, vyhlížející z bezpečného postavem za jedním ze strážců, napjatě sledoval budovu před sebou. Očekával, že se každým okamžikem objeví Aldinovi bojovníci, ale zatím se nic nedělo.

Beranidlo znovu udeřilo do železem vyztužené konstrukce, která se prohnula, avšak nepovolila. Se vzteklým zaryčením gafové znovu couvli a vrhli se vpřed.

Těsně předtím, než okovaný kmen narazil potřetí, dveře náhle někdo zevnitř otevřel. Jeden z válečníků, kteří prorazili do domu zadem, prošel hostincem a chtěl otevřít cestu svým druhům vpředu. Jeho mohutná postava teď vyplňovala celý vstupní otvor.

Gaf se zděšeným zaječením zmizel v přítmí uvnitř a těžké beranidlo prolétlo veřejemi jako šíp vystřelený z luku. Tucet bojovníků nesoucích kládu, která nenarazila na žádný odpor, pokračovalo setrvačností kupředu. Na kratičký okamžik se rozhostilo překvapené ticho, a pak první dvojice obrovskou silou narazila do úzkých zárubní. Čtyři sta liber svalů a výzbroje v podobě každého z gafů řítících se za nimi nemělo naději tak rychle zastavit. V následujícím okamžiku se proto před hlavním vchodem krčmy válela nepřehledná změť údů a těl, která bránila jakémukoli výhledu.

Rozzuřený Ura se s výkřikem vymrštil vpřed a zvedl svou těžkou bojovou sekeru nad hlavu. Zamířil přímo k hromadě svých bojovníků a dlouhým skokem se přes ni přenesl do chodby vedoucí do nálevny.

Sigmovi strážci, které vzrušila představa bitvy, opustili postavení po boku svého pána a vyrazili za velitelem. Až na tucet omámeně se potácejících gafů po obou stranách dveří zůstal Sigma uprostřed ulice zcela sám.

Pod těžkou hlavicí beranidla Sigma spatřil gafa, který přišel svým spolubojovníkům ulehčit práci. Nešťastník se marně pokoušel zvednout několik set liber váhy spočívajících na své hrudi a jeho druzi zaslepení vidinou krve se přes něj drali dovnitř.

Sigma si náhle se zamrazením uvědomil, že zůstat stát na ulici je čiré bláznovství. Chvatně se proto rozběhl ke dveřím a stejně jako jeho strážci tlačící se před ním i on šlápl na odhozený kmen. Pod nohama mu zaznělo bolestné zasténání, ale on mu nevěnoval pozornost a pospíchal dál do nitra ztemnělé hospody.

Z výčepu zaznívalo zmatené pokřikování. Sigma spatřil své válečníky pobíhat všemi směry a strašlivými urážkami vyzývat protivníky, aby se objevili a postavili se jim v rovném boji.

Nikde v dohledu však nebyl jediný člověk.

Sigma pocítil nečekané vzrušeni. Už teď si barvitě představoval, jak bude své zážitky vyprávět ostatním kohům! Útok potem zbrocených gafských berserků řvoucích z plných plic svůj bojový pokřik a on běžící v jejich čele. Všichni mu budou strašlivě závidět.

Ura se vzteklým výrazem přišel k Sigmovi a rázně zasalutoval. „Ti zbabělci odtud uprchli, pane. Nikdo tu není."

„Cože? Ale tohle je přece správný dům," namítl Sigma, kterého náhle popudilo, jak snadno by jeho bujné představy hrdinských kousků mohl Aldin překazit tím, že prostě nebude tam, kde by být měl.

„Kolda vedl útok na zadní dveře a otevřel je na první ránu, protože závora nebyla zasunutá. Proto nám jeden z jeho mužů přišel otevřít. Uvnitř jsme nikoho nenašli. Ti mizerní zbabělci utekli jako krysy," řekl zklamaně. „A to jsem si byl jistý, že dnes konečně zažiji skutečný boj."

Gafové kolem něj, kterých se jako před každou bitvou zmocnilo krvavé šílenství, si vybíjeli vztek tím, že svými sekerami rozbíjeli lavice, stoly i výčepní pult. Do všech stran od nich odletovaly kusy nábytku rozsekaného na třísky. Několik berserků se mezitím dostalo za bar, kde našli Maladiho zásoby muškátového vína a nyní do sebe tento sladký mok Kli přímo z obrovských džbánů. Přinejmenším polovina drahého pitá jim přitom stékala po bradách a po zbrojích, ale to jim zjevně nijak nevadilo. Když to spatřili ostatní, ozvalo se několik vzteklých výkřiků a strhla se menší rvačka o podíl na kořisti.

„Raději bys jim to měl zakázat," prohlásil Sigma podrážděně. „Poslední věcí, kterou teď potřebuji, jsou na mol opilí strážci."

„Nechme je užít si trochu zábavy. Přivede je to po tom zklamání, že nezískali žádné služebníky, na jiné myšlenky," odpověděl Ura bezstarostně. „Celou dobu jsme seděli zavření v tom zatraceném úkrytu. Chlapci se potřebují povyrazit. Jinak by si mohli začít vybíjet přebytečnou energii z nedostatku boje způsobem, který by vás určitě nepotěšil."

Ura hleděl na Sigmu podivně planoucím zrakem a koh se rozhodl raději se s ním nepřít.

„A nemějte obavy," řekl a poplácal svou mohutnou rukou Sigmu po rameni takovou silou, že se mu podlamovala kolena. „Když tady

nepřítel není teď, pak se buď vrátí později, anebo si ho najdeme sami. Mí chlapci každopádně bojují nejlíp, když se předtím pořádně napijí něčeho ostřejšího.“

Sigma, který pochopil, že tady nic nezmůže, jen unaveně zavrtěl hlavou, odešel do nejvzdálenějšího rohu a tam se posadil na jednu ze zbývajících neporušených židlí. Za chvíli si k němu přisedl Ura a na stůl postavil džbán s Maladiho vínem.

„To pití je skutečně výborné,“ zaburácel potěšené. „Napijte se trochu, vypadáte, že to potřebujete!“

Sigma vytáhl korkovou zátku, přičichl k hrdlu a odporem pokrčil nos.

„Příliš silné?“ zeptal se Ura a pobaveně se zachechtal nad lidskou vybíravostí. Potom beze slova vstal a odešel si promluvit se svými bojovníky popíjejícími u baru.

Sigma se rozhlédl po tmavé místnosti. Gafové se stávali každým okamžikem hlučnějšími a několik z nich si začalo prozpěvovat svou pochmurnou píseň smrti. Džbány s vínem putovaly od jednoho berserka k druhému a než ho předal dál, tak se každý nejprve zhluboka napil.

Nebylo by nic divného, kdyby sem Aldin a jeho samurajové náhle bez varování vpadli, pomyslel si Sigma. Když však svého protivníka nenalezl zde, v jeho skrýši, kde ho měl zatraceně hledat teď? A co asi Aldin v této chvíli dělal?

* * *

„Něco není v pořádku,“ zašeptal Oiši a opatrně se odtáhl od střílny, skrze níž až dosud pozoroval Gablonův úkryt na druhé straně ulice.

Aldin se pomalu přikrčil vedle něj.

Připravovali tento přesun už několik dnů. Teď, když byl Maladi po smrti, se Mari opět ukázala jako zcela nepostradatelná pomoc. Během jediného dne se jí neznámo jak podařilo zjistit, kde se nachází Gablonův dům a zároveň koupit malé skladiště ležící přímo přes ulici od této pevnosti. Když Aldin zjistil, že je to jen několik bloků od Sigmovy skrýše a pouze několik desítek metrů od místa, na němž stály ohořelé trosky toho, co mělo být jeho útočištěm, polil ho studený pot.

Mari mu také vyprávěla o katakombách údajně probíhajících pod celým městem, v nichž měli podle různých zvěstí ATŠigové pohřbívat své mrtvé. Toto tajemství znalo jen nemnoho cizinců a ani Maladi o nich neměl nejmenší tušení. Naneštěstí neexistovaly žádné východy, které by spojovaly hostinec se skladištěm, takže se Aldinova skupina musela odvážit cesty po povrchu.

Aldin v duchu zaklel. „Zkusíme zaútočit naslepo?“ zeptal se.

Oiši se na něj podíval. Nemohli si dovolit žádnou neopatrnost, ale přílišné váhání mohlo také znamenat katastrofu. Nepřítel mohl být někým varován, ale stáhnout se bez boje by mělo špatný vliv na bojového ducha mužů, kteří toužili pomstít zákeřné zavraždění svých dlouholetých druhů. Zároveň by to pravděpodobně povzbudilo protivníka, který až doposud útočil zcela beztrestně.

„Chcete ustoupit, můj pane?“ zeptal se Oiši, zvědavý, jakou dostane odpověď.

Aldin se zachmuřil.

„Pojďme s tou zatracenou hrou skoncovat jednou provždy,“ řekl odhodlaně a Oiši s letmým pousmáním kývl hlavou na souhlas.

Oiši se rozhlédl po ostatních mužích stojících v místnosti za ním a mávl na ně.

Dva připravené katapulty sice nepatřily k největším, ale Oišiho muži neměli nástroje ani suroviny na stavbu výkonnějších zařízení.

Samuraj došel k zavřeným dveřím, sehnul se a zdvihl ze země první láhev. O této pozoruhodné zbrani se Aldin jednou zmínil během jejich rozhovoru a Oiši si okamžitě uvědomil obrovské možnosti jejího využití. Svou podstatou sice porušovala zákony ATŠigů, ale jak Aldin správně podotkl, ti se dnešního dne věnovali divokému veselí slavnosti. Proto se po krátké úvaze rozhodli podstoupit riziko jejího nasazení. Oiši vzal hořící svíci a zapálil s ní knot ze smotaného hadru, který byl vsunutý do hrdla nádoby. Potom kývl na obsluhu katapultů, aby se připravila ke střelbě.

Jakmile Oiši otevřel dveře, oba katapulty vymrštily těžké střely, které přelétly napříč prázdnou ulicí a zmizely v úzkých střílnách po obou stranách vstupu do Gablonova domu. Vzápětí Oiši hodil láhev

plnou destilovaného lihu, která se roztříštila asi čtvrt metru od zamýšleného cíle, ale její obsah se přesto vzňal a stékal dolů po stěně jako ohnivá řeka.

Hned za ním vystoupili ze dveří další muži a vrhli své zápalné střely. Několik nádob prolétlo úzkými okny dovnitř a samurajové neschopní potlačit nadšení začali při pohledu na šlehající plameny nadšeně pokřikovat.

Mezitím se samurajové u katapultů připravili k dalšímu výstřelu a dvě nové šipky prolétly okny v horním patře stavby. Během následujících několika vteřin se Oišiho válečníkům podařilo prohodit do nitra budovy ještě několik dalších hořících lahví. Povzbuzený bojovým zápalem vyběhl Takaši na ulici se třemi zažehnutými nádobami lihu. Zastavil se přímo uprostřed cesty a zamířil na malá okna v prvním podlaží. Pouze jedna láhev minula cíl a uvnitř propukl nový požár.

Nic se však nepohnulo a odpověď nepřicházela.

Takaši vyzývavě hleděl na zavřené dveře před sebou a nakonec s divokým výkřikem vytasil meč a zatočil jím nad hlavou.

„Jsme čtyřicet sedm roninů!“ zvolal japonsky.

Pak se rozběhl k nejbližší střílně a nahlédl skrze ní do vnitřku stavby. Vzápětí odskočil a vrhl se ke druhé. Ani u ní však nevydržel stát příliš dlouho a obrátil se ke svým druhům.

„Uvnitř je hotová výheň,“ řekl, když vstoupil dveřmi zpět do skladiště.

V tom okamžiku vyšel zpoza rohu Hideo, který byl nejmenším a také nejštíhlejším ze všech samurajů. Právě jemu Oiši svěřil velení nad druhou skupinou, jež měla zaútočit na Gablonovo opevněné sídlo z druhé strany.

„Nic,“ hlásil zklamaně. „Naházen jsme dovnitř lahve, a pak jsme se tam podívali okny, ale dům je opuštěný.“

„Nikdo tam není,“ řekl Aldin tiše. „Buď to Gablona nějak zjistil, nebo se pouze rozhodl změnit úkryt.“

„Ale proč?“ vyštěkl Takaši, kterému se ještě vařila krev v žilách touhou po boji.

„Aby zaútočil na Sigmu nebo na mě,“ odpověděl Aldin.

„Nezajímá mě, kde teď je,“ přerušila je náhle Mari, „ale řekla bych, že jako noví sousedé jsme si příliš velkou oblibu nezískali.“

Z ulice k nim skutečně doléhal rozzuřený křik. Aldin se postavil vedle Mari a opatrně přiblížil oči ke struně. Protější budova se změnila v běsnící peklo plamenů sahajících do obrovské výšky. Kromě praskám hořící konstrukce však bylo možné zaslechnout sílící řev davu pátrajícího po původci požáru. Okolo pobíhali lidé polévající sousední domy vodou a přicházelo sem také čím dál tím více ozbrojených stráží. Několik se jich v této chvíli dívalo přímo na malé skladiště, v němž byli Aldin a jeho muži ukrytí, a hrozilo jim zaťatými pěstmi. Aldin si zároveň všiml přibývajících ATŠigů v modrých pláštích.

„Porušili jste přísný zákaz používání jiných zbraní než jsou ruční nebo vrhací. To muselo Šigy rozzuřit k smrti."

„Nastal čas odtud zmizet,“ řekl Aldin a podíval se na Oišiho, který místo odpovědi pouze přikývl. Několik mužů se bez pobízení chopilo katapultů.

„Můžeme si postavit nové. Kdyby nás někdo na ulici zahlédl, jak je přenášíme, měli bychom nejspíš velké potíže.“

Seiči, který pomáhal s jejich výrobou, vrhací stroje láskyplně pohladil, ale pak se bez dalšího ohlížení vydal za ostatními k zadnímu východu ze skladiště.

Aldinova skupina se rychle pohybovala zadními uličkami a často měnila směr, aby případným pronásledovatelům ztížila sledování. Brzy se začalo stmívat a Aldin popoběhl, aby se dostal do čela průvodu, kde kráčeli Oiši a Mari, která plnila roli průvodkyně.

Poblíž ulice, v níž se nacházela Sigmova skrýš, družina výrazně zpomalila. Aldin se zastavil těsně za Oišim, který obezřetně nahlížel za roh a ruku držel napřaženou za sebe ve varovném gestu, jímž naznačoval, aby nikdo nechodil před něj.

Potom Aldin uslyšel opilý křik a hulákání, které se rozléhalo mezi holými zdmi zanedbaných domů a ke svému velkému překvapení v něm rozpoznal hlasy gafu.

„Co se to tam zatraceně děje?“ zašeptal.

Sousední ulice se hemžila zpitými gafy, kteří jeden přes druhého vyzývavě řvali do oken okolních budov. Potom Aldin uviděl Sigmu stojícího ani ne patnáct metrů od něj.

Oiši pohlédl na Aldina, kterého nečekaný vývoj událostí zaskočil do té míry, že na okamžik nedokázal říci jediné slovo. Zabít Gablonu byla jedna věc, ale odstranit Sigmu mu připadalo nějak nepatřičné. Přesto, ať se mu to líbilo nebo ne, se díval na svého nepřítele.

Musel se rychle rozhodnout. Sigma se nacházel téměř sám uprostřed ulice a jeho strážci roztroušení kolem se nedrželi v bojovém útvaru. Aldinovi ten malý, tělnatý muž obklopený mohutnými gafy náhle připadal k smíchu.

Pro Aldina to však byla otázka cti. Nemohl se odhodlat vydat rozkaz k útoku proti muži, s nímž měl uzavřenou dohodu o neútočení, a který proti němu zatím otevřeně nezdvihl ruku. Zachoval by se Sigma stejně, kdyby se jejich role obrátily? Hluboko v srdci Aldin věděl, že ano.“

Aldin znovu přelétl zrakem ulici, na níž stál Sigma, a pak se jeden z gani stojících těsně vedle něj zapotácel, jako by ho konečně přemohla nadměrná dávka požitého alkoholu. K Aldinově úžasu se z míst, kde měl hroutící se válečník hrdlo, vyvalil proud rudé krve.

Sigma nakonec po dlouhém dohadování přesvědčil Uru, že s povykem, který tropí jeho bojovníci, nemají nejmenší naději kohokoli překvapit. Chvíli váhali, zda se nemají ukrýt někde uvnitř a čekat na Aldinův návrat, ale blížící se noc přiměla Sigmu vydat povel k odchodu. Noční bitva by se snadno mohla změnit v nepřehledný zmatek a past by se obrátila proti němu samému. Jejich vlastní pevnost byla mnohem bezpečnější než těžce poničená budova hostince, a tak se Sigmova skupina vydala na zpáteční pochod napříč cizineckou čtvrtí.

Jeden z gaiů navrhl, že by mohli hospodu při odchodu zapálit, ale nikoho nenapadlo vzít s sebou cokoli, čím by se dal oheň rozdělat. Opilí strážci se chvilku potáceli sem a tam ve snaze najít prostředek, který by z nich učinil žháře, ale po několika minutách neúspěšného hledání původní myšlenku opustili.

Jejich návrat provázelo mnohem více hluku než ranní pochod k cíli. Hlavní podíl na tom mělo ohromné množství vypitého vína, které uvádělo bojovníky do varu a vzbuzovalo v nich touhu bít se s kýmkoli a kvůli čemukoli.

Sigma kráčel mezi roztroušenými hloučky svých strážců pohroužený ve vlastních myšlenkách. Dostalo se Aldinovi nějakého varování? Věděl, že díky implantátům, které měli všichni v tělech, mohl sledovací systém umístěný v Sedě určit jejich polohu s přesností na centimetry. Už několikrát ho napadlo, zda toto na první pohled nevinné zařízení nemá ve skutečnosti dvojí účel. S jeho současnými technickými prostředky by nebylo možné zjistit, kdyby se kromě jeho životních funkcí přenášel i úplný záznam toho, co říkal. A pokud by to byla pravda, dokázal by se Aldin k takovému zdroji informací dostat?

Sigmu vytrhlo z myšlenek radostné zavytí jednoho z gafů, který šel nedaleko od něj.

Když se Sigma překvapeně rozhlédl, spatřil na konci ulice skupinu mužů v zelených barvách. Všichni měli na hlavách červené čelenky Mukbů a stáli tak, že mu bránili v cestě k jeho bezpečnému domu.

„Vypadá to, že konečně zažijeme pořádnou zábavu," zavrčel další gaf a palcem přezkoušel ostří své bojové sekery.

Sigmovi se zrychlil tep. Mohla to být past? Zároveň však pocítil zvědavost, jak jeho gafští berserci obstojí v boji s místními domorodci.

Se zlým smíchem se opilí gafové rozptýlili v úzké uličce a odhodili stranou nedopité džbány vína, které si s sebou nesli z vyrabovaného hostince. Jejich bojechtivý ryk se ozvěnou odrážel od oprýskaných zdí domů.

Sigma si nepřátele pozorně prohlížel, ale stále mu na nich připadalo cosi nepatřičného. Zelení zůstávali mlčky stát na svých místech a nehybně sledovali blížící se berserky. Teprve když od sebe obě skupiny dělilo pouhých dvacet či třicet kroků, učinil jeden z Mukbů gesto, které bylo srozumitelné všem bytostem znalým boje.

Několik gafů s řevem zdvihlo sekery do výše a vrhli se svou drtivou silou do útoku. Zbylí berserci se snadno nechali strhnout jejich příkladem a brzy se téměř celá skupina hnala bezhlavě vpřed.

Muži v zelených róbách se bleskurychle otočili a začali prchat pryč prázdnou ulicí. Mukbové by se tak lehce nikdy nevzdali, napadlo náhle Sigmu. Bojovali přece s gafy při každé slavnosti. Mezitím hřmící lavina berserků minula Sigmův úkryt a neztenčeným tempem pokračovala dál.

Sigma se rozhlédl kolem ve snaze nalézt Uru a nařídit mu, aby své vojáky zavolal zpět. Velitel gafů však běžel se svými muži za prchající kořistí. V té chvíli se Sigmy zmocnila neblahá předtucha.

„Uro!“ zaječel Sigma, ale jeho vysoký, tenký hlas beznadějně zanikl v lomozu působeném ryčícími gafy.

Vtom okamžiku těsně vedle něj zaznělo bolestné vyjeknutí. Sigma se vylekaně otočil a spatřil, jak se jeden z několika zbylých strážců zapotácel a klopýtl.

Pak Sigma uviděl krev.

Gaf se předklonil a zhroutil se mu k nohám. Zděšený Sigma uskočil od umírajícího bojovníka. Vzápětí se ozval další chraplavý výkřik a strážce stojící na druhé straně ulice se skácel k zemi s jílcem dýky trčícím přímo z otevřených úst.

Hrůzou ochromený Sigma se nechápavě otáčel do všech stran. Co se to u všech bohů dělo?

Ukryt, blesklo mu náhle hlavou. Musí se dostat dovnitř. Rozeběhl se ke dveřím a všiml si, že se otevírají. Uvnitř musel zůstat některý ze strážců, napadlo ho.

Za ním se do smrduté špíny ulice sesul další z berserků.

Dveře se nyní úplně otevřely a Sigma za nimi uviděl člověka oblečeného ve volném, černém šatu.

Gablonovi assassini ze zmocnili domu, zatímco byl na výpravě do Aldinovy krčmy!

Několik gafů, které omrzelo pronásledování utíkajících mužů, zahlédlo vzadu hrozbu v podobě řady černě oděných vrahů vybíhajících z budovy, jež jim až dosud sloužila jako úkryt.

Sigma s očima vytřeštěnýma hrůzou couval, dokud zády nenarazil na stěnu jednoho z domů na opačné straně ulice. Kolem něj se prohnal

jeden ze vztekle řvoucích gafů s napřaženou zbraní a Gablonův muž mu s klidnou tváří zamířil vstříc. Berserk máchl sekerou ve smrtícím oblouku, jemuž se vrah s výsměšnou lehkostí vyhnul a dostal se svému nepříteli do zad. Následoval rychlý sek, který gafovi přeťal podkolenní šlachy na obou nohou a poslal ho krkolomným pádem k zemi.

Assassin si ale nevšiml dalšího z Urových válečníků přibíhajících zezadu a ostří těžké sekery ho jediným úderem přepůlilo ve dví, jako by to byl jen tenký kmínek stromu.

Navzdory ochromujícímu děsu se Sigma při pohledu na hromádku kouřících vnitřností, jež se vysypaly do bahna několik metrů od něj, prudce předklonil a začal dávit.

Vrazi však spatřili svůj cíl a nic už je nemohlo zastavit od dokonáni svého úkolu. Vítězstvím opojený gaf svou oběť dlouho nepřežil a o několik vteřin později se i on zřítil k zemi. Jeden z assassinů se k němu připlížil zezadu a obratným pohybem mu *zarazil* dýku mezi obratle, čímž přerušil míchu.

Sigma odtrhl oči od svého umírajícího strážce a uviděl dva vrahy, kteří mířili přímo k němu. Další gaf se pokusil zamezit útoku na svého pána, když skočil před blížící se dvojici. Jednoho z mužů zasáhl prudkou ranou, která ho rozpoltila od ramene až po kyčelní kloub, ale druhý ho zatím obešel a vrhl se ke svému cíli.

Sigma zaječel hrůzou a zoufale začal slepě prchat ulicí.

Jak mu to Gablona mohl udělat? Byli přece oba kohové a uzavřeli spolu dohodu! A kromě toho to byla jen hra!

Sigma si skoro ani nevšiml smyčky, která mu zezadu přelétla přes hlavu.

Na okamžik pocítil mrazivý úlek, když se ostrá struna zařízla do masa a přeťala životně důležité cévy a nervy.

Před očima mu vybuchlo jasné světlo.

Byla to jenom hra! A potom se propadl do temnoty.

Aldinovi se zvedl žaludek a on se odvrátil stranou. Kdyby se jen Sigma býval rozeběhl opačným směrem, poslal by nejspíše své muže, aby mu pomohli a dovedli ho do bezpečí. Tak jako tak cítil značné

pokušení se do celé záležitosti vložit. Útok assassinů byl ale tak nečekaný, že neměl dostatek času na přípravu a zasahováním do boje by jen zbytečně dával v sázku životy samurajů bez rozumné naděje na úspěch.

Podíval se na Oišiho.

„Takže je o jednoho méně," řekl Oiši věcně a Aldin dokázal jen němě přikývnout.

* * *

Když se poslední z jeho mužů protáhl dveřmi dovnitř, zastrčil Hassan těžkou závoru. Lapaje po dechu, se před něj postavil jeden z assassinů, který v ruce svíral zakrvácenou škrtící šňůru.

Tlačenicí ve vstupní chodbě se k nim prodral Gablona a z výrazu v Hassanově tváři ihned pochopil, jak dopadl útok.

„Kdo to byl?" zeptal se Gablona a Hassan ukázal na mladíka s rozšířenýma očima, který vzápětí vítězoslavně zdvihl do výše vražedný nástroj.

Gablona krátce pohlédl na Sigmovu krev stékající po držadlech upevněných na obou koncích smyčky.

„Dobře," zamumlal si sám pro sebe a bez dalšího slova se obrátil na patě a odešel do nitra budovy.

Všechno, co Hassan předpověděl, se přesně vyplnilo. Jeden z jeho nejlepších mužů se nepozorovaně skryl na střeše Sigmova domu a podařilo se mu vyslechnout vzrušený rozhovor gafů, kteří se připravovali na útok proti Aldinovi. Hassan předpokládal, že jejich protivník vrhne do boje všechny síly, které má, a proto se rozhodl vyčkat až do okamžiku, kdy celá družina opustí skrýš. Potom už stačilo pouze obsadit budovu a trpělivě vyčkávat, než se Sigma a berserci vrátí zpět. Nápad s převléknutím části vlastních lidí do zelených oděvů zapracoval dokonce lépe, než očekával, a bojechtiví gafové se roztáhli po celé délce ulice.

Těsně před zahájením výpadu se ke Gablonovi dostala zpráva, že Aldin zaútočil na jeho dřívější pevnost a úplně ji zničil. Když si představil, jak se asi Aldin cítí, musel se smát. Navíc Hassan předvídal i tento vývoj.

Gablona nyní ovládal Sigmovu skrýš a navíc získal i jeho zásoby. Další tah byl na Aldinovi a on už nemusel dělat nic jiného, než vyčkat na konec hry a se slávou se vrátit zpět mezi kohy.

Gafové venku na ulici řvali zuřivostí. Muži v zelených pláštích mohutným, těžce vyzbrojeným berserkům snadno utekli a zmizeli v husté zástavbě. Ura brzy pochopil, že nepřátelé vepředu nemají v úmyslu bojovat, ale teprve když zpomalil běh, uslyšel zezadu křik a neklamné zvuky boje.

Byla to past! Prudce se obrátil a zavolal na své bojovníky, aby ho následovali. Společně běželi zpět vedlejší uličkou a na nároží zabočili směrem k místu, kde stál Sigmův opevněný dům. Před sebou spatřil přinejmenším dvacet svých druhů ležících v kalužích krve a dva nebo tři další, kteří bojovali s hloučkem černě oděných vrahů. Assassini se rychle stahovali do budovy, která ještě nedávno sloužila jako Sigmovo útočiště.

Ura se s řevem rozeběhl na pomoc zbývajícím gafům, ale dveře zapadly těsně před ním a on uslyšel zvuk zasouvaných petlic. Ura se s několika berserky vrhl na dveře a začal do nich vší silou bušit svou obrovskou sekerou. Trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že gafové kolem něj se hroutí pod proudy vroucího oleje tekoucího shora a nebezpečnými výpady kopí, která ovládali muži stojící u střílen.

Vzteky bez sebe Ura a zbytek berserků ustoupili z beznadějného boje a cestou je provázely posměšné výkřiky assassinů oslavujících své vítězství. Teprve tehdy Uru napadlo, jaký osud asi potkal toho, koho měl po dobu hry ochraňovat.

Rozhlédl se kolem a spatřil hlouček svých bojovníků, kteří stah opodál a mlčky hleděli na hromádku šatů ležící u jejich nohou.

Bylo to Sigmovo tělo.

Ura došel až k mrtvole starého muže a klekl si vedle ní do páchnoucích splašků. Škrtící šňůra se čistě prořízla až k páteři a bez podpory krčních svalů se hlava zvrátila dozadu. Ura na Sigmu chvíli mlčky zíral, a pak zuřivě zavyl.

Shledal starého, holohlavého muže vcelku příjemným společníkem a jeho poznámky týkající se boje a zjevné rozpaky nad obhroublými

způsoby Basaků byly občas zábavné. To, že se zavázal chránit Sigmův život, a pak ve svém poslání zklamal, znamenalo pro Urovu čest obrovskou újmu. Ura ještě několik vteřin setrval u těla, a potom vstal.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Kolda.

Ura přelétl pohledem skupinu, která se kolem něj shromáždila, a podíval se zpět k jejich dřívějšímu příbytku. Obraz, jenž se mu naskytl, byl výsměchem válečnickému umu, jaký berserci ovládali.

Více než polovina jeho bojovníků zůstala ležet mrtvá. Léčka byla tak dokonale načasovaná, že většina z nich padla pod útoky vedenými zezadu, zatímco se tlačili vpřed za prchajícími muži v zelených pláštích.

Nezůstalo jim žádné útočiště a pomalu se začínalo šeřit. Rychle se blížil okamžik, kdy skupiny krvežíznivých ATŠigů vyrazí do nočních ulic cizinecké čtvrti v naději, že zde naleznou nějakou oběť. Zaútočit na původní pevnost byla zjevná sebevražda, ale Ura neviděl žádnou jinou možnost. Velitel berserků zdvihl sekeru vysoko nad hlavu a obrátil se vstříc jisté smrti. Alespoň se na onom světě brzy setká s holohlavým a bude se mu moci omluvit.

Ura vykročil vpřed a Kolda se usmál. Konečně jednou nemusel nasazovat život v nesmyslném boji. Možná mu ten, který si říká Zola, zaplatí, aniž by tu setrval až do konce. Hra je teprve v první polovině, napadlo ho, a snad se naskytnou další příležitosti, jak si vydělat závratné částky, které mu byly přislíbeny.

„Pojďme,“ zašeptal Oiši naléhavě, „musíme odsud zmizet.“

Všichni samurajové přeběhli na druhou stranu ulice a jejich pohyb byl v houstnoucím šeru tak tichý a nenápadný, že je hlouček gafů stojících nad Sigmovým tělem vůbec nezaznamenal.

Aldin se Zerghem se však ani nepohnuli.

„Do rána budou všichni mrtví,“ řekl Zergh tiše.

„S tím nemůžeme nic dělat,“ řekl zasmušile Aldin, který se stále nemohl vzpamatovat ze vzpomínky na Sigmovu nehezkou smrt. Bývaly doby, kdy tento muž zastával místo nejvlivnějšího koha na celém Mračnu a nyní ležel s téměř odříznutou hlavou ve smrduté směsi bahna, moči a výkalů. Zaplatil svým životem za pobavení jiných.

„Něco by se možná dělat dalo,“ řekl Zergh.

„Vím, na co myslíte,“ vložil se do hovoru Oiši, jehož tón vyjadřoval ostrý nesouhlas.

„A je to zatraceně dobrý nápad,“ prohlásila vzápětí Mari. „Jak jsme právě viděli, jsou ti těžkopádní obři zcela nepoužitelní na obranu, ale při boji tváří v tvář nebo útoku v nějakém uzavřeném prostoru to musí být hotoví řezníci.“

Zergh se naklonil k Aldinovi.

„Nech mě to vyřídit,“ řekl gaf. „Jsou to sice divoši, ale mají svou čest.“

„A kromě toho,“ dodal tiše, jsou to Gavarniané.“

Aldin se ho chystal zarazit, ale než stačil cokoli udělat, Zergh vystoupil z úkrytu. Oiši tiše zaklel.

V houstnoucí tmě Ura náhle spatřil blížící se postavu. V první chvíli se nachystal k smrtícímu úderu, ale pak si ke svému překvapení uvědomil, že se dívá na gafa. Neznámý zjevně nepatřil k Šigům, protože měl na sobě oblečené nádherné, volné roucho a u pasu mu visely dva meče.

„Jsem zde, abych vám předložil nabídku,“ řekl Zergh přímočaře.

„Jakou nabídku?“

„Jsem druh Aldina Lariceho.“

Po jeho slovech několik berserků pozvedlo zbraně, ale Ura je zadržel.

„Tohle udělal ten druhý, tlustý muž, který si říká Gablona, a ne můj pán. Máme společného nepřítele a můžeme ho společně i zabít.“

Ura zaváhal. Byl válečníkem a nikoli vyjednavačem.

Zergh upřel zrak směrem, kde se nyní opevnil Gablona a jeho muži, a odkud knim nyní zaznívalo opovržlivé pokřikování a jízlivý smích.

„Jste dobří bojovníci,“ řekl Zergh. „Zaútočte na pevnost a zemřete aniž byste něčeho dosáhli.“

„Nebojíme se smrti, starce,“ odplivl si berserk.

„Samozřejmě, že ne,“ pokračoval Zergh, „ale všichni tam zemřete a nevezmete přitom s sebou na onen svět ani jednoho z nich. Předstoupíte před své otce a bratry a nebudete mít žádné služebníky, kteří by tam na vás čekali. Vaši druzi o vás nade vší pochybnost řeknou, že jste stateční, ale nepřivedli jste nikoho, kdo by vašemu rodu přinesl čest.“

Uplynulo několik dlouhých minut plných nejistoty, ale nakonec Aldin uviděl přicházet skupinu gafů se Zerghem v čele. Oiši při tom pohledu zaklel ještě hlasitěji.

„Pokud je vpustíme mezi sebe a oni se bez varování obrátí proti nám, bude to velice těžké,“ poznamenal mrzutě.

„S nimi jsme ale proti Gablonovi ve výhodě,“ namítla Mari.

Aldin se na ni překvapeně podíval, neboť poprvé od samého začátku Mari promluvila tak, jako by byla součástí jejich skupiny a ne někým nezúčastněným zvenku. Krčmářka si jeho pohledu všimla a pokrčila rameny.

„Můžeme je zatím ubytovat ve sklepě,“ pokračovala věcně, „a sledovat je, dokud si nebudeme jistí jejich úmysly. Nezapomínejte, že právě ztratili svého vůdce a jsou sami na neznámém světě. Podle mého názoru to stojí za pokus.“

Zergh mezitím došel až k Aldinovi. „Připojí se k nám. Myslím, že jim můžeme důvěřovat, ale bude chvíli trvat než se uklidní a přestanou toužit po krvi.“

Obě skupiny společně vykročily do noci, ale gafové se mlčky drželi u sebe a kráčeli na samém konci výpravy. Po krátkém pochodu se všichni bez nesnází dostali do uličky vedoucí k zadnímu vstupu do hostince. Při pohledu na dveře vyražené z pantů Mari varovně vykřikla.

Oiši nařídil Takašimu a dalším dvěma mužům, aby šli napřed a prozkoumán vnitřní prostory. Samurajové se však brzy vrátili na ulici a ukazovali, že uvnitř nikdo není.

Aldinova nová družina tedy vstoupila do budovy hostince a naskytl se jí bezútěšný obraz zkázy. Mari vztekle přecházela mezi roztříštěnými zbytky původního vybavení a bez ustání hlasitě klela. Po chvilce se podařilo rozžehnout lampy a samurajové rozdělení na skupiny se jali prohledávat krčmu v obavě z nastražených pastí.

„Kdo to mohl udělat?“ zaječela Mari rozzuřeně. „Podívejte se na tu spoušť!“

„Gablona, možná?“ nadhodil Oiši.

„O tom pochybuji,“ řekl Zergh. „To by tu byla jedna léčka vedle druhé.“

„ATSigové to být nemohli, protože podle toho, jak to tu vypadá, museli ti parchanti pít jako duhy,“ zakřičela Mari a nakopla jeden z vypitých džbánů.

Náhle všichni smlkli a obrátili se ke gafům, kteří tiše stáli venku před vchodem.

„No, byli jsme zklamaní, že jsme vás tu nenašli a nebylo s kým bojovat,“ řekl Ura, v jehož tváři se zračily hluboké rozpaky.

Kapitola devátá

Běžící Kurst zabočil za poslední roh a bez dechu se zastavil. Sisa už tam na něj čekala.

Rozhlédl se chodbou na obě strany, ale nikoho dalšího neviděl.

„Pojď, musíme si pospíšit!“ zakřičel, chytil ji za paži a vyrazil k zadnímu výtahu, který je mohl vyvézt do tajné obchodní kanceláře nacházející se o dvě stě poschodí výše.

Netrpělivě zmáčkl příslušná tlačítka a kabina prudce vylétla vzhůru k nebesům.

„Co se děje?“ zeptala se přerývaným hlasem Sisa, která stále nemohla popadnout dech. Byla právě ve své úřadovně, když se rozzářil panel spojovacího zařízení a Kurst jí naléhavě sdělil, že se s ním musí okamžitě sejít u servisního výtahu.

Kurst se s rozšířenýma očima rozhlédl kolem sebe. Všude mohla být odposlechová zařízení. Zprávy, které před chvilkou získal, byly tak důležité, že se je neodvážil vyslovit ani do soukromé linky, která vedla ze Zolovy pracovny na druhém konci ulice. Měl vlastně neuvěřitelné štěstí, neboť hlášení přišlo zrovna ve chvíli, kdy byl u Zoly na poradě. Čerstvá zpráva byla ihned rozšifrována a Zola s vítězoslavným pokřikem kamsi odběhl, přičemž zanechal Kursta svému osudu. Kurst neváhal ani na okamžik a necelý kilometr, jenž ho dělil od Sisiny kanceláře, uběhl v čase, který by nezahanbil ani mistra světa ve sprintu.

Pak dostal nápad.

Zoufale začal hledat po kapsách kousek papíru a tužku, a když konečně oboje našel, napsal stručné sdělení:

Sigma před 20 min zabit Gablonou; do 10 min to bude zveřejněno!

Dveře se tiše otevřely.

Sisa vystrčila Kursta ven z výtahu a oba se rozeběhli k tajné kanceláři.

„Zůstaň tady,“ řekla Sisa. „Budeš dávat pozor.“

Pak rychlým krokem vyšla na chodbu a zmizela směrem k obchodnímu oddělení.

Ceny jednotlivých sázenek se stále prudce měnily a v této chvíli na ně měly obrovský vliv poslední zveřejněné zprávy o tom, že Sigma zaútočil na Aldinův úkryt Všichni se snažili skupovat tikety, na nichž byla vyznačená smrt jednoho z nich během tohoto herního dne.

Kurst zapnul obrazovou linku a sledoval Sisu, která právě volným krokem vcházela do hlavní kanceláře obchodního patra. Během okamžiku se kolem ní shromáždil kroužek makléřů a analytiků.

Po několika vteřinách se hlouček rozpadl a obrazovka sledující vývoj obchodování začala přenášet dramatické změny kurzů. V tomto případě bylo na první pohled zřejmé, že se někdo soustřeďuje na jednu určitou událost. Všichni Sisini lidé se pokoušeli urychleně prodat veškeré tikety předpokládající Sigmovo přežití a naopak nakupovali sázenky s variantou Sigmova zavraždění Gablonou ve třicátém prvním herním dni. Kursta na okamžik zalil studený pot. Až se za pět minut dostanou na veřejnost nejnovější zprávy, bude ten prudký obrat přímo do očí bijící.

Pak si ale s úlevou oddechl, neboť si všiml, že Sisa obratně maskovala své skutečné úmysly nákupem a prodejem mnoha dalších sázkových Lístků, které byly v podstatě bezcenné.

V několika málo minutách se Sise podařilo vykoupit téměř čtvrtinu všech tiketů vsazených na Sigmovu smrt, které byly v té chvíli na trhu. Několik dalších společností však pevně drželo zbytek a zarputile odmítalo jakékoli nabídky na jejich prodej. Některé z nich s ní do konce začaly soupeřit a přetahovat se o balíky těchto sázenek, které měly ve svém majetku mnohem menší akcionáři. Mezi stovkami obchodníků pohybujících se na trhu však zůstala tato malá bitva zcela nepovšimnutou událostí.

V tom se rozezněla siréna a všichni rázem ztichli.

Velká obrazovka, která až dosud ukazovala nejnovější ceny sázenek, ztmavla a objevila se na ní dva metry vysoká písmena oznamující čerstvou zprávu z bojiště.

Hlavní pořadatel Xsarn předal všem přenosovým společnostem následující informaci: Sigma Azennatti byl patnáctého dne běžného času tj. třicátého prvního dne herního času zabit Corbinem Gablonou.

Vzápětí nastal nepopsatelný chaos. Ještě před malou chvílí existovalo více než sedm milionů možných výsledků hry a toto vysoké číslo se nyní snížilo na o něco málo méně než čtyřicet tisíc. Přes devadesát devět procent všech obchodovaných opcí, jež měly před minutou hodnotu miliard, se teď proměnilo v bezcenné cáry potištěného papíru. Finanční důsledky byly nedozírné.

Makléři běhali sem a tam a hystericky vykřikovali. Výtahem ihned přijeli bíle odění zdravotníci, kteří na takový okamžik čekali už od samého počátku hry. Nejméně půl tuctu obchodníků již leželo na zemi se srdečním záchvatem či jinými zdravotními obtížemi. Z jednoho rohu velkého sálu se ozvalo třesknutí zbraně Erik 10. Člověk, který se rozhodl ji použít, však zřejmě příliš nepřemýšlel o následcích svého činu, neboť poté, co kulka prolétla jeho hlavou, zabila ještě dva poblíž stojící pracovníky. Mnoho obchodníků ale zvolilo mnohem obvyklejší postup pro podobné chvíle. Většinou se bez otálení vrhli k přenosovým zařízením, aby se spojili se svými právními zástupci a připravili se na případné soudní pře. Leckterý nic netušící investor a vlastník akcií důlních společností na Oseabondu měl totiž záhy zjistit, že makléř využil jeho prostředků jako „krátkodobého pracovního kapitálu“.

Devadesát devět procent trhu nenávratně zmizelo, ale stále zůstaly desítky milionů opcí na sázkové lístky, jejichž hodnota se během okamžiku stonásobně zvýšila.

Po delší době se Sisa konečně uvolnila z vyčerpávajícího nasazení a nepozorovaně proklouzla do kanceláře.

„To bylo dost těsné,“ řekla unaveně a sesula se do křesla.

„Myslíš, že to nebylo příliš nápadné?“ zasténal Kurst, který se potom, co o vlásek unikli pohromě, rozechvěl po celém těle.

„I když teď s velkou ztrátou prodáme všechny špatné tikety, které jsme nakoupili, abychom zakryli skutečné obchody, stále se náš zisk zvýší nejméně o deset tisíc procent. Pak můžeme bez potíží splatit všechny prostředky, které jsem si, jak bych to jen řekla, tak trochu vypůjčila a zbytek je náš! Myslím, že to za to riziko stálo.“

Kurst omámeně potřásl hlavou. Strach z toho, že ho Zola vystopuje a odhalí, rychle smyla představa závratného bohatství, které ho už brzy čekalo.

„Kromě toho," pochlubila se Sisa, „mohu nyní klidně přeplatit všechny ostatní obchodníky na trhu. Zatraceně, když si vzpomenu, že jsem začínala termínovanými kontrakty na polyester! Teď bychom měli co nejrychleji získat ten kód, abychom překlenuli i další smrt některého z hráčů."

* * *

„Cože udělali?"

Se zlostným výkřikem se Ulsak, mistr ulla žlutého klanu, vymrštil ze své hedvábím potažené pohovky a v ruce se mu znenadání objevila dlouhá dýka. Pak výhružně vykročil napříč místností k poslovi třesoucímu se hrůzou.

„Zopakuj ještě jednou to, co jsi mi právě řekl," řekl nebezpečně tichým hlasem. Všichni Ulsakovi služebníci měli hrůzu z okamžiků, kdy se k uším jejich pána dostaly zprávy o událostech, které byly v rozporu s jeho rozkazy nebo plány.

„Všichni tři se pokusili navzájem zabít," řekl mladý ulla s očima upřenýma kamsi do neznáma, jako by Ulsak ani neexistoval.

„A?"

„Toho, který se jmenoval Sigma, usmrtil jeden z černých plášťů."

Ulsak zůstal několik vteřin mlčky stát a nikdo z tuctu přítomných nižších ullů se za celou tu dobu nepohnul.

„A co dělali muži, kteří tomu měli zabránit?"

„Nebyli tam," odvětil posel a hlas se mu zachvěl.

„Nebyli tam?" zaječel jeden z ullů. „Byla to jejich povinnost a ty jsi za to odpovědný!"

„Během slavnosti vstoupili na půdu cizinecké čtvrti příslušníci modrého klanu a strhl se boj. Mí muži opustili svá postavem, aby pomohli svým bratrům v tísni," hájil se mladý muž chabě.

„Zatraceně. K čertu s nimi se všemi!“ Ulsak se málem nechal unést vztekem a řekl ještě mnohem více, ale včas si uvědomil, že v místnosti není sám.

„Všichni teď odejděte a počkejte v předpokoji,“ zahřměl Ulsak.

Uslyšel, jak se za nimi s vrznutím zavřely dveře.

Vrátil se k pohovce a unaveně na ni usedl. Na tom, co se právě odehrálo v cizinecké čtvrti nebylo nic nepochopitelného. Všichni nižší příslušníci řádu pohlíželi na ostatní klany se silným podezřením. Vše vlastně probíhalo podle původního záměru. Muži se neustále cvičili v boji a občas své schopnosti i skutečně používali, což sloužilo vyššímu cíli, do jehož tajů byli zasvěceni jen nejvyšší ullové a mistři. Tato jediná chyba mohla nicméně v okamžení zhatit vše, co s takovým úsilím připravoval.

Znovu vstal, přešel do soukromých komnat, které přímo navazovaly na přijímací místnost, a vytáhl si knihu svatých písem. Když otevřel těžké desky skrývající pevnou vazbu, vypadlo zevnitř několik volných listů papíru. Ulsak je vzal do ruky a chvíli na ně zamyšleně hleděl. Měly zvláštní strukturu, jakou předtím v Díře nikdy nespatřil. Byly křídově bílé, téměř průsvitné a v ničem se nepodobaly hrubému pergamenu, na němž se přechovávala přikázání. V mysli mu vytanula vzpomínka na okamžik strachu, který prožil.

Před necelými čtyřiceti dny sám vstoupil do Sedy. Časně ráno znovu přicestoval stejný posel, s nímž se setkal již při několika předchozích schůzkách. Muž s ním chtěl opět hovořit o něčem tak ohromujícím, že tomu Ulsak poprvé ani nechtěl věřit.

Cizincova slova se však pozvolna spřádala do sítě navzájem na sebe navazujících souvislostí, z nichž nakonec vyplynul závěr, který během jejich setkání nebyl až dosud nahlas vysloven.

„Nastal čas, aby se zjevil skrytý Ema,“ zašeptal Ul-sakovi neznámý do ucha.

Ta slova zazněla, jako kdyby je posel četl přímo z mistrovy mysli. Již dlouho tam stála vepsána žhavým písmem horoucí tužby, která ho mučila za probdělých nocí a tančila na okraji vědomí při každé jeho bdělé úvaze.

Mohl by snad on sám být Emou? Tím, jehož osudem bylo sjednotit znesvářené ATŠigy a vyvést je z vyhnan-ství vstříc osudu v nekonečných prostorech mezi hvězdami?

Cizincovo našeptávání nakonec pomalu, ale o to pevněji, zakořenilo v nejtemnějších zákoutích Ulsakova podvědomí. Pak mu příchozí nabídl důkaz jeho velikosti.

„Přijď za mnou do Sedy a vystoupej se mnou k nebesům, kde se setkáš s archandělem, jenž ti předá klíče k celému Mračnu.“

V náhlém návalu strachu z neznáma toho muže zabil. Ve skutečnosti ho ten zvláštní neznámý vlastně vyzval, aby tak učinil. Vytáhl tedy dýku a rozpáral posla dlouhým řezem. Kjeho překvapení však cizinec, který už tou dobou měl být mrtvý, zůstal stát i s otevřeným břichem na nohou. Ulsak mu proto dalším úderem oddělil hlavu od těla, ale ta ani pak nepřestala šeptat ta vemlouvavá slůvka.

„Ty jediný budeš Emou. Nejdříve však musíš vystoupat k nebesům a přijmout své postavení.“

Hned následující noci přišel další posel, který věděl o všem, co se stalo jeho předchůdci, a sdělil Ulsakovi, že archanděl na nebesích na něho stále čeká. Kdyby ho Ulsak neposlechl, možná by přijal jeho pozvání některý z dalších mistrů ullů.

Proto se nakonec uprostřed noci rozhodl Ulsak následovat cizince k patě Sedy. Zmocnil se ho zvláštní pocit, že kráčí vstříc své zkáze, neboť všichni ATŠigové, kteří se odvážili vystoupat nebeským sloupem k první zastávce, se vzápětí zřítili zpět do záhuby. Hluboko uvnitř ale věděl, že pokud by dnes tuto osudovou nabídku odmítl, až do konce jeho dní by ho stravovaly pochybnosti, zda nepromarnil svou životní příležitost.

Sami dva vstoupili do skleněné kabiny a vydali se na cestu vzhůru k oblakům. Výtah zpomalil v místě, kde probíhala kontrola cestujících, ale namísto toho, aby zde zastavil, prudce vyrazil dál. Zrychlení bylo tak velké, že Ulsak vykřikl hrůzou, neboť se domníval, že obrovská tíha rozdrtí jeho tělo na prach.

Jako mistr a zasvěcenec Ulsak samozřejmě věděl, že archandělé a podobné bytosti existují pouze v náboženských příbězích, jimiž

vůdcové krmí nevzdělaný dav. Jak se ale povrch planety pod ním vzdaloval a hvězdy nad jeho hlavou plály s mrazivou pronikavostí, zapochyboval na okamžik, zda se až dosud nemýlil.

Tlak ale postupně pominul a výtah se po době, která se mu zdála být věčností, začal blížit k velké budově nalepené na boku Sedy a postupně zpomalovat. Pak si Ulsak všiml zvláštního tvaru, zavěšeného po straně ohromné stavby, a uvědomil si, že je pravděpodobně prvním ATŠigou po dvou tisících letech, který hledí na vesmírný koráb. Potom se dveře kabiny otevřely.

Poprvé ve svém životě Ulsak pocítil skutečnou hrůzu. Pokud vůbec existovaly bytosti jako archandělé, pak se na jednu z nich právě díval.

Tvor s dlouhým rouchem volně splývajícím na zem se vznášel několik kroků od něj, a upíral na něj to, co Ulsak považoval za pronikavé oči.

„Jsem Losa," zašeptalo stvoření. „Řiď se mými slovy a skrze mne se staneš Emou."

Při vzpomínce na tu chvíli se Ulsak pokaždé zachvěl. Postupem času pochopil, že tvor, kterého tehdy viděl, nebyl žádným andělem ani vyslancem nejvyššího nebo jinou bytostí spjatou se svatým písmem. V tom okamžiku se ho ale zmocnila taková bázeň, že nebyl schopný rozumné myšlenky.

Upustil těžkou knihu na zem, vzal bělostné Ušty papíru a přešel k jediné lampě osvětlující tajnou studovnu.

Rozložil archy na stůl jeden vedle druhého. Úkoly, které mu Losa předal, byly velice prosté. Ta podivná bytost projevila obdivuhodnou moudrost, když sama prohlásila, že ne všechny události bude nejspíše možné ovlivnit. Mezi položkami, které musel bezpodmínečně zajistit, byly i body, jejichž nesplnění neznamenalo vážnější ohrožení.

Ulsak přelétl očima poznámky na papíře a zastavil se u třicátého prvního dne. Chvilku četl, a pak si úlevně oddechl.

Pokračoval však dál a po prozkoumám pokynů pro další dny začal v myšlenkách připravovat nutná opatření. Stala se jedna závažná chyba a za žádnou cenu se už nesměla přihodit druhá.

Stane se Emou. Proroctví týkající se vůdcova příchodu znal nazpaměť. Žádná z událostí posledních dnů se nestala náhodou. Copak ho Losa k sobě nepovolal v době blížícího se velkého zatmění, které mělo nastat za pouhých pět slavností od toho dne? Hvězdáři mu tu zprávu s posvátnou úctou oznámili v předvečer poslova prvního příchodu. Jasnovidci a proroci si už dlouho šeptali, že velké zatmění by mohlo být okamžikem, kdy se svému lidu zjeví skrytý Ema. Prostý lid si příchodu tohoto znamení ještě nebyl vědom a Ulsak se rozhodl tuto událost odhalit, až nastane pravý čas.

Prohlédl si instrukce ještě jednou a pousmál se. Nejdříve se musí spojit s tím zvláštním cizincem v černém oděvu a předat mu pokyny, co má dělat dále. Pak bude

hledat způsob, jak dostat tam, kam potřebuje, i toho druhého člověka, který sem přišel z jiného světa.

Když se vrátil k poličce s písemnostmi, zdvihl knihu z podlahy, vložil listy papíru do desek a vše vrátil zpět na své místo. Pak vyšel ven do přijímací místnosti.

„Můžete se vrátit," zavolal nahlas.

Dveře se okamžitě otevřely aullové se nahrnuli zpátky.

„Nechci, aby se něco podobného ještě opakovalo. Má přání jsou pro vás rozkazem, a jak já řeknu, tak se také stane. Má slova pro vás odteď budou zákonem, který se neodvažujte porušit. Brzy nastane velké zatmění a já se zjevím v celé své velikosti," prohlásil Ulsak s kamenným výrazem a každého z přítomných si přeměřil pohledem.

Ullové si navzájem vyměňovali nejisté pohledy. Pouze jediný člověk mohl říci, že jeho úradky stojí na roven psaným přikázáním. Jen Ema, který by je podle věštby dokázal vyvést z tisíciletého otroctví vzhůru ke hvězdám, by se odvážil vyslovit něco takového.

Ulsak se na ně vlídně podíval a usmál se.

„A já si budu pamatovat, kteří z ullů mi před dnem odhalení dobře sloužili," řekl.

„Je mimořádně důležité poslat jednu zprávu," pokračoval. „Pošlete ke mně mého písaře a posla. Teď můžete jít."

Ullové se po sobě opět ustrašeně rozhlédli.

„A ty, který jsi mě zklamal," dodal tiše Ulsak a ulla, jenž předtím přinesl špatnou zprávu, se zastavil a obrátil se, aby čelil svému osudu.

„Odebereš se do chrámu našich otců, kde..." Ulsak se na okamžik odmlčel a upřeně se zadíval do mužových očí. Pohled do rozšířených zornic někoho, koho se právě chystal zabít, v něm pokaždé znovu vyvolával slastné chvění v oblasti páteře.

„.. .kde se obřadně nabodneš," zašeptal Ulsak.

Ullova tvář zpopelavěla.

V očích se mu zračila nepopsatelná hrůza. Někteří odsouzenci křičeli nebo se dokonce vrhali na zem, kde se před ním plazili a škemrali o milost. Ulsak vyčkával.

Muž se znenadání zakymácel a zhroutil se.

„Odneste ho, ať se na něj nemusím dívat," zavrčel Ulsak znechuceně.

Dveře se zavřely a on osaměl.

Ten, který tak dlouho snil o tom být Emou, se spokojeně pousmál a došel ke stolu s vybranými jídly, kde si ukrojil kus své oblíbené pochoutky. Pak se pohodlně usadil na pohovce a jal se rozjímat na tím, co všechno bude třeba zařídit.

* * *

„Tam dole je naprostý zmatek," řekl Bukha, který se již chvíli rozhlížel po ploše stadionu zaplněné právníky a účetními pracujícími na odstranění následků Alexandrijské hry. Z rozlehlého prostranství rozděleného na bezpočet kancelářských bloků se ozývaly různé výkřiky a nesrozumitelné volání. Několik lidí už dokonce odvezli všudypřítomní lékaři. Bukhu napadlo, zda si i tihle mizerové během svého pobytu v nemocnici stále počítají osm set katarů za hodinu.

Tia se podívala na gafa.

„Přesně jak Zola předpovídal, prodej tiketů se znovu prudce zvýšil," řekla, zatímco nalévala pití a přinášela jeden z pohárů Bukhovi.

„Takže tvé zisky také stoupají,“ poznamenal Bukha.

„Zola právě oznámil zdvojnásobení ceny podílů, takže mám pochopitelně radost. Během poslední hodiny jsem vydělala více než miliardu katarů.“

„Na Sigmově krvi,“ odvětil Bukha ostře.

„Byh jste to vy dva s Xsarnem, kdo to vymyslel,“ odsekla Tia.

„Já vím, já vím,“ řekl Bukha a zdvihl ruce v obranném gestu, jenže když jsme to připravovali, byla to stále jenom hra. Samozřejmě vystavovala účastníky určitému nebezpečí, ale ani jednoho nás nenapadlo, že se z ní stane něco takového.“ S povzdechnutím se vrátil pohledem k tisícům lidí pobíhajícím sem a tam v davovém šílenství.

„Ať je to, jak chce,“ řekla Tia a smířlivě položila Bukhovi ruku na rameno, „poslal jste mi zprávu, že jste něco zjistil.“

„Správně, podařilo se mi vystopovat dva z lidí, o nichž jsme minule hovořili.“

„A?“

Bukha opustil své místo s výhledem u okna a posadil se u jednacího stolu. Jediným stiskem tlačítka neprodyšně zaclonil okno shlížející na plochu stadionu a slabé bzučení prozradilo, že zapojil i zařízení bránící odposlechu.

„Člověk není nikdy dostatečně opatrný,“ řekl na vysvětlenou.

„Pak jste asi něco objevil,“ odvětila Tia a sedla si na židli naproti Bukhovi.

„Stále ještě procházíme záznamy a hledáme další případy. Ukázalo se to být zatraceně obtížné. Identifikační čísla jsou platná a souhlasí s údaji zaznamenanými snímáním struktury sítnice. Kdo to ale ve skutečnosti je, kdosi velmi důmyslně skryl za různými změnami jmen, bydliště a podobně. Podobná opatření podstupuje i většina mužů z mé osobní ochranky. Nicméně se mi podařilo získat vodítka k nalezení dvou z těch lidí. Jeden z nich je naprostý tupec, kterému udělalo pití z mozku kaši. Neustále omílá dokola historku, že vyhrál velký balík peněz na flámu, kde se hrály karty, pak koupil ty lístky a hned vzápětí je prodal někomu cizímu, aby si mohl koupit další alkohol.“

„Pití za pět milionů katarů! Z koho si myslí, že si dělá legraci?“

„Tvrdí, že ho podvedli a nic nedostal.“

„Nesmysl,“ řekla Tia.

„Přesně.“

„Takže to nás nikam nedovede. Ten opilec jen posloužil někomu, koho neznáme.“

Bukha pomalu zavrtěl hlavou a Tia v jeho očích poprvé zahlédla záblesk strachu.

„Ten druhý kupec je také naprostý notorik, vypráví stejnou povídačku, ale je tu jeden zásadní rozdíl. Naposledy pracoval jako styčná osoba u Almského konsorcia.“

Tie se rozšířily oči úžasem. Alma byla společnost ustavená Dozorci výhradně ke zprostředkování těch nemnoha obchodů, které chtěli oni sami čas od času uskutečnit s ostatními obyvateli Mračna.

„Takže ve hře jsou i Dozorci!“

Bukha jen mlčky kývl hlavou.

„Pokud je to pravda, tak co asi chtějí?“

* * *

Pro všechny zúčastněné to byla obtížná noc. Zerghovi se po dlouhém přemlouvání podařilo přesvědčit gafské berserky, že sklep je pro ně tím nejlepším místem a obě strany se díky tomu klidně vyspí. Musel nicméně částečně ustoupit jejich požadavkům a odebrat se tam s nimi.

Dalším problémem byly dveře. Gafové ve své bojechtivé zuřivosti rozštípali přední vstup na zcela nepoužitelné třísky a před svým odchodem ještě vyvrátili křídlo u zadního vchodu z pantů. Samurajům nezbylo nic jiného, než navršit do vstupní chodby pozůstatky dřívějšího vybavení výčepu a postavit trojnásobně zesílené stráže.

Krátká, šestihodinová noc rychle uplynula a gafové byli vypuštěni ze sklepa.

„Takhle to nemůže dál pokračovat,“ zašeptal Oiši netrpělivě, zatímco pozoroval statné bojovníky valící se do kuchyně. Gafové se

hlasitě dožadovali jídla, zatímco Mari na ně vztekle křičela, že ho neměli předchozího dne většinu zničit.

„Jednou jsme je vzali k sobě, tak se o ně musíme postarat," odpověděl Aldin unaveně a z nedostatku spánku zhluboka zívl. „Pokud se je teď rozhodneme vyhodit, budeme mít o dvacet šest nepřátel více a to v našem postavení rozhodně není dobrá vyhlídka. Kromě toho, jak bys je vůbec chtěl odsud dostat?"

„Mohli by být užiteční," vložil se do hovoru Takaši.

Oiši po svém druhovi nenávistně šlehl pohledem.

„Vzpomeň si, co náš císař vyhlásil o psech. Pro mě ti obři nejsou nic víc než přerostlí bojoví psi."

„Hlavně to neříkejte před Zerghem," zamumlal Aldin.

„Mají také své přednosti. Bojují velmi statečně a nevěnují přehnanou pozornost vlastním zraněním," namítl Takaši.

„Ano a také řvou, perou se a pijí do němoty," doplnil ho Aldin.

„Kdybychom si mohli být jistí jejich oddaností," pokračoval Takaši, „určitě by za tu trochu potíží stah."

Aldin si sedl ke stolu. Jak moc si přál, aby tu s ním byl Jaroslav, který ve své hlavě nosil celou knihovnu znalostí, jež by nyní potřeboval. Nemohl prostě jen tak vstát a jít se gafů zeptat, čím by si zasloužil jejich úctu a poslušnost. Tím by před nimi zcela ztratil tvář.

Pokoušel se vybavit si něco, co by mu pomohlo, ale v mysli mu vytanuly jen vzpomínky na teritoriální chovám psů. Jeho součástí bylo chycení slabšího soupeře za hrdlo a močení na stromy a rohy budov. Nepřipadalo mu však, že by teď podobný postup přinesl kýžené ovoce.

„Docela rád bych se napil saké," řekl Takaši smutně. „Snad by mi to pročistilo hlavu a dostal bych nějaký nápad."

Vtom si Aldin náhle vzpomněl na dobu, která se mu teď zdála být nekonečně vzdálená. Tehdy byl pouhým studentem a Jaroslav měl přednášku o podobnostech gafských společenských zvyklostí, které se udržely na všech jejich světech, i když byly po stovky let odříznuté od ostatních.

Aldin zachytil Zerghův pohled a kývnutím mu naznačil, aby se k němu připojil. Snažil se přitom nemyslet na svůj v neblahé předtuše se obracející žaludek.

Gafové shromáždění kolem něj měli ve tvářích vepsaný výraz úcty a obdivu. Dokonce i samurajové stojící v pozadí se zdáli být ohromení a něco si mezi sebou šeptali. Ura byl poslední na řadě, a když skončil, vzal oběma rukama velký pohár a postavil ho na zbytky poničeného výčepního pultu v místě, kde čekal Aldin.

Aldin opatrně nahlédl dovnitř a pokusil se uklidnit své rozbouřené útroby. Kdyby tak stačilo pouhé močení na hranicích vyznačeného území, pomyslel si toužebně. Musel to však udělat, protože couvnout nyní by znamenalo vysloužit si nejhorší opovržení a jistě by to rozpoutalo boj na život a na smrt.

Zavřel oči, rozhodným pohybem zdvihl nádobu ke rtům a naklonil ji vzhůru. Horká tekutina mu začala proudit do úst. Její slaná chuť ho nutila ji vyplivnout ven a on se ze všech sil přemáhal, aby tak neučinil.

Nakonec namáhavě polkl. Musel to vydržet. Pak polkl znovu a znovu, ale pohár byl stále nejméně z poloviny plný.

Cítil jak mu tekutina stéká hrdlem do žaludku a zdvihl číši ještě výše, až mu trocha jejího obsahu vyšplíchla po obou stranách úst a řinula se mu po krků dolů pod šaty. Trochu tím vlastně podváděl, ale samurajové i gafové při tom pohledu pochvalně zamručeli. Několik berserků dokonce začalo tlouci sekerami do podlahy, až kolem létaly třísky.

Pohár byl čím dál tím lehčí. Aldin znovu několikrát polkl a prudce obrátil nádobu dnem vzhůru, takže mu sprška kapaliny uvnitř zalila obličej.

Potom otevřel oči a rozhlédl se po gafech. Jako jeden muž všichni zdvihli zbraně do výše a souhlasně zakřičeli. Aldin se ulehčené pousmál a přejel zrakem po zbytku bojovníků v místnosti. Dokonce i Oiši, který stál až vzadu u stěny, užasle potřásl hlavou. Jeho nevěřící úsměv se však změnil v bolestný vyraz v okamžiku, kdy k němu přistoupil Ura a přátelsky ho poplácal po rameni.

„Přijal jsi část nás samých do svého těla, taugu Aldine,“ zařval Ura z plných plic. „Nyní ti budeme sloužit bez jakýchkoli pochybností. Dokonce ani náš poslední pán nebyl ochotný spojit tímto způsobem svou duši s našimi dušemi.“

Urova poslední slova Aldina značně překvapila. V duchu totiž předpokládal, že Sigma musel podstoupit to samé co on. Pak si ale uvědomil, že starý koh, jehož znalosti primitivních zvyků nesahaly hlouběji, než bylo pro sázení ve hře nezbytné, nemohl podobné zvyky vůbec znát.

„Pak mě tedy dobře poslouchejte,“ řekl Aldin ostře a gafové se okamžitě ztišili.

„Je pravda, že patřím k bezvlasým a cítím se poctěn vaší ochotou za mě bojovat.“

Gafové zaryčeli a začali jeden přes druhého vykřikovat oplzlé návrhy, jak by ho mohli opatřit patřičným porostem.

„Ale i když pro vás váš pán neznamenal více než pouhý výdělek, nechali jste ho zemřít.“

Berserci znovu ztichli, neboť jim tato vzpomínka nebyla zrovna příjemná.

„Neříkám to, abych vás zahanbil,“ pokračoval Aldin tiše, „ale abych vám přislíbil získám válečnické cti a získání duší mnoha služebníků. Existuje však pouze jediný způsob, jak toho dosáhnout.“

Aldin se uchýlil k prastarému řečnickému triku a na okamžik se odmlčel. Gafové však jeho drobnou lest neprohlédli a začali se hlasitě dožadovat odpovědi na předloženou hádanku.

„Budete poslouchat mé rozkazy i v žáru bitvy, a pokud nebudu já sám v dosahu, budete se řídit podle Oišiho nebo Zergha. I když bude nepřítel přímo před námi a někdo z nás tří řekne, že nemáte bojovat, zůstanete stát.“

Gafové začali nespokojeně mumlat, ale Aldin pozdvihl pohár, který právě vypil a berserci se opět ztišili.

„Tím, co jsem právě udělal, jsem získal malou část duše každého a s ní také vaši sílu a moudrost. Důvěřujte mi a nevrhejte se bezhlavě do

bezvýznamných šarvátek, když vám říkám, že se mnou zažijete největší bitvu, o jaké jste se kdy odvážili snít.“

Vtom okamžiku všichni gafové radostně zařvali. Pak Aldin sestoupil dolů z barového pultu a s obřadnou důstojností pomalu vykročil ke kuchyni. Zergh s Mari se s vážnými tvářemi vydali za ním.

„Jakou bitvu jsi měl na mysli?“ zeptal se Zergh, když byli z doslechu.

„Musel jsem jim přece něco slíbit,“ odvětil Aldin, „takže jsem sáhl po tom, co chtějí ze všeho nejvíce.“

„Pokud ale žádná bitva nebude, nastanou opravdové potíže, protože ten, kdo z nich pil, nemůže lhát.“

„O to se budu starat později,“ řekl Aldin unaveně a zoufale se rozhlédl kolem sebe. Potom konečně spatřil to, po čem pátral. Několika rychlými kroky došel do rohu místnosti, naklonil se nad výlevku a vyzvracel nejméně půl galonu gafské krve, kterou před několika minutami vypil.

* * *

„Takže Dozorci jsou ve hře,“ řekl Jaroslav uvážlivě, jako kdyby to už věděl a neměl tedy jediný důvod, proč se nad tímto sdělením pozastavit.

„Zdá se, že jsi něco tušil,“ poznamenala Tia.

„Ale ovšem, má drahá.“

Tia upřela na starého muže zkoumavý pohled a chvilku přemýšlela, zda by se na něj měla proto, zejí o tom nic neřekl, hněvat. Nebyla si vlastně ani úplně jistá, proč se obtěžovala sem za ním přijít. Od chvíle, kdy Aldina vysadili dole na povrchu planety, se zdálo, že si stařec úmyslně držel odstup od všeho, co s hrou a s ní spojenou loterií souviselo.

„Měla jsem dojem, že máš o Aldina alespoň trochu starost.“

„Ale tu já mám,“ odvětil Jaroslav klidně.

„No, rozhodně to tak nevypadá. Už je tam dole sedmnáct dnů a ty zatím neděláš nic jiného, než sedíš tady v tom tvém mizerném, jednopokojovém bytečku a čteš si články na komunikačním zařízení.“

„A co jiného bych měl podle tebe dělat?“ zeptal se Jaroslav tiše. „Výzkum mi zabírá většinu času.“

„Možná by ses mu mohl pokusit pomoci.“

„Jak?“

Nedokázala na jeho otázku odpovědět, a tak se podrážděně posadila na jedinou volnou židli v Jaroslavově omšelém pokoji.

„Ty o něj máš opravdu strach, že je to tak?“ zeptal se Jaroslav s očima upřenýma na dívku.

„Možná je tím posledním, co mi ještě zůstalo,“ řekla Tia a oči se jí náhle zaleskly slzami. „Chovala jsem se k němu tak sprostě. Snažil se mě před Gablonou varovat a já jsem si zatím myslela, že je to jen starý puritán. Je to jediný muž, který ke mně kdy byl laskavý.“

Jaroslav si smutně povzdechl. „Jsi osamělá, má drahá. Ale to se spraví.“

„To si nemyslím,“ řekla Tia. „Nemohu důvěřovat vůbec nikomu. Kdykoli o mě projeví zájem nějaký muž, ihned mě napadne, jestli je to proto, že jsem technicky vzato kohem nebo kvůli tomu, že jsem byla milenkou „toho odporného prasete Gablony a stále bych mohla mít určitý vliv.“

Gablonovo jméno vyslovila s neskrývanou záští.

„Nezapomeň, že jsi s Gablonou stejného rodu,“ upozornil ji Jaroslav. „Pojí tě s ním stejná krev a Aldin je pouze tvým strýcem skrze manželský svazek.“

„Ale tím jediným, který se o mě zajímal kvůli tomu, jaká ve skutečnosti jsem.“

Tia se na okamžik odvrátila a bojovala sama se svými rozjitřenými city. Když se otočila zpět, byl její obličej znovu neproniknutelnou maskou.

„Pouze bych ráda," řekla klidně, „abych se do celé té věci bývala nikdy nezapletla."

„Nebylo jiné cesty," řekl Jaroslav. „Corbin by Aldina pronásledoval tak dlouho, dokud by ho dříve či později nedostal. Museli jsme celou záležitost dostat do bodu, kdy Aldin alespoň získal možnost postavit se svým protivníkům a bojovat o přežití. Později však nastaly okolnosti, s nimiž jsme nepočítali."

„Máš na mysli Dozorce."

Jaroslav se usmál, vstal ze židle a vypnul přenosovou linku.

„Myslím, že jsem našel to, po čem jsem dnes ráno pátral," řekl tiše. „Měl jsem podezření od samého počátku té takzvané hry. Neměl jsem ale příležitost prozkoumat všechny souvislosti. Proto jsem se raději držel v ústraní a nechtěl jsem to říkat ani Aldinovi, protože bych mu tím pouze přidělal starosti."

Jaroslav došel k jediné skříni, která v místnosti stála a otevřel její dveře. Pak ustoupil stranou, neboť se na něj zevnitř vyvalila záplava šatů, knih a nejrůznějších papírů. Pak z nepořádku vykoukla bílá, prašivě vyhlížející kočka s každým okem jiným, která krátce upřela zrak na Tiu, a zalezla zase nazpět. Jaroslav hromadu opatrně překročil, ponořil se do nitra rozpadajícího se kusu nábytku a začal se tam přehrabovat.

„Vyrazím si na malý výlet, má drahá," zavolal z temnoty mezi zatuchlými kusy oděvu.

„Kam?"

Starý muž vytáhl hlavu na světlo a usmál se na ni. „To bych snad raději neříkal. Než to všechno skončí, bude tu možná pořádně horko a v takových chvílích bývá lepší některé věci nevědět. Udělej pro mě, prosím, jednu laskavost. Občas se tu zastav a nakrm Táňu. Kdysi dávno jsem ji našel, nebo bych snad měl říci, ona našla mě, ale každopádně se z nás stali přátelé.

Ach, ještě jedna maličkost," dodal náhle, jako by na něco málem zapomněl. „Pokud budeš mít možnost, podívej se podrobněji na přepravní společnosti ovládané vaší rodinou. Mám jisté tušení, které se sice může ukázat jako mylné, ale kdyby se potvrdilo, mělo by pro nás

velký význam. Vlastně jsem se po tom už nějaký čas pídil. Kvůli tomu teď také musím odcestovat, abych dohlédl na to, že se určité věci nestanou.“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se.

„Je to pouhá předtucha nebo také druhá polovina hádanky, pokud chceš. Až na to narazíš, tak to poznáš.“

Jaroslav se znovu ponořil do neproniknutelné změti různých předmětů a tentokrát vytáhl ven ošoupanou tašku. Rychle nacpal dovnitř pár svršků, políbil Tiu na tvář a zamířil ke dveřím.

„A kdy se vrátíš?“ zavolala zoufale Tia, která za ním vyběhla na vlhkou, páchnoucí chodbu.

„Kdo ví?“ řekl s pokrčením ramen Jaroslav a aniž by se otočil, zmizel za rohem.

Kapitola desátá

„Tohle je naprosté šílenství,“ zavrčel Oiši a obezřetně se rozhlédl ze strany na stranu. Před okamžikem minuli severní bránu cizinecké čtvrti, a když zabočili za další roh, zmizela jim z dohledu i tato poslední připomínka jim vyhrazeného prostoru.

„Potřebujeme jídlo, různé zásoby a ze všeho nejvíce čerstvé zprávy. Mám v úmyslu dostat se k Sedě,“ odpověděl Aldin.

„Neměl byste vycházet ven bez patřičné ochrany, můj pane,“ naléhal Oiši. „Je to příliš nebezpečné.“

„Gafové mi přísahali věrnost,“ zašeptal Aldin. „Musím jim dokázat, že i já jsem ochotný podstoupit nějaké riziko.“

Oiši, který zatvrzele odmítal přijmout logiku toho, co se mu Aldin snažil vysvětlit, místo odpovědi zmlkl. V hloubi duše však věděl, že jeho nový pán má pravdu. I jeho původní pán Asano by se v podobné situaci zachoval naprosto stejně. Asano nebyl žádný zbabělý daimjó, který by se schovával v bezpečí své pevnosti.

Pokud se objevil nějaký nepřítel, vykročil Asano hrdě vpřed a střetl se s ním tváří v tvář.

Když Aldin zcela nevzrušeně oznámil, že se hodlá vydat ven, aby obstaral jídlo a další nutné vybavení, gafové nadšeně zaryčeli. Také Oiši si po Aldinových slovech všiml, jak si jeho samurajové vyměnili uznalé pohledy a souhlasně pokývali hlavami.

Začlenění berserků do jejich skupiny se pomalu začínalo vyplácet. Třicet samurajů pod Takašiho vedením mohlo zůstat vzadu a bránit hostinec, zatímco zbývajících osm a všichni gafové šli s Aldinem.

Vzhledem k tomu, že se toho dne nekonala slavnost, byly ulice plné ATŠigů spěchajících za svými každodenními povinnostmi. Mladí muži a ženy oblečení ve střízlivých, přiléhavých oděvech, kteří postávali nebo rozprávěli v malých skupinkách, sledovali kolem procházející cizince s otevřenou nenávistí. Mari se držela těsně u Aldina a vedla celou výpravu co nejkratší cestou k základně Sedy.

Svět ATŠigů se Aldinovi zdál tak tajemný a nepochopitelný, že mu město připadalo spíše jako obrázek vystřižený z nějakého špatného filmu. Vzpomínal na scény s vrahy číhajícími v opuštěných uličkách na nevinné oběti a stěží patrné stíny spiklenců plížících se v noci ze svých úkrytů na zločinná setkání.

Dokonce i na takovém světě, jakým byla Díra, však lidé museli bez ohledu na své náboženské či jiné přesvědčení vykonávat práci nutnou k vlastní obživě.

Ulice lemovaly stánky obchodníků s nejrůznějším zbožím a tato část města se tak každý den měnila v jeden velký trh pod širým nebem. Umně tkané koberce ležely vystavené na odiv očím kolemjdoucích hned vedle nádherných stříbrných šperků. Opodál bylo možné zahlédnout nábytek vykládaný drahými dřevy, jemně zpracovanou keramiku a ručně malované modlitební karty, jejichž pálení sloužilo jako oběť bohům.

Aldin shledával prostředí tohoto světa, na němž byla zapovězená veškerá moderní technologie, jakýmsi zvláštním způsobem osvěžující. Všude kolem sebe viděl výrobky lidí, kteří byli na svou zručnost patřičně hrdí, a hlasitě vychvalovali své zboží před bohatými cizinci.

Družina zabočila na hlavní třídu a vstoupila do oblasti, kde se prodávaly potraviny. Tam si Aldin chtě nechtě musel přiznat, že toto zaostalé prostředí má i své stinné stránky.

V těchto místech bylo více než kde jinde nutné dávat pozor na cestu, neboť ulice byly plné zahnívajících zbytků, z nichž se šířil odporný zápach. Když se totiž zboží v teplém podnebí zkazilo do té míry, že už nebylo déle prodejné, obchodníci ho prostě smetli ze svých stánků přímo pod nohy nakupujících.

Přísný zákaz pojídání masa platící pro všechny ATSigy znamenal, že se všude nabízela pouze zelenina. Na trhu byl široký výběr tropických plodů a obilných výrobků pocházejících od zemědělců, kteří obhospodařovali malá políčka těsně za hranicemi města. Občas se daly koupit i podivné houby pěstované v geotermálně vyhřívaných jeskyních, které jako nekonečné bludiště protkávaly zem pod jejich nohama. Některé z těchto pochutin vypadaly na denním světle skutečně

odpudivě. Aldinovu pozornost přilákal jeden velmi zvláštní druh, neboť se o něm doslechl ještě dříve, než vůbec tušil, že sem někdy zavítá.

Nabízená houba byla obrovských rozměrů a napříč měřila několik metrů. Z dálky silně připomínala rozkládající se lidské tělo a mezi místními byla známá pod výstižným názvem „mrtvý muž“. Tělo této podivné rostliny mělo podlouhlý tvar, z něhož vybíhalo pět úponků. Jeden z nich měl zaoblený tvar připomínající hlavu a zbylé čtyři vzbuzovaly dojem rukou a nohou.

Čím více se daný plod blížil lidským tvarům, tím byla jeho cena na trhu vyšší. Pěstitelé používali všemožné postupy od křížení jednotlivých odrůd po zastřihování mladých sazenic, aby jejich zboží pokud možno získalo požadovaný tvar. Mistři tohoto přísně střeženého umění, které se předávalo z otce na syny, občas dokázali skutečné divy. Občas se proto v prodeji objevily houby s prsty na rukou i nohou, tvářemi a dokonce i bledými, řídkými vlasy.

Cena takových kusů samozřejmě vystoupala do závratných výšek a nejlepší houby se vyvažovaly vzácným zeleným jantarem.

Součástí výrobního postupu bylo i zrání. Když byla tato podivuhodná plodina sklizena, začal se její vnitřek rozkládat na zelenou, kašovitou tekutinu, která pomalu kvasila. Pokud se houba otevřela příliš brzy, byla uvnitř pouze cukernatá hmota, a když se nechala stát příliš dlouho, obsah ztrpknul. Pití tohoto nápoje bylo jedinou výjimkou v naprostém zákazu požívání alkoholu a navíc bylo přípustné i na veřejnosti, což představovalo další důvod ke zvýšení ceny. Pro skutečné znalce mrtvého muže byla největším požitkem vůně, která se linula z čerstvě rozříznutého plodu, a pití opojné tekutiny brali jen jako příjemný doplněk. Kolem otevření mistrovských děl se vždy pořádaly složité obřady, které mohly zabrat i celý den. Teprve pak nůž konečně pronikl vnější slupkou a nejvýznamnější hosty čekala nesmírná pocta, že se směli účastnit vdechování par linoucích se z nitra houby.

Samurajové jdoucí vedle Aldina znechuceně pozorovali stánek obchodníka, u nějž se schylovalo k uzavření výnosné koupě. Smlouvání probíhalo velmi dramaticky a několik skupin zájemců tu tvrdě bojovalo o získání jednoho z plodů první jakosti. Aldina to natolik zaujalo, že poněkud zpomalil, aby se mohl lépe podívat.

Nakonec byla dohoda zpečetěna několika slavnostními úkony. Pak nový majitel zavolal na své druhy, aby vzali rakvi podobnou truhlu obsahující zakoupenou houbu a odnesli ji domů na dlouho očekávanou hostinu.

Potom obchodník, který se přesně držel místních zvyků, odněkud vytáhl stěží půl metru dlouhý plod zjevně podřadné kvality. V zápětí hbitě sáhl do záhybů svého roucha, odkud vytáhl zakřivený nůž a za květnatého řečnění a rozmáchlých gest jediným tahem rozřízl houbu od hlavy až k nohám. Ozval se zvuk připomínající hlasité říhnutí a stlačený plyn, který byl až dosud uzavřený uvnitř, se rychle rozptýlil v povětří. Zákazník se i se svými přáteli naklonil kupředu a všichni náruživě vdechovali páry jako ti největší znalci.

„Vůně je bohatá a plná," prohlásil jeden.

„Spíše trpká. Možná je houba příliš stará," namítl druhý.

Mírný závan větru zanesl slabou ozvěnu pachu až k Aldinovu nosu a on si s dávivým zakašláním uvědomil, že vnější vzhled není jediným důvodem, proč se houbě říká mrtvý muž.

Prodejce se obrátil k tácu s malými kalíšky, do každého z nich nabral trochu z obsahu rozříznutého těla plodu a nabídl ctěným kupcům drahocenný nápoj. Hustá zelená kapalina se podivně třpytila a i z dálky na ní bylo vidět cosi hnilobného. Aldin, který se snažil skryt své znechucení, naznačil svým mužům, aby znovu přidali do kroku. Samurajové si mezi sebou cosi opovržlivě mumlali, zatímco gafové se změkčilosti svých nových druhů nahlas smáli. To, čeho byli právě svědky, se totiž svou ohavností blížilo jejich vlastním zvykům.

Družina opustila třídu mrtvých mužů a zahnula do úzké uličky, v níž nebyly otevřené žádné stánky. Mari jim stručně sdělila, že je to kratší cesta k Sedě, díky níž se vyhnou hustě zalidněným oblastem v samém středu obrovského trhu. Potom ještě musela ujistit podezřívavého Oišiho, že jim zde skutečně nehrozí žádné nebezpečí. V tom okamžiku se však Aldina znenadání zmocnil zvláštní pocit, jako by ta scéna ze špatného filmu, kterou si předtím představoval, byla natočena právě na tomto místě. Jako potvrzení jeho nejhorších obav se náhle otevřely dveře jednoho z domů a zevnitř vyklouzly shrbené postavy s podivnými vybouleninami pod šaty. Většina jich v mžiku zmizela ve spleti

křivolakých ulic, zatímco ostatní chvilku vyčkávaly a stáhly se zpět do bezpečí svých úkrytů.

Tázavě se na Mari podíval se zdviženým obočím.

„Obchodníci s masem. Jediné zdejší zvíře, které má cenu jíst, se podobá praseti a jeho chov je přísně zakázaný. Pěstují je dole v jeskyních, kde se jim celkem dobře daří. Krmí je nejrůznějšími zbytky hub a dalším odpadem, který už není k užitku. Maso se prodává tady v těch domech. Jedí ho skoro všichni, ale nikdo nechce, aby je při tom přistihl některý ze starších ullů. Proto se taky většina Šigů stravuje mimo veřejnost.

Není rozumné na ně moc dlouho zírat. Mohli by si myslet, že si snažíš zapamatovat jejich obličeje," dodala Mari a Aldin pobídl své strážce k rychlejšímu pochodu.

„Přicházíme k obchodníkům s Hauchma Sul," zašeptala Mari, když skupina dorazila k dalšímu zákrutu.

„Ke komu?" zeptal se Aldin, kterému neunikl znechucený tón jejího hlasu.

„Říká se, že pěstují zvláštní rostliny, které rostou podél lidské kostry, dokud ji celou nepohltí a nezůstanou místo ní jen kořínky."

Aldin se při té představě zachvěl.

„Stejně jako u mrtvého muže mají Šigové i k těmto bylinám uctivý vztah a věší si je na zeď, aby jim připomínaly jejich vlastní smrtelnost."

Hned jakmile zabočili do další ulice, naskytl se jim pohled, z něhož jim po předchozím Mariině varování naskakovala husí kůže. Všude na stěnách nehostinně vyhlížejících domů visely úponky popínavému vínu podobných rostlin, které měly dokonalý tvar lidských a gafských koster. Aldin se jen na okamžik zastavil, aby si jednu z nich lépe prohlédl a vzápětí vyběhl z obchodu dychtivý majitel snažící se z nedostatku jiných příležitostí uzavřít dohodu alespoň s cizincem.

„Nejlepší Hauchma Sul, jaké v Díře najdete," zvolal hrdě. „Podívejte se třeba tady na tu. Najdete na ní každičké žebro a dokonce i zuby jsou na svém místě. Vše si můžete přepočítat."

„Jak je vyrábíte?“ zeptal se Aldin, který musel stále přemýšlet o tom, co mu před chvílí Mari řekla.

Obchodník se na něj s úsměvem podíval a zakýval prstem ze strany na stranu.

„To je tajemství ATŠigů,“ řekl pobaveně. „Kdybych vám to řekl, přestali byste vy cizinci od nás kupovat.“

„Byl jsem jen zvědavý, to je vše,“ ohradil se Aldin a chystal se odejít.

„Možná by se vám víc líbila nějaká menší, třeba dítě?“ zeptal se prodavač podbízivě.

„Promiňte, ale nemám zájem. Jen jsem se díval.“

„Požírači prasat,“ vyštěkl obchodník a plivl Aldinovi pod nohy, pak se ale rychle stáhl zpět do domu, protože okolostojící berserci podrážděně zavrčeli.

Spěšně pokračovali dál ulicí až, se nakonec vynořili na další široké třídě, která směřovala přímo k cíli jejich cesty.

Třpytící se Šeda se nad nimi tyčila do závratné výše a mizela kdesi v nebesích. Věž bylo pochopitelně vidět z kteréhokoli místa v Díře, ale teprve když člověk stanul blízko hlavního náměstí, skutečně si uvědomil celou majestátnost této připomínky prvních poutníků.

Aldin během svého života spatřil mnohé divy včetně prstencovitého Kolbardu a pozůstatků velké supernovy, ale pohled na Sedu v něm stále znovu vzbuzoval úžas. Stejně, jako všechna ostatní díla prvních poutníků, přesahoval i tento nebeský sloup svou věčností vše, o co se kdy odvážili lidé nebo gafové usilovat.

Berserci i samurajové hleděli na ohromnou stavbu, aniž by byli schopni pochopit její podstatu. I pro Aldina, jenž měl v porovnání s nimi nesrovnatelně lepší vzdělání, však zůstávalo zbudování takového zázraku činem, jakého byli schopni pouze bohové.

„Pokud se máme spojit, musí to být někde poblíž,“ řekla Mari a pod jejím vedením skupina vyrazila napříč velkým náměstím obklopujícím základnu Sedy.

Půdu prostranství pokrýval stejný materiál, který stavitelé použili i k obložení vnějšího pláště Sedy. Její kovově se lesknoucí povrch však prosvítal jen zřídka, neboť celou plochu náměstí pokrývaly od jednoho konce k druhému pozůstatky tisíců minulých slavností, které se zde konaly již celá staletí. Ve vzduchu se vznášel všudypřítomný zápach rozkládající se krve a pozůstatků těl. Aldin i samurajové si záhy přikryli tváře cípy plášťů a při každém nádechu se ze všech sil snažili udržet vnitřnosti v klidu.

Pak k nim slabý vítr zanesl oblaka černého kouře stoupající z jednoho z klanových chrámů, který těsně sousedil s náměstím, a už tak nesnesitelný puch se ještě znásobil.

Aldin se na odpudivě vyhlížející budovu podíval s nepříjemným zamrazením. Po vnějších schodech pomalu stoupal pochmurný průvod, který ve svém středu vláčel žlutě oděnou postavu. I přes velkou vzdálenost k Aldinově skupině dolehly pronikavé výkřiky vzpouzející se oběti.

Aldin se ohromeně zastavil a zůstal nevěřícně zírat na místo obřadu, ale v té chvíli nad chrámovou střechou za vířil hustý oblak dýmu a na okamžik mu zakryl výhled. Proto se mohl jen dohadovat, jaká strašlivá zvěrstva se konala na obětišti umístěném na vrcholku schodiště.

V tom z nitra svatyně vyšly postavy zahalené v róbách, které na ramenou nesly těla zavinutá v dlouhých pruzích látky. I tato skupina začala zvolna kráčet vzhůru po kamenných stupních. Zatímco se na nejvýše položeném místě chrámu odehrávala tato hrůzná podívaná, pohybovali se napříč náměstím neteční lidé, kteří se ani neobtěžovali zvednout zrak. Zdejším obyvatelům zjevně nepřipadaly kruté požadavky náboženských vůdců nijak nepatřičné.

„Myslím, že bychom měli raději jít,“ zašeptala Mari a postrčila Aldina kupředu.

Po chvíli Aldinova skupina konečně dorazila ke schodům vedoucím na malou plošinu u paty věže a vystoupala po nich nahoru.

Otevřel se jim výhled na neuvěřitelný zmatek.

Obchodníci z jiných světů stáli u svých skládacích stánků a snažili se s domorodými prodavači zeleného jantaru vyjednat co nejvýhodnější

podmínky. Většinou to byli pouze denní poslíčci, jak jim hanlivě přezdívali ti, kteří se odvážili trvale bydlet v cizinecké čtvrti.

Tito lidé přijížděli na povrch planety ranním spojem a zůstávali zde jen do soumraku, kdy si zabalili všechny své věci a nechali se vyvézt výtahem zpět do bezpečí na oběžné dráze. Dokonce i Sigové proslulí svou nenávistí ke všem příchozím brali na ty, kteří se rozhodli žít trvale v cizinecké čtvrti, mírné ohledy. Vůči každodenním cestujícím však chovali hlubokou zášť a pohrdání, jež se ani nesnažili skrývat.

Mladí Šigové, potulující se kolem v malých hloučcích, považovali za výbornou zábavu házet po obchodnících rozkládající se potraviny a jiné páchnoucí předměty. I pověřeným zástupcům Šigů občas připadalo zavraždění obchodníka jako vhodné zpestření. Vždy tak ale činili až poté, co s ním uzavřeli dohodu a vyměnili si navzájem zboží. Jejich víra jim však přísně zakazovala jakékoli loupení, takže když byl cizinec i jeho strážci mrtví, nechali Šigové jantar, který předtím směnili za zboží, ležet na místě.

To většinou vyvolalo krvavou bitku, protože všichni sousední stánkaři se ihned vrhli na snadnou kořist. Pro místní obyvatele to představovalo další zdroj zábavy a jejich opovržení pro cizince se ještě stupňovalo.

V podobných případech se kolem paty věže strhla skutečná řež. U stánku mrtvého obchodníka se během okamžiku shromáždil početný dav jeho chamtivých kolegů, kteří se toužili zmocnit volně se povalujícího bohatství. V té chvíli se jako žraloci cítící krev začali k Sedě stahovat další Šigové. Překupníci zabraní do soupeření o drahocenný jantar se pro zkušené vrahy stávali snadnou kořistí a zanechávali po sobě další opuštěné stánky. Zpravidla pak následovalo velké krveprolití, po němž se přeživší cizinci, s kapsami přetékajícími zelenými drahokamy, uchylovali do bezpečí vstupní haly, kde vyčkali na další spoj.

Aldin pomalu procházel neustále se pohybujícím davem a Šigové si ho podezíravě měřili pohledy. Naštěstí nebyly nikde vidět modré pláště, protože jak Mari správně předvídala, měl jejich klan toho dne důležité bohoslužby a všichni jeho příslušníci se shromáždili v chrámech.

„Aldin, Aldin Larice!“ ozval se náhle odněkud zblízka známý hlas.

Aldin se obrátil a uviděl obchodníka, který na něj divoce mával zpoza jednoho ze stánků.

„Will Wedser!“

Aldin nevěřícně zakroutil hlavou a kývl na své vojáky, aby ho následovali. Strážci se okamžitě přeskupili a začali mu prorážet cestu davem, který před nimi uctivě ustupoval.

Wedser nařídil svým šesti mužům, aby opustili vnitřní prostor jeho skromného přístřeší, a když samurajové s gafy vytvořili kolem obranný kruh, vstoupil Aldin dovnitř.

Wedser sáhl pod stůl, kde nahmatal páčku a zatáhl za ni. Přes okna okamžitě spadly těžké okenice. Samurajové venku ihned spustili poplach a chtěli se probít dovnitř, ale Aldin vzápětí uslyšel, jak je Mari uklidňuje.

Aldin se ušklíbl a vzal Wedsera za zbývající zdravou ruku. Jeho přítel vypadal jako obvykle o poznání hůře, než když ho viděl minule. Zdálo se, že při každém setkání chyběla jeho společníkovi ze školních let některá další část těla. Wedser tyto nedostatky nahrazoval zářivými protézami, které si nechával vykládat drahokamy a cennými kovy.

O pravou ruku přišel ještě v dávných dobách, kdy spolu studovali ve stejném ročníku a v opilosti se rozhodli vyrazit si na malý lov. V mladické nerozvážnosti si však tehdy za kořist vybrali jednoho z menších draků žijících na planetě zvané Máci.

Obě Wedserovy uši byly vyrobené z ryzího stříbra a nahrazovaly ty původní, o které přišel během jedné mimořádně divoké hospodské bitky. K Aldinovu překvapení měl jeho starý druh na místě nosu kus drahokamy vykládané platiny a on si nemohl pomoci a stále na ni musel zírat.

„Ach ano, nos,“ zasmál se Will. „Pamatuješ si ještě na mého gafského strážce jménem Orklon? Ukousl mi nos, když získal dojem, že jsem ho při jedné bezvýznamné sázce podvedl a obral o peníze.“

„Vždyť jsem Orklona právě viděl stát venku!“ vykřikl Aldin.

„Dali jsme se znovu dohromady,“ odvětil Wedser věcně.

Aldin jen zavrtěl hlavou, neboť usoudil, že snad ani nechce znát podrobnosti.

Wedser se zachechtal, sáhl pod tuniku a vytáhl odtud láhev, kterou nabídl Aldinovi.

Měl bys vědět, že jsem si na tebe vsadil pěkných pár tisíc," řekl Wedser s úsměvem, zatímco se Aldin zhluboka napil.

„Jak ses vůbec dostal k sázení?" zeptal se Aldin zvědavě. „To je přece výsada kohů."

„Už ne," odvětil Wedser pobaveně. „Tentokrát se může zúčastnit kdokoli na Mračnu." Pak začal Aldinovi vysvětlovat pravidla loterie a zmínil se i o černém trhu se sázkovými lístky, který se rozrostl do obřích rozměrů.

Aldin se zasmál a potřásl hlavou.

„Zdá se mi, jako kdybys o tom už něco věděl," poznamenal Wedser, který svého přítele celou dobu pozorně sledoval.

Aldin se místo odpovědi jen znovu usmál.

„Musím říci, že podle mnoha sázkařů už bys touhle dobou měl být po smrti."

„Moc mě mrzí, že jsem nesplnil nadějné očekávání davů," odvětil Aldin s hranou lítostí.

„Zapojil jsem se do sázení, když se kurz vyšplhal na pět milionů ku jedné," oznámil Wedser vítězoslavně.

„Doufám, že v tobě zbylo alespoň trochu kamarádství a vsadil jsi i za mě," řekl Aldin.

Wedser se rozesmál.

„Mimochodem," zeptal se Aldin, jako by o nic nešlo, „nekolují nějaké zprávy o tom, kdo tu loterii pořádá?"

„Povídá se, že s tím má co do činění koh Zola."

Aldin se pohodlně opřel a na okamžik se mu přes tvář mihl slabý úšklebek.

„V každém případě bys ale starému příteli mohl dát nějaký ten tip,“ nadhodil Wedser, který chtěl informace spíše získat než je rozdávat.

Zdálo se, že poslední slova Aldina vytrhla z chvilkového zamyšlení.

„Pokud se pohybuješ ve vysokých kruzích, musíš podvádět,“ přemýšlel Aldin nahlas.

„Co tím chceš říci?“

Aldin se podíval na dávného druha. Měl bys zájem o malý podnik?“

Wedser spiklenecky zamrkal a přisedl si blíže.

„Jsem jedno velké ucho,“ řekl a zasmál se vlastnímu vtipu.

„Potřebuji dvě věci. Zaprvé je to spojení s ATŠigy, nejrůznější vybavení, jídlo a co nejvíce zpráv o dění kolem loterie.“

Wedser chvilku uvažoval, a teprve pak odpověděl.

„Je zajímavé, že o tom mluvíš,“ řekl Aldinovi. „Ani ne před hodinou tu byl jeden ze žlutých plášťů — Wardi a ptal se po tobě.“

Aldin se na Wedsera tázavě zadíval.

„Řekl jsem mu, aby tě zkusil najít v cizinecké čtvrti, ale on mi odpověděl, že by se s tebou raději setkal někde jinde.“

„Co je zač?“

„Neřekl mi své jméno, ale mí strážci ho znají.“

Aldin kývl na souhlas. Wedser pootevřel jednu z těžkých okenic a zavolal na Orklona, aby šel najít muže ze žlutého klanu, o němž mluvili.

„A ta druhá věc?“ zeptal se Wedser.

„Napadlo mě, že bys mi mohl pomoci najít jednoho starého přítele.“ Aldin se natáhl a posunul okenici zpět na své místo. S úsměvem se naklonil ke stolu a oběma jim nalil pití.

* * *

„Pojď, cizince.“

Člověk stojící před ním byl zjevně mistr, což prozrazoval stříbrný lem na jeho žlutém rouchu. Muž byl menšího vzrůstu než většina jeho

soukmenovců, ale na rozdíl od nich měl statnou, podsaditou postavu. Jeho obličej vypadal stejně tvrdě a výhružně jako jeho mohutné, svalnaté tělo a dlouhé, černé vlasy mu spadaly až na ramena. Nejvýraznějším rysem, kterého si Aldin všiml hned v prvním okamžiku, však byly tmavé, uhrančivé oči. Jejich zvláštní pohled v sobě obsahoval přímočarou cílevědomost i doutnající náboženské šílenství. Kolem pasu měl muž připnutý silný kožený opasek, na němž byl zavěšen měšec a pochvy na překrásné čepele vykládané zeleným jantarem.

Aldin se na okamžik ohlédl zpět na Wedsera. Mohl ho Gablona podplatit, aby nastražil toto setkání jako důmyslnou léčku usilující o jeho život?

„Složil slavnostní přísahu," zašeptala Mari spěšně, když si všimla Aldinova krátkého zaváhání.

Mistrovy úvahy se zřejmě ubíraly stejným směrem, protože promluvil hned po ní. „Zaručil jsem se za tvou bezpečnost vlastní hlavou, nebo snad mým slovům nedůvěřuješ?" zeptal se s výhružným podtónem v hlase.

„Dobrá," řekl vyrovnaně Aldin, „půjdeme s tebou."

Gafští berserci zaujali svá místa na vnějším obvodu skupiny a samurajové vytvořili vnitřní obranný kruh. Oiši zůstal jako obvykle volný a neustále pátral pohledem po okolí, aby včas odhalil hrozící nebezpečí a postavil se mezi ně a Aldina.

Šiga si cizince prohlížel s jasně patrnou zvědavostí.

Jen ať si myslí, že jsem přehnaně opatrný, pomyslel si Aldin. Pokud si tenhle muž začne myslet, že má nade mnou navrch, zavraždí mě jen proto, aby to dokázal.

Šiga se prudce obrátil na patě a bez ohlížení vyrazil napříč náměstím. Aldina se na okamžik zmocnily obavy, zda se jim muž mezi početnými davy obchodníků neztratí.

Všichni přítomní se však před jejich početným průvodem sami od sebe rozestupovali. Teprve po chvíli Aldin pochopil, že jim lidé neuhýbají z cesty proto, že by se obávali po zuby ozbrojených gafů. Oči místních obyvatel se upíraly na mistra kráčejícího v čele skupiny a Sigové mu uctivě uvolňovali cestu.

Muž šel stále dál s očima upřenýma přímo před sebe. Nevykračoval si zpupně, jak by to v jeho postavení činili mnozí jiní, ani se neplížil od vchodu ke vchodu v obavách z případného útoku. Pohyboval se sebejistě a cílevědomě, jako by putoval pustou krajinou, kde nebyl důvod ke strachu či ohlížení se přes rameno.

Samurajové při pohledu na jeho klidnou sebedůvěru prozrazující zkušeného bojovníka cosi uznale mumlali. Když se dostali na okraj velkého prostranství, zamířil jejich průvodce přímo k bráně vedoucí do části města náležející klanu Wardi.

Aniž by třeba jen mírně zpomalil, vstoupil muž to temného průchodu začínajícího pod vysokým obloukem. Široká chodba bylá plná divoce pokřikujících bytostí, které se k nim vylily z opačného směru. Za jiných okolností by Aldin svolal své strážce a nechal hlučící dav projít, ale mistr neochvějně kráčel stále vpřed. Aldina sice trápila představa, že bude v těsném prostoru bez přístupu denního světla obklíčen nepřáteli, avšak neměl na výběr.

Oiši se tázavě podíval na svého pána, který mu naznačil, aby pokračoval dál. Nezbývalo jim než doufat, že nevstupují do připravené léčky.

Při jejich příchodu se však tlačenice bez odporu rozestoupila a žlutě oděný vůdce jim otevíral volný průchod jako lodní příď rozrážející hučící lidské moře.

Náhle nastal ve shromáždění jakýsi prudký pohyb a odněkud z přítmí zazněl tlumený výkřik.

Mistr se s kočičí pružností otočil, vymrštil se vpřed a pravou nohou bleskově zasáhl jednoho muže z davu přímo do hrudi. Ozval se tupý zvuk praskajících žeber. Ještě než jejich průvodce spočinul oběma nohama na zemi, objevila se v jeho ruce dlouhá dýka, kterou proťal hrdlo člověku stojícímu hned vedle. Nešťastník zoufale zdvihl ruce v marné snaze zastavit šarlatový proud valící se z otevřené rány.

Teprve v okamžiku, kdy už vše skončilo, si Aldin všiml, že oba mrtví patřili ke klanu Bengada a nosili zelená roucha. Z ochablých rukou jim vypadly předem tasené zbraně a na hlavách měli uvázané rudé šátky.

Samurajové přihlíželi této ukázce bojového umění s úctou a obdivem. Mistr si mezitím s lehkým opovržením měřil pohledem necelý tucet dalších mužů v zeleném, kteří se vmísili do davu.

„Dnes jste to zkusili již podruhé," řekl tiše. „Copak vám to ještě nestačilo?"

Bengadové se stáhli zpět a beze slova zmizeli v temné chodbě. Své dva zabité druhy nechali bez povšimnutí ležet na bahnité zemi.

„Tohle zabere jen chvilku," oznámil muž stručně. Pak si od opasku odepnul velký vak a přiklekl k prvnímu tělu. Aldin se odvrátil stranou, neboť nechtěl přihlížet tomu, jak jejich průvodce přidá do svého zkrvaveného pytle další dvě hlavy a zdvojnásobí tak dnešní úlovek.

Za okamžik se vydali na další cestu, a když vyšli na druhé straně chodby, ocitli se opět ve městě. Většinu obyvatel pohybujících se po ulicích tvořili lidé oblečení ve žlutých barvách, ale místy bylo možné zahlédnout i skupinky gafů. Příslušníci obou ras při příchodu svého mistra uctivě pokývli a na pozdrav zdvihli pravou ruku s dlaní obrácenou směrem ven. Jejich nadřízený jim však nevěnoval pozornost a gesta nijak neopětoval.

Nakonec je muž zavedl do úzké boční uličky a zamířil k nenápadným, malým dveřím, které se před ním zdánlivě samy otevřely. Aldin se ohlédl dozadu a spatřil několik desítek žlutě oděných Sigů, kteří za nimi přehradili cestu. Podíval se na Oišiho, který jen neznatelně kývl hlavou na znamení, že si je toho dobře vědom.

Skupina se zastavila před otevřenými dveřmi a Oiši se protlačil dopředu, aby mohl vstoupit jako první. Ze všech jeho pohybů vyzařovalo silné napětí. Pokud je chtěl muž, který je sem zavedl, vlákat do léčky, nemohl si vybrat lepší místo. Nacházeli se na opačném konci města než cizinecká čtvrť, kde měli svou základnu, od níž je v této chvíli dělily nejméně tři míle. Každým okamžikem se na ně navíc mohly vrhnout tisíce příslušníků žlutého klanu, kteří by na rozkaz svého vůdce neváhali položit vlastní život.

Aldin se rozhlédl po svých strážcích, kteří zkoumavými zraky propátrávali okolní budovy. Každá buňka v jeho těle teď bila na poplach a volala po okamžitém návratu zpět do bezpečí hostince. Nepřátelé ho však vlákali do slepé uličky, z níž nevedla jiná cesta, než

nízké dveře v nenápadném domě. Kromě toho nutně potřeboval spojem s Šigy. Kdyby teď zaváhal, ztratil by Aldin tvář nejen před místními obyvateli ale i před vlastními bojovníky.

Aldin si proklestil cestu mezi mohutnými gafy a postavil se těsně za Oišiho. Potom oba bez dalších odkladů vstoupili do ullovy pevnosti.

Stavba oplývala prostou ladností tvarů a vytříbeným vkusem. Z ulice vstoupili přímo do prostorného atria osvětleného shora velkým oknem. Všude na stěnách visely překrásné tapiserie pokryté umělecky zpracovanými úryvky ze svatých knih, nebo zvláštními obrazy vzdálených hvězd a vířících galaxií.

Z atria se vcházelo do otevřeného nádvoří, jehož vznešenost ohromenému Aldinovi vnukla myšlenku, zda nehledí na pozůstatky stavitelství dávné minulosti.

Uprostřed tohoto volného prostranství stála nízká kašna s tryskající vodou, která pravděpodobně pocházela z jednoho z mnoha syrných pramenů vyvěrajících na povrch.

Mistr Aldinovi zdvořile naznačil, že se má posadit na nízkou pohovku, a pak kývl na Zergha, Mari a Oišiho, aby se k nim připojili. Ostatní strážci si našli místa na podlaze vstupního atria.

„Jmenuji se Ulsak," řekl jejich průvodce. „A vy jste Aldin Larice."

Aldin se překvapeně podíval na velmistra Wardi.

Mari mu už o tomto muži, který byl nejobávanějším ze všech vůdců šesti klanů, jednou vyprávěla.

„Takže vy chcete dohodu," pronesl Ulsak rozvážně, zatímco si od opasku odvazoval vak s lidskými hlavami, který potom hodil k nohám čekajícímu sluhovi.

„Přesně tak," odpověděl Aldin, kterého na okamžik vyvedla z rovnováhy Ulsakova přímočarost.

„Proč?" zeptal se Ulsak a upřeně se Aldinovi zahleděl do očí.

„Protože to může být výhodné pro nás oba."

Ulsak zvrátil hlavu a hlasitě se rozchechtal. „V celém širém vesmíru neexistuje nic, co by mi takový muž, jako jste vy, mohl nabídnout. Je tu

však nekonečně mnoho věcí, jež mohu poskytnou já vám. Například váš život.“

Aldin se nervózně rozhlédl po nádvoří a temných ústích několika chodeb, které z něj vybíhaly kamsi do nitra domu.

„Ó nikoli,“ zavrtěl hlavou Ulsak. „Tam ve stínu nikdo není. Něco podobného dělají jen mladí a nezkušení. Kdybych chtěl, abyste zemřeli, byli byste už touhle dobou dávno mrtví. Takoví jako jste vy, pro mě nepředstavují žádnou překážku.“

„Zdá se,“ přerušil ho Oiši, „že bychom v této chvíli mohli zabít i my vás.“

Ulsak znovu zvrátil hlavu a zarval smíchy. „Velmi statečná slova. Můžeme zkřížit zbraně hned teď, na tomto místě.“

Oiši se postavil připravený výzvu přijmout, ale Aldin ho chytil za rukáv a zadržel ho.

„Přišli jsme tu v míru,“ řekl Aldin ostře. „Zaručil jste se za to vlastní hlavou. Chceme pouze dohodnout obchod a vzájemnou výměnu informací.“

Navíc bylo Aldinovi jasné, že pokud by Oiši v souboji uspěl, nikomu z nich by se nepodařilo z budovy uniknout živému. Tedy pokud by Oiši uspěl. Po krátkém střetnutí v chodbě z náměstí se Aldina zmocnily obavy, zda by měli jeho nejlepší šermíři naději nad tímto malým mužem zvítězit. Podíval se na Oišiho a kývnutím hlavy mu přikázal, aby se znovu posadil. Jejich pohledy se na okamžik střetly a Aldin si uvědomil, že samuraj se ve zlomku vteřiny vnitřně připravil na smrt v souboji, kvůli několika slovům, která se stěží dala považovat za urážku.

„Měl bys ho poslechnout,“ řekl Ulsak chladně.

Aldin upřeně hleděl Oišimu do očí.

„Někdy jindy,“ zašeptal nakonec. Samuraj se rázem uvolnil a sedl si zpět na pohovku.

Aldin se obrátil zpět k Ulsakovi a v jeho očích jakoby na okamžik zahlédl uznání nad Oišiho hrdým vystupováním.

„Pokud jsme skončili s výhružkami,“ poznamenal Aldin, „snad bychom mohli přejít k obchodním ujednáním.“

„A co mi tedy vlastně nabízíte?“ zeptal se Ulsak.

„Mimo tento svět jsem velmi zámožný člověk. Až se odsud dostanu, mohl bych vám dodat kovy nejlepší jakosti, z nichž je možné vykovat čepele mečů. Jestli máte nějaká jiná přání, stačí je vyslovit. Jakmile znovu získám přístup ke svým finančním prostředkům, pošlu vám jakékoli zboží, o které požádáte.“

Ulsak se pobaveně zasmál. „Nabízíte mi dohodu s mužem, který bude zanedlouho mrtvý. Vaše sliby přicházejí ze záhrobí a nemají proto žádnou cenu.“

„Jak si můžete být tak jistý, že tady zemřu?“

„No tak, nehrajme si tu na hlupáky,“ prohlásil Ulsak. „Tento svět patří ATŠigům, bratrstvu meče. Je to naše země a vy jste tu pouhým vetřelcem. Copak si myslíte, že neznám skutečný důvod vaší přítomnosti?“

„Tak mi ho řekněte,“ odvětil Aldin chladně.

„Hra,“ vyslovil Ulsak pomalu a s očima upřenýma na Aldina se naklonil kupředu.

„Takže vy to víte?“

Ulsak ho mlčky dál pozoroval.

„Pokud je to tak,“ pokračoval Aldin, „proč jste se rozhodli tu zábavu nenáviděným cizincům umožnit? Chováte k nám všem jen zášť. Z jakého důvodu dovolujete těm, kteří vás zde uvěznili, aby váš svět používali jako hřiště?“

„Protože je to zábava i pro nás,“ řekl Ulsak a přes rty mu přeběhl slabý úsměv.

„Jakto?“

„To, co tu děláte, napomáhá našim vlastním záměrům.“

„Skutečně?“

Ulsak s úsměškem potřásl hlavou, jako by hovořil s malým dítětem. „Vy přece víte, že Ulman, velká slavnost, vychází na poslední den té vaší takzvané hry.“

„Dvojité zatmění,“ vysvětlila Mari, když se k ní Aldin nechápavě obrátil. „Mluví se o tom po celém městě. Oba měsíce zakryjí slunce ve stejnou chvíli.“

„A co to má společného s námi?“ zeptal se Aldin.

„Chtěl bych vám učinit návrh.“

„A jak zní?“ zeptal se Aldin.

„Až nastane zatmění, přijdete ke mně.“

„A co se stane pak?“

„Samozřejmě vás zabiji,“ odpověděl Ulsak. „Co jiného jste čekal?“

„Děkuji za nabídku,“ řekl Aldin, „ale myslím, že ji budu muset odmítnout.“

„Nejspíš mi nerozumíte,“ řekl Ulsak mírně. „Líbíte se mi a obdivuji statečnost a způsoby vašich vojáků. Pokud přijmete můj návrh, mohu vám zaručit, že nebudete trpět. Před obřadem vám podáme omamné látky. Vaši muži budou ušetřeni a stanou se mými služebníky.

Aldin jen zavrtěl hlavou.

„Nechápete to,“ řekl Ulsak trpělivě. „My Šigové nedovolíme, abyste opustili tento svět živí. Můžeme vás zabít, kdykoli se nám zlíbí.“

„Proč to tedy neuděláte hned teď?“

„Mám jisté soukromé důvody,“ odvětil Ulsak.

„Takže vy vlastně chcete, abych sem přišel jako ovce na porážku,“ řekl Aldin a vstal z pohovky.

Oiši ihned vyštěkl rozkaz a samurajové čekající v atriu vyběhli a rozestavili se kolem Aldina.

Ulsak zůstal nehybně sedět na divanu, ale ve stínech za ním se cosi pohnulo a během několika vteřin stálo kolem celého nádvoří více než padesát bojovníků ve žlutých pláštích.

„Neskoncujeme s tím hned teď?“ zavrčel Oiši.

„Není třeba,“ opáčil Uslak nenuceně. „Pouze jsem se pokoušel být přátelský a vy jste se urazili.“

„Nabídl jste nám, abychom přišli a prosili o svou smrt. Vězte, čtyřicet sedm roninů zemře s meči v rukou.“

„To je mi líto,“ řekl Ulsak. „Dovolte mi tedy, abych vám vysvětlil druhou možnost. Než se slunce zatmí, vyhlásí naši ullové, že nastal čas a je třeba učinit novou oběť. Potom začne hon. Pokusíme se, aby co nejvíce z vás zůstalo naživu. Pak budete přivedeni na velké náměstí.“

Upřeně se zahleděl Aldinovi do očí. „Obřad je v podstatě velmi jednoduchý. Na ramena vám přivážeme plátěný vak, do něhož vložíme dlouhou trubku, skrze níž tam každou vteřinu přiteče kapka vody.

Zpočátku to není nijak nepříjemné, ale jak hodiny ubíhají a litů přibývá, váha vás pomalu začne tlačit k zemi.“

„To nezní zas tak hrozně,“ poznamenal Aldin, ale už když ta slova opouštěla jeho ústa, vyvstala mu v mysli hrůzná představa a on si přál, aby je nikdy neřekl.

„Ano, ale je tu ještě jedna drobnost,“ řekl Uslak zasněně s přivřenýma očima.

„Vy i vaši strážci budete přivázaní nad naostřenými kůly. Náklad na vašich ramenou se postupem času stane těžším, než dokážete unést a vy pod ním pomalu podklesnete. Vtom okamžiku se však do vás zabodne připravený hrot a vy se opět narovnáte. Nevydržíte to ale dlouho a ohnete se znovu a špice se tentokrát zaboří o kus hlouběji.

Nakonec se budete snažit vrhnout se proti kůlu, abyste ukončili ta strašlivá muka. Ostří vám vnikne do hrudi a žhavá bolest projede celým vaším tělem. To vás přinutí ucuknout a s výkřikem se opět napřímit. Viděl jsem to již mnohokrát a je to skutečně překrásná podívaná. Některé oběti se znovu a znovu pokoušejí probodnout, ale jejich tělo se tomu brání, a tak zápasí stále dál.

Dokonce i ti nejstatečnější přitom řičí tak, že jim praskají hlasivky,“ pokračoval Ulsak. „Někdo jen kvílí, ale mnozí se snaží škemrat a žadonit o svůj život. Ty máme ze všeho nejraději. Každou prosbu

provází náš hlasitý posměch. Občas to bývá skutečně zábavné. Oběť sebou v marné snaze ukončit svůj život mlátí nahoru a dolů jako nějaká hračka. Bolest je ale tak hrozná, že dotyčného vždycky na poslední chvíli zastaví.“

Ulsak se natáhl a vzal si z malého tácu kousek mrtvého muže. Chvilku si ho zálibně prohlížel, a pak ho labužnicky vložil do úst.

„Tak to pokračuje hodiny a hodiny. Oběť je čím dál tím slabší a nabodává se stále víc. Nakonec se zhroutí úplně a hrot kůlu čistě pronikne tělem.

Pokud vše probíhá správně, prorazí hrot před smrtí bránici a zanoří se do plic. Je opravdu zajímavé to pozorovat. Měli byste častěji navštěvovat naše chrámy.“

Aldin zápasil s nevolností a návalem strachu. Zmocnilo se ho pokušení tasit zbraň, vrhnout se po ullovi a ukončit vše v boji muže proti muži.

„Přemýšlíte, zda by nebylo lepší, vyřešit vše ještě dnes,“ poznamenal Ulsak. „To bych ale neradil.“

„A proč ne?“ zeptal se Aldin staženým hlasem.

„Protože potřebuji, aby Gablona zemřel současně svámi,“ odpověděl Ulsak. „Snad byste nechtěl svému tlustému příteli dopřát to potěšení, aby zemřel až po vás?“

„Z jakého důvodu je pro vás čas naší smrti tak důležitý?“

„Obdaroval jsem vás malou hádankou,“ zasmál se Ulsak pobaveně. „Když zemřete hned, nedozvíte se její řešení. Sám dobře víte, že pokud se mnou budete kvůli vlastnímu strachu bojovat už nyní, odsoudíte svou zbabělostí k smrti i všechny své muže.“

Aldin odtrhl zrak od Ulsaka, krátce se ohlédl na Oišiho, jeho samuraje a gafy a uvědomil si, že Ulsak má pravdu. Kdyby se rozhodl pro okamžité řešení, ihned by byl vyhlášen poplach a do několika minut by všichni zemřeli.

„Zabijme ho,“ zasyknul Oiši.

Aldin se podíval na Ulsaka, který se ani nepohnul.

„Proč mě jednoduše nezajmete?“

„Pokud byste byl ode dneška až do Ulmanu mým zajatcem, neproběhlo by vše tak, jak bych si přál. Nechám vám dostatek času, abyste o tom mohl přemýšlet. Jen jsem vám chtěl říci více o osudu, který vás čeká. Činí mi potěšení představovat si, jak vás pomalu užírá strach. Proto jsem každý den trávil tolik času u Sedy. Byl jsem si jistý, že se tam dříve nebo později ukážete a budete shánět zprávy o tom, co se děje.

Chtěl jsem vám popsat průběh obřadu a nechat vás o něm uvažovat. Snažil jsem se dosáhnout toho, abyste nakonec sám dobrovolně přišel za mnou a prosil mě o milosrdnější smrt. Nakonec by to bylo mnohem jednodušší, než vás někde pronásledovat a odsoudit vás k tak bolestivému skonu.

Už nemám nic, co bych vám ještě řekl,“ zakončil a jeho obličej náhle překryla maska znuděné únavy.

„Můžete jít. Nemusíte si dělat starosti s jídlem. Než se dostanete zpátky do svého hostince, donesou tam mí lidé veškeré jídlo a pití, které budete potřebovat. Nechají tam i váček s jantarem pro případ, že byste si potřebovali koupit něco, na co jsme zapomněli.“

Ulsak si všiml Aldinova podezřívavého pohledu. „Ručím svou hlavou za to, že vše, co vám poskytuji je v pořádku.“

„Proč?“ otázal se Aldin.

„Chci vám zajistit bezpečí až do chvíle, kdy přijde čas, aby si vás mí lidé vyzvedli,“ odpověděl Ulsak s úsměvem. „Buďte si jistý, že mí muži vás budou mít neustále na očích. Nedovolíme vám žádná další střetnutí s vaším nepřítelem v té nesmyslné hře, a pokud by se přece jen něco zvrtlo, budeme vás okamžitě varovat. Potřebuji vás živé pro obřad obětování, a proto se postarám, aby se vám do té doby nic nestalo.“

Ulsak vstal z pohovky a volným krokem došel k Aldinovi.

„Zdá se, že kniha tvého osudu je již napsána,“ zašeptal. „Podřiď se mému rozhodnutí a zemři bezbolestnou smrtí.“

Aldin beze slova mávl na své strážce, aby se seřadili přede dveřmi.

„Hra teprve začala,“ řekl Aldin, a i když věděl, že je to pošetilé, musel něco říci.

Ulsak se zachechtal. „Ať se ti zdá o tom, o čem jsem ti tu vyprávěl, Aldine Larici. Vím mnohem více, než si dokážeš představit, a proto jsem si jistý, že tě strašlivé noční můry nakonec doženou do mé otevřené náruče. Budeš prosit o milosrdný konec z mých rukou, dokud se ostrý hrot kůlu nezaryje do tvého těla. Jako zlomená loutka budeš klesat a znovu se napřimovat nad ostrou špicí, která ti po nekonečných mukách probodne srdce.“

* * *

„Cože jsi udělal?!?[1]

Vush se před Losou hluboce poklonil. Pro Dozorce byl takový výbuch vzteku něco neslýchaného. Jejich společnost považovala za známku nejvyšší vznešenosti, když jedinec zachoval naprostý klid i při těch nejhorších zprávách.

„Jak už jsem řekl, prodal jsem všechny sázenky, podle nichž alespoň jeden z nich přežije. Vím, že váš plán je spolehlivý a Sigové pravděpodobně nezklamou. Měl jsem na mysli co největší zisk a tyto lístky jsem považoval za bezcenné.“

„Zbavil ses všech tiketů, na kterých je vyznačeno, že se oba dva nebo i jen jeden z nich dočkají konce hry?“

„Byla po nich velká poptávka a podařilo se mi za ně utržit vysokou částku,“ vysvětloval Vush nejistě.

„Kolik jsi jich prodal?“

„Všechny,“ zašeptal Vush.

Losa se podrážděně odvrátil stranou.

„Je přece zřejmé, že ani jeden z nich nemá naději přežít nadcházející slavnost,“ řekl Vush. „Ulsak na to dohlédne a není tedy důvod promarnit investované prostředky.“

„To je vedlejší. Máme tu co do činění s pravděpodobnostmi. Existuje tu malá, ale přece nezanedbatelná možnost, že jeden či oba přežijí. Zapletli jsme se již do tohoto dobrodružství víc, než by se zdálo

rozumné. Kdyby mí nadřízení odhalili mé záměry...“ zmlkl v půli věty, neboť se ani neodvažoval domyslet, jak by mohla rada jeho jednání posoudit.

„Komu jsi je prodal?“

„Nejsme si jistí. Byla to nějaká nastrčená společnost, která skoupila všech pět set tisíc lístků vsazených v prvním dni hry, jakmile jsem je pustil na trh.“

„Proč jsi to udělal?“

Vush dokázal jen pokrčit tím, co by se na jeho postavě dalo označit jako ramena. Nemohl svému nadřízenému přiznat, že úzké spojení s hrou a s obchodními záležitostmi s ní souvisejícími ho vzrušovalo. Zpočátku si udržoval odstup, ale sledování vývoje kurzů a možnost několika pokyny utržit obrovský zisk či nesmírnou ztrátu ho postupně vtáhlo do děje. Šílenství, které se mezi obchodníky strhlo kolem Sigmovy smrti, pak bylo oním pověstným posledním hřebíkem do rakve. Stal se závislým a převádění závratných částek pro něj bylo neodolatelnou drogou.

Nižší bytosti ho pomalu a nenápadně polapily do sítí upředených z možnosti sázet a vyhrávat. Vush se již nedokázal povznést nad obyčejné lidské pocity s vědomím, že bohatství pro Dozorce nic neznamená, protože mohou mít cokoli, po čem zatouží.

„Naskytla se příležitost, proměnit pět set tisíc špatných sázenek na hotovost,“ řekl ochable.

„A co s těmi penězi budeš zatraceně dělat?“ zeptal se Losa, který téměř křičel.

Vush zůstal nehybně stát a s údivem přemýšlel o tom, co právě učinil. Jak měl LOSOVÍ vysvětlit nádherný pocit z toho, že se mu právě podařilo vydělat obrovskou sumu? Počáteční vklad půl milionu katarů měl nyní hodnotu dvě a půl miliardy.

„Ve tvém vlastním zájmu bychom měli doufat, že žít nebudou,“ zamumlal Losa.

Vushe Losová poslední poznámka vyděsila k smrti. Přát smrt jiné živoucí bytosti znamenalo prohřešek proti všem zásadám, které jim byly

během výcviku vštěpovány. Dokonce i na LOSOVÍ samém byl patrný úlek z toho, co mu právě uniklo přes rty.

„Všechno ostatní je snad v pořádku," zašeptal Losa, který se po svém ponižujícím vzplanutí raději rozhodl změnit předmět hovoru.

„V okamžiku, kdy hra skončí, budou předloženy sázenky ke zúčtování. Vlastníci podílů, s výjimkou Xsarna a gafského koha Bukhy, přijdou o všechen svůj majetek, protože GHS nebude schopná splácet své závazky. Bude následovat naprosté zhroucení ekonomiky celého Mračna a my se ujmeme vedení.

Sigové budou propuštěni ze svého žaláře a všechny stopy povedou k pomstychtivým dědicům Corbina Gablony. V nastalém chaosu jejich civilizaci nezůstane jiná možnost, než se obrátit na nás, abychom znovu obnovili pořádek. Díky tomu proběhne převrat zcela nepozorovaně a bez odporu.

Může nás těšit vědomí, že jsme to byli my, kdo celou věc vymyslel, připravil a dovedl do zdárného konce. Na naší budoucnosti proto neleží žádný stín a nám svěřené bytosti budou žít jednou pro vždy v míru a pokoji. To, co jsi udělal, nás doufejme nijak vážněji nezasáhne."

Vše je v pořádku, pomyslel si Vush s úlevou, a ještě k tomu bude obrovsky zisk.

„S Aldinem a Gablonou to vypadá velice špatně," řekl Losa zamyšleně. „My však s jejich smrtí nebudeme mít nic společného, protože jejich osud spočívá v rukou jiných."

„Samozřejmě," řekl Vush a vážně pokýval hlavou.

Losa svého podřízeného neposlouchal. Toho rána mu z nejvyšších míst přišla zpráva, že se má dostavit ke slyšení. Takže nejstarší se konečně dozvěděl pravdu, pomyslel si Losa. Stejně už bylo pozdě cokoli měnit, napadlo ho a beze slova odplul pryč z místnosti.

Kapitola jedenáctá

Tia rychle přerušila spojení a odstoupila od obrazovky.

Tak o tomhle Jaroslav mluvil, pomyslela si. Vrátila se ještě jednou k přenosovému zařízení, protože stále nemohla uvěřit tomu, co zjistila. Jednotlivé části skládanky samy o sobě nic neznamenaly, ale když do sebe začaly zapadat, vytvářely dosti nebezpečný obraz.

Dalo jí několik dní práce, než pronikla do Jaroslavových složitých poznámek, ale nakonec se jí přece jen podařilo zjistit jeho přístupové heslo. Potom přišlo zdlouhavé prohlížení záznamů o tom, do kterých systémů se pokoušel proniknout, protože všechny jeho pokusy zůstaly uložené v centrálním počítači.

Následoval ohromující objev. Několik týdnů před zahájením hry objednala společnost pracující pro Almské konsorcium od jedné z Gablonových přepravních firem padesát velkých transportních lodí. Smlouvu podepsal Gablona osobně a to ještě v době, kdy se nacházel v převýchovném zařízení!

K čemu mohlo konsorcium Alma potřebovat převoz pro téměř milion cestujících?

Pak si Tia vše spojila dohromady. Bukha jí potvrdil, že Dozorci investovali do sázkových tiketů nemalou částku peněz. Jak si ale mohli být tak jistí konečným výsledkem? Kdo by jim něco takového dokázal obstarat a co by mu za takové služby museli zaplatit nebo nabídnout?

Tia proto zašla za Bukhou a řekla mu o svém podezření. On však její závěry považoval za tak nesmyslné, že se jimi odmítl zabývat.

„Je pravda, že sázejí pouze na jediný výsledek," řekl jí, „ale z toho přece nemůžeš vyvozovat tak divoká obvinění. Dokonce ani Dozorce by něco tak šíleného nemohlo napadnout. Vlastně jsem právě zaslal zprávu jejich nejvyššímu, kde jsem vyjádřil údiv nad jejich jednáním a on mi obratem odpověděl, že je překvapený stejně jako já."

„Lze ale vůbec důvěřovat vůdci Dozorců?" odsekla Tia.

„Ne, to samozřejmě není možné. To, o čem tu mluvíš, je ale hromadné vyvražďování obyvatel Mračna a to je něco, co přesahuje možnosti uvažování Dozorců. A kromě toho," dodal chladně, jak mohu vědět, že se jen nepokoušíš zaplést do celé věci Corbina? Třeba se snažíš o jeho zostuzení, aby ses v případě, že hru přežije a vrátí se do čela svých společností, mohla postavit proti němu."

„Oba hrajeme své hry. Nezapomínejte na naše společné obchody přes černý trh se sázenkami. Bylo by pošetilé se tvářit, že nevidíme, jak Dozorci ve velkém prodávají všechny ostatní lístky."

„Přísahala jsi, že o tom budeš mlčet," řekl Bukha popuzeně, „a radím ti dobře, drž se svého slibu. Přijal jsem tě mezi nás, protože jsem potřeboval investiční prostředky. Připadalo mi zvláštní, že ses zbavovala svých akcií pod cenou jen proto, abys mohla nakupovat tikety. To je ale tvoje věc. Teď mě omluv, ale nemůžu si dovolit déle ztrácet čas s tebou a s tvými šílenými myšlenkami."

S těmi slovy jí vyprovodil, jako by byla jen malou holčičkou, která si vymýšlela neuvěřitelné historky, aby na sebe upoutala pozornost.

Zatraceně, zaklela Tia v duchu. Kde jen mohl být Jaroslav?

Věděla, že už jí zbývá pouze jediné východisko, protože ti prokletí kohové, kteří se s takovou samolibostí vyžívali ve svém nadřazeném chování, jí nikdy nedopřejí sluchu. Znovu zapnula komunikační obrazovku a přepojila se do své pracovny, odkud odeslala zprávu na Bukhovu soukromou linku.

Potom přístroj opět vypnula a rozhlédla se po omšelém vybavení malého bytu. Z přivřených dveří skříně na ni nehybným zrakem zírala Jaroslavova stará kočka.

Tia došla ke kuchyňskému koutu a vyndala z tašky velký pytel krmení, který koupila toho dne ráno. Roztrhla obal a vysypala obsah celého balení na podlahu. Pak ucpala odpad špinavé výlevky a napustila ji vodou.

„Nemám pro tebe žádnou podestýlku," řekla a podívala se na kočku. Budeš si tu muset něco najít, ale nemyslím, že by si toho Jaroslav vůbec všiml."

Zvíře se s poplašeným výrazem stáhlo zpátky do přítmí panujícího uvnitř skříně.

Pokud Dozorci skutečně něco chystají, existuje jen jediný způsob jak se to dozvědět, řekla si Tia v duchu a vyšla ven z bytu.

* * *

„Říkám, že celá tahle věc smrdí podvodem," zařval Bukha a rozzuřeně se podíval na Zolu, který ho nervózně pozoroval z opačného konce stolu.

„Můj drahý Bukho, shodli jsme se, že je nutné, abychom se já, vy a Xsarn sešli a společně probrali výsledky práce našich účetních. Všichni jsme již obdrželi předběžné zprávy. Během následujících pěti dnů budou připravené celkové uzávěrky a veškerý majetek převedený během Alexandrijské hry se vrátí ke svým původním majitelům. To mělo být, pokud se nemýlím, hlavním obsahem našeho setkání a nikoli vaše planá obvinění."

Kohové shromáždění v místnosti se rozdělili na dva tábory. Naprostou většinu z nich tvořili podílníci Galaktické Herní Společnosti, kteří se shromáždili na jednom konci stolu. Bukha s Xsarnem usedli proti nim.

Napětí viselo ve vzduchu od samého začátku jednání a hovor se soustřeďoval téměř výhradně na průběh současné hry a ne na výsledky účetnictví z té předchozí.

Už více než patnáct dnů se nic nedělo. Aldin i Gablona zřejmě přešli na obranný způsob boje a opevnili se ve svých příbytcích. Ani jeden z nich se už dva týdny nepokusil napadnout svého protivníka. I ATŠigové se drželi podivně zpátky a od obchodníků jezdících na povrch přicházely zprávy, že náměstí před Šedou je ztichlé a skoro prázdné.

Z pohledu Zoly se vše vyvíjelo v souladu s plánem. Příštího rána se podle pravidel hry uzavřou všechna sázková místa a dál už se bude jen čekat na výsledky. Zola však měl stále několik důvodů ke znepokojení. Pomalu v něm klíčilo podezření, že někde zevnitř společnosti unikají životně důležité informace. Ještě v průběhu noci by někdo mohl koupit velký balík sázenek a způsobit mu na poslední chvíli velkou ztrátu.

„Navíc,“ pokračoval Zola klidněji, „hovoříte o něčem, co již v podstatě skončilo. Galaktická Herní Společnost podle dosavadních výsledků prodala přes pět bilionů tiketů a to ještě hlavní počítač nezpracoval všechny údaje. Přes devadesát devět procent uzavřených sázek se již stalo neplatnými. Samozřejmě budeme muset vyplatit výhry, ale současné odhady hovoří o zisku, který po odečtení všech nákladů dosáhne výše přibližně čtyř bilionů katarů.“

Kohové kolem Zoly pokývali hlavami a ti, kteří k němu stáli nejblíže, ho bratrsky poplácávali po zádech.

Zola se pohodlně opřel do křesla, zatímco jeden z gafů vedle něj se naklonil kupředu, aby si připálil obrovský doutník, jenž si nechával pro slavnostní příležitosti Ruka se mu přitom mírně třásla, ale on to rychle zakryl blahosklonným gestem.

„Každý z tisícových balíků podílů v herní společnosti má nyní cenu čtvrt miliardy, což představuje pětista procentní nárůst původně vložených prostředků. Závěrečné vyplacení zisku by tuto hodnotu mělo ještě zhruba ztrojnásobit. Proto se domnívám, kohu Bukho, že se snažíte jen vystrašit investory, snížit tak cenu podílových listu, a pak se sám zapojit do hry.“

Zbylí kohové se na Bukhu zadívali se znechuceným opovržením, jako kdyby mu právě unikl nespolečenský zvuk.

Zola nasadil sebejistý úsměv a rozhlédl se po skupině kohů kolem sebe.

Bukha si uvědomil, že jakákoli další slova jsou zbytečná a už nic neřekl.

„Je tu ještě jedna záležitost,“ přerušil ticho Xsarn „o níž si musíme promluvit.“

„A jaká to je?“ zeptal se Zola znuděně.

„Zaplacení účetních a právníků pracujících na od stranění následků Alexandrijské hry.“

„Vím o dobrém způsobu,“ zasmál se samolibě Zol „Mohli bychom je všechny vzít a vysadit dolů do Díry, aby se tam o ně Šigové postarali.“

Následoval souhlasný pokřik, neboť stejně jako v celých lidských dějinách považovali i nyní boháči své podřízené za nižší bytosti bez nároku na slušné zacházeni

„Alespoň se zbavíme těch prokletých advokátů, kteří podávají žaloby po každém ztroskotání přepravní lodi“

„No tak, pánové,“ zavolal Xsarn a zvedl své horní i dolní páry paží v gestu žádajícím o klid. „Přiznám se, že k nim v duchu chovám stejné pocity, ale to nám v tomto okamžiku příliš nepomůže. Rozpoutali bychom nekonečné množství soudních pří, které by nás zaměstnaly na celé roky dopředu. Jsou jako Dargonianské vši: vyhubíte jednu generaci a vzápětí na její místo nastoupí další.“

„Počkejte okamžik,“ řekl Zola, který se vložil do hororu. „Říkal jste, že musíme vyřešit otázku placení. Vzpomínám si na ujednání, že majetek hráčů bude v případě jejich úmrtí použit na pokrytí nákladů spojených s účtováním.“

„To je pravda,“ odpověděl Xsarn pomalu.

„Sigma je mrtvý a jeho dědictví musí být pro tento účel víc než dostačující.“

„Po Sigmovi nezůstalo nic, co by mělo jakoukoli cena a právníci jeho rodiny již vypracovali potřebné náležitosti.“

„O čem to sakra mluvíte?“ zaječel Zola.

„Je to velice prosté. Dnešního rána jsem s překvapením zjistil, že milý Sigma nás zřejmě všechny přechytračil. Necelé dva dny předtím, než jsme ho kvůli hře vzali do vazby, podepsal smlouvu o svěřenectví na dobu jednoho roku. Pokud by byl po vypršení tohoto ujednání naživu, vše by se vrátilo do jeho rukou, ale v opačném případě zůstane majetek ve vlastnictví jeho dosavadních správců.“

„A kdo to je?“ zeptal se Zola.

„Almské konsorcium.“

„Almské konsorcium?“ zařval Vol. „To jsou přece Dozorci!“

„Přesně tak. Jejich právní zástupci nám již zaslali vyrozumění, podle něhož veškerá pozůstalost patří jim.“

„To není možné, to musí být podvod!“ řekl Zola a vstal od stolu.

„Už jsem to prošel. Je to naprosto v pořádku a Sigma ty listiny podepsal dříve, než jsme my uzavřeli smlouvy týkající se hry. Proto se v okamžiku, kdy podepisoval zřeknutí se svých prostředků ve prospěch právního vyrovnání, vlastně ničeho nevzdával. Jeho peníze už v té době spravoval svěřenecký fond.

A tím se, pánové, dostáváme k jádru věci,“ pokračoval Xsarn. „Zdá se, že nejvyšší kruhy právnické i účetnické komory mají o této nepříjemnosti jisté tušení.“

„To mě nepřekvapuje,“ zavrčel jeden z gafů.

„Svolal jsem dnes toto shromáždění, abych vás informoval o tom, že jsem dnes obdržel jejich požadavky. Trvají na tom, aby naše platba proběhla ještě před tím, než nám předloží k podpisu listiny upravující navrácení majetkoprávních vztahů do původního stavu.“

„Platba předem? Kdo si zatraceně myslí, že jsme?“ procedil Zola skrze zaťaté zuby.

„Dostali se nám na kobylku,“ řekl Xsarn zachmuřeně. „Dokud nezaplatíme, nedají nám dokumenty a bez nich nebudeme moci obchodovat, což nás ve výsledku bude stát další miliardy navíc.“

„Ale všechno mají připravené, nebo ne?“ zeptal se Vol. „Proč tedy jednoduše nezabavíme jejich počítače a nenajmeme si jiné právníky, kteří by to dali dohromady?

„Přece znáš zásady jejich sdružení,“ opáčil Xsarn. „Žádný z nich by nikdy neudělal nic, co by jeho kolegu připravilo o honorář. Všichni advokáti na celém Mračnu by se postavili proti nám.“

Zola podrážděně mávl rukama. „Tak dobře, kolik chtějí?“

„Účet zní na dvacet jedna miliard a něco navíc.“

„Dvacet jedna miliard!“ zachrčel vzteky brunátný Zola a všichni kolem si na okamžik mysleli, že ho ranila mozková mrtvice. Sípající koh se obrátil ke stolku s nápoji, kde si nalil trojitou brandy a teprve když vypil celý obsah sklenky, vrátila se mu zdravější barva.

„Nepředpokládal jsem částku větší než deset miliard!“

„Prošel jsem celé vyúčtování,“ řekl Xsarn a bezmocně potřásl hlavou. „Ve smlouvách je drobným písmem ustanovena čtyřnásobná platba za všechny přesčasy. Pochopitelně strávili v úřadech více hodin po skončení řádné pracovní doby než během ní.“

„To je tedy pěkné svinstvo,“ zamumlal Zola sklesle.

„Svinstvo, které musíme urychleně vyřešit,“ prohlásil Xsarn věcně. „Za každý den zdržení uzávěrky utrží naše společnosti ztrátu ve výši miliard.“

„A chtějí to hned?“ zeptal se Zola nevěřícně.

„Ano, podle vyjádření ještě dnes.“

Zola se rozhlédl po svých společnících, kteří od něj rázem odstoupili a pokusili se splynout s okolními stěnami.

„Tak to budeme muset vyždímat peníze z našich společností,“ řekl Zola.

„Jenže většina našeho majetku je zablokována nesrovnalostmi z poslední hry. Tohle právníci ani účetní nepřijmou,“ namítl Xsarn. „Máji však pro nás určitý návrh.“

„A jak zní?“

„Platba z prostředků GHS.“

Zola si sedl zpět do křesla a udeřil pěstí do komunikačního zařízení. Den po skončení hry by společnost měla vyplatit podíly založené na výpočtu nákladů na zaplacení výher. Pak se veškerý její majetek rozplyne.

„Nemůžeme se dotknout účtů, dokud nevyplatíme všechny odměny.“

„Přistoupí na to pouze pod podmínkou, že se vy sám

osobně zaručíte za předání deseti miliard ihned a zbytku okamžitě po uzavření loterie.“

Po posledních dvou měsících, kdy mu pod rukama prošlo pohádkové bohatství, připadaly Zolovi miliardove položky jako zcela bezvýznamné. Alespoň jim tím zacpe chřtán, pomyslel si.

„Souhlasím,“ řekl unaveně. „A vyřiďte těm parchantům, že chci mít všechny smlouvy týkající se Alexandrijské hry na stole ve chvíli, kdy hra skončí.“

Xsarn jen mlčky kývl hlavou a znechuceně poslal předem připravené listiny zástupcům právnické komory, kteří na ně netrpělivě čekali venku.

Když úředníci za doprovodu mumlaných kleteb opustili zasedací místnost, povstal Vol a vyžádal si pozornost.

„Pánové, je tu ještě jedna možnost,“ řekl vážně.

„A jaká?“

„Hra by měla trvat ještě šest dní běžného času. Al-din, jak všichni víme, nemá téměř nic, ale kdyby zemřel Gablona, měli bychom dostatek peněz na zaplacení všech pohledávek.“

Všichni se podívali na Xsarna.

„Prošel jsem i jeho účty,“ pronesl Xsarn tichým hlasem. „Gablona zjevně neprojevil tolik předvídavosti jako náš nedávno zesnulý druh Sigma a veškerý jeho majetek je stále v jeho vlastnictví.“

Kohové ymlkli a zaraženě hleděli jeden na druhého.

„Určitě by byla velká škoda, kdyby náš drahý přítel Corbin nenadále zemřel,“ řekl Zola měkce a všichni kohové shromáždění kolem něj potřásli hlavami a souhlasně zamručeli.

Bukha se rozhlédl po všech přítomných. Mohla mít nakonec Tia pravdu? Ta myšlenka se teď hlásila s mimořádnou neodbytností. Z mnoha důvodu nechtěl činit předčasné závěry ani se o tom nahlas vyjadřovat. Ale co když Tia říkala pravdu?

*** * ***

„Myslím, že jsi se asi zbláznil, Aldine. Úplně zešílel!“

„Ano,“ připojila se Mari vztekle. „Prostě tu počkáme, dokud vše neskončí.“

„Skrývat se tady?“ Aldin jen nechápavě zavrtěl hlavou.

Toho rána je navštívili Ulsakovi vyslanci. Vůdce jejich skupiny samurajové po důkladné prohlídce vpustili dovnitř a Aldin od něj dostal písemnou zprávu od velmistra Ulsaka. V dopise napsaném v tom nejzdvořilejším duchu stálo, že původní nabídka stále platí. Druhou část zprávy tvořilo varování, že následujícího rána započne zvláštní, osmdesát dnů trvající slavnost. Před týdnem ullové všech klanů oznámili davům příchod Ul-manu, svátku velkého zatmění a střed města se měl brzy zaplnit příchozími z pěti oddělených čtvrtí.

Poslové pak nechali přede dveřmi do hostince vaky s jídlem a odešli.

Dodávky zásob přicházely přesně podle Ulsakova slibu v pravidelných časových odstupech. Samurajové se navzdory Ulsakově hrdelní přísaze potravy zprvu odmítali dotknout, ale Mari je nakonec přesvědčila, že přidávání jedu do jídla je považováno za zločin zbabělců. Ve skutečnosti vlastně zažívali součást ATŠigských zvyků, které ukládaly lovci posílat své budoucí oběti jídlo a všemožné dary. Těmito tradicemi se řídili všichni místní obyvatelé a cena věnovaných předmětů byla měřítkem cti budoucího vraha.

Jednoho dne přede dveřmi objevili i mrtvého muže, o němž je Mari ujistila, že je té nejlepší jakosti, jakou si dopřávali jen nejbohatší znalci. Nikdo o něj však neměl zájem, a tak si ho nakonec odnesli do svého příbytku ve sklepě gafové. Ti celou záležitost pojali jako zkoušku své odolnosti a rozhodli se ho zkusit pozřít.

Více než polovina se jich však brzy vypotácela ven a důkladně se vyzvracela. Zbylí gafové, kteří vydrželi

celý obřad až do konce, hrdě vyšli o něco později a hlasitě se vysmívali svým druhům se slabšími žaludky. Avšak i většina z nich se zdála být po zbytek dne poněkud pobledlá.

„Pochopte, Ulsak zná místo našeho pobytu a s ním i všichni ostatní," vysvětloval Aldin. „Do deseti minut od okamžiku, kdy začne slavnost, budeme neprodyšně obklíčeni."

„Pracovali jsme na tomhle místě celé týdny," namítala Mari. „Můžou jich na nás poslat celé stovky a udržíme se."

„Můj pán má pravdu," řekl Oiši, který se k nim u barového pultu připojil.

Aldin se podíval na svého strážce.

„Ulsak učinil první krok jen proto, aby nás vyděsil k smrti. Nyní doufá, že zůstaneme sedět na jednom místě jako vystrašení králíci a jemu bude stačit chytit nás do hrsti a strčit do pytle. To je jediným cílem dnešního poselství a předchozího rozhovoru plného výhrůžek.“

„Co bys navrhoval?“ zeptal se Aldin.

„Zaútočit.“

„Cože?“ zasyčela Mari. „Nás je jen šedesát a jich je skoro milion.“

„O důvod navíc,“ odvětil Oiši rozhodně a na tváři se mu objevil slabý úsměv. „Nikdo náš výpad nepředpokládá. Vždy dělej to, co tvůj nepřítel nejméně čeká.“

„Za těmito zdmi se můžeme ubránit, dokud hra neskončí,“ opakovala Mari zatvrzele.

„Oni si bezpochyby připravili několik způsobů, jak nás odsud dostat, ale vy jste nepomyslela na něco jiného.“

„A na co?“

„Ta hra, jak tomu říkáte, skončí poměrně brzy. Ale ona probíhá pouze tam nahoře,“ řekl Oiši a ukázal prstem vzhůru. „Tady dole se tím vůbec nic nezmění. Nikdy se odsud až k věži nedostaneme živí.“

„Je tu ještě jedna věc,“ nehodlala se vzdát Mari.

„To je....“ odvážně se pokusil zasáhnout do hovoru Aldin.

„Váš přítel Gablona.“

Aldin si jen cosi zamumlal sám pro sebe. Ať už se rozhodne dělat cokoli, Gablona zůstával velkou neznámou.

„Někdo přichází,“ zavolal Hideo, který přispěchal z pozorovacího stanoviště u dveří.

„Co teď?“ zeptal se Aldin tiše. Ve skrytu duše doufal, že to nejsou další Šigové se svými prokletými mrtvými muži. Od otevření toho posledního prostupoval celým hostincem odporný puch.

Vydal se s Hideem k hlavnímu vstupu a opatrně vyhlédl ven.

Ulicí se k budově krčmy blížila postava, která v prodlužujících se večerních stínech přebíhala od jednoho temného výklenku ke druhému.

Na podivném cizinci připadalo Aldinovi cosi povědomého. Neznámý se náhle odvážil vystoupit z přítmí do zbývajících paprsků slunce a vyrazil středem ulice k hostinci. Vzápětí se za ním objevily postavy pronásledovatelů.

„Jdeme!“ zavelel Aldin a odstrčil závoru zajišťující dveře.

Než se strážci stihli na cokoli zeptat, vybíhal už Aldin ven. V těsném závěsu za ním se drželi Hideo s Oišinv

V tom okamžiku ho cizinec spatřil a zaváhal.

„Běž!“ zakřičel Aldin.

„Aldine!“ odpověděl mu ženský hlas a postava vyrazila vpřed.

První nepřátelé se mezitím přiblížili a boční ulicí rychle přibíhalo půl tuctu dalších.

„Roninové ke mně!“ zařval Hideo a s taseným mečem se vrhl vpřed.

Vše se stalo dříve, než si Aldin vůbec stihl uvědomit, co se děje. Útočníci v černých pláštích pronásledovali ženu, která si však hrozícího nebezpečí všimla příliš pozdě a nyní se zoufale pokoušela prorazit ke vchodu do hospody.

Vzduchem se mihlo tenké lano a jeho zatížený konec se obtočil kolem jejího těla. Hideo zaútočil, ale v té chvíli se z houstnoucí tmy vynořili další protivníci. Rychlými seky ukončil Hideo životy prvních dvou.

Aldin mu zamířil na pomoc.

»Ne!“

Vedle něj se náhle zhmotnila cizí postava a tvrdým úderem ho srazila do bahna. Vyděšený Aldin kolem sebe začal zuřivě kopat nohama, ale pak uviděl, že ho na zemi drží Oiši.

„Hideo!“ zařval Oiši.

Bylo však příliš pozdě. Starý samuraj se otáčel a bleskurychle odrážel útoky, ale ve chvilce ho obstoupilo několik assassinů, jejichž

míhající se čepele se v šikmých paprscích zapadajícího slunce matně leskly.

Ozval se dupot nohou a divoký pokřik samurajů vrhajících se do boje. Z nitra hostince k nim zazníval ryk mohutných gafů, kteří se pokoušeli rychle si proklestit cestu na ulici.

Útočníci se však beze stopy rozplynuli v okolních stínech.

Aldin se zdvihl na kolena. Ohlédl se po Oišim, ale samuraj už byl na nohou a tvář mu zkřivil výraz strašlivého zármutku.

Běžel k tělu svého dlouholetého druha, které nehybně leželo necelých patnáct stop od něj, a s výkřikem vedle něj poklekl.

„Oiši učinil svou volbu," řekl Zergh, který došel k Aldinovi, aby mu pomohl vstát.

Aldin se omámeně podíval na svého přítele.

„Možná by svému druhovi dokázal pomoci," řekl

Zergh tiše, „ale musel ti zabránit v tom, aby ses vrhl do boje, kde by tě nade vší pochybnost zabili. Měl na rozhodnutí zlomek vteřiny a on si vybral povinnost před přátelstvím." Zergh zmlkl a odvrátil tvář.

Aldin strnule stál uprostřed ulice a pozoroval Oišiho. Samuraj svíral v náručí Hideovo mrtvé tělo a s nevidoucíma očima prošel kolem svého pána do hostince.

„Proč jste tak bezhlavě zaútočil?" zeptala se Mari Aldina, když vcházel do výčepu.

„Protože jsem toho cizince poznal. Je to má neteř Tia."

Zergh se překvapeně otočil. „Co dělá zatraceně tady dole?"

„To nevím, ale když se za mnou odhodlala jít až sem, musí to být něco důležitého. Teď ji ale mají Šigové."

„To nebyli Šigové," řekl Takaši, který se právě vrátil dovnitř.

Aldin se podíval na předmět, který samuraj držel v ruce.

Byl to kus černé látky.

Tia padla do rukou Corbina Gablony.

„V jednu chvíli se ten, jenž se jmenuje Larice, ocitl ve velkém nebezpečí,“ řekl posel, který se v Ulsakově přítomnosti chvěl hrůzou. Byl přítomen při krutém obřadu, při němž odešel z tohoto světa předchozí ulla, který měl tu smůlu a zklamal svého pána, a on ho rozhodně nechtěl následovat.

„A?“ zeptal se Ulsak a pohlédl na muže před sebou zpod přivřených víček.

„Byl zastaven a nic se mu nestalo,“ řekl posel, aniž by blíže upřesňoval, kdo se o to přičinil.

„Výborně,“ řekl Ulsak.

„A ta cizinka?“

„Unesli ji Gablonovi muži. Ten, co si říká Larice, se zdál být velmi rozrušený a ona volala jeho jméno.“

Mohla to být Lariceho milenka? Ulsak přemýšlel, jak by mohl nových poznatků využít.

Už celé dny se snažil přijít na nejlepší způsob, jak zajmout Aldina a Gablonu bez jediného škrábnutí. Ga-blona se ukázal jako hlupák, s nímž nebudou větší potíže, ale vyslanci vracející se od Aldina Ulsaka informovali o důmyslných obranných prostředcích, které jeho muži vybudovali. Při takovém útoku by mnoho Šigů zahynulo. To ho samo o sobě příliš netrápilo, protože byl ochoten obětovat třeba deset tisíc svých stoupenců, pokud by to bylo nezbytné. Obával se však, že by během dobývání mohl padnout i Aldin. Musel si připustit, že toho muže podcenil, když očekával, že se nakonec vzdá a sám za ním přijde, jak by to učinil kterýkoli z ATŠigů. Mezi jeho vlastním lidem bývalo obvyklé, že pokud velmistr někoho pronásledoval a dotyčný se to dozvěděl, došel dobrovolně na velké náměstí a tam čekal na smrt.

Pro člověka, který se takto smířil se svým osudem, tradice vyžadovala popravu vykonanou jediným bezbolestným úderem dokonale naostřené čepele. Pro někoho, kdo se skrýval, zvyklosti připouštěly i mnohem pomalejší způsoby smrti. Ulsak očekával, že si Aldin zvolí cestu menšího utrpení.

Kdyby Aldin zemřel při obléhání hostince, ohrozilo by to Ulsakovy záměry. Ulsak byl přece Emou a na oslavu příchodu dvojitého zatmění

musel přinést dostatečně vznešenou oběť. Rozhodl se ukončit život jednoho z cizích vůdců za každé z nebeských těles přinášejících temnotu.

„Takže teď ji má tlustý muž?“

„Ano, ó nejmocnější.“

Ulsak se podíval na ullu a usmál se. Všichni kolem něj ho tak začali oslovovat. Lidé zřejmě už teď přijali jeho zjevení za nezvratnou jistotu.

Jednu věc se o tom Larici Ulsak přece jen dozvěděl. Ten muž se zdál být tak pošetilý, že měl soucit se svým okolím. Ulsak sám viděl, jak starost o osud vlastních mužů zabránila Aldinovi v okamžitém jednání. Něco takového představovalo velkou slabinu a té se pochopitelně dalo velmi dobře využít.

„Chci, abys poslal zprávu těm, kteří střeží Gablonu. Víš, koho mám na mysli?“

„Ano, ó nejmocnější.“

„Teď na chvíli odejdi a počkej, než tě znovu zavolám.

Posel, který si v duchu vydechl úlevou, tiše opustil místnost svého vůdce. Ullové venku na chodbě na něj hleděli s určitým překvapením, neboť se zřejmě domnívali, že ho při vstupu do velmistrových komnat viděli naposledy.

Posel zahlédl vzadu mezi ully jakéhosi cizince, který mu připadal vzdáleně povědomý. Pak si náhle vzpomněl na pomateného šamana, který se před několika dny znenadání objevil před Šedou.

Dva ullové vlekoucí muže mezi sebou vstoupili do přijímací místnosti.

Ulsak se na ně podíval, a pak vrhl zvědavý pohled na otrhanou postavu mezi nimi.

„Proč přinášíte takovou špínu do mé přítomnosti?“ zeptal se výhružně.

„Dopustil se vážného prohřešku, můj pane,“ řekl jeden z ullů a srazil starce na zem k velmistrovým nohám.

„Jakého?“

„Chytili jsme ho, jak se potuluje kolem paty věže a snaží se proniknout do vnitřní svatyně pod Šedou.“

Ulsak si se zájmem prohlédl uzlíček hadrů na podlaze před sebou.

„Zabijte ho,“ řekl Ulsak líně.

„To nemůžeme udělat. Je to blázen, šaman, a proto je chráněný. Pouze velmistr může zabít šílence, ale musí tak učinit v soukromí,“ řekl ulla, který se ze všech sil snažil, aby jeho hlas nezněl v přítomnosti vůdce příliš panovačně.

Starý muž se pomalu vztyčil na kolena, věnoval Ulsakovi dlouhý, pronikavý pohled a ihned zase padl tváří na podlahu.

„Popatřil jsem na tvář velkého Emy, a proto budu spasen,“ zaječel šaman.

Ulsak, který se už chystal vydat *příkaz* k tichému zaškrcení původce svého vyrušení, se zarazil.

„Jak to víš?“ zeptal se. Svou skutečnou totožnost vyjevil Ulsak jen zasvěcencům nejvyššího kruhu.

„Není snad Šeda cestou Emy? Přišel jsem se modlit k svatyni, neboť tam se brzy v celé své velikosti zjeví ten, jemuž to bylo předurčeno osudem,“ ječel vyhublý stařec vysokým hlasem.

„Pouze velmistr může nařídit jeho odstranění,“ zašeptal jeden z přítomných ullů nervózně. „Vyhlásil, že jste Ema, nejenom před námi, ale i před všemi ostatními klany.“

Ulsak se usmál. Nepotřebuje snad Ema proroka, který by vykřikoval jeho jméno ještě před okamžikem velkého zjevení? Jeho ullové to dělat nemohli, protože by to působilo podezřele.

Ulsak se obrátil k malému stolku a ukrojil velkou porci mrtvého muže.

„Pojď, starce. Musíš být hladový,“ řekl vlídně a podal mu pochoutku.

Muž na něj krátce pohlédl hladovýma očima. Pak mu vyškubl vzácný pokrm z rukou a se zjevným požitkem ho pozřel.

„Vypadněte odtud," zařval Ulsak na ully. „Jak jste se vůbec mohli odvážit pomyslet na zabití posla velkého Emy?"

Ullové vystrašeně vycouvali z místnosti. Když se za nimi zavřely dveře, naklonil se Ulsak nad mrtvého muže a nožem otevřel jeho trup.

„Připoj se ke mně v přípitku, starce," pronesl radostně a ve svém nadšení si ani nevšiml stěží potlačovaného dávení, které u šamana vyvolával zápach linoucí se z rozříznuté houby.

* * *

„Jestli tohle není moje drahá bývalá milenka," prohodil Gablona vláčně a prohlédl si Tiu přivřenýma očima.

Tia se ohlédla na vedle stojícího Hassana, který se na ni vědoucně pousmál.

„Chtěla jsem za tebou přijít," odsekla Tia, „ale nemohla jsem najít tvůj úkryt."

„No jistě, to chápu," řekl Gablona s hranou vážností a naznačil Hassanovi, aby opustil místnost.

Assassin, kterého obsah jejich rozhovoru velmi zajímal a chtěl ho vyslechnout, zůstal stát ve dveřích, jako by Gablonův rozkaz vůbec nepostřehl.

Koh zdvihl zrak a Tia mlčky přeskočila pohledem z jednoho muže na druhého.

„Můžeš odejít, Hassane."

„Mohla by být nebezpečná," odvětil Hassan pohotově. „Raději by tu měla zůstat stráž."

„Řekl jsem, že máš jít."

Na Hassonově tváři vyjadřující vzdor se mihl slabý úsměšek a muž se hluboce uklonil. Tia vše bedlivě pozorovala, ale navenek na sobě nedala nic znát. Dveře se za assassinem s vrznutím zavřely.

„Neviděl jsem tě od konce Alexandrijské hry,“ řekl Gablona mile a vzal si z podnosu, který ležel na přenosném stolku s různými pochutinami, tenký plátek mrtvého muže. Potom nožem nabodl další kousek a nabídl ho Tie, která však před tak odporným zápachem pokrčila nos.

„Je třeba trochu času, aby tomu člověk přišel na chuť. Zpočátku se mi také obracel žaludek, ale pak jsem zjistil, že se to vyrovná dobře uleželému sýru.“

Pak zavřel oči, vložil si sousto do úst a jako skutečný znalec ho pomalu rozžvýkal.

„Až tahle prokletá hra skončí a já se vrátím do svého právoplatného postavení, hodlám tuto pochoutku začít vyvážet. Předpokládám, že mezi kohy získá velkou oblibu.“

„Pokud to přežiješ,“ poznamenala Tia.

„Ale samozřejmě že to přežiji,“ odvětil Gablona sebejistě. „Domnívám se ale, že by ses ve svém současném postavení měla raději zabývat myšlenkami na řešení vlastních potíží.“

„Ale no tak, Corbine,“ řekla Tia nevzrušeně. „Nezapomínej, že jsem také součástí rodu Gablonů. Jen jsem spravovala tvůj majetek, dokud se vše znovu neuklidnilo.“

„Kecy!“ zařval Gablona vztekle. „Zradila jsi mě Sigomovi a ještě jsi do toho zatáhla toho svého podařeného strýčka. Měl jsem tě, ty děvko, rovnou nechat odtáhnout do šigského chrámu, ale upřímně řečeno myslím, že tě s radostí roztrhnu vlastníma rukama!“

Gablona vstal z křesla a odkopl stranou stolek s mrtvým mužem, který s mokrým žuchnutím dopadl na zem.

Tia se snažila zachovat klid. „Když mě teď zabiješ, nikdy se nedozvíš, proč jsem sem dolů přišla.“

„Ach ano,“ řekl Gablona a pokýval hlavou. „To už mě také napadlo. Takže teď si o tom hezky promluvíme, a pokud se ti nepodaří změnit můj názor, hned potom tě zabiju.“

Gablona zůstal stát přímo před ní a masitou ruku měl výhružně položenou na jílci meče zavěšeného u pasu.

Tia se podívala na dlouhou čepel zbraně a náhle jí připadlo téměř nemožné se nezačít smát. Skutečnost, že Corbin Gablona pobíhal po povrchu této zaostalé planety s mečem zasunutým za opaskem, jí připadala komická. V běžném životě se honosil titulem koha a ještě

před nedávném ho na každém kroku obklopovalo přinejmenším sto placených strážců. Pak si ale uvědomila vražedný pohled jeho úzkých, zapadlých očí a veškerá chuť na lechtivé poznámky ji ihned přešla.

„Přišla jsem vás oba varovat, že výsledky hry jsou předem dané.“

„Dané,“ zopakoval po ní Gablona. Chvilku se nic nedělo, ale pak se mu na tváři objevil stále se rozšiřující úsměv. Nakonec se zmožený záchvatem smíchu svalil zpět do svého křesla.

„Dané, říkáš?“ zeptal se, když se uklidnil.

Tia jen kývla na souhlas.

„Ale to je přece úplně jasné,“ zařval Gablona. „Myslíš si snad, že jsem úplný blbec? To jsem si pojistil už na samém začátku!“

Tia na něj zůstala nevěřícně zírat.

„Jak to myslíš, že sis to pojistil?“ zeptala se nechápavě.

„Uzavřel jsem se Zolou jistou soukromou dohodu. Navrhl jsem mu, aby mi za úplatu zajistil bezpečí ze strany šigů. Nakonec pochopil, že to pro něj bude velice výhodné i proto, že bude mít předem informace potřebné k sázení.“

„Ale co jsi nabídl Šigům, aby tě nechali na pokoji?“ zeptala se Tia.

„To byla ta nejzajímavější část,“ řekl Gablona, „ale upřímně řečeno, do toho ti vůbec nic není.“

„Předpokládám, že Zolovi plně důvěřuješ,“ poznamenala Tia.

„Nejsem blázen,“ odsekl Gablona. „Ale bude pro něj mnohem výhodnější, když zůstanu naživu.“

„Teď už ne.“

„Cože?“ zeptal se ostře Gablona, kterého Tiina poslední slova vytrhla ze spokojené samolibosti.

„Sigma vás všechny převezl. Ty i Zola jste asi počítali s tím, že po Sigmově smrti použijete majetek z jeho pozůstalosti na zaplacení právníků a účetních a tím vlastně odpadne důvod, proč tě někdo chtěl zabít. Jenže Sigma stihl ještě dříve, než ho zatkli, podepsat smlouvu o převedení celého svého vlastnictví do svěřeneckého fondu. Kohové teď potřebují přes dvacet miliard, a pokud zemřeš, odpadne jim povinnost zaplatit to ze svého.“

„Ti parchanti, toho se neodváží!“

„Jestli najdou způsob, tak ano,“ řekla Tia klidně.

Gablona na ni upřel zkoumavý pohled. „Pokud je tohle důvod tvé návštěvy zde, proč jsi šla nejdříve za Al-dinem?“

„Chtěla jsem za tebou jít hned potom.“

„To je lež,“ obořil se ni Gablona. „Chtěla jsi předat nějaké důležité zprávy svému milovanému strýci a mě bys klidně nechala tápat ve tmě!“

„Tak dobře,“ řekla Tia odevzdaně. „Získali jsme důkazy, že do vývoje hry zasahují také Dozorci.“

Gablona na okamžik zmlkl. „A co chtějí?“

„Pokud tady dole nastanou jisté okolnosti, položí to Galaktickou Herní Společnost na lopatky.“

„To je ale Zolova starost a ne moje,“ zasmál se Gablona. „Vůbec mi nebude vadit, pokud náhodou zbankrotuje. Vlastně by mě to docela pobavilo.“

„Ty tomu nerozumíš,“ zakřičela Tia, kterou rozčílil jeho sobecký zájem pouze o svou osobu. „Ve společnosti je vázán téměř veškerý majetek všech kohů z celého Mračna. Všichni se uvolili podepsat závazek, že pokud na konci nebude na účtech GHS dostatek prostředků na vyplacení všech výher, získají se chybějící prostředky z osobního vlastnictví podílníků.“

„No a co?“ zasmál se Gablona. JByli to pěkní pitomci, když to podepsali. Dozorci je oškubou dohola a získají větší moc.“

„Ale Dozorci sázejí na variantu, že buď jeden z vás nebo oba dva zemřete!“

Poprvé od počátku jejich rozhovoru vypadal Gab-lona opravdu zaujatě. Pár vteřin zadumaně seděl. Pak se s heknutím sehnul dolů, utrhl mrtvému muži ležícímu na podlaze jednu nohu a jal se sítě zapáchající pochoutku přemýšlivě ukusovat.

„Podplácejí nějak Šigy?“

„Přesně k tomu jsem také došla. Zřejmě se připravují na nějakou velkou slavnost.“

„Ach ano, slavnost. Má to něco společného se zatměním nebo tak nějak. Jeden z modrých mi o tom říkal. Na závěr prý obětují Aldina Lariceho a bude po všem. S pomocí Hassana jsem ale pro jistotu učinil některá opatření.“

„Jakto?“

„Hassan je ve spojem s jedním z ATŠigských mistrů, který nám dal svou záruku. Součástí dohody je i to, že jeden z mých mužů zasadí smrtící ránu.“

„Proč je to tak důležité?“ zeptala se omámeně Tia, která nemohla uvěřit tomu, co jí Gablona říkal.

„Protože se, má milá, právě hraje o největší balík peněz v celé dlouhé historii. Koupil jsem několik set tisíc sázkových tiketů a na většině z nich je vyznačené, že Aldin padne přičiněním mé skupiny. Pokud tu ránu zasadí Hassan nebo některý z jeho mužů, shrábnu výhru a budu o několik set miliard bohatší!“

Gablona se dmul pýchou nad vlastní prozíravostí, díky níž podle svého názoru přelstil všechny, kdo měli s hrou co do činění.

„Jakmile bude Aldin po smrti, celá loterie samozřejmě skončí. Já pak bez dalších potíží dojdu k Sedě a vyjedu nahoru, kde s potěšením požádám o vyplacení své výhry. Pokud se Dozorci postarají o krach mých drahých bratrů kohů, nebudu z toho mít žádné výčitky svědomí. Hra bude uzavřená a ze mě se opět stane svobodný muž.“

„Tak jednoduché to ale nebude, zatraceně!“ vykřikla

Tia. „Z toho důvodu jsem chtěla jít nejdříve za Aldinem. Ten je alespoň ochotný naslouchat druhým lidem. Šigové zajmou jeho a nepochybně i tebe.“

„Já už jsem jim zaplatil,“ řekl Gablona samolibě.

„A čím, jestli se mohu ptát? Penězi? Bohatství pro ně nic neznamená. Touží jedině po neomezené moci a Dozorcům se nějak podařilo nabídnout jim víc, než kolik bys kdy dokázal dát dohromady.“

„Tak aby bylo jasno,“ opáčil Gablona, „mohu přeplatit každého zatraceného Dozorce na Mračnu, ale to není důležité, protože mám uzavřenou smlouvu i s nimi. Den předtím, než mě zavřeli do převýchovného zařízení, mě požádali o podepsání smlouvy na lodní přepravu. Říkali, že to bude gesto dobré vůle mezi jimi a mnou. Oba dva přece Dozorce známe a víme, že obvykle s nikým neobchodují. S informacemi o jejich zasahování do našich finančních záležitostí zatlačím toho bastarda Losu do kouta a dostanu od něj všechno, co budu chtít. Však já si s nimi poradím. A co se týče Šigů, poslal jsem Hassana k velmistrovi s pokyny, aby vyrovnal jakoukoli nabídku, kterou by jim ti dobráci shora učinili.“

Se zlostným povzdechem se Tia opřela do židle. Takže ten zatracený hlupák skutečně podepsal smlouvu na své lodě. Vůbec si ve své sobecké nadutosti neuvědomoval, kam celá záležitost nezadržitelně směřovala.

‚yJen pokračuj,“ zamumlala, „a nech se zabít. A abych řekla pravdu, je mi to úplně jedno. Všichni jste se asi úplně pomátli.“

Gablona si ji zkoumavě prohlížel a Tia, která si až příliš dobře vzpomínala na jejich dřívější společné dny, pochopila, že už ve své mysli osnuje nové plány.

„Takže?“ zeptala se unaveně.

„Je to velmi jednoduché. Jak znám tvého strýce, jsou pro něj otázky rodiny a cti mnohem důležitější než všechno ostatní.“

Tie přeběhl mráz po zádech.

„Corbine, drahý,“ řekla rychle, „možná bychom mohli zavzpomínat na staré časy. Koneckonců jsi vždycky říkal, že jsem byla tou nejlepší milenkou, jakou jsi měl.“

„Loňské sněhy, má drahá, loňské sněhy,“ zasmál se Gablona. „Docela by mě zajímalo, jak by asi Aldin odpověděl, kdybych se s ním setkal a nabídl mu, že tě za něco vyměním.“

„A za co?“ zašeptala Tia.

„Za něj.“

Kapitola dvanáctá

„To je šílenství," prohlásil Oiši.

Aldin se na samuraje podíval a potřásl hlavou.

„Je to má neteř, musím to udělat," řekl odhodlaně.

„Ona mě nezajímá," řekl Oiši nevzrušeně. „Přijal jsem odpovědnost za vás."

„A já jsem zase odpovědný za ni. Kdybys byl na mém místě, zachoval by ses jinak?"

„Vzpomněl bych si na závazky ke svému domu a těm, kteří mi slouží."

Aldin se usmál, napřáhl ruku a přátelsky ji položil samurajovi na rameno.

Koutky Oišiho úst se lehce nadzvedly a on sklonil hlavu. Z nějakého důvodu se s tímto mužem nedokázal přít.

„Jsou bojovníci na svých místech?" zeptal se Aldin.

„Nemějte obavy, můj pane, dostaneme vás z toho," řekl Oiši pevně.

„Tak do toho," řekl Aldin a pokusil se vložit do hlasu bezstarostnou statečnost.

Vykročil směrem ven na ulici, ale v tom ho zezadu zadržela cizí ruka. Obrátil se, aby zjistil co se děje a uvědomil si, že hledí Mari do očí.

„Ale jdi," řekl Aldin tiše, „už je čas vyrazit."

Žena k němu přistoupila blíže a Aldin z jejích čerstvě umytých kadeří znenadání ucítil závan levandulové vůně. Jejich oči se na okamžik setkaly a Aldin si musel připustit, že ho k ní cosi nezadržitelně přitahuje. Až dosud to pro něj byla jen Mari, krčmářka, která nikdy nešla pro ostřejší slovo příliš daleko. Dokonce i gafští berserci brzy zjistili, že je občas lepší se jí zdaleka vyhnout. Nyní však Aldin pod

tvrdou maskou zahlédl zranitelné jádro. Tou příčinou, která odhalila její křehké nitro, byl on a nebezpečí, které mu bezprostředně hrozilo.

Chvilku oba stáli mlčky a jejich ruce se mimoděk spojily. Samurajové ohleduplně ustoupili stranou a gafové rozpačitě přešlapovali a pokašlávali.

„Dávej na sebe pozor, ty zatracený mizero," zašeptala Mari přiškrceně.

„Takže takhle to je?" zeptal se Aldin sebelítostivě. „Vždycky víš co říci."

„Blázne," vyhrkla, přitáhla si ho k sobě a objala ho pažemi. Aldin ucítil slabý polibek na krku a pak se svými rty dotkla jeho.

„Všechno bude v pořádku. Kdyby se tě ta tlustá svině třeba jen dotkla, vymlátím z něj duši."

„To je opravdu romantické rozloučení," řekl Aldin a plaše se pousmál.

Mari se zalily oči slzami a ona se od něj prudce odvrátila. S tichou kletbou odstrčila stranou jednoho z ga-fu, který se jí připletl do cesty. Pak se k ní pohotově přitočil Zergh a ona skryla svou pláčem zrudlou tvář na jeho hrudi.

„Takový je život," povzdechl si Aldin pro sebe a vykročil ke dveřím vedoucím ven na ulici. Snad nikdy předtím se necítil tak opuštěně jako v tomto okamžiku.

Mezi domy se válely chuchvalce mlhy a nikde v dohledu nebylo ani živáčka. Všechny okolní zvuky zněly v dusivé šedi jakoby tlumeně, ale z dálky k nim stále doléhal rachot bubnů. ATŠigové se shromažďovali na velkém náměstí pod Šedou a temné dunění svolávalo další pravověrné k první ranní modlitbě počínajícího svátku. Mlha se jim stala vítaným pomocníkem. Oiši se krátce předtím tiše vyplížil z hostince a obratně odstranil muže ve žluté róbě, který sledoval zadní východ. Díky tomu se jim podařilo nepozorovaně proklouznout kolem dalších stráží a zabít i pozorovatele u Gablonova úkrytu.

Těsně před úsvitem se všude rozhostila zvláštní, mystická atmosféra. Všudypřítomná mlha utopila celý svět v neprostupné šedi a než oblohu

rozzářily první sluneční paprsky, nastalo tajuplné přítmí. Tepání bubnů se neslo nejen vzduchem ale i zemí a jeho rytmus se zdál splývat s tlukotem srdce.

Po obou stranách cesty vystupovaly ze stínů obrysy domů. Aldina náhle přepadl pocit, že z každého z úzkých okének pátravě hledí někdo, kdo se rozhoduje, zda ten či onen kolemjdoucí stojí za čas potřebný k vraždě či nikoli.

Po levé straně se objevil pás temnoty hustší než okolní přítmí. Byly to však jen stěny vysokého domu natřené černou barvou. Vtom okamžiku Aldin koutkem oka zahlédl, jak se v jednom z okének zaleskly oči člověka, který se vzápětí stáhl zpět do nitra budovy. Nebyly to tedy jen horečnaté představy, ale skutečně je někdo pozoroval.

Mohl by na ně Corbin udeřit právě teď? Téměř si přál, aby se to stalo, protože by to znamenalo konec nejistoty a čekání plného obav. Pokud měl totiž z něčeho hrůzu, pak to byla možnost, že dvě desítky dnů pobytu na tomto světě Gablonu proměnily k horšímu. Syrová brutalita přítomná všude kolem by v něm mohla vzbudit nutkání používat kruté způsoby ATŠigů spíše než prostou účelovost kohů.

Dveře byly otevřené. Čekali na něj.

Aldina napadlo, že pokud se někdy chystal udělat něco šíleně odvážného, bylo to právě nyní. Jestli to ale byla statečnost, proč mu srdce bilo jako o závod a kolena se pod ním téměř podlamovala? Zmocnil se ho strach z mnohem přízemnějších věcí, než byl Gablona a jeho krvelační vrazi. Co kdyby mu například v klíčovém okamžiku povolil svěrač močového měchýře nebo by prostě jen omdlel?

S nadějí, že silný plášť, který ho cestou chránil před nočním chladem, skryje jeho třesoucí se nohy, došel ke vchodu.

Chodba uvnitř byla hrozivě prázdná. Aldin se vzmužil a vstoupil dovnitř.

„Výborně, Aldine,“ zavolal hlas z temnoty. „Skutečně máš můj obdiv. To by stálo za natočení.“

Corbin vstoupil do slabého světla. „Hrdinný strýc přichází zachránit nevinnou neteř ze spárů odporného zlosyna.“

„Splnil jsem svou část dohody,“ řekl Aldin slabě. Ať se snažil sebevíc, jeho hlas neustále vystřeloval do chvějivých výšek, které by se spíš hodily k rozrušenému mladíkovi.

„Ale no tak,“ řekl Corbin s úsměvem a vybídl Aldina, aby ho následoval do zadní části domu. „Vše má svůj čas. Nyní mi dovol, abych se stal pozorným hostitelem svému starému vasbovi a bývalé milence.“

„Nech ji jít,“ řekl Aldin a pokusil se, aby to znělo rozhodně, „nebo se naše dohoda okamžitě ruší.“ S těmi slovy ustoupil o krok dozadu.

„Nemyslím si, že bys měl na výběr,“ zasmál se Gablona a ukázal prstem ke dveřím za Aldinem.

Z ulice neslyšně vklouzl dovnitř jeden z assassinů a jeho tasená čepel se ocitla kousek od Aldinových zad.

„Pokud se odtud pokusíš odejít, přibude na tvém těle další otvor, pro který nejsi plně uzpůsobený.“

Gablona se odmlčel, aby se mohl zasmát vlastnímu vtipu. „Ze zdravotních důvodů bude určitě lepší, když mě budeš následovat do mých komnat.“

Aldin i přes silný plášť ucítil slabé bodnutí ostrého hrotu mezi lopatkami. Vykročil vpřed a vstoupil za Gablonou do nitra jeho pevnosti.

* * *

„Co se to sakra děje?“ zařval Zola a udeřil pěstí do obrazovky před sebou. Sklenka, kterou se právě chystal nabídnout svému hostu, se válela rozbitá na zemi. Čekalo ho další nepříjemné setkání skohem, kterému všichni přezdívali Kasandra. Avšak dříve, než jejich rozhovor vůbec *začal*, zazněl místností gong komunikačního zařízení a rozzářený panel přitáhl jeho pozornost.

Bukha obešel stůl a postavil se za Zolu.

Zola zadal několik příkazů a text přebíhající po obrazovce se změnil na prostorové souřadnice. Dvě blikající světelné tečky se nacházely těsně vedle sebe.

„Aldin s Gablonou jsou spolu,“ řekl Bukha tiše.

Zola vztekle uhodil do klávesnice a obraz se znovu změnil. Měřítko se výrazně zvětšilo, ale dva pomrkávající body stále zůstaly nalepené na sobě. „Zatraceně!“ zaklel Zola. „Skoro to vypadá, jako kdyby si seděli na klíně!“ Chvíli pozoroval monitor, na němž se však nic nepohnulo. „Zjevně spolu nebojují. Co to má u všech čertů znamenat?“

„Myslím, že to není těžké uhodnout,“ poznamenal Bukha nevzrušeně a vzal si ze stolku s nápoji láhev muškátového vína, z níž si nalil náhradu za rozlité pití. „O něčem spolu hovoří.“

„To není možné,“ odsekl Zola.

„Snad, ale přesto se nepohybují způsobem, který by naznačoval, že spolu bojují. A co všichni ostatní?“

Zola krátce pokývl a stiskem několika kláves změnil obraz. Souřadnice se posunuly a zastavily se na místě vzdáleném několik desítek metrů.

„Aldinovi strážci a Sigmovi gafové se rozmisťují kolem domu, ale to je zvláštní...“

Zola zmlkl.

„Co se děje?“

„Vidím jen deset Gablonových mužů.“

„Zajímavé,“ řekl Bukha tiše a vrátil se ke svému křeslu, do nějž ztěžka usedl.

„Přišel jsem, abychom si promluvili o jedné záležitosti.“

Zola s očima upřenýma na obrazovku cosi nesrozumitelně zamumlal.

„Věnujete mi pozornost?“

„Ale jistě, samozřejmě,“ odvětil Zola nepřítomně.

„Chtěl jsem vás jen varovat, že podle mých nejnovějších informací hrozí vám a tím i ekonomice celého Mračna úplný a nezvratný bankrot.“

„Cože, co jste říkal?“ zeptal se Zola, aniž by spustil oči z komunikačního panelu.

„Poslouchejte, zatraceně,“ zařval náhle Bukha, vymrštil se z křesla a jedinou ranou smetl obrazovku ze stolu. Zařízení dopadlo na podlahu, roztříštilo se a vylétl z něj snop jisker.

„Proč jste to sakra udělal?“

„Musíte mě vyslechnout!“

Se vzdorovitým odfrknutím se Zola otočil na židli a zmáčkl tlačítko, které ho spojovalo sjeho tajemníkem. „Právě se mi rozbila obrazovka,“ řekl podrážděně. „Sežeňte nějakou jinou a okamžitě ji přineste do mé pracovny.“

Uvolnil stisk a podíval se na Bukhu.

„Dostanete ode mě účet za náhradu škody,“ prohlásil ostře. „Takže teď mi řekněte, proč jste sem přišel, a pak rychle vypadněte.“

Bukha vztekle udeřil sklenkou do stolu, až se její obsah rozstříkl všude kolem. „Zachoval jste se jako naprostý hlupák,“ procedil mezi zatnutými zuby, „ale váš osud mě vůbec nezajímá. Musím to zastavit, protože jinak budou do týdne Dozorci ovládat většinu movitého i nemovitého majetku na Mračnu. Nemám stím sice nic společného, ale pokud se jim podaří získat většinu, rozdrtí nás zbývající dříve, než uplyne jediný rok. A všechno je to vaše vina!“

„O čem to tady mluvíte?“ zeptal se Zola, který se konečně soustředil na to, co mu Bukha říkal.

„Poslouchejte dobře,“ řekl Bukha pomalu a zřetelně. „Dozorci se účastní vaší hry!“

„Hry? Myslíte loterie?“

„Ano.“

Zola zpopelavěl. „Jak je to možné?“

„Použili nastrčené společnosti. Teď mi raději řekněte, kolik platných tiketů je ještě v oběhu.“

„Jaké máte na mysli? Existují desítky milionů sáze-nek, které mohou stále vyhrát. Po Sigmově smrti se prodaly další stovky miliard lístků, ale jejich výherní kurz bude nízký a odměna nepřesáhne tisíce.“

„Takže vy to ani přesně nevíte!“ zvolal Bukha.

„Nebyl důvod dělat si starosti,“ řekl Zola obranným tónem. „Můj pravděpodobnostní poradce mi vysvětlil, že čím více tiketů se prodá, tím spíše se vyznačené výsledky přiblíží průměru.“

„Takže jste nesledoval pohyb lístků koupených během prvního dne?“

„To nebylo proveditelné, vytiskly se jich biliony!“

„Dobrá, já vám to tedy řeknu,“ řekl Bukha.

„To je důvěrná informace. Mají k ní přístup pouze podílníci a to vy nejste.“

„Jeden z bývalých investorů pro mě udělal malý rozbor.“

Zola se na chvilku zarazil.

„Ta děvka,“ zařval. „Tohle přesně odpovídá její povaze. Když mi odprodala zpět své podíly, myslel jsem si, že je hloupá. Ale teď to začínám chápat.“

„Ona je jediná, kdo z tohohle podniku dostane nějaký zisk. Copak vás ani na okamžik nenapadlo, proč se těch akcií zbavuje?

Zola zůstal mlčet. Měl škodolibou radost z toho, že mu Tia prodala své podíly za deset miliard, když měla jejich konečná hodnota přesáhnout padesát miliard. Dokonce na její vyplacení použil peníze z účtů společnosti. Nebude nijak těžké zamaskovat na konci hry ztrátu několika falešnými údaji o vyplacení neexistujících výher.

„Protože,“ odpověděl si Bukha, „bude za devadesát šest hodin GHS břichem vzhůru.“

„Pokračujte,“ řekl Zola, na němž bylo jasně patrné rozrušení.

„Pokud se nemýlím, může v následujících šesti dnech loterie nastat několik set možných zakončení boje.“

„Správně.“

„A plná výhra připadá v úvahu jen v případě, že je na lístku vyznačená i Sigmova smrt patnáctého dne.“

„Samozřejmě.“

„V této chvíli existuje velké množství tiketů, na nichž je vytištěné, že Sigmova smrt přijde patnáctý den boje. Jejich vlastníky jsou převážně syndikáty sázkových společností.“

„Kolik jich je?“

„Desítky milionů. Pokud se vyplní ten takzvaný pravděpodobnostní předpoklad, mělo by vyhrát pouze několik set tisíc sázkových lístků.“

Zolovi připadalo, že se svět kolem něj rozmazává.

„Řekni mi všechno,“ řekl zničeně.

„Tie se podařilo zjistit, že již zmíněná seskupení ovládají balíky sázenek, jejichž počet se pohybuje od několika set tisíc po přibližně pět milionů. Všechny jsou zaměřeny na jediný výsledek, který by měl nastat během následujících šesti dnů.“

„Myslím, že budu asi zvracet,“ zašeptal Zola.

„Zvracet? Na vašem místě bych pomýšlel na sebevraždu,“ odsekl Bukha.

„Ale na účtech Galaktické Herní Společnost jsou biliony katarů!“

Navzdory všemu, co právě vyslechl, pocítil Zola při vyslovení tak závratné částky jistou pýchu. Žádný z ko-hů nikdy neovládal ani desetinu takového bohatství.

„To všechno nebude stačit na vyplacení výherců,“ odfrkl si Bukha. „Ty syndikáty ve skutečnosti pracují pro Dozorce. Pokud nyní nastane jedna z několika okolností, na níž mají vsazeno, bude vaše nicotná společnost dlužit Dozorcům od tří do deseti bilionů katarů.“

Zola se zhroutil do křesla a zůstal otupěle civět do prázdna.

„A nezapomínejte na to,“ pronesl Bukha pomsty-chtivě, „že každý z podílníků plně ručí svým osobním majetkem. Jestli společnost nedokáže po oficiálním ukončení hry dostát svým závazkům, budou muset ko-hové obětovat na výhry soukromé prostředky. Tento bod představoval

hlavní podmínku Dozorců, na jejímž základě souhlasili s nevměšováním se do obchodních záležitostí loterie. Všichni jste tak toužili po zisku, že vás ani nepadlo se zeptat, proč je to pro ně tak důležité.“

„Bude jim patřit celý Mračno,“ zasípěl Zola zděšeně.

Bukha upřel na Zolu opovržlivý pohled. „Vpochodoval jste jim přímo do pasti.“

„Kdybyste mi to řekl včera, mohli jsme z GHS vycouvat, ještě než to ustanovení vstoupilo v platnost.“

Bukha mlčel.

„Proč jste mi to neřekl?“ zakřičel Zola zoufale.

„Protože byste toho zneužil jen sám pro sebe a pro nás ostatní byste nehnul prstem.“

„Co můžeme dělat?“ zeptal se Zola sklesle.

Bukha se k němu naklonil a usmál se. „Zajistit, aby ti dva dole buď přežili anebo zemřeli nějakým neočekávaným způsobem.“

Zola se obrátil ke stolu a zmáčkl tlačítko komunikátoru.

„Okamžitě sežeňte Kursta!“ zařval. „A přineste tu zatracenou obrazovku.“

Pak se Zola otočil zpět k Bukhovi a do tváře se mu vrátil sebejistý *výraz.* „Teď bychom asi měli co nejrychleji zjistit, která z možností pro nás bude nejvýhodnější.“

* * *

„Skvělé, naprosto dokonalé,“ zamumlala Sisa znovu a Kurst jen zářil pýchou a sebeuspokojením. Informace, které přinesl, byly naprosto bezcenné. Sisa s úsměvem vstala ze své židle u psacího stolu a vykročila krátkou chodbou směrem k obchodnímu oddělení.

Příkazy na nákup lístků se projevily během několika vteřin. Trh již zřejmě věděl, že Aldin a Gablona jsou spolu pod jednou střechou. Důležité však bylo, že se místem setkání stalo Gablonovo opevněné útočiště. Obchodování probíhalo rychle a ceny šestihodinových opcí na

tikety z prvního dne, které předpokládaly Gablonu jako vítěze nad Aldinem, vylétly k pěti stům tisícům za jeden. Jakmile však Sisiny nejnovější příkazy vstoupily v platnost, Almský syndikát na to ihned odpověděl svými intervenčními fondy.

V příštích několika minutách se strhla smršť nákupů a prodejů opcí všeho druhu.

* * *

„Je od tebe hezké, že jsi se zastavil," řekl Gablona mile a usedl do židle naproti Aldinovi. „Připomíná mi to staré dobré časy, kdy se koh scházel se svým věrným vasbou na kus řeči a sklenku dobrého pití."

Aldin mlčel a nejistě koutkem oka pozoroval assassina stojícího po jeho boku.

Gablona, který si všiml Aldinových kradmých pohledů, na muže kývl, aby opustil místnost.

„Takže jak se ti líbí náš malý výlet na tuto rozkošnou planetu?" zeptal se Gablona.

„Co kdybychom přešli rovnou k věci, Gablono?" zeptal se Aldin.

„Kohu Gablono/ opravil ho Corbin důrazně. „Nezapomínej na můj titul ani na vlastní společenské postavení."

„Takový titul náleží jen těm, kdo si ho zaslouží, Corbine," řekl Aldin pomalu. „Po dlouhá pokolení se označení koh vázalo k čestným a moudrým lidem, kteří chápali, že zachování občanské společnosti na Mračnu je možné dosáhnout jedině trpělivou prací a vzájemnou ohleduplností. Ty jsi popřením a znehodnocením této dávné tradice. Můj otec sloužil tvému otci a stejně tomu bylo u našich dědů. Tobě se to však podařilo navždy změnit."

„Už jsi skončil?" zasmál se Gablona.

Aldin s překvapením zjistil, že se po tom výbuchu hněvu, téměř uklidnil. Konečně se po mnoha letech služby odhodlal říci Gablonovi své mínění o něm a to prudké uvolnění dlouho hromaděného přetlaku v něm zanechalo podivný chlad. Znenadání mu připadalo lhostejné, co se může v příštích několika minutách přihodit.

„Uvědomuješ si, doufám, že jsme oba jen loutkami ve hře Šigů.“

„Ty možná,“ odvětil Corbin. „Setkal ses někdy s Ul-sakem?“

Aldin jen znechuceně potřásl hlavou.

„Zasvětil mě do různých zvyklostí a tajů jeho lidu,“ řekl Corbin.

„O čem jste spolu mluvili?“ otázal se Aldin.

„O malé nabídce nebo snad záruce, chceš-li. Já tě předám do jeho rukou a oni na oplátku nechají tohle místo po skončení hry na pokoji.“

„A ty jsi mu uvěřil?“

„Zařídil jsem to tak, abych na tom vydělal. Je po tobě totiž docela sháňka. Mí přátelé z tábora modrých ještě nezapomněli na tu malou roztržku z prvního dne a výhodné návrhy z obou stran se proto jen hrnuly. Nakonec Ulsak nabídl něco navíc a tak jsme uzavřeli dohodu.“

„No tak mě pouč.“

„Souhlasil s tím, že tě budu smět zabít, což mi vynese pěkný obnos.“

„Jak by to mohlo ovlivnit...“ začal Aldin a vzápětí zmlkl v půli slova.

„Přesně tak,“ řekl Gablona se zlomyslným úsměškem. „Nemám žádné sázenky, podle nichž by tě zabili Šigové. Nechal jsem ale nakoupit balík tiketů s variantou, že zabiji napřed Sigmu a potom tebe. Teď už zbývá pouze otázka, kdy to bude nejvýhodnější. Mám jen padesát lístků vsazených na to, že zemřeš ještě dnes nebo hned zítra. Pokud ale tvou popravu pozdržím o čtyři dny, vzroste jejich počet na rovný tisíc. Když na tebe přijde řada až předposlední den hry budou to již dva tisíce. No a na závěrečný den jich mám koupených celých deset tisíc. Z toho jasně vyplývá, že jestli tě udržím naživu sedmdesát dva hodin běžného času, můj zisk se zmnohonásobí a já z téhle malé nepříjemnosti vyjdu s několika miliardami v kapse. Ulsak je s tím srozuměný a souhlasí.“

Aldin zhnuseně odvrátil zrak.

„Takže se pořádně najez, příteli,“ řekl Gablona a se smíchem ukázal na velký stůl překypující nejrůznějšími pochoutkami z šigské kuchyně. „Ulsak mi dokonce poslal i nějakou zabavenou brandy. Je to velice

dobré zboží. Jsi mým hostem, tak se tu chovej jako doma. Slavnost by měla začít každým okamžikem a mí přátelé se tady brzy zastaví, aby si tě vyzvedli.“

„Pusť to děvče,“ řekl Aldin chladně. „Alespoň splň slib, který jsi mi dal. Řekl jsi, že pokud se ti vzdám, necháš ji volně odejít.“

Gablona se pohodlně rozvalil v křesle a roztáhl tvář v širokém úsměvu. „Lhal jsem.“

„Už je tam skoro hodinu,“ zašeptala Mari a znepokojeně se rozhlédla kolem. Mlha pozvolna začínala řídnout a trhat se na cáry.

„Řekl, abychom nic nedělali, dokud dívka nevyjde ven,“ řekl Oiši.

Dunění bubnů doléhající k nim z velkého náměstí znenadání ztichlo. Obloha se postupně rozjasňovala a ranním oparem pronikly první sluneční paprsky.

V dálce zaznělo troubení rohu.

Mari sevřela Oišiho rukáv. „Zatraceně, musíme něco udělat, teď hned.“

„Nech mě hádat,“ řekl Gablona. „Nemyslím, že bys byl takový hlupák a vlezl sem, aniž bys svým lidem rozdal příkazy, jak tě odsud mají dostat.“

„Co tě k takovým úvahám vede?“ zeptal se Aldin nenuceně, zatímco se probíral množstvím pokrmů, které mu Gablona nabídl. Zjistil, že je poměrně obtížné vybrat něco, co by nepůsobilo příliš odpudivě.

„To bych na tvém místě udělal já.“

„O tom pochybuji. Nevstoupil bys sem, ani kdyby tu jako vězně drželi tvou vlastní matku.“

„Má matka,“ zavrčel Gablona. „Dovol, abych ti o ní něco řekl. Kdyby jí zajali Šigové, během týdne by je přetáhla na svou stranu a stala by se jejich královnou. Ale abych se vrátil k původnímu předmětu hovoru, nedoporučoval bych, aby se tví strážci pokusili vniknout sem dovnitř a vysvobodit tě odsud. Protože ať už lístky na tento den mám či nemám, z téhle místnosti se živý nedostaneš.“

„To jsem předpokládal, ale co Tia?“

„Stále dokola ta holka. Z toho, jak se chováš, by jeden čekal, že byla tvou milenkou a ne tvou neteří.“

„Jsi nechutný,“ odvětil Aldin.

„Já vím,“ řekl Corbin a jeho sto třicet pět kilogramů *vážící* tělo se otřáslo smíchem.

„Myslím, že už tak jako tak nastal čas, abychom se na m podívali.“

Corbin zdvihl ze stolku malý zvoneček a několikrát jím zacinkal. O několik vteřin později se dveře za ním otevřely a černě oděný assassin strčil do místnosti Tiu, která vypadala nemocně a vyčerpaně.

„Měl bys tu raději zůstat,“ nařídil Corbin svému strážci. „Nechtěl bych, aby se poměr sil změnil na dva ku jedné v jejich prospěch. Mohlo by to rozčílit sázkaře tam nahoře.“

Aldin vstal a došel k Tie.

„Co tady sakra děláš?“ zaječela, neboť i bez vysvětlování ihned pochopila, k čemu se Aldin odhodlal.

Poprvé od dob jejího dětství Aldin spatřil, jak se Tiiny oči plní slzami.

„Ty zatracený idiote,“ řekla a otřela si tváře. „Musel jsi přece vědět, že ať ti slíbí cokoli, nikdy to nedodrží.“

„Já vím,“ odvětil Aldin tiše. „Ale kdybych to neudělal, nemohl bych dál žít sám se sebou.“ Objal ji pažemi kolem krku.

„Ublížil ti?“ zeptal se Aldin.

„Kdo, on? Neměl by odvahu na mě sáhnout.“

„Ale no tak,“ přerušil ji Corbin. „Bývaly doby, kdy jsi mé dotyky měla docela ráda.“

„Špíno,“ vyštěkla Tia. „Kostka ledu by mě rozehřála víc, než jsi to kdy dokázal ty.“

Na okamžik měl Aldin obavu, že tentokrát Tia zašla příliš daleko. V Gablonových očích se zlobně zablesklo, ale koh se k nim jen na chvilku obrátil zády, aby znovu získal sebekontrolu.

„Chtěl jsem tě jednoduše otrávit jedem,“ řekl zvolna, „ale mám dojem, že tě raději dám Šigům jako odměnu navíc.“

Aldina se zmocnila neovladatelná zuřivost. Celé jeho tělo se třáslo touhou vrhnout se na Gablonu a vzít ho s sebou na onen svět. Pozorný koh však jeho rozpoložení vytušil a rychle ustoupil o několik kroků dozadu.

Dveře vedoucí do chodby k hlavnímu vchodu se otevřely a dovnitř vstoupil jeden z Gablonových assassinů.

„Vítám tě, příteli,“ zasmál se Corbin. „Přišli si Šigové pro své zboží?“

Muž v odpověď kývl hlavou.

„Kde je Hassan?“

„Zdržel se,“ řekl bojovník a Gablona si náhle uvědomil, že ho nepoznává.

Dvoukřídlé dveře se znenadání rozlétly a místnost zaplnil příval ATŠigů ve žlutých róbách označujících jejich příslušnost ke klanu.

Beze slova obstoupili Aldina a Tiu odstrčili stranou.

„Tu dívku si vezměte také,“ prohlásil Gablona nervózně, neboť si nebyl úplně jistý, co se vlastně děje a neustále po očku pozoroval muže, který se vydával za jednoho z assassinů. „Vyřiďte svému pánu Ulsakovi, že je to dárek ode mě, který je znamením našeho přátelství.“

„Ty parchante,“ zaječela Tia. „Jestli se kohové někdy dozví, že jsi zavraždil člena vlastní rodiny, nikdy ti to neodpustí.“

„Vzpomínky se dají dostatečně velkou sumou peněz pozměnit nebo i vymazat,“ řekl Corbin, který se snažil skrýt svůj strach. Z druhé strany dveří zaslechl zvuky boje a tlumené výkřiky v nesrozumitelném jazyce, kterým se mezi sebou domlouvali Hassanovi bojovníci.

Několik mužů ve žlutých pláštích obklopilo Aldina i Tiu, zatímco Gablona ustoupil do opačného rohu pokoje.

Pak se od hlavní skupiny oddělili čtyři Šigové a vykročili ke Gablonovi.

„Kde jsou mí strážci?“ zařval.

„Jsou mrtví,“ zašeptal jeden z cizinců. „Těch deset ubožáků pro nás nepředstavovalo žádnou překážku.“

Potom pohybem tak rychlým, že ho prostým okem téměř nebylo možné postřehnout, sáhl za svou čelenku a vytáhl odtud škrtící strunu. Smyčka se mihla vzduchem a ovinula se kolem Gablonova hrdla.

Gablona kvílející hrůzou padl na kolena a zoufale se snažil prsty servat z krku jako nůž ostrý drát. Ocel se stáhla a zakousla se do kůže kolem krčních tepen takovou silou, že by jen nepatrné zesílení tahu znamenalo okamžité přetnutí těchto životně důležitých cév a následnou smrt.

„Ty s námi půjdeš také,“ zasyčel muž ve žlutém rouchu. „Přišel čas navštívit Ulsaka.“

Aldin s Tiou byli postrčeni směrem ke dveřím. Když procházel kolem Gablony, pocítil Aldin na okamžik téměř lítost. Tlustý muž klečel s brunátnou tváří na podlaze a oči mu přidušením a strachem vylézaly z důlků.

Jejich věznitelé je provedli temnou chodbou a vystoupili ven do jasného rána. Vzduch byl chladný a tu a tam ještě ve vzduchu visely poslední slabé cáry mlhy.

Na ulici na ně čekalo několik desítek dalších Šigů, kteří se obezřetně rozhlíželi do všech stran.

„Pospěšme si,“ zavelel ten, který vedl Aldina. „Modří ty dva pořád hledají.“

Celá skupina vyrazila téměř poklusem vpřed. Gablona, kterému jeho únosce připevnil ke koncům škrticí struny dlouhou tyč a předal ji jednomu ze svých mužů, nemotorně klopýtal uprostřed.

Pokračovali kupředu kolem tichých domů. Pak dva bojovníci v čele skupiny zpomalili, jako by měli dojem, že na cestě není něco v pořádku. V bahně před nimi leželo několik roztříštěných soudků a jejich obsah byl rozlitý všude kolem. Vzduchem k nim zavanul pach zakázané pálenky.

„Když jsme přicházeli, tohle tu nebylo,“ řekl jeden z Šigů podezřívavě a popošel, aby nejbližší soudek odkopl stranou.

Vzápětí se vepředu zablesklo a ozvalo se ohlušující zaburácení.

Prvního muže zachvátily plameny a on klopýtl nazpět. Zároveň několik jeho druhů padlo k zemi, kde se svíjeli ve smrtelných křečích.

„Tio, k zemi!“ zařval Aldin a vrhl se na stranu.

Když se převalil skrze kaluž páchnoucích splašků, spatřil, jak k němu míří jeden z Šigů s napřaženou zbraní.

Aldin si uvědomil, že muž má v úmyslu ho zabít a pokusil se odsunout co nejdál z dosahu jeho dlouhé čepele. Bojovník ho však rychle dohnal. Pak se ozvalo třesk-nutí katapultu a těžká střela žlutě oděného Šigu srazila dozadu. Z rohového domu vylétlo několik dalších šipek. Pak někdo zevnitř rozrazil dveře a z nich se vyrojili samurajové s Oišim v čele. Ulicí zazněl jejich divoký bojový pokřik.

Zakřivené meče se v ranních paprscích ohnivě leskly a smrtícími seky srážely nepřátele k zemi.

Přes ležícího Aldina přeskočil řvoucí gafský berserk, který drtivým spodním úderem rozpoltil Šigu zraněného dřívějším výstřelem katapultu.

Z druhého konce výpravy se ozval další výbuch. Aldin se omámeně posadil a spatřil, jak se v blátě válí nejméně tucet dalších Šigů, kterým z nesčetných ran vytékaly potoky rudé krve.

Aldin se podíval vzhůru právě ve chvíli, kdy z jednoho okna vylétla velká nádoba s hořící zápalnou šňůrou a obloukem se snesla na ulici.

„Dolů!“ zakřičel Aldin.

Následoval nový výbuch doprovázený oslnivým zábleskem, který vymrštil roztrhaná těla Šigů jdoucích na konci průvodu do všech stran.

Z boční ulice připojující se o kus dál k hlavní se vyřítila skupina ryčících gafů, kterou vedl Zergh.

V těsném prostoru mezi holými zdmi domů se brzy hemžila nepřehledná směsice lidí a gafů. Aldin ucítil, jak ho někdo zezadu chytil pod pažemi a zdvihl ho na nohy, a když se ohlédl, spatřil za sebou

několik samurajů, z nichž vyzařovala radost z pořádné bitvy. Pak zahlédl Tiu, která se s vypětím sil vyprostila z pod mrtvoly jednoho z Šigů. Plášť i kalhoty měla nasáklé krví a v ruce svírala dýku, kterou předtím nepochybně použila. Přepad skončil stejně rychle, jako začal. Všichni nepřátelé padli pod náporem čepek', plamenů a výbuchů a díky dokonalému načasování ani nedokázali Al-dinovým strážcům způsobit větší ztráty. Zemřel pouze jeden z gafů, ale ostatní teď zběsile tančili kolem a nadšeně vykřikovali nad tím, že jejich sekery konečně okusily krev.

Bylo však třeba se postarat ještě o jednu věc, se kterou předtím nepočítali.

„Chyťte Gablonu!“ zařval Aldin.

Koh ležel uprostřed ulice a házel sebou jako ryba na suchu. Assassin, který ho vedl na dlouhé tyči, nyní ležel opodál a v jeho hrudi zel otvor po čistém průstřelu šipkou z katapultu.

Seiči k němu pohotově přistoupil, uchopil dřevěnou násadu a surovým škubnutím Gablonu donutil postavit se na nohy. Struna se zařízla ještě hlouběji a z prořízнuté kůže na hrdle kohovi stékaly dolů pramínky krve, které se vsakovaly do hedvábné košile.

Gablona, jenž náhle ucítil vlahé teplo rozlévající se mu po hrudi, si sáhl na krk, a pak se zděšených zachrčením zdvihl své zkrvavené ruce před obličej.

Aldin k němu pomalu došel.

„Máme víc, než jsme čekali,“ řekl Oiši a pohrdavě se na Gablonu zadíval.

Aldin mlčel, jako by v duchu zvažoval možnosti.

„Přitáhněte strunu ještě o trochu víc, můj pane,“ řekl Oiši klidně, „a zbavíme se ho.“

Aldin přeskočil pohledem z Oišiho na Tiu, a pak se vrátil zpět ke kohovi.

„Co uděláme, Tio?“ zeptal se.

„Nejradši bych ho zaškrtila vlastníma rukama,“ odpověděla s úsměvem, z něhož běhal mráz po zádech.

Corbin prosebně napřáhl ruce a žalostně zasípěl.

„Vzpomínám si na toho zbabělce Kiru. Než jsem mu usekl hlavu, měl v očích stejný výraz,“ řekl Oiši s opovržením.

Aldin dál nehybně hleděl na strachy se třesoucího koha.

„Měli bychom jít,“ řekla Mari, když se připojila k rozmlouvající skupince. „Právě se vrátil Takaši se zprávou, že modří vtrhli do hostince a teď jsou vzteky bez sebe. Jakmile se trochu uklidní, vyrazí pravděpodobně přímo sem.“

„Chcete mít to potěšení zabít ho osobně?“ zeptal se Oiši a uvolnil rukojeti na koncích struny. „Nebo ho mám sám zbavit života?“

Po Gablonových tvářích se proudem valily slzy a koh natahoval ruce k Aldinovi v gestu žadonícím o holý život. Přítomní samurajové se mu za jeho chování hlasitě posmívali. Aldin beze slova přistoupil k Oišimu a převzal od něj konce pevně staženého, ocelového oka. Struna Gablonovi dovolovala pouze rychlé, povrchní nádechy.

„Stačilo by, abych trochu zatáhl,“ řekl Aldin. „A když si pomyslím, že jsi chtěl Tiu vydat...“

Lehce zakroutil rukojeťmi a Gablona vyrazil přiškrcený výkřik plný hrůzy.

Se znechuceným povzdechnutím Aldin pustil konce škrticí struny.

Gablona padl na kolena a horečnatými pohyby si stáhl smyčku z krku. Se vzlykáním padl do smrdutého

bahna a výkalů a mezi třaslavými steny zhluboka dýchal.

Mezi samuraji proběhla vlna zklamaného mumlání.

„Nerozumím tomu, můj pane,“ řekl Oiši zmateně. „Celou dobu se vás pokoušel zabít a ještě před několika minutami vás i vaši neteř zradil. A vy ho nyní necháte žít? Není moudré nechat takového nepřítele chodit po světě, když se naskytla příležitost ho zabít.“

Gablona zvedl tvář a vrhl na Oišiho pohled plný nenávisti.

„Mám k tomu své důvody,“ řekl Aldin. „Připravte se, odcházíme!“

Oiši se obrátil, rychle na své muže vykřikl několik rozkazů a ukázal směrem k domu, který těsně před úsvitem obsadili, a z něhož potom samurajové vedli útok na překvapené nepřátele.

Aldin se rozhlédl kolem. Přepadení proběhlo lépe, než se vůbec odvážil doufat. Dopředu počítal s tím, že ho Gablona zradí a nenechá Tiu ze svého útočiště odejít. Správně také předpokládal, že ho koh okamžitě nezabije, ale nechá ho naživu, aby ho mohl prodat Ulsakovi nebo nějak jinak využít. Sudy a zápalné bomby se původně rozhodl využít při útoku na Gablonův dům. Dříve, než se však stačilo něco z toho uskutečnit, Aldinovy strážce překvapil příchod početné výpravy žlutých plášťů. Oiši však pohotově přizpůsobil taktiku novým podmínkám a zaútočil v pravý čas. Tím, že Aldina a Tiu vyvedli ven na ulici, jim to vlastně Šigové značně usnadnili. Rozbité sudy s pálenkou zapálené první bombou znemožnily cestu vpřed a další výbuchy skupině odřízly únikový prostor.

Trvalo jim mnoho dnů, než navařili dostatek síry a další nekonečné hodiny kopání ve sklepě hostince, odkud získávali ledek. A pak polovinu celé zásoby výbušnin vyplýtvali jen během tohoto jediného přepadu.

Tím, že proti Šigům použili vrhací zbraně a trhaviny, porušili všechny místní zákony. Pokud se proti nim místní obyvatelé nesjednotili už dříve, potom to zcela jistě udělají nyní. Aldin však musel rychle vymyslet, kam se on a jeho bojovníci uchýlí v následujících minutách.

„Pojďme,“ řekla Mari a naléhavě zatahala Aldina za rukáv.

„Někdo sem přichází,“ zavolal jeden ze samurajů a ukázal prstem dál do ulice.

Zpoza rohu vyšel jediný muž, kterému ze sečné rány na tváři tekla krev.

Byl to Hassan.

„Ty zatracený pitomče,“ zakřičel Gablona. „Co se stalo?“

Hassan klidně zamířil ke skupině samurajů, kteří drželi meče připravené k úderu, a prošel kolem nich.

„Byli jsme zrazeni," řekl Gablonovi, jako by tam byli sami.

„Kým?" zeptal se Corbin.

„Kým asi? Ulsakem. Mě i mých dvacet mužů, které jste vyslal na jednání, přepadli Šigové ze zálohy v okamžiku, kdy jsme překročili hranice cizinecké čtvrti. Kromě mě to nikdo jiný nepřežil. Sám jsem si probil cestu a pokusil jsem se sem dostat včas, abych vás všechny varoval."

Aldin se na muže zkoumavě zadíval. „Šigové používají otrávené zbraně," řekl a ukázal na zranění. „Měl bys být mrtvý."

„Ach, tohle," odvětil Hassan a sáhl si na zkrvavený obličej. Zdálo se, že si do té doby dlouhý šrám ani neuvědomoval. „Jeden ze žlutých sebral ze země naši zbraň a pokusil se mě s ní zabít."

Hassan se rozhlédl po okolostojících bojovnících.

„Mám dojem, že bych se vám měl asi vzdát," řekl věcně. Pak vytáhl z pochvy u opasku dlouhou čepel a jílcem napřed ji podal Oišimu.

„Raději se stanu vaším zajatcem a dostanu se odsud živý, než abych čekal, až mě najdou Šigové."

Oiši, který muži nevěřil ani slovo, si ho chladně přeměřil pohledem.

„Vezměte ho s sebou," řekl Aldin. „Jeho schopnosti by se nám mohly hodit. A teď odtud zmizíme." Obrátil se ke kohovi klečícímu na zemi a tvrdě ho kopl do žeber.

„Za to, co jsi udělal, po tobě půjdou všichni Šigové do jednoho," zasípěl Gablona.

„Po tobě taky, ty tlustá svině," odsekl Aldin.

V dálce znovu zatroubil roh a vzápětí mu odpovědělo několik dalších. Šigové brzy zjistí, že na samém počátku velké slavnosti jeden z cizinců porušil jejich svatá přikázání a rozpoutají vražednou štvanici. Aldina při té představě polil studený pot. Pokud byli rozzuřeni už předtím, nedokázal si představit šílenství, které se jich zmocní teď.

* * *

„Takže tohle je splátka za vaše ujednání?“ zeptal se Aabec z Ismů nevzrušeně a rozhlédl se po pozůstatcích strašlivého krveprolití. Modrý plášť za ním volně po-vlával ve větru.

Ulsak se stáhl do svého nitra a pomalu přecházel mezi mrtvolami svých bojovníků. Pak nohou převalil jedno tělo na záda a sklonil se, aby blíže prozkoumal smrtelná zranění.

„Výbuch,“ řekl tiše.

„Cože?“ zařval Tores Ser z klanu Bengada. „Nikdy jsme přece trhaviny nepovolili a všechny suroviny, které shora přicházejí do Díry, jsou pečlivě sledovány a střeženy. Cvičíme bez užití těchto zbraní, aby nás ti nahoře nezačali podezřívat, nebo z nás dokonce nedostali strach.“

„Museli si je vyrobit sami,“ odpověděl Ulsak.

„A podívejte se na tohle,“ zavolal Aabec a ukázal na šipku z katapultu, která trčela z těla ležícího opodál.

Ulsak zachmuřeně přikývl. „Uspořádali si tu svou malou hru a přinesli si s sebou i vlastní pravidla.“

„Naši věřící budou klást otázky,“ poznamenal tiše Aabec, který se vrátil ke svým druhům. „Učili jsme je, že takové věci přinášejí okamžitou smrt.“

„Něco vymyslíme,“ řekl Ulsak a muži stojící vedle něj přikývli. Nebylo nakonec celé náboženství jen nástrojem, který vládci používali, aby věřící udrželi tam, kde je chtěli mít?

„Takže se shodneme?“ zeptal se Ulsak.

Aabec s Tores Sérem ztichli.

„Měl jsi je zabít, když jsi měl příležitost,“ prohlásil Aabec náhle a ostatní znovu pokývali hlavami. „Mohli být oba dávno mrtví a my bychom měli o starost méně.“

„Já ale nechtěl, aby se to stalo,“ odvětil Ulsak odmítavě.

„A proč ne?“ otázal se Tores Ser.

„Protože ti dva mají zemřít až při závěrečném obřadu.“

„Mám tušení, že jsi nám neřekl všechno," řekl Tores Ser výhružně.

„Měj si, co chceš, ale v tomhle musíme být spojenci."

Tores Ser neodpověděl, ale Ulsakovi neuniklo, že podezření z jeho očí nevyprchalo. A nepochybně nebyl sám a s ním ho sdíleli i ostání.

„Slyšeli jsme zmatené pokřikování toho šílence," řekl Aabec s pohledem upřeným na Ulsaka. „A k mým uším se doneslo, že jsi se s ním sešel, ale neučinil jsi tomu přítrž."

„Řekni," zeptal se Nargla z rudých Sutarů, „máš v úmyslu se prohlásit Emou?"

Ulsak jen mlčky pokývl a usmál se.

„Podpořte mě v tom. Už brzy vám budu schopen říci víc. Požádal jsem vás, abyste zadrželi své muže a nechali cizince z jiných světů naživu. Souhlasili jste s tím jako pokaždé, když jeden velmistr požádá druhého o laskavost." Ulsak přejel pohledem shromážděné vůdce klanů. „Pokud jsem se rozhodl špatně, jsem připraven za to nést plnou odpovědnost."

Někteří z mužů si mezi sebou šeptem vyměnili pár slov. Bylo všeobecně známou skutečností, že každý z nich měl určité cíle, které se občas křížily se záměry ostatních. Mnohaleté zkušenosti předávané z pokolení na pokolení však ukazovaly, že to byla pouze spolupráce mezi jednotlivými klany, co zajišťovalo dlouhodobou rovnováhu. Ulsak se však svou touhou získat pro sebe ještě něco navíc z tohoto zaběhnutého řádu vymykal.

Všichni teď uvažovali nad jedinou věcí. Tento muž se už brzy chystal vyhlásit sám sebe za Emu a jako takový pak od nich požadovat slib naprosté věrnosti. Něco takového se však zdálo být téměř nemožné, neboť pouze blázen či hlupák by se odvážil si tento titul přivlastnit.

Velmistři si vyměnili pohledy, pak se obrátili k Ulsakovi a kývli na známem souhlasu.

„Započneme hon hned teď," prohlásil rozhodně Ulsak a krátce se podíval na každého z přítomných.

„Nejdříve oddělíme cizineckou čtvrť, a potom celý zbytek města. Vaši lidé se odtud musí co nejrychleji stáhnout a vrátit se do svých

měst. Potom vytvoříme dlouhou rojnici podél celého vnějšího okraje džungle, takže jestli se pokusí proklouznout tudy, okamžitě se to dozvíme. Tímto způsobem se nebudou moci dostat do volných, zemědělských oblastí, kde bychom je hledali jen s obtížemi. Nemáme na to mnoho času, musíme je chytit ještě před Uhnaném.“

„Jen v tomhle městě je nejméně milion míst, kde by se mohli ukrýt,“ namítl Aabec.

„Když to bude nutné, vypálím celé město a srovnám ho se zemí,“ zavrčel Ulsak. „Už brzy ho totiž nebudeme potřebovat. Už nikdy více.“

Muži si opět vyměnili mnohoznačné pohledy, ale zůstali stát mlčky. Takže ani ty nejdivočejší zvěsti nelhaly. Snad se nakonec přece jen objevila nějaká cesta, kterou se dalo z Díry uniknout. Žádal od nich bezvýhradnou spolupráci a výměnou nabízel jen mlhavé přísliby netušených možností. Pokud by je však opravdu dokázal vyvést z tisíciletého porobení, znamenalo by to, že je dlouho očekávaným Emou a oni se musí sklonit před jeho vůlí.“

Jeden po druhém se velmistři obrátili a beze slova se rozešli. Ulsak osaměl a ještě dlouho zamyšleně hleděl na roztrhaná těla u svých nohou.

Kapitola třináctá

Aldin došel k oknu a podíval se směrem, kterým ukazoval Oiši.

Naskýtal se mu pohled připomínající nejhorší noční můru. Od obzoru k obzoru ozařovaly noční oblohu nesčetné požáry. Ze svého postavení s otevřeným výhledem na město viděli velké náměstí pod Sedou a zástupy prchajících cizinců, kteří měli svůj majetek naložený na nejrůznějších vozících a kárách. Ti nejchudší nesli vše, co stačili pobrat, v rancích na zádech. Ulice byly plné lidí a prodrat se jimi představovalo nadlidský úkol.

Ohně se rozhořely navečer předchozího dne v cizinecké čtvrti a brzy se rozšířily i na území obývané žlutým klanem. Zdálo se však, že jeho obyvatelé všeobecné zkáze ještě s chutí napomáhají. Aldin na vlastní oči viděl, jak někteří Šigové odění ve žlutých pláštích běhali se zapálenými pochodněmi sem a tam a zakládali ve své části města další požáry.

Všude bylo slyšet hukot plamenů a občasné výbuchy, jak se pod náporem požáru vzněcovaly a bortily stále nové a nové budovy. Chvílemi k nim zalétl i vyděšený křik utíkajících obchodníků.

Všude panoval naprostý zmatek. Skupina cizinců posléze našla dostatek odvahy, aby vyběhla ze svého přístřešku, který stál v ulici, k níž se nezadržitelně blížilo ohnivé peklo. Uprchlíci však záhy narazili na vnější okraj území ovládaného žlutými Šigy a opatrně se zastavili. Bojovníci je pomalu obstoupili, část jich na místě povraždili a zbytek někam odehnali jako stádo dobytka.

Některé další skupiny se pokusily prorazit silou, ale ani jedné z nich se nepodařilo probojovat si cestu až k Sedě a jedinou známkou jejich marného snažení zůstala mrtvá těla. I v této chvíli se však našli tací, kteří se vrhali na majetek svých zabitých druhů a vybírali z něj to nejcennější.

„Odvádějí každého, o kom si myslí, že bychom to mohli být my," řekl Oiši.

„Nikdy bych nečekal, že to zajde tak daleko," zašeptal Aldin.

„Gablono, pojď sem a podívej se," zasyčel Aldin, ustoupil od okna a postrčil na své místo tlustého koha.

Gablona mlčel a jeho tvář byla stále popelavá strachem. Ještě se nevzpamatoval ze svého zajetí a následné honičky křivolakými uličkami.

Šigové jim znemožnili útěk z města na venkov, který měl Aldin původně v úmyslu. V jednu chvíli se jejich stopy chytila skupina žlutých pronásledovatelů a následovalo cosi velmi podobného honu na zvěř. Muži běžící za nimi troubili na roh a z blízkého i dalekého okolí se k nim ihned začali stahovat jejich bratři, které zvuk přitahoval jako vlky vůně čerstvé krve. Všude kolem se vytvořila hustá síť nepřátel.

Mari je šíleným tempem vedla kupředu přes ploty, haldy páchnoucích odpadků a skrze polorozpadlé, opuštěné domy. Nakonec, když se ocitli na pokraji svých sil, se jim podařilo krvežíznivé pronásledovatele setřást. Ztratili však přitom dva samuraje, kteří bez Aldinova vědomí zůstali vzadu, aby zdrželi Šigy běžící za nimi.

Mari zvolila opačný směr než Aldin a místo na okraji města hledala úkryt v jeho středu. Zdůvodnila to tím, že jejich nepřátelé od nich něco takového nečekají a nebudou je tu proto hledat. Alespoň zpočátku to vypadalo jako dobrý nápad a jim se podařilo najít prázdné skladiště sousedící s velkým náměstím, do něhož se nepozorovaně vkradli.

„Je to tvoje vina," řekl Gablona a podíval se na Aldina. „Kdybys býval neztropil tolik hluku, nic z toho by se nestalo."

„A ty bys byl mrtvý," odsekl Aldin.

Ta slova ho přesto citelně zasáhla. Aldin se znovu podíval na dění venku. Před jeho očima bezdůvodně umíraly stovky nevinných obchodníků a celé město se stalo obětí žlutých Šigů, kteří zabíjeli a plenili jako smyslů zbavení.

Mari vycítila dopad Gablonových slov na Aldinovy zjitřené city a postavila se vedle něj.

„Musí za tím být ještě něco víc, než víme," řekla a konejšivě ho pohladila po ruce. „Dokonce ani Šigové by si nezničili vlastní město, kdyby k tomu neměli nějaký pádný důvod. Mohli by nás stejně dobře najít i bez toho pozdvižení. Je to stejně hloupé a nesmyslné, jako kdyby

si člověk kvůli nějaké smyšlené křivdě zapálil vlastní majetek. Až s tím skončí, na dlouhou dobu se sem neodváží vkročit jediný obchodník. A bez směny zeleného jantaru za tolik potřebné kovy, se brzy ocitnou v neřešitelném postavení. Tohle místo bude na roky dopředu zcela bezcenné. Připadá mi, že Šigové vše ničí proto, že už to nebudou potřebovat.“

„Zatraceně, vydala jsem se dolů kvůli tomu, abych vám o tom pověděla,“ řekla Tia, která přišla a postavila se ke skupince stojící u okna.

„O čem?“ zeptal se Aldin. Od okamžiku, kdy se před Gablonovým domem setkali, byli stále na útěku a on si s ní ještě nestačil promluvit o důvodech její nečekané návštěvy.

„Nezapomínej, že jsem stále výkonným kohem Gablonova majetku,“ prohlásila.

Corbin se otočil a vrhl po ní záštiplný pohled. Neřekl však ani slovo.

„Připadalo mi zajímavé, že jedna ze společností mého milého uzavřela smlouvu na zajištění padesáti velkých, přepravních lodí.“

„Co je na tom tak důležitého?“ zeptal se Gablona. „Už jsem ti o tom říkal.“

„Nejpodivnější na tom je skutečnost, že nikde není uvedený cílový přístav ani časové rozmezí dopravy.“

Gablona zmlkl.

„A co to má společného s námi a s tímhle blázincem?“ zeptal se Aldin netrpělivě a ukázal rukou k požárům běsnícím ve městě za oknem.

„Ty lodi se objevily na oběžné dráze kolem systému Garn. Zprávy o tom jsem našla v Jaroslavových záznamech těsně před tím, než jsem sjela výtahem sem dolů. A to je také důvod, proč jsem se sem vypravila. Měla jsem pocit, že jediný způsob, jak to zastavit, je přimět vás dva uzavřít příměří. Pokud byste oba zůstali naživu, překazilo by jim to záměry. Dozorci by nevyhráli a nejspíš by pak šigy nechali tam, kde právě jsou. Zdá se mi, že můj příchod přece jen nějaký účinek měl,“ řekla s jistým sebeuspojením.

„Co je systém Garn?“ zeptala se Mari.

„Bezcenný kus kamení obíhající kolem hvězdy sousedící s tou zdejší,“ odvětila Tia. Skokem to není ani hodina cesty. Není tam vůbec nic. Nejsou tam žádné suroviny ani osídlené kolonie, jen nezajímavá skaliska kroužící v blízkosti umírajícího slunce. Ty lodě se mi podařilo najít jen díky tomu, že jsem na to vynaložila nemalé úsilí a i tak to byla náhoda. Měli jsme v Garnském systému zrovna průzkumné plavidlo, které nahlásilo objevení transportérů, a pak jsme s ním ztratili spojení.

Takže tu máme padesát lodí,“ pokračovala Tia, jejichž nájem stojí přinejmenším milion denně, které krouží uprostřed ničeho.“

„A čekají, až budou moci vyzvednout náklad,“ řekl Aldin pomalu.

„Čekají, až se tu něco stane,“ doplnila ho Tia.

Ta představa je ohromila.

„Zkoušela jsem to vysvětlit Bukhovi, ale neposlouchal mě. Ti ostatní zabedněnci jsou tak zabraní do své hry, že by mě odmítli vyslechnout a mysleli by si, že jsem jen bláznivá holka, která se snaží upoutat pozornost.“

„Šigové tu všechno ničí, protože to už nebudou potřebovat,“ řekl Aldin užasle. „Opustí tuto planetu na Gablonových přepravních lodích. Chtějí uniknout ze svého vězení a Dozorci jim v tom pomáhají!“

Všichni se obrátili ke Gablonovi, který vystrašeně couvl dozadu.

„Nemám s tím nic společného!“ zaječel.

Aldin ho chytil za hrnec a začal jím prudce třást.

„Měl bych tě předhodit tomu davu dole. Kdyby tě náhodou nezabili Šigové, určitě by to za ně rádi udělali obchodníci!“ zařval mu do tváře.

„Nic jsem nevěděl! Dozorci si chtěli ty lodě pronajmout, tak jsem jim to umožnil,“ ospravedlňoval se Gablona.

„Takže tím se to vysvětluje. Pálí za sebou všechny mosty, aby se nemohli vrátit. Chtěl jsi je podplatit odvozem z tohohle zavšiveného světa výměnou za svou mizernou kůži. Šigové se po celou dobu připravují na okamžik, kdy opustí tuto zemi, roztáhnou se po celém Mračnu a najdou nové oběti pro svého lačného boha.“

„Čestně!“ vykřikl Gablona. „Nemám s tím nic společného! Slíbil jsem jim dodávku moderních zbraní, ale nic jiného!“

„Nerada to říkám,“ prohlásila Tia, „ale myslím, že tentokrát výjimečně mluví pravdu. Byly to peníze Almského konsorcia a Gablona se měl stát obětním beránkem.“

„Tak to bylo!“ přikyvoval horečně Gablona a věnoval Tie vděčný pohled. „Ano, chtěli mě obětovat!“

„Měli byste zmlknout!“ řekl Oiši.

Aldin se podíval na samuraje, který pomalu odstoupil od okna. Aldin odstrčil Gablonu, jako by se zbavoval nějakého odpadu, přikrčil se a opatrně došel k samurajovi. Koh mezitím s žuchnutím dopadl na podlahu.

„Vaše hádka k nám přitáhla nežádoucí pozornost,“ zašeptal Oiši.

Aldin se co nejtišeji přiblížil k úzké štěrbině a vyhlédl ven na ulici.

Přímo pod ním stála skupina mužů ve žlutých róbách, kteří se dívali jeho směrem.

Aldin se rychle přikrčil.

„Zatraceně,“ zaklel, „myslel jsem, že tady budeme mít alespoň na chvíli klid. Musíme odtud vypadnout.“

„Ale kam?“ zeptala se Tia.

„Tohle skladiště patřilo obchodníkovi s potravinami,“ řekla Mari. „Trochu jsem se tu porozhlédla a dole ve sklepě jsem viděla dveře, které musí vést do chodeb pod městem.“

Všichni spěšně vyšli z místnosti, odkud až dosud pozorovali pouliční boje, a vydali se po schodech do přízemí. Než se však dostali dolů, ozvalo se od předních dveří hlasité bušení.

„Jdeme,“ zavelel Oiši a zbytek skupiny, který zůstal na stráži ve vstupní chodbě, se k nim připojil. Mari je vedla hlouběji do nitra budovy.

Údery znenadání utichly a chvíli se nic nedělo. Pak se ozvala dutá rána, křídla dveří se prohnula, ale zůstala na svém místě.

Oiši, Seiči a Ura zůstali stát a nechali zbytek Aldinovy družiny projít kolem nich.

Následoval další náraz, po němž se jeden z pantů zkroutil a vytrhl se ze zárubní, které povážlivě zapraskaly. Po schodech do sklepa už sešli všichni vyjma tří válečníků čekajících nahoře, aby zdrželi útočníky.

„Stáhněte se!“ rozkázal Oiši, ale samuraj ani ber-serk se nehnuli z místa.

Příští nápor už vchodové dveře nevydržely a prolomily se do chodby. Půl tuctu Sigů stojících venku odhodilo těžké břevno, které používali jako beranidlo, a vrhlo se dovnitř.

Oiši skočil vpřed přes padající křídla dveří a prudkým švihem meče uťal hlavu prvního vetřelce. Pak se rychle pootočil, napřáhl se a šikmým sekem vedeným zdola rozpáral dalšího muže ve žlutém od kyčle až po rameno.

Za ním se do vřavy vrhl i Ura, jehož obouruční bojová sekera se vznesla do výše, a drtivým úderem srazil k zemi třetího Šigu, jemuž se podařilo proklouznout kolem Oišiho.

Oiši i jeho dva druzi pak rychle ustoupili hlouběji do chodby ve snaze nalákat útočníky, aby se vydali za nimi.

Tři zbývající členové Ulsakova klanu zaváhali. Nakonec jeden z nich cosi vykřikl a rozeběhl se ulicí pryč směrem k hlavnímu náměstí.

„Zbabělce!“ zakřičel Seiči a proběhl dveřmi ke dvěma protivníkům stojícím venku.

„Ne!“ zařval Oiši, ale Seiči zaslepený bojovým šílenstvím ho neposlechl.

Seiči naznačil bod a ustoupil o krůček stranou. První Šiga se vrhl do boku, zatímco druhý zaútočil přímo.

Seiči sekl nejprve shora, a pak ve snaze napodobit Oišiho změnil směr a překvapil svého protivníka šikmo zdola. Jeho tvrdý úder měl smrtící účinky.

Mezitím se však muž, který uhnul z přímého směru, nepozorovaně přiblížil a vrazil samuraji dýku do zad přesně v okamžiku, kdy mladík vykřikl radostí nad svým vítězstvím.

Oišiho se při pohledu na smrt jeho synovce zmocnila tichá zuřivost. Dlouhým skokem se přenesl přes padající tělo a rozťal poslednímu útočníkovi lebku.

„To jsou oni!“

Na protější straně ulice stála malá skupinka vyděšených obchodníků, která celý boj sledovala. Teď si několik utečenců uvědomilo, co se děje a s křikem ukazovali směrem ke skladišti. Siga, kterému se podařilo uprchnout, už doběhl na velké náměstí a rychle svolával posily.

Oišimu se zalily oči slzami hněvu a lítosti. Otupěle se díval na svět kolem sebe a skoro si ani nevšiml, když ho Ura uchopil za rameno a vtáhl ho zpět do vstupní chodby.

„Viděli nás!“ zařval na něj Ura.

„Seiči!“

„Zapomeň na něj, je mrtvý,“ zakřičel Ura naléhavě, pevně chytil Oišiho za paži a vlekl ho za sebou směrem ke dveřím vedoucím nad schody do sklepení.

Zdola se právě v doprovodu několika samurajů vracel Aldin, který si všiml, že s nimi Oiši ani Ura nejsou. Velitel gafů postrčil omámeného Oišiho jeho druhům a hlasitými nadávkami je pobízel, aby se s ním co nejrychleji vrátili dolů.

„Kde je Seiči?“ zeptal se Takaši.

„Je mrtvý,“ řekl Oiši slabě. „Selhal jsem, měl jsem ho zastavit.“

Takaši na něj zůstal na okamžik strnule zírat, a pak se s divokým výkřikem vrhl k východu.

Aldin se natáhl a zadržel ho.

„Je pozdě, příteli, tvůj syn je mrtvý,“ zakřičel Aldin. „Teď musíš zůstat se mnou.“

Takašimu se po tvářích valily slzy a zdrcený muž se zmítal mezi smyslem pro povinnost a otcovskou láskou k mrtvému synovi, jehož tělo leželo ve dveřích na ulici.

„Musíš žít už kvůli mně!“ zaječel Aldin zoufale.

Oiši, který se mezitím poněkud vzpamatoval, přistoupil k Takašimu, pevně sevřel jeho ruce ve svých a zadíval se mu do očí.

„On je pryč,“ zašeptal Oiši, „ale my musíme žít dál.“

Takaši, jenž se třásl po celém těle, přikývl, obrátil se a se svěšenou hlavou vykročil do přítmí pod schody.

Aldin klopýtal dolů za ním a nabádal muže k většímu spěchu.

Když se dostali na úroveň podlahy sklepa, Aldin se rozkašlal a přikryl si ústa rukávem.

Nacházeli se v dlouhé jeskynní prostoře, která se mírně svažovala kamsi do temnoty. Mari měla pravdu. Ocitli se ve skladišti potravin, které bylo od jednoho konce ke druhému zaplněno mrtvými muži. Na zemi ležely stovky rakvím podobných beden a v každé z nich byla uložená houba připomínající tvarem lidské tělo. I prostým okem se dalo rozeznat, že plody jsou v různém stavu rozkladu. Další stovky mrtvých mužů kdosi vyrovnal podél stěn jako hranice palivového dřeva. Všudypřítomný puch byl omračující. Jeho síla zřejmě zmohla i některé z gafů, kteří se připojili k samurajům zvracejícím v odlehlém koutě jeskyně.

Jediný zdroj světla zde představovala lucerna zavěšená ze stropu před nimi. V její mihotavé záři na hrbolatých stěnách poskakovaly a přelévaly se podivně pokroucené stíny lidských těl a končetin. Ten výjev vyvolával představu hrůzného tance mrtvých.

Aldin se rozhlédl a uvědomil si, že se nikdo nehýbe z místa. S hněvivým výkřikem se obrátil a odhodlaně se prodral do čela skupiny.

„Co se děje?“ zařval. „Jak to, že nepokračujeme?“

„Protože ty zatracené dveře před námi jsou zamčené,“ odsekla Mari.

„Zamčené? Jak to sakra myslíš, že jsou zamčené?“

„Pozorně sleduj mé rty,“ řekla Mari pomalu a zřetelně, „a dobře poslouchej. Řekla jsem, že ty dveře jsou zamčené. Katakomby jsou na druhé straně. Hodně obchodníků si zamyká sklepy, aby je nikdo nevykradl.“

„Chceš říci, že jsi nás tady dole zavedla do pasti?“

„Věděl jsem, že jí nemůžeme věřit,“ řekl Hassan s křivým úsměvem.

Aldin měl chuť se obrátit a udeřit ho, ale pak si uvědomil, že má důležitější starosti. „Nemůžeme je vyrazit?“

„Jak? Chceš na ně házet houby?“

„Tak je vyhodíme do povětří!“ navrhla Tia.

„Možná to vypadá dobře ve filmu, ale ve skutečnosti to není k ničemu,“ opáčil Zergh. „Ty dveře jsou vykované ze železa. Museli bychom mít něco, co by nasměrovalo výbuch proti nim. Jinak se od nich tlaková vlna odrazí a zničí všechno v téhle jeskyni.“

„Tak se odsud musíme rychle dostat ven,“ zakřičel Aldin, kterého náhle přepadl svíravý pocit klaustrofobie.

Shora k nim dolehl zvuk několikerých kroků.

„Jsou v budově,“ zašeptal Zergh.

„Tak si probojujeme cestu ven,“ zavrčel Ura a pozvedl svou zkrvavenou sekeru.

„Je jich mnohonásobná přesila,“ řekl Aldin se zoufalstvím v hlase. „Kdybychom se dostali až na ulici, zaútočili by nás i obchodníci.“

„Pak nastal čas zazpívat píseň smrti,“ řekl jeden z gafů zasněným tónem.

„Ano,“ přitakala Tia sarkasticky, „za pár dnů budeme vypadat jako tyhle houby.“

„To je ono!“ vykřikl Aldin.

*** * ***

„Myslím, že za pár minut bude po všem,“ řekl Xsarn, který sledoval velkou obrazovku zabírající celou jednu stěnu místnosti.

Polovinu plochy zabíraly křivky a údaje z implantátů, které ukazovaly, že Aldin, Gablona a všichni jejich společníci jsou shromážděni ve společné prostoře. Druhá část ukazovala přímý přenos z jedné z kamer umístěných na věži uprostřed náměstí. Objektiv mířil přímo na skladiště, v němž se Aldin s Gablonou nacházeli, a zabíral stovky Sigů ve žlutých pláštích, kteří se tam ze všech stran sbíhali.

„Musíme to udržet v tajnosti," řekl Vol. „Nezapomínejte, že existuje ještě druhý trh. Propad kurzů na akciové burze je už teď dost hrozný. Den poté, co vyšla najevo uzávěrka z té zatracené Alexandrijské hry, poklesly ceny v průměru o dvacet dva procent. Kdyby se veřejnost dozvěděla, že mají Dozorci v úmyslu převzít veškerou moc na Mračnu, nastalo by pravděpodobně úplné peklo."

„Z toho, co vidíme na obrazovce před sebou, se zdá jasné, že za několik minut už na tom stejně nebude záležet," poznamenal jeden z kohů. „Tak jako tak budou Dozorci co nevidět vlastnit naše společnosti a přijdeme i o většinu soukromého majetku!"

Několik přítomných kohů se nacházelo ve stavu blížícím se bezvědomí. Dav, který se ještě nedávno tak dychtivě shromažďoval kolem Zoly, ho nyní nemilosrdně opustil. Zola zůstal na svém konci dlouhého stolu zcela sám, zatímco všichni ostatní vytvořili půlkruh kolem Bukhy.

„Je to Bukhova vina," zakřičel Zola. To obvinění bylo tak nestoudné a urážlivé, že všichni utichli, aby se dozvěděli, co jim chce Zola povědět.

„Bukha se sám přiznal, že měl určité podezření už kolem třicátého dne hry. Proč nám to ale neřekl, dokud se s tím dalo něco dělat? Kdybychom měli trochu času, mohli jsme se zbavit podílů nebo... nebo..."

„Zfalšovat výsledky," doplnil ho Xsarn.

„Přesně."

Shromáždění kohové nad tímto návrhem souhlasně zamručeli.

Zola se samolibě rozhlédl kolem.

„Bylo to pouhé podezření,“ odvětil Zola chladně. „V takto neklidné situaci by stačila jediná špatná zpráva a celý trh by se mohl zhroutit.“

„Jsme obchodníci,“ namítl Vol. „Přistoupili bychom k tomu, jak je naším zvykem.“

„A zpanikařili byste,“ řekl Bukha.

„Teď už nemá cenu o tom uvažovat,“ řekl Zola. „Zbývá už pouze tři a půl dne běžného času, což znamená sedm oběhů slunce tam dole. Už před chvílí jste řekl, že máte nějaké návrhy. Jaké to jsou?“

„Podle vašich vlastních slov je v oběhu téměř padesát milionů sázkových tiketů, které obsahují podmínku Sigmovy smrti v patnáctý den. Tyto lístky zároveň předpokládají, že Aldin s Gablonou zemřou v jednom z následujících dnů rukou místních obyvatel.“

„K čertu s Gablonou i Aldinem,“ pronesl Xsarn s takovou dávkou nenávisti v hlase, že se kohové, kteří k němu seděli nejblíže, vyděšeně odtáhli. „Oba měli během posledních dnů možnost toho druhého zabít, ale ani jeden z nich to neudělal. Kdyby se povraždili, sázenky Dozorců by se staly neplatnými a my bychom nevězeli až po uši v téhle kaši.“

Shromážděním proběhlo souhlasné zamumlám.

„A proč to vlastně neudělali?“ zeptal se jeden z kohů.

Všichni viděli, že Aldin i Gablona se několikrát ocitli pouhých pár palců od sebe. Jediné bodnutí dýkou, ať už by se k němu odhodlal kterýkoli z nich, a měli bychom po starostech. Dozorci by s tím nemohli dělat vůbec nic!

„Zatraceně, Aldine, tak už ho zabij,“ zasyčel Zola, „než to všechno vyhrají Dozorci!“

„Máte ještě nějaký jiný nápad?“ zeptal se Xsarn a podíval se na Bukhu.

„Jeden by tu byl,“ řekl Bukha pomalu. „Pokud smrt Aldina nebo Gablony nezapříčiní místní obyvatelé, nezůstane Dozorcům v rukách téměř žádný platný tiket.“

„A celý zisk shrábneme my!“ zaječel Zola vítězoslavně.

„Existují pouze jedna nebo dvě možnosti, jak předejít katastrofě, protože v oběhu je také velký balík sázenek, podle nichž oba dva přežijí.“

„Co by bylo nejlepší?“ zeptal se Zola dychtivě.

„Kdyby jeden zabil druhého, nebo kdyby to udělali Sigmovi gafové. V takovém případě by se totiž úmrtí stále počítalo ve prospěch Sigmy.

„Je nějaký způsob, jak to zařídit?“ zeptal se Xsarn.

„To by ale znamenalo vážné porušení pravidel,“ poznamenal s nevinným úsměvem Zola.

„Jen tak mimochodem,“ zeptal se Vol, který se rozhlížel po místnosti, „kde je Tia?“

„Vrátila se domů. Prý musí vyřídit nějaké rodinné záležitosti,“ odpověděl Bukha.

* * *

„To je strašné,“ zašeptal Nejvyšší a přeskočil pohledem z obrazovky na dva Dozorce stojící před ním a zase nazpět.

„Nemůžeme už nijak zasáhnout. Vše je v rukou osudu,“ řekl Losa tiše.

„Osudu, kterému jsme nicméně napomohli. ATŠigové teď vraždí stovky nevinných bytostí.“

Nevinných? To si nemyslím,“ opáčil Losa. „Většina jich patřila mezi obchodníky, kteří už z podstaty svého postavem musí vykořisťovat druhé, aby sami vytvářeli to, čemu říkají zisk. Toho je možné dosáhnout jedině za cenu ztráty na opačném konci tržního řetězce. Proto bez výčitek svědomí okrádali ATŠigy a zneužívali jejich nuzného postavení. Nyní si tedy ATSigové vybíjejí spravedlivý hněv na prvních obětech. Další a mnohem větší ztráty na životech budou následovat, až se jim podaří obsadit obydlené světy na Mračnu. Musíme se pokusit jejich zuřivosti porozumět a snažit se naučit je žít v souladu s jinými živými tvory.“

„Přesto jim ale pomáháme.“

„Jen jsme umožnili, aby se vrátila přirozená rovnováha,“ vysvětloval Losa. „Cílem loterie bylo získat neúměrně vysoké částky na úkor chudých. Nám se však díky několika prozíravým opatřením podaří za využití jejich vlastních pravidel uchopit celou ekonomiku Mračna pevně do rukou. Potom budou Šigové konečně po nesčetných letech volni Přeženou se napříč galaxií a nezůstane po nich nic, než naprostá zkáza a chaos. Pouze umožňujeme silám přírody, aby se znovu ujaly vlády. Napravujeme jen naše vlastní chyby, kterých jsme se dopustili, když tři rasy poprvé vstoupily na Mračno a my jsme zastavili jejich války.“

Dozorci zmlkli. Kroky, které na vlastní pěst podnikli v souvislosti s loterií, stále vyvolávaly nesouhlas a ostré střety. První poutníci je kdysi určili za strážce Mračna, kteří ho měli spravovat až do okamžiku, kdy se jejich vládci rozhodnou vrátit zpět. Nikdo nikdy nepředvídal tak prudký nápor cizích bytostí.

To, co se tehdy rozhodli podniknout, nebylo nic jiného než pouhý klam, který na dlouhou dobu zastavil vzájemné válčení ras. Díky tomu se udrželi u moci a zachovali si své předchozí postavení ochránců galaxie.

Jejich ukázka síly zastrašila zaostalejší přistěhovalce a vyvolala v nich zdání, že Dozorci jsou neporazitelní. Ani jedna ze tří ras si nikdy neuvědomila, jak slabé je pouto, jímž je Dozorci ovládají. Demonstrace moci, při níž zničili celý jeden svět, je totiž stála veškeré zařízení, které stálo u jejich zrodu. Dozorci však neměli nejmenší tušení jak stroje opravit, protože jejich složitá stavba byla možná jen díky znalostem poutníků.

„Ať už bylo to rozhodnutí správné či špatné,“ řekl Nejvyšší, jednou jsem ho zvolil a po nějaký čas nám přinášelo výsadní postavení nad ostatními. Ty ses však nyní rozhodl přenést veškerou odpovědnost za budoucnost galaxie pouze na sebe.“

„Svůj záměr prosadím,“ řekl Losa pevně. „Brzy budeme ovládat celý trh a velkou část majetku na Mračnu. Kdybychom se toho pokusili zmocnit násilím, nejspíše by se nám postavili na odpor. Šigové jsou velmi důležití pro další vývoj. Ve chvíli, kdy hra oficiálně skončí, se staneme vlastníky většiny bohatství v této galaxii a Šigové budou moci svobodně opustit své vězení.“

„Nastane zmatek a krveprolití,“ namítl Nejvyšší.

„A zničí to naše nově nabyté ekonomické postavení,“ řekl Vush, v jehož hlase zazněl záchvěv zděšení. „Ztráty, které utrpíme, budou nepředstavitelné!“

Oba Dozorci se na něj podívali s neskrývaným pohrdáním.

„Zdá se mi, příteli, jako bys podléhal vlivu těch přistěhovalců!“ poznamenal Nejvyšší.

Vush zmlkl a podrážděně pozoroval své dva společníky.

„Ve skutečnosti nás nezajímá finanční nadvláda,“ řekl Losa důrazně, „ale skutečná moc ovládat a usměrňovat tu nízkou havěť. Kdybychom jim pouze vzali jejich majetky, na chvíli by se pravděpodobně vyděsili, ale pak by se sjednotili a postavili by se proti nám. V přímém střetu bychom nikdy neměli naději zvítězit. Nezapomínejte, že nás je pouze několik set, zatímco oni se počítají na desítky miliard.“

„Proto tedy Šigové?“ zeptal se Nejvyšší.

„Na konci posledního dne hry bude ATŠigům umožněný volný odchod z povrchu planety. Kohové ve věži umístili pouze stroji řízený bezpečnostní systém, protože nikdo živý tu práci nechtěl dělat. S pomocí našich vyspělých zařízení pro nás nebude těžké tuto překážku překonat.

Padesát přepravních lodí, o nichž jsem se již zmínil dříve, dorazí na místo určení včas. Plavidla jsou majetkem jedné z Gablonových společností, takže to zvenku bude vypadat, že je vysvobodil on sám. Každá z těchto obřích lodí pojme dvacet tisíc Udí. První transport bude směřovat do samého srdce Mračna, na planetu, kde se v této chvíli zdržují všichni kohové. Tím zasáhneme nervové centrum řízení chodu celé galaxie a jakýkoli odpor bude předem odsouzený k neúspěchu. Další plavidla zamíří k místům, která zajišťují podstatné zdroje surovin a energie.

Nastalý zmatek během krátké doby zmrazí obchod a ekonomika Mračna se zastaví. My pak už pouze vyhlásíme, že to, co nám nyní patří, nemůže být nadále využíváno k páchání násilí.

Po následujících pět nebo deset let všude zavládne anarchie, z níž budou prostí lidé obviňovat kohy.“

„Nemohou se ale sami Šigové pro nás stát smrtelnou hrozbou? Ty jsi s nimi přece byl v přímém spojení. Co když se nakonec obrátí proti nám a řeknou obyvatelům galaxie, že my jsme skutečnou příčinou jejich utrpení?“

„Hovořili jsme pouze s jedním z nich a on jediný zná plný rozsah a všechny podmínky uzavřené dohody. Bylo by skutečně velice smutné, kdyby měla jeho loď cestou malou nehodu, při níž by zemřel a vzal by si do hrobu i své tajemství. On mezi svým lidem představuje sjednocující prvek, a pokud zahyne, rozlétnou se ostatní po galaxii jako plevy ve větru. Když nebudou mít žádného vůdce, zničí se Šigové postupně sami. A kdyby se snad objevil nějaký nový, poradíme si s ním stejně.“

„Mluvíš tu o vraždě,“ řekl Nejvyšší ledově.

„Lze to pojmenovat různými jmény,“ odvětil Losa.

Losa se podíval na Nejvyššího, který se vznášel před ním. Nejvyšší byl velmi starý a jeho paměť sahala daleko před příchod prvních divochů z jiných koutů vesmíru. Vinou svého stáří však odmítal přijmout jakákoli novější řešení a průkopnické myšlenky. Z tohoto rozhovoru ostatní jasně pochopí, že Nejvyšší se už v klíčových okamžicích nedokáže správně rozhodovat a není ochotný riskovat pro dosažení vyššího cíle. A tím v tomto případě nebylo nic menšího, než zachovám celého Mračna. Až bude tato hrozba zažehnaná, bude se muset hromadná rada rozhodnout, na čí stranu se přikloní. A Losa měl už v této chvíli jasnou představu, kdo by to měl být.

„Zasahujeme více, než je správné.“

„Až Šigové vyčerpají svou vnitřní sílu, nebude příliš těžké proměnit zbylé světy schopné mezihvězdných letů na zaostalé státy bez vyspělé vědy. Pak budeme konečně hotoví. Přistěhovalci zůstanou uvěznění na jednotlivých planetách a těch několik výjimek, které nám uniknou, nebude mít naději skrývat se do nekonečna. Jedině tak splníme úkol, který nám zadali první poutníci.

Díky téměř neomezené nadvládě nad jejich trhem a uvolněním dlouho hromaděné nenávisti, která se skrývá v národě ATŠigů, vyvoláme boj a odvedeme od sebe veškerou pozornost.“

„A pokud plán selže?“ zeptal se Nejvyšší.

„Potom ty zůstaneš nadále Nejvyšším a já...“ Losa se tiše zasmál, já se ocitnu ve tvých rukou a vyčkám na případný trest. Všechny kroky jsem podnikl na vlastní pěst a nikoho jsem nežádal o svolení. Jestliže se dostaví úspěch, bude odměna patřit mně a pokud zklamu, nebude příliš těžké najít viníka.“

Nejvyšší se na Losu dlouze zahleděl a jeho rysy vyjadřovaly hluboké opovržení. Losa zahrál svou roli více než dobře a Nejvyšší už v této chvíli nemohl dělat vůbec nic. Kdyby se pokusil sled rozběhnutých událostí přerušit, vyšla by najevo úloha Dozorců a přistěhovalci by se proti nim spojili.

„Ale co moje zisky?“ zeptal se Vush zdrceně.

Zbylí dva Dozorci mu však nevěnovali pozornost, a tak beze slova odplul z místnosti. Myšlenka na zničení všech výsledků jeho práce byla více, než v této chvíli dokázal unést.

„Nevím, jestli ti mám děkovat nebo tě proklínat,“ řekl Nejvyšší klidným hlasem.

„Pokud ty obrazovky ukazují správné údaje,“ odvětil Losa s úsměvem, „ATŠigové je už brzy dostanou, a pak bude na vyjádření díků času dost.“

* * *

„Museli se dostat za ty dveře a zamknout je za sebou,“ zakřičel jeden z Šigů.

„To se jim nemohlo podařit,“ zašeptal Ulsak. „Myslím, že tu ještě pořád jsou.“ Rozhlédl se po jeskyni plné mrtvých mužů. V duchu cítil, že kořist je velice blízko.

Podíval se zpátky na železné dveře. Kdyby chtěl někdo těžké zámky vylomit násilím, trvalo by mu to určitě dost dlouho. K jejich otevření bylo třeba mít klíč. Ti parchanti ho museli najít a teď unikali sítí podzemních chodeb.

Znovu přejel očima uskladněné zásoby. V hlavě se mu právě začala rodit myšlenka, když v tom na něj od schodiště kdosi zavolal.

„Můj pane, naši muži založili nahoře v budově oheň. Musíme ihned odejít!“

„K čertu s nimi!“ zařval Ulsak vztekle. Noc a den volného žhářství a rabování si začínaly vybírat svou daň na poslušnosti. Někteří jeho lidé teď začínali pálit všechno, co se zdálo být alespoň trochu hořlavé.

S kletbou se otočil ke dveřím.

„Vede tam ještě nějaká jiná cesta?“ zeptal se a ukázal na ně.

„Mělo by být možné tam vstoupit z domu stojícího hned za tímto skladištěm,“ odvětil muž.

„Vypadněte odsud a ihned vyšlete skupinu do zadní uličky pro případ, že by se tudy chtěli dostat ven. Pak najděte toho, kdo zapálil tuhle budovu. Chci, abyste ho přivázali k rámu těch dveří jako výstrahu ostatním.“

Ulsak se obrátil na patě a vykročil k východu. U vstupu na schodiště se krátce zastavil a váhavě se podíval zpět do jeskyně. Upřel pohled do rohu, kde ležely bez jakéhokoli pořádku naházené stovky mrtvých mužů, a pak vyběhl vzhůru do přízemí.

V rohu se cosi pohnulo.

Aldin dávivě zakašlal a pokusil se odstrčit mrtvého muže, který ležel na něm. Rukou však prorazil otvor přibližně v oblasti žaludku a zevnitř s odporným zvukem vylétly stlačené plyny. Hustá, zelenohnědá tekutina kvasící uvnitř mu vystříkla přímo do obličeje a na okamžik ho oslepila. Do nosu mu pronikl nepředstavitelný zápach.

Se stěží potlačovanou nevolností vytáhl ruku pokrytou mazlavým slizem z nitra plodu.

Teď ne, pomyslel si toužebně, a pokusil se znovu získat vládu nad svým žaludkem. Tentokrát uchopil houbovité tělo za krk a znovu zatlačil. Mokvající tkáň však takový nápor nevydržela a hlava od zbytku těla odpadla. Zoufale vykopl nohama, odhodil zapáchající rostlinu stranou a postavil se.

Jeskyni ozařoval pouze nazelenalý přísvit rozkládajících se hub, v jehož přízračném světle bylo možné rozeznat jen základní obrysy okolních předmětů. Shora sem doléhal praskot plamenů a Aldin si s hrůzou uvědomil, že Šigové dům zapálili.

Srdce mu bušilo strachy. Řešení, k němuž se nakonec na poslední chvíli uchýlili, vzniklo z čirého zoufalství a po několika minutách ostré hádky. Gafové se chtěli ihned vrhnout proti přesile nepřátel a na jejich stranu se posléze přidali i samurajové, kteří prohlásili, že dávají přednost smrti v boji muže proti muži. Aldinovi se je však po dlouhém přemlouvání podařilo přesvědčit, že bude rozumnější zahrabat se mezi zapáchající plody. Navzájem si tedy pomohli a narovnali přes sebe tlející mrtvé muže.

„Jsou pryč," sykl Aldin.

Houby kolem něj se nejprve mírně pohnuly, pak nadzvedly a po chvilce z pod nich začali s klením a nadávkami vylézat lepkavou tekutinou pokrytí uprchlíci.

Všichni do jednoho dávili, lapali po dechu, rukama ze sebe otírali odporný sliz a shromažďovali se ve středu sklepení. Aldin na znamení díků pokývl Urovi, který po celou dobu hlídal Hassana. Kdyby jim tento záhadný muž snad chtěl způsobit nepříjemnosti, drtivý stisk berserkových obrovských rukou by mu v tom jistě zabránil. Hassan pro ně ještě mohl být užitečný, ale Aldin se nehodlal dopustit té chyby, že by mu věřil.

Nejklidnějším z celé družiny se zdál být Gablona, který bezmyšlenkovité přežvykoval kus dužiny z jedné uzrálé plodiny. Jak se však vzápětí ukázalo, Gablona pohotově využil příležitosti a také vypil velké množství jejího alkoholického obsahu. Opilý koh byl tím posledním, co na svém útěku potřebovali.

„Tak a teď jsme na tom ještě hůře než předtím," zamumlal Gablona stěží srozumitelně. Kývl hlavou směrem ke schodišti, odkud sem jasně doléhaly zvuky požáru.

„Ten dům se na nás co nevidět zřítí," vykřikla Tia, v jejímž hlase se ozvala panika.

Aldin se rozhlédl po shromážděných bojovnících. Samurajové ani gafové nebyli s posledními událostmi příliš spokojení a on přímo cítil jejich hněv.

„Bylo by lepší zemřít v boji," zavrčel Ura, „než se upéct jako kus masa v troubě."

„Co budeme dělat?" zaječela Tia.

Oiši beze slova vytasil meč a vydal se k východu, ale ještě než tam došel, zřítil se na schodiště před ním s hrozivým rachotem hořící trám.

Samuraj bleskurychle uskočil zpátky a obrátil se zpět k Aldinovi.

„Nemám v úmyslu uhořet zaživa," řekl Oiši klidně, „a takovou smrt si nezaslouží ani Mari a Tia. Jeden z nás zabije tlustého muže, ale považoval bych za velkou čest, kdybych vám směl tuto službu prokázat já sám. Bude to bezbolestné."

Aldina napadlo, že během posledních několika dní stál tváří v tvář smrti mnohokrát a mohl si tedy na ni docela dobře zvyknout. Přesto však nedokázal ovládnout třas, který zachvátil celé jeho tělo. Také si více než kdy předtím uvědomoval statečnost Sunurajů, kteří byli ochotní položit svůj život nejen pro něj, ale také pro svého bývalého pána, jenž žil před třemi tisíci lety.

„Když mě zabiješ ty, pořádně to zahýbá sázkami," řekl Gablona přiškrceným hlasem.

Je to vlastně všechno k smíchu, pomyslel si. V tomhle nekonečném šílenství, v němž jedna lest a zrada překrývá druhou, to nakonec bude oddanost a soucit, co zničí veškeré předpoklady a sázkové kurzy mocných kohů. Ať se ale stane cokoli, napadlo ho, Zola na tom stejně nejspíš vydělá stovky miliard.

Aldin se podíval na Oišiho a pokusil se na tváři vyloudit úsměv. Místo odpovědi jen mlčky kývl hlavou.

„Dej mi ještě okamžik," požádal Oišiho.

„Nemáme moc času," odvětil samuraj a jako v odpověď na jeho slova se ze skladiště nad nimi ozval dunivý výbuch. Vzdálený konec jeskynní klenby se provalil a dolů se snesla sprška jisker. Vzápětí k nim zalétl závan horkého, dusivého dýmu.

Aldin přistoupil k Mari a Tie, které se vyděšeně krčily u jedné ze stěn.

„Oiši vás žádá, zda vám může usnadnit odchod," řekl tiše a uchopil každou z nich za ruku.

Tia si opřela hlavu o Aldinovo rameno a hlasitě za-vzlykala.

Mari se podívala Aldinovi do očí a na rtech se jí objevil křečovitý úsměv. „Zatraceně, Larici, doufala jsem, že se s tebou alespoň jednou vyspím," řekla vyrovnaně, natáhla se kupředu a vášnivě ho políbila. Pak se od něj odtrhla, odvrátila hlavu a otřela si slzy.

„Pojďme," řekla.

Aldin se podíval na Oišiho, který na ně čekal s taseným mečem, a sotva znatelně kývl. Pevně stiskl oběma ženám ruce a čelem ke stěně pomalu poklekl na podlahu. Mari a Tia, stojící každá z jedné strany, klesly na zem za ním.

„Berserk zemře v boji!" zařval Ura vzdorovitě.

Se zuřivým rykem se berserk rozeběhl proti dveřím a vši silou do nich udeřil těžkou sekerou.

Pak o krok ustoupil a napřáhl se k další ráně.

Na kameni před sebou Aldin zaslechl slabé zacinkám kovu pohybující se na samé hranici slyšitelnosti. Jako ve snu se podíval dolů ke svým kolenům.

Ani ne metr daleko od něj ležel na podlaze klíč.

„Zadrž!" vykřikl Aldin.

S hrůzou se obrátil k Oišimu, který mezitím započal sek a čepel jeho meče se snášela dolů k Tiině šíji. Ostří se hladce zastavilo jen několik palců od dívčina hrdla.

„Je to klíč, zatracený klíč!" zaječel Aldin jako smyslů zbavený.

Natáhl ruku, sevřel ten titěrný kousek chladného kovu ve svých třesoucích se prstech a vstal. Jediným skokem se přenesl k železným dveřím a na druhý pokus se mu podařilo zasunout klíč do zámku. Pak zadržel dech a otočil západkou.

Dveře se s cvaknutím otevřely.

Přepadl ho záchvat hysterického smíchu. Aldin se podíval vzhůru a rozechvělým prstem ukázal na malou římsu nade dveřmi.

„Ležel celou dobu přímo tam nahoře a Ura ho tím úderem shodil na podlahu!“

„Dobře, takže teď odsud zmizíme!“ zařval vítězoslavně Ura, který si ihned přisvojil veškerou slávu, jako by o spásný klíč jen náhodou nezakopl v záchvatu slepé zuřivosti.

Berserk se opřel do těžkých dveří.

Aldin se připravil na nejhorší. Ulsak přikázal svým mužům, aby hlídali únikovou cestu ve druhé budově. Rozhodli se Šigové sejít dolů a čekali teď v temnotě katakomb? Ale i kdyby tomu tak bylo, pomyslel si náhle Aldin, dostanou alespoň jeho muži příležitost zemřít se zbraní v ruce.

Dveře se otevřely, ale nic se neozvalo.

Před nimi se objevila další jeskyně osvětlená nazelenalým přísvitem dějících hub, ale nikdo v ní nebyl.

Gafové se s radostným pokřikem vrhli kupředu a samurajové je vzápětí následovali.

Oiši se zastavil vedle Aldina a oba muži si chvilku mlčky hleděli do očí. Nebylo třeba žádných slov, aby si navzájem porozuměli.

Kapitola čtrnáctá

„Kudy půjdeme?“ zeptal se Oiši a podíval se na Mari.

„A jak bych to asi měla vědět?“ odsekla mu žena podrážděně. „Jsem v katakombách poprvé stejně jako vy. Jediné, co vím, je to, že chodby se táhnou dlouhé kilometry pod celou cizineckou čtvrtí a místy i za jejími hranicemi. Slyšela jsem i zvěsti, že propojují všechna šigská města.“

„Žila jste tu, proto jsem se vás na to ptal,“ odvětil Oiši smířlivě. Považoval tuto ženu za vyvolenou svého pána a snažil se k ní být co nejzdvořilejší.

Před nimi se otevíral vstup do temné chodby, z níž po několika metrech směrem vpravo odbočovala další. Družina chvíli stála mlčky a poslouchala, jak se budova skladiště a s ní i sklepení s burácením hroutí.

„Slyšíte to také?“ zeptal se Aldin, když hluk utichl.

Z přímého směru k nim doléhaly rytmické údery.

„Myslím, že se Ulsakovi hoši snaží dostat dovnitř,“ zašeptala Tia.

„Takže je rozhodnuto,“ oznámil Aldin a ukázal vpravo.

Oiši pozvedl lampu, kterou sundal ze závěsu v jeskyni, a skupina pod jeho vedením vykročila vpřed.

Chodba vedla několik set metrů téměř rovně, pak se stáčela doleva a rozvětvovala se do několika směrů.

„Co teď?“ zeptal se Oiši.

„Už jsem řekla, že nemám nejmenší tušení. Tam, kam jdeme, nemají žádné mapy.“

„Mohli bychom chodit stále dokola,“ navrhl Gablona vesele.

„Lepší než se upéci na škvarek,“ opáčil Aldin.

„A proč se tu prostě neukrýt a nepočkat?“ zeptal se Zergh. „Trvalo by jim dny, než by nás tu našli.“

Několik samurajů se nad tím vážně zamyslelo a pár jich souhlasně přikývlo.

Aldin zavrtěl hlavou. „To není možné hned ze dvou důvodů. Za prvé: vůbec to tu neznáme, zatímco oni určitě ano a kdyby nás tu objevili, stačilo by jim zavolat pár přátel.“

„A za druhé?“ zeptal se Oiši, který na Aldina hleděl zkoumavým zrakem.

„Stará vojenská poučka: Ve volném prostoru nezastupuj nepříteli cestu. V nebezpečí se tlač kupředu. V zoufalství bojuj.“

„Sun Tsu,“ řekl Oiši a v jeho tváři se zračil hluboký obdiv.

Aldin jen kývl hlavou. „Jsme v zoufalém postavení. Náš nepřítel očekává, že budeme prchat nebo se skrývat. Ani ve snu ho nenapadne, že bychom mohli zaútočit a to je přesně to, co mám v úmyslu udělat. Pokud se toho neodvážíme, ztratíme nejen své životy, ale Mračno se na dlouhé roky utopí v krvi. Vědí, že jsme v katakombách a podle jejich očekávání si tu najdeme nějakou skrýš. Měli bychom je překvapit a vypadnout z tohohle zatraceného města.“

Rozhlédl se po jednotlivých chodbách, v duchu si hodil mincí, a ukázal doprava.

Po dalších několika stech metrech pochodu vstoupili do velké jeskyně a překvapeně se zastavili.

Na tomto místě se pěstovaly ony páchnoucí houby, kterých si místní obyvatelé tolik cenili. Bylo to vůbec poprvé, co někdo nepocházející zrad Šigů, spatřil postup jejich výroby.

Po obou stranách cesty byly rozmístěné hrůzné záhony, z nichž na každém rostlo deset i více rostlin. Gablonovi stačil jediný pohled, aby ve tváři zpopelavěl a rozechvělou rukou odhodil kus mrtvého muže, který si utrhl pod skladištěm a cestou ho bezstarostně přežvykoval.

Výživu pro houby jejich pěstitelé získávali z lidských těl.

Pod tenkou vrstvičkou hlíny ležely mrtvoly, jejichž obrysy byly jasně patrné. Tu a tam se slabý nános půdy nedopatřením odhrnul a odhalil pohled na kusy tkáně v různém stupni rozkladu. Kořeny hub prorůstaly přímo do útrob, lebek a velkých svalů hnijících nebožtíků.

Vzduch zaplňoval strašlivý zápach. Aldin, který se pokoušel hledět přímo před sebe, prošel středem jeskyně a jeho společníci ho váhavě následovali.

Když se dostán na opačný konec podzemní prostory, zabočila chodba doleva a jejich očím se naskytl nový úděsný výjev.

Aldin se konečně dozvěděl, jak se připravují popínavé rostliny připomínající svým vzhledem kostru člověka. Po celé délce dlouhého sklepení viseli od stropu zavěšení kostlivci, kteří se v zelenkavém světle hub pěstovaných na lidských záhonech lehce pohupovali. Každou jednotlivou kůstku obrůstaly šlahouny zvláštní byliny, která pomalu spotřebovávala její vápník, až ji rozložila na prach. Výsledkem byly naprosto věrné obrazy koster, které posloužily jako předloha.

„Sundejte pár těch věcí dolů," rozkázal Oiši. Jeho muži se na něj nechápavě podívali, ale beze slova námitek uposlechli.

Když vyšli ze sklepem s kostrami, dorazili po několika minutách na rozcestí tří chodeb. Skupina se na chvíli zastavila.

„Budeme se tu motat v kruzích," mumlal Gablona opile.

„Máme snad nějakou jinou možnost?" zeptal se ho Aldin ostře.

Koh se jen zasmál a pokrčil rameny.

„Zprava slyším nějaký hluk," zašeptal Ura.

Aldin zpozorněl. Za ohbím tunelu se objevila slabá záře pochodní. „Rychle pryč!"

Všichni se rozeběhli vpřed.

„Jsou těsně za námi," zavolal Ura. Zezadu k nim zaznívaly výkřiky pronásledovatelů.

„Utíkejte dál!" zařval Aldin. „Kdybychom se tu zastavili k boji, brzy by nám z druhé strany odřízli cestu."

Družina utíkala úzkou, setmělou chodbou. Oiši se zastavil a propadl se až na samý konec zástupu a nařídil svým mužům, aby cestu zahradili rostlinnými kostrami. Potom do nitra hranice strčil otevřenou lucernu a počkal, dokud se dřevo nerozhořelo. Pak se znovu rozeběhl a připojil se

ke svým druhům. Během několika vteřin zachvátily chodbu za nimi plameny, v nichž se zmítáni a převalovali kostlivci.

Jak běželi vstříc neproniknutelné tmě podzemí, zpoza hořícího zátarasu k nim doléhaly slábnoucí hněvivé výkřiky.

Cestou míjeli další a další obrazy připomínající spíše noční můry. Ve všech jeskyních rostly světélkující houby nebo se pěstovaly zelené kostry. Ty poslední Oiši po stovkách strhával ze závěsů na zem a zapaloval je. Kromě toho vypouštěl z malých ohrad prasatům podobné tvory, kteří působili hluk a mátli pronásledovatele.

Ještě dvakrát se střetli s nepřítelem, přičemž jednou do nich doslova narazila skupina Šigů, která vyběhla z boční chodby. Boj byl krátký a tvrdý a na podlaze jeskyně po něm zůstali ležet tři muži ve žlutých róbách a dva gafové. Jednomu domorodci se však podařilo uniknout a s křikem zmizet v bludišti.

Pokračovali stále dál téměř den a půl a zastavovali pouze ve výjimečných případech. Po nějaké době museli dva gafové vzít mezi sebe nemohoucího Gablonu, jehož nadměrná váha začínala neúnosně zdržovat.

Nakonec Zergh, který běžel v čele průvodu, nařídil zastavit.

„Stůjte. Cítíte to co já?“ zašeptal.

Tak dlouho už dýchali zatuchlé povětří podzemních chodeb, které navíc prostupoval nesnesitelný zápach mrtvých mužů, že měl Aldin pocit, jako by se semínko rozkladu usadilo i v jeho duši. Protáhl se kolem samurajů, došel k Zergovi a zhluboka nasál vzduch.

„Co?“

„Kouř.“

Pak si to uvědomil. Kouř z hořícího dřeva hnaný závanem čerstvého větru.

„Doprava!“ zavelel Aldin.

Muži i gafové toužící nadechnout se znovu čistého vzduchu se rozeběhli vpřed. V dálce zahlédli malé světélko narudlé barvy. Po

několika minutách skupinka doběhla ke konci tunelu a ocitla se na okraji lesa.

Připadalo jim, že všude kolem je světlo jako ve dne, ale na obloze nad nimi zářily hvězdy. Nalevo od nich plálo město, které už plameny zachvátily z jednoho konce na druhý. Hustá oblaka dýmu nestoupala k obloze, ale převalovala se ve velkých chuchvalcích mezi žhnoucími troskami, které halila do dusivého přítmí.

Vítr šuměl v korunách stromů a přikrmoval ohnivé peklo čerstvým vzduchem.

„Kam půjdeme teď?“ zeptal se Oiši.

„Způsobit nějaké nepříjemnosti,“ odvětil Aldin a rozhlédl se kolem.

„Jak?“

„Pokud trochu znám místní poměry, ztratil Ulsak tím, že nás nechal uprchnout, před svými lidmi tvář. Bude se nás pokoušet polapit za každou cenu a bude pod velkým tlakem. Do konce už musí zbývat nejvýše pět zdejších dní. V téhle chvíli už mu musí být jasné, že jsme unikli z katakomb a všude kolem je příliš volného prostoru, než aby ho dokázal prohledat bez pomoci ostatních. Vraťme se do města a podívejme se, co se dá dělat.“

Všichni se podívali k planoucím domům. Uprostřed celé zkázy se k nebesům tyčila věž Sedy, jejíž lesklý povrch odrážel záři šlehajících plamenů, takže vypadala jako obrovský sloup ohně.

„Jsou to naprostí šílenci,“ řekla Mari nevěřícně. „Nezůstane tam nic než popel.“

„Možná právě to chtějí,“ odvětila Tia tiše.

* * *

„Myslíme si, že se jim podařilo uniknout z města, pane.“

„Vy myslíte? Skutečně jsem tě slyšel říkat, že uprchli?“

Ulsak se obrátil k poslovi s tváří zrůzněnou hněvem.

Muž se před nejmocnějším ullou hluboce uklonil.

„Chci jasnou odpověď. Nemohu pracovat s domněnkami. Tak uprchli nebo ne?“

Posel třesoucí se hrůzou zvedl čelo z podlahy a pohlédl vzhůru.

„Unikli, pane. Našli jsme jejich stopy u tajného východu mezi západní a severní bránou,“ zašeptal.

„Udělali tví muži to, co jsem rozkázal? Uzavřeli všechny vstupy a prohledali chodbu po chodbě?“

„To je nemožné, můj pane,“ zakvflel muž zoufale. „Tunely se táhnou pod celým městem. Existuje z nich před padesát známých východů a nejspíš ještě jednou tolik skrytých. Museli náhodou narazit na nepoužívanou chodbu a držet se jí, dokud nevyšli ven.“

„Pokud si dobře vzpomínám,“ řekl Ulsak tiše, „ani ne před měsícem jsem předvídal, že by se něco takového mohlo stát a přikázal jsem ti, aby ses na to připravil. Opravdu jsi to udělal?“

„Nejlépe jak jsem dovedl,“ řekl posel co nejponíženěji, neboť se svému vládci neodvážil říci, že takový rozhovor mezi nimi nikdy neproběhl.

„Jsi neschopný,“ řekl Ulsak a odvrátil se od k smrti vyděšeného služebníka.

„Musí být někde mezi námi a bílými,“ pronesl Ulsak zamyšleně a rozhlédl se po místnosti. Je třeba je okamžitě zpravit o vzniklých potížích. Chci, aby se připravily všechny klany. Musíme uprchlíky okamžitě najít a zabít při svatém obřadu obětování, jinak naše plány přijdou vniveč. A mí velitelé nechť mají na paměti, že stačí jediné další selhání a čeká je stejný osud, jaký je po dopadení připravený pro ty dva cizince.“

Ulsak upřel zrak na posla krčícího se na podlaze u jeho nohou.

„Nabodněte ho na kůl,“ řekl a přes rty mu přeběhl neveselý úsměv, „a dejte si záležet, aby to trvalo dlouho.“

„Máme se nějak spojit se zrádcem?“ zeptal se ulla, který přistoupil k Ulsakovi ve chvíli, kdy strážci vlekli odsouzeného muže ven z místnosti.

„Ví, co má dělat,“ odvětil Ulsak chladně.

„Dole v katakombách jsme našli jednoho člověka.“

„Koho?“

„Toho bláznivého starce. Potloukal se u dveří pod Sedou a provolával různé nesmysly.“

Ulsak se zastavil a na chvilku se zamyslel.

„Mám ho přivést sem?“

„Na to nemám dost času. Vyžeňte ho z našeho města a řekněte mu, ať jde třeba k Sutarům. Už ho nebudu potřebovat. Byl mým prorokem, ale doba naplnění jeho věšteb je na dosah.“

Ulla se uctivě poklonil a odspěchal.

Našli ho u dveří prastarých? Jak se tam u všech čertů mohl dostat? A co tam vůbec mohl chtít? Ulsak však měl mnohem důležitější úkoly, než aby se zabýval zkoumáním podobných okrajových záležitostí.

* * *

Ve slabém světle hvězd byly obrysy muže, který pokojně odpočíval pod stromem, jen stěží patrné.

Aldina se zmocnilo zvláštní vzrušení. Od okamžiku, kdy ho vysadili na povrchu tohoto světa, se nacházel v postavení kořisti, se všemi jeho nevýhodami. Ať se člověk snažil být jakkoli ostražitý, stále žil ve strachu a nejistotě, kdy a odkud přijde následující útok. Podzemí opustili téměř před dvěma dny a po celou tu dobu je na každém kroku pronásledovali Šigové toužící polapit svou oběť. Role se ale měly co nevidět vyměnit.

Těsně za ním praskla větvička, a když se Aldin ohlédl, spatřil Hassana strnulého uprostřed pohybu. Samuraj, který kráčel po jeho boku, mu věnoval neslyšnou kletbu. Assassin se zdál být svou chybou sám zaskočený.

Strážce ihned vyskočil a vytasil dýku.

Aldin ihned znehybněl a pozoroval muže koutkem oka. Kdyby Siga zakřičel, ocitli by se ve skutečných potížích.

Oiši zdvihl hlavu ze země, složil dlaně k sobě a přiložil si je k ústům. Pak vydal zvuk podobný sovímu zahoukání, které, jak si Aldinovi strážci brzy povšimli, mezi sebou místní strážci používali k dorozumívání.

Hlídka před nimi se viditelně uvolnila a znovu se opřela o kmen stromu.

Šiga nikdy nespatřil a nejspíše ani neucítil ostří, které mu o okamžik později proťalo hrdlo.

Takaši jeho bezvládné tělo opatrně položil na zem.

Útočná skupina se pohnula vpřed, zatímco Aldin se zálohami zůstal ukrytý na okraji hustého lesa.

Nepřátelský tábor ležel přímo před nimi.

Oiši si svůj meč přehodil přes záda a vytasil čepel, která patřila mrtvému strážci. Pak se podíval na své muže.

Obloha na východě začínala blednout a v prvních paprscích světla už bylo možné rozeznat žlutou barvu plášťů, které samurajové vzali mrtvým z poslední přepadené skupiny.

„Připravte se," zašeptal Oiši.

Muži jen mlčky kývli.

„Teď!"

Tucet japonských bojovníků vyrazilo kupředu a během několika vteřin dosáhlo prvního táborového ohně. Dvanáct příslušníků bílého klanu se zhroutilo k zemi dříve, než někdo z nich stihl tasit zbraň nebo vyhlásit poplach. Když se ostatní Šigové v ležení vzpamatovali, mizeli už Oišiho válečníci pod příkrovem prvních stromů.

„Ulsak, Ema ATŠiga!" zařval Oiši a zamával ve vzduchu zkrvavenou hlavou jednoho z mrtvých.

Zbytek samurajů a gafové, kteří sloužili jako záloha pro případ nouze, běželi napřed po klikaté stezce vedoucí do hloubi lesa. Zanedlouho dosáhli prvního ze čtyř výstražných sloupů ovázaných červenou látkou a obloukem se mu vyhnuli. Jak prchali stále hlouběji do nitra hvozdu, minuli ještě další tři stejná znamení.

Samurajové převlečení ve žlutých šatech utíkán pod Oišiho vedením za nimi. Když se dostali k prvnímu kůlu, vytrhl ho Oiši ze země a obloukem ho hodil daleko mezi stromy.

Pronásledovatelé se rychle přibližovali.

Když Oiši doběhl za další zákrut a našel další varovné znamení, naložil s ním stejně jako s tím prvním.

Zezadu slyšel zesilující se zlostné výkřiky. Následovalo hlasité zapraskání a pomstychtivý řev se proměnil v bolestné kvílení, když muže běžící v čele skupiny smetlo z cesty hroty opatřené závaží, které viselo na vysoké větvi nad pěšinou.

Oiši se s chmurným uspokojením pousmál a pokračoval dál do lesa. Šigy nechal hluboko vzadu.

Nakonec se všichni Aldinovi bojovníci sešli na smluveném místě a svalili se na zem, těžce dýchaje námahou z běhu a prožitým vzrušením.

„Tohle by mělo věcmi trochu pohnout," řekl po chvíli Aldin. „Ulsak si může říkat, co chce, ale část bílých si od teď bude myslet, že ne všichni žlutí hodlají skutečně spolupracovat a občas si po starém způsobu vyrazí na lov hlav."

Zatímco mluvili, vylezl Takaši na jeden ze stromů, aby získal lepší výhled. O několik minut později se spustil zpátky na zem.

„Zahlédl jsi něco?" zeptal se ho Oiši.

„Pořád stahují obklíčení. Kolem všech pěti měst se táhne souvislá řada domorodců, kteří se v rojnici pomalu přibližují."

Aldin ze země sebral větvičku a nakreslil v prachu kruh.

„Zbývá ještě nejméně pět hodin světla," řekl zamyšleně. „Za tu dobu ujdou přibližně polovinu vzdálenosti, která je dělí od města. Musíme je napadat znovu a znovu a doufat, že se věci obrátí k lepšímu. Kdybychom mezi nimi dokázali prorazit anebo je ještě lépe přiměli k boji mezi sebou navzájem, mohli bychom se s trochou štěstí vydržet skrývat tři zbývající dny. Pak by nás odsud Bukha mohl vyzvednout."

Aldin se podíval na Gablonu, který až dosud seděl mlčky. Když koh ucítil jeho pohled, unaveně se usmál.

„Ale samozřejmě,“ zašeptal Gablona a Hassan vyčkávající po jeho boku přikývl.

„Nastal čas obejít bílé a pro změnu udeřit na modré,“ řekl Aldin a samurajové při zmínce o modrém klanu souhlasně zamručeli.

Když slunce minulo vrchol své dráhy, zastavila se družina na břehu bahnitého proudu a vyčkávala. Mezi stromy bylo slyšet hlasité pokřikování blížících se Sigů, kteří se jen s obtížemi prodírali hustým porostem a snažili se objevit skryté uprchlíky.

Náhle se ani ne dvacet metrů od nich rozhrnulo křoví a ven vykoukl obličej.

Aldin tiše zvedl ruku, aby dal svým mužům na opačném břehu znamení, že nepřátelé právě dorazili.

Podél říčky se objevovalo stále více Sigů, kteří však opatrně vyčkávali.

Nakonec se mezi nimi protlačil muž, který vypadal jako ulla a s hlasitým klením vstoupil do vody. Během několika vteřin se ponořil téměř do výše ramen a začal chabými tempy bojovat s lenivým proudem. Jeho muži, kteří až dosud váhali, se neochotně vydali za ním. Po dlouhém zápasu se zjevně nepřátelským živlem se ulla konečně dostal až ke druhému břehu a začal rukama hledat kořen, za nějž by se mohl vytáhnout ven z vody na suchou zem.

„Ulsak, Ema ATŠiga!“ zařval Oiši a vztyčil se ze svého úkrytu v tlejícím listí. Následovalo mihnutí čepele a ullova hlava se čistě oddělila od těla. Avšak dříve, než stihla spadnout zpět do vody, se po ní samuraj s divokým zaječením natáhl a zachytil ji za vlasy.

Muži v modrých róbách na okamžik ztuhli s očima upřenýma na válečníka ve žlutém plášti, z něhož byly vidět pouze oči pod rudým šátkem Mukby uvázaným kolem hlavy. S vítězoslavným pokřikem se Oiši obrátil a vydrápal se vzhůru po příkrém břehu. Vtom okamžiku se kolem něj zdvihlo tucet dalších samurajů ve žlutých barvách, z nichž někteří zaútočili na nepřátele, kteří se ocitli v dosahu jejich zbraní, a ostatní se jim vysmívali.

Pak všichni zmizeli mezi stromy.

Modří rozzuření takovou zradou se vrhli kupředu, aby pomstili své padlé bratry. Když dosáhli druhé strany proudu začali okamžitě šplhat po kořenech a větvích z vody. Jakmile však stanuli na pevné zemi a rozeběhli se k prvním stromům, zapadl nejdříve jeden, pak druhý a nakonec nejméně dvacet dalších do nastražených pastí. Jámy byly hluboké stěží půl metru, ale to stačilo, aby naostřené kůly na jejich dně pronikly botou i chodidlem oběti.

Jak se Aldin a jeho muži rychle stahovali pryč od uzavírajícího se kruhu nepřátel, slyšeli za sebou hněvivé výkřiky bojovníků modrého klanu. Občas zaznělo i Ulsakovo jméno vyslovené s nepokrytou nenávistí.

* * *

„Říkám vám, že mí muži s tím nemají nic společného!“ zařval Ulsak.

„To je teď vedlejší,“ prohlásil Orphet z klanu bílých podrážděně. „Mí lidé jsou pevně přesvědčeni, že je to všechno vina vašich služebníků. Myslí si, že vy žlutí jste neodložili obřadní dýku tak jako ostatní a využíváte nynějšího honu k tomu, abyste získávali další hlavy. Kromě toho jsem zaslechl i zvěsti o tom, že je to součást předem připraveného plánu.“

„To je nesmysl. Vy tomu snad věříte?“

„To samozřejmě ne,“ odvětil Orphet klidně, ale Ulsak i všichni kolem něj viděli, že ta odpověď byla spíše diplomatickou než pravdivou.

„Zpochybňuje snad někdo má slova?“ zařval Ulsak.

„Po celých dva tisíce let jsme žili jediným snem,“ řekl Tores Ser z klanu zelených. „Naší touhou bylo vrátit se zpět ke hvězdám, očistit Mračno od nevěřících a nastolit na něm jedinou pravou víru. A nyní jsi nám řekl, že ty sám jsi tím vyvoleným, který vyplní naše nejvroucnější přání a uvede je v život. Sdělil jsi nám, že věž se pro nás znovu otevře a nahoře nás bude očekávat loď, jež nás dopraví ke vzdáleným světům. Pouze Ema může mít takovou moc. Hodláš se tedy přede všemi přihlásit o tento nejvyšší titul?“

Ulsak přejel pohledem po shromážděných vůdcích jednotlivých táborů Šigů. Už za necelé tři dny ho všichni uzří v celé jeho velikosti.

„Ano, žádám ten titul. Jsem až dosud skrytý Ema z rodu ATŠigů, který byl vyslán, aby vyvedl svůj lid z žaláře a otevřel mu cestu ke hvězdám!“

Jeho prohlášení následovalo zaražené ticho.

„A jakým právem se o takové postavem chceš ucházet? Ema musí mít moc překonat překážky, které nám brání v cestě z vězení, a umožnit všemu lidu vystoupat vzhůru, kde čekají koráby všemocného boha. Jedině tehdy se my ostatní podřídíme jeho vůli a bez milosti zabijeme všechny, kdo se mu opováží postavit do cesty,“ řekl Nargla z rudých gafa vážně.

Ostatní se na něj podívali. I když všichni zasvěcenci vnitřního kruhu věděli, že to, co káží davům, jsou pouhé šikovné výmysly, Nargla se své víry ani po vstupu do jejich řad nikdy nevzdal.

„Přiveďte mi ty dva, na něž pořádáme hon,“ řekl Ulsak pevně. „Musím je mít připravené nejpozději noc před velkým svátkem Ulmanu. Na hlavním náměstí pro ně budou připravené kůly *a až na.* nich zemřou, otevřou se pro nás dveře k nebesům dokořán.“

„Dveře se otvírají pro každého muže či ženu,“ namítl vůdce bílých Janinsarů. „Ale vyjet nahoru mohou pouze ti, kteří předtím sestoupni dolů. Když se do věže odváží vstoupit Šiga, shodí ho strážci okamžitě zpět na náměstí.“

„Podle toho však poznáte pravdu,“ prohlásil Ulsak, „a vejde ve všeobecnou známost, že já jsem prorokem, na něhož jste tak dlouho čekali. Budu svatou oběť sledovat shora, a až celý obřad skončí a já nebudu vržen dolů jako mí předchůdci, poznáte, že cesta je otevřená pro všechny. To mi bylo slíbeno bytostmi, které se nazývají Dozorci.“

„Jsi šílený,“ řekl Nargla a potřásl hlavou. „Nejsi žádný prorok ani nic podobného. Pokud získáme vládu nad věží, bude to zásluhou našeho jediného boha a ne nějakým ubohým politikařením. Jsme tady dole vinou svých hříchů, to je vše. Všichni tomu věříme, nebo bychom alespoň měli.“

„Pravda vyjde najevo. Možná je to právě vůle toho, kterého nazýváš jediným bohem, abychom nad svými věznitelí zvítězili díky jejich pošetilosti a chamtivosti,“ řekl Ulsak s očima upřenýma kamsi do dálky.

„Ale vše záleží na těch dvou uprchlících,“ řekl Orphet chladně. „To pro mě osobně znamená, že nemáš moc Emy až do chvíle, kdy ti ty dva přivedeme.“

„Je to svatá oběť,“ odvětil Ulsak rychle. „Slibuji vám, že jejich krev nám otevře brány k nebesům.“

„Naši lidé tomu ale příliš nerozumí. Nechápou, proč jsi nechal vypálit cizineckou čtvrť a dokonce i obydlí vlastních služebníků. Sílí mezi nimi přesvědčení, že jsi šílený. Blížící se svátek měl být příležitostí pro obvyklé soupeření a braní hlav nepřátel. Místo toho jsi nás ale požádal, abychom nedělali nic jiného, než pronásledovali ty dva muže a jejich stoupence. Učili jsme své věřící, že všech šest klanů se znovu sjednotí pouze tehdy, pokud se zjeví skrytý Ema, který je spojí pod barvou tábora, v němž se zrodil.“

„Vy hlupáci,“ zařval Ulsak vztekle. „Jediné, co po vás žádám, je chycení těch dvou cizinců živých. Pak se sami přesvědčíte, že jsem vám říkal pravdu. Jestli ne, nabízím svou hlavu jako oběť.“

Ullové zmlkli.

„Nabízíš svou vlastní hlavu?“ zeptal se Orphet vychytrale.

„Ano! Řekněte svým lidem, že útoky na ně nevedou mí bojovníci, ale jedná se o snahu nás rozeštvat. Přikažte jim, aby ty dva dostihli za každou cenu a přivedli je ke mně živé. Pokud se nestane to, co jsem předpověděl, nabízím jako cenu svou hlavu, spolu s hlavami svého klanu.“

Velmistři se podívali jeden na druhého a usmáli se.

„Považujeme tvou přísahu za svatou,“ řekl Orphet tiše. Pak se beze slova obrátil a vyšel v doprovodu ostatních z místnosti. Zůstal pouze Nargla.

„A pokud se nám ty cizince nepodaří polapit?“ zeptal se starý gaf mírně.

„Podaří. Ale nezapomeňte, že je chci živé.“

„Proč? Jestli je podmínkou dohody, že je musíme zabít, měli bychom to prostě udělat a dál se o to nestarat.“

„Ne!“ řekl Ulsak a odvrátil se.

Chtěl, aby ti nahoře viděli, že to byl on, Ulsak, kdo je slavnostně obětoval. Rozhodně nestál o to, aby se za osvoboditele prohlašoval nějaký ubožák, kterému se poštěstilo je v lese podřezat.

Obrátil se zpět a pohledl na Narglu. „Prohřešili se proti mně a ti nahoře teď požadují, aby jejich smrt proběhla veřejně na hlavním náměstí, před zraky všech našich lidí a nikoli někde ve skrytu.“

Byla to sice lež, ale to Nargla nemohl tušit.

„Kruh se dnes zmenšil o více než polovinu. Nejpozději zítra za soumraku by tví lidé měli dojít až k vnějšímu obvodu města, kolem kterého jsem postavil hustou rojnici ze svých bojovníků. Mezi nimi by neměl zůstat nikdo jiný, než ti, které chceme polapit.“

„Ale pokud se je nepodaří zajmout...“

„Musí se to podařit,“ řekl Ulsak a podle napětí v jeho hlase Nargla pochopil, co je třeba dělat. Než tahle noc skončí, pomyslel si, připočítá si on sám pár skolených úlovků. Budou však docela jiné, než by Ulsak očekával.

* * *

„Tam. Je to jediné místo, kam nedosvítá strážní ohně,“ řekl Aldin a ukázal k jihu.

„To je část hlídaná červenými,“ řekla Mari tiše.

Smyčka se znatelně stáhla a planoucí hranice Šigů se teď velkým obloukem stáčely kolem vzdáleného města. Aldin se ohlédl dozadu přes rameno. Některé čtvrti stále hořely ave vzduchu se vznášel všudypřítomný dým. Těsně kolem vnějších zdí byla rozmístěná další ohniště, jež označovala postavení žlutých, kteří jim měli zabránit v případném návratu zpět do podzemních chodeb.

„Proč je to místo neosvětlené?“ zeptal se Aldin, který přemýšlel nahlas.

„Může to být past, do níž se nás pokoušejí nalákat,“ řekla Mari.

Aldin se znovu podíval k městu a odhadoval vzdálenost, která je dělila od prvních staveb.

„Zatraceně, kdybychom tak měli den navíc. K čertu.“ Spustil se dolů ze stromu, z něhož spolu s Mari pozorovali rozmístění nepřátelských stráží.

„Je tam stále ten tmavý úsek?“ zeptal se Oiši, který se k nim připojil.

Aldin přikývl.

„To by mohlo stát za pokus. Možná se po našich dnešních výpadech někteří z Šigů rozhodli opustit rojnici a nechali některé části obklíčení nehlídané. Kdyby se nám podařilo proniknout na druhou stranu, měli bychom otevřenou cestu k celému zbytku jejich území až ke srázu. Než by se jim podařilo nás vystopovat, hra by skončila a vaši takzvaní přátelé by nás, doufejme, vyvezli zpět nahoru.“

„Něco se mi na tom nelíbí,“ prohlásil Aldin.

„Máme nějakou jinou možnost?“ zeptal se Oiši věcně.

Aldin si uvědomil, že má samuraj pravdu, a tak jen tiše kývl na souhlas.

Během hodiny byli všichni na pochodu a pohybovali se v dlouhé řadě po úzké pěšině, o níž jeden z gafa hlídkujících vepředu říkal, že vede přímo k nestřeženému úseku obklíčení. Hvězdy na noční obloze se pomalu posouvaly a družina obezřetně postupovala kupředu. Všichni Aldinovi strážci očima neustále propátrávali okolní temnotu a pozorně naslouchali všem zvukům ve snaze odhalit případnou léčku. Nemohli tušit, že všichni Šigové v obavách před zradou svých druhů z jiného klanu území mezi dvěma řetězy strážních ohňů opustili.

Když se přiblížili ke klíčovému místu, muži kráčející v čele výrazně zpomalili postup. Překonání vzdálenosti, jejíž přejití volnou chůzí by nezabralo více než pár minut, trvalo samurajským a gafským zvědům více než hodinu. Bojovníci se po metrech posouvali kupředu a neustále si vyměňovali tichá znamení, zda je vše v pořádku. Tímto způsobem se pokoušeli vyvarovat se jakékoli nastražené pasti.

Během dlouhého čekání se k nervóznímu Aldinovi přikradl Ura, aby mu sdělil novinky. „Hassan je pryč!“

„Cože? Myslel jsem, že tví bojovníci jeho a Gablonu pečlivě hlídají.“

„Snažili jsme se,“ řekl mohutný gaf bezradně.

Aldin už chtěl hněvivě vybuchnout, ale pak pochopil, že Ura se svým selháním cítí strašlivě zahanbený a žádné další pokárání by pro něj neznamenalo větší trest. „A Gablona?“

„Je zde. Tvrdí, že nic neví.“

„Sakra, skoro si přeji abych ho býval zaškrtil.“

„Mohu?“ zeptal se gaf s nadějí v hlase a jeho rysy se rozzářily.

„Ne, zatraceně,“ vyhrkl Aldin. „Vrať se k němu a nespouštěj ho z očí.“

Gaf se sklíčeně obrátil a vydal se zpátky k zadní části skupiny. V té chvíli se vrátil Oiši, aby mu oznámil, že prozkoumali další kus cesty a Aldin mu řekl o Hassanovi.

„Chtěl jsem ho zabít, ale vy jste mi to nedovolil.“

„Já vím, já vím,“ řekl Aldin a v duchu se proklínal, že neuposlechl svůj vnitřní hlas.

„Měli bychom se pohnout,“ řekl Oiši naléhavě. „Ať už nás opustil z jakéhokoli důvodu, může nám to jen ublížit.“

S Oišim v čele se výprava znovu dala na pochod.

* * *

„Směřují k oblasti hlídané červenými,“ zasípěl Hassan, který po dlouhém běhu lesem stále nemohl popadnout dech. Ta cesta ho málem stála život. Když se dostal až k okraji města, zaútočili na něj žlutí, mezi nimiž se šířily zvěsti, že bílí jsou na nočním lovu hlav. Jedině dlouhými roky vypěstovaný instinkt ho přiměl sehnout se na poslední chvíli pod úderem neviděného protivníka a zároveň zakřičet smluvené heslo.

„Kam?“ zeptal se Ulsak.

„K neosvětlené části kruhu.“

„Ten prokletý Nargla jim nabízí únikovou cestu. Měl jsem to tušit!“

„Jdeme!“ rozkázal Ulsak.

* * *

„Tam je jejich rojnice,“ zašeptal Oiši a ukázal na obě strany.

„Něco tu není v pořádku,“ řekl Aldin tiše. „Žádné ohně, žádné stráže, jen temný prostor, skrze který máme projít.“

„Nebo do něj.“

„Nebo do něj,“ zopakoval Aldin zamyšleně. Srdce mu bušilo jako o závod. Pokud byl tohle ten pocit, o němž muži mluvili, když vyprávěli o vzrušení z lovu, Aldin se v duchu pevně rozhodl, že jestli se odsud dostane živý, už nikdy po setmění nevyjde z domu. Připadalo mu, že v každém křoví a za každým stromem číhá vrah a noc se pro něj stala černým vírem, jenž ho strhával vstříc jisté záhubě. O několik set metrů dál viděli po obou stranách záři planoucích ohňů a slyšeli odtud volám Šigů, ale před nimi bylo jen ticho a tma.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Aldin.

„Tasíme meče a půjdeme přímo vpřed,“ odvětil Oiši. „Další možností je zůstat tu sedět až do úsvitu, který přijde velmi brzy, nebo se stáhnout zpět do obklíčení, které kolem nás pomalu stahují.“

Muži dostali rozkazy a ve slabém světle hvězd se zatřpytily jejich dlouhé čepele.

Oiši se postavil a rozhlédl se.

„Zbraně nejsou nutné, cizinci,“ zazněl znenadání z temnoty neznámý hlas.

Oiši ztuhl a samurajové předali svým druhům vzadu varování.

„Řekl jsem, že zbraně nejsou nutné!“

Ani ne tucet metrů před nimi vzplála pochodeň a Oiši si s připraveným mečem stoupl před svého pána.

„Kdybychom chtěli bojovat, mí lidé by vás už dávno všechny pozabíjeli.“ Dopředu popošla osamocená postava.

Aldin položil Oišimu ruku na rameno. Pokud tohle byla past, pak do ní vešli, aniž by si něčeho všimli. Zdržování jim mohlo poskytnout čas k nalezení únikové cesty.“

„Kdo jste?“ zavolal Aldin.

„Nárgla, mistr ulla ze Sutarů.“

„Mari!“

Bojovníci za Aldinem ustoupili stranou, aby uvolnili cestu Mari tlačící se kupředu.

„Říká, že je mistrem rudého klanu,“ pošeptal jí Aldin, když k němu došla. Ani na okamžik přitom nespustil zrak z gafa, který klidně stál na pěšině před nimi.

„Je to on,“ odpověděla Mari tiše.

„Chci s vámi uzavřít dohodu,“ řekl Nargla.

„A jakou?“

„Nabízím vám bezpečný průchod.“

Aldin nevěděl, jestli má vydechnout úlevou, nebo přikázat Oišimu, aby zaútočil a vzal snimi do pekla alespoň jednoho šigského vůdce.

„Vím, že mi nevěříte,“ řekl Nargla.

„A proč bychom měli? Nejsem blázen, abych důvěřoval všemu, co slyším.“

Nargla se zasmál. „Hezky řečeno.“

„Co tedy navrhujete?“

„Kdybych chtěl, abyste zemřeli, nařídil bych svým mužům zaútočit bez tohohle vyjednávání.“

„Možná jsme ho překvapili a on se jen snaží získat čas, než přijdou jeho stráže,“ zasyčel Oiši.

„Dobrá úvaha. Přesně tak bych se zachoval.“

„Ty poklony by už stačily. Pojďme k jádru věci,“ řekl Aldin ostře.

„Než vás propustím, chci znát nějaké odpovědi.“

„A to je vše?“

„Ano, to je vše. Mezi mnou a Ulsakem nevládne žádná vzájemná láska a vy představujete klíč k tomu, po čem tak strašně touží. Pokud mu to překazím, značně mu tím v očích ostatních uškodím. Ulsak vás chce získat živé kvůli obětování. Mám v úmyslu mu to znemožnit.“

„A proto nás zabijete,“ doplnil Oiši.

„Je to tak?“ zeptal se Aldin a pohybem ruky Oišimu naznačil, aby se nehýbal.

„Nejdříve se potřebuji dozvědět pár důležitých informací,“ řekl Nargla.

„Ptejte se.“

„Dávám v sázku svou čest ully rudých Šigů. Pokud vás zradím, propadnu hrdlem.“

Mari při těch slovech cosi překvapeně zamumlala.

„To je svatá přísaha,“ zašeptala.

„Pouze vás žádám o rozhovor. Pak bude vaše cesta volná.“

„Můžeme si promluvit přímo zde,“ řekl Aldin, který horečnatě zvažoval všechny možnosti.

„Naše hlasy by brzy přitáhly nežádoucí pozornost,“ řekl Nargla odmítavě. „A záležitosti, o nichž s vámi chci hovořit, nepřísluší uším nikoho jiného než mě. Rád bych vás požádal, abyste vy a ten tlustý muž přišli ke mně. Sedneme si, probereme několik věcí, a pak budete moci svobodně projít našimi řadami. To jsem vám od-přísáhl.“

Aldin zaváhal.

„Stejně dobře můžete přijít vy k nám,“ zavolal Oiši.

Nargla se pobaveně zasmál. „Já jsem ten, kdo nabízí život. Stačí, abych teď hlasitě zakřičel a mí lidé tábořící na druhé straně říčky se sem seběhnou jakou hmyz ke kusu mršiny. Pokud někdo z nás někam půjde, budete to vy ke mně, a ne já k vám.“

Aldin se podíval nejdříve na Mari, a pak na Oišiho.

„Nedělejte to, můj pane,“ požádal ho Oiši s naléhavostí v hlase.

„Může to být naše jediná cesta ven,“ řekla Mari. „Zavázal se nám nejvyšší přísahou. Znamená to, že pokud by nás zradil, kdokoli z nás by na něm mohl vykonat odplatu. Také nepřipadá v úvahu, aby zavolal někoho ze svých mužů a nařídil mu na nás zaútočit.“

Aldin stále váhal.

„Oiši!“ zavolal dost hlasitě, aby ho Nargla dobře slyšel. „Máš u sebe ještě ten luk, který sis vyrobil?“

„Ano, můj pnae.“

„Vlož do něj šíp a napni tětivu. Pak zamiř na gafa a kdyby nás chtěl ohrozit, zastřel ho.“

Koutkem oka sledoval, jak se Nargla zachová.

Ulla však dál klidně stál na cestě a na tváři se mu objevil pohrdavý *výraz.*

„Zbraň zbabělců,“ odplivl si posměšně. „Ale poslužte si, jestli vás to uklidní.“

„Přiveďte Gablonu,“ řekl Aldin.

O chvíli později už se koh, který pochopil, co má Aldin v úmyslu, svíjel strachy vedle něj v čele skupiny a nesrozumitelně žadonil a blekotal prosby o slitování. Aldin mlčky vytasil dýku a důrazným šťouchnutím jejího ostrého hrotu do zad popohnal Gablonu kupředu.

„Takže to jste vy dva,“ poznamenal Nargla se zájmem, když se k němu přiblížili a pozorně si každého z nich prohlédl.

„Jestli máte na mysli ty, kterým se podařilo uniknout celému národů ATŠigů,“ odvětil Aldin, „pak zní odpověď ano.“

„Úspěšně uniknout znamená přežít ve zdraví až do konce pronásledování. Na vašem místě bych nebyl tak vychloubačný,“ poznamenal Nargla.

„Stejně jsme ale dali Ulsakovi a jeho hochům námět k přemýšlení,“ řekl Aldin.

„Z jakého důvodu celé tohle šílenství vůbec nastalo?“ zeptal se Nargla.

„Když vám to řeknu, nebudete tomu věřit,“ odpověděl Aldin unaveně.

„Nejspíš ne, neboť ta slova zazní z úst nevěřícího.“

„Proč s námi tedy chcete hovořit?“

„Protože bych se rád dozvěděl, jak by vaše smrt mohla ovlivnit Ulsakův vzestup k moci. Pokud mé zprávy nelžou, pak se dveře Sedy otevřou pozítří v poledne, až nastane velké zatmění slunce. Kdo by mohl být tak pošetilý, že by nás vypustil z našeho vězení pouze za cenu vašich dvou životů?“

Aldin věnoval Gablonovi záštiplný pohled a koh před ním uhnul očima.

„To je dlouhý příběh,“ odvětil Aldin.

„Nehýbejte se!“ sykl náhle Nargla.

Ve tmě po Aldinově levici zapraskala větvička.

Aldin se obrátil a pokusil se zrakem proniknout temnotou za hranicí světla Narglovy pochodně.

Pak se ozval slabý zvuk, jako by někdo zafoukal na píšťalu a Aldina cosi bodlo do ramene.

Omámeně se podíval dolů a to, co spatřil, mu připadalo příliš směšné, aby tomu mohl věřit. Zasáhla ho malá šipka velikosti ukazováčku, jejíž tenký hrot mu pronikl pod kůži stejně snadno jako včelí žihadlo.

„Ulsak!“ vykřikl Nargla a odhodil pochodeň na zem.

Aldin měl náhle pocit, že se dívá do temného tunelu táhnoucího se do nekonečné dálky. Rozeběhl se kupředu a všechno kolem něj se odehrávalo jakoby zpomaleně.

Uslyšel zadrnčení tětivy Oišiho luku a zvuk tupého nárazu šípu, který nadzvedl Narglu ze země a srazil jeho těžké tělo do blízkého křoviska.

Gablona se zapotácel a z jeho odulého břicha náhle vyrostlo několik šipek podobných té, která zasáhla Aldina do ramene. Kohův obličej se

zkroutil hrůzou a muž roztáhl ústa do bolestného výkřiku, ale Aldin nic neslyšel.

Ze tmy kolem se vynořily tucty neznámých postav a ve vteřině ho obklopily.

Mlhavě nad sebou zahlédl dvě známé tváře. Jedna z nich patřila Hassanovi a druhá Ulsakovi. Než se s konečnou platností propadl do temnoty, marně se pokusil zakřičet.

Kapitola patnáctá

„Jsi si tím naprosto jistý?“ zeptala se Sisa, která stále nemohla uvěřit tomu, co slyšela.

„Slyšel jsem to od Zoly osobně. Kohové se chovají, jako kdyby úplně zešíleli. Zdá se, že jsou na trhu dva miliony sázkových lístků, které předpokládají Aldinovu a Gablonovu smrt v poslední den hry, který začíná za necelých šest hodin běžného času.“

„Dva miliony,“ zašeptala Sisa a posadila se naproti Kurstovi. „A všechno to jsou tikety koupené první den?“

„Přesně tak.“

„Výhry se budou pohybovat v bilionech katarů,“ zamumlala Sisa. „Galaktická Herní Společnost tolik nedokáže vyplatit a zkrachuje.“

„Je toho ještě víc,“ řekl Kurst. „V zakládajících listinách GHS je ustanovená přímá odpovědnost v případě bankrotu. Pokud společnost nedokáže dostát všem svým závazkům, budou je muset podílníci uhradit z vlastních zdrojů. Jinými slovy, většina majetku na Mračnu přejde do rukou výherců.“

„A kdo má ty tikety?“

„Alma,“ odpověděl Kurst stručně. Ještě před několika dny o Dozorcích ani neslyšel, ale teď se na celou věc díval úplně jinak. Tyto tajemstvím obestřené bytosti představovaly pro každého, kromě kohů, pouhé postavy z dětských povídaček. Kdyby se výsledek loterie projevil pouze v tom, že by obrovská částka peněz přešla z účtů jedné společnosti na účty někoho dalšího, o nic by se v podstatě nejednalo. Ale jak se na veřejnost dostávaly přesnější zprávy, trhy na celém Mračnu začínaly kolísat. Pozítří budou vše vlastnit Dozorci, a co se stane pak?

„To přece nemohou dovolit,“ řekla Sisa.

„To jistě ne. Zola a někteří další kohové mluví o otevřené vzpouře, odmítnutí převodu majetkových práv a spoustě dalších věcí.“

„Ale o Dozorcích se povídá, že ovládají strašlivou moc.“

Kurst jen pokrčil rameny. „Dokud se nezmění zaběhnuté společenské pořádky, nedá se nic moc dělat. Dozorci určitě nezačnou ničit obydlené světy jen proto, aby se dostali ke své výhře v loterii.“

„To doufejme. Máš ještě další zprávy?“

„Pořád se pokoušejí vymyslet nějaké řešení. Podařilo se mi vyslechnout Zolův rozhovor s jedním kohem. Vážně, jak se situace zhoršuje, dávají stále menší pozor na bezpečnost a únik informací. Ale abych se vrátil k věci, Zola dost sebejistě prohlašoval, že tam dole ještě pořád někoho má a také mluvil o Aldinově a Gablonově zavraždění na Sigmův účet.“

„Cože? Vždyť Sigma je dávno po smrti a jeho gafové pracují pro Aldina.“

„Kdyby jeden z přeběhlých gafů ty dva zabil, připsalo by se to stále Sigmovi, i když je už skoro měsíc mrtvý.“

Sisa se otočila k obrazovce a nechala na ní zazářit poslední zprávy z trhu.

Za posledních pět dnů výrazně ubylo všech větších obchodů. Ceny opcí na sázkové tikety se teď velmi přiblížily jejich celkové výherní hodnotě a původní vklad jednoho kataru se tak ani ne za měsíc proměnil na necelých pět milionů. Všechny lístky vsazené na Aldinovu a Gablonovu smrt z rukou ATŠigů zmizely z nabídky už před několika dny a jejich vlastníci se už těšili na závratné výhry.

„Volných tiketů je už zanedbatelně málo,“ řekla Sisa.

„Kup je,“ řekl Kurst. „Až doteď měl Zola pravdu a tohle bude náš poslední tah.“

„Právě teď se ceny pohybují kolem padesáti tří tisíc katarů za opci najeden tiket, od teď, až do konce hry.“

„Kup je všechny,“ řekl Kurst.

„Podívej, vydělali jsme několik set milionů. Co kdybychom je prostě vzali a zmizeli odsud dříve, než se celý trh zhroutí,“ navrhla Sisa.

„Za těch několik set milionů můžeme nakoupit přes šest tisíc opcí,“ řekl Kurst, kterému se v hlavě rychle rozběhla malá kalkulačka. „Zisk z

toho by se vyšplhal na třicet miliard. S takovým bohatstvím by se z nás stali kohové. Přemýšlej o tom!“

Sisu nepřestávala překvapovat Kurstova nečekaná proměna. Ještě před měsícem byl dokonalým příkladem vysokoškolského vědeckého pracovníka, kterého nezajímalo nic než jeho pravděpodobnostní výpočty. Z člověka, který se celý život bavil hrou se smyšlenými čísly, se nyní stal skutečný žralok burzovního trhu. Kurst nyní vycítil další možnost znásobení zisku, jež by jim přineslo více, než v co se kdy odvážili snít.

„Pořád se mi to nějak nezdá,“ řekla Sisa váhavě.

„Udělej to,“ vykřikl Kurst. „Budeme kohové s majetkem, jaký mají jen ti nejbohatší na celém Mračnu.“

Sisa se k němu obrátila a chvíli si ho zamyšleně prohlížela. Nakonec mlčky přikývla, vstala a vykročila k obchodnímu oddělení. Během několika minut se ceny opcí na Sigmovo zabití Aldina a Gablony vyšplhaly na šedesát tisíc katarů a dále stoupaly.

* * *

Oiši seděl osamoceně v říčním proudu a vymýval si rány, které utržil v boji. Mírně se svažující stráň pod lesem byla směsicí ohnivých barev obrovských orchidejí, jejichž největší trsy dosahovaly rozpětí mužských paží. Vzduchem se šířila opojná vůně, která mu připomněla rozkvetlé třešňové sady jeho domova. Šikmé sluneční paprsky Časného soumraku jako by si vzaly příklad v bujných květinách a zbarvily mraky do všech odstínů rudé.

Oiši to však neviděl. Ztracený v myšlenkách postupně čistil jednu ránu za druhou, a když skončil, zvedl se a pomalu došel ke břehu. Z vaku vytáhl jehlu a nit, kterou u sebe nosil jeden z jeho mužů a jal se zašívat dlouhý řez způsobený zakřivenou dýkou, který se táhl přes celé rameno.

Bolest téměř nevnímal. Již dávno se naučil oprostit se od podobných nedůležitých pocitů a obrátit svou mysl k závažnějším věcem. To, nad čím přemítal, ho trýznilo mnohem více než zásah dýky nebo bodnutí jehly.

Zklamal svého pána.

Stál připravený s napnutým lukem a sledoval svého pána, který neuposlechl jeho rady a kráčel přímo do pasti. Když praskla první větévka, natáhl tětivu na nejvyšší možnou míru a zamířil přímo na srdce rudě oblečeného gafa.

Přepadení bylo provedené naprosto dokonale.

V jednom okamžiku na cestě nebyl nikdo kromě dvou cizinců a jednoho gafa a v následující chvíli se tam vyrojily stovky mužů v žlutých róbách. Nepřátelé obklopili Aldina a Gablonu dříve, než stačil cokoli udělat. Zpočátku si Oiši myslel, že je rudý Nargla zradil navzdory své hrdelní přísaze, která přesvědčila i Mari znalou místních poměrů. Samuraj se však postaral, aby si vítězství dlouho nevychutnal.

Oiši s hněvivým výkřikem vystřelil a odhodil luk stranou. Pak se spolu s ostatními bojovníky vrhl do zoufalého útoku s marnou nadějí, že se mu ještě podaří svého pána zachránit.

S bezmocnou zuřivostí sledoval, jak on sám i jeho bratři bojují proti žlutým Šigům, kterým nezáleželo na vlastním životě, a jejichž jediným cílem bylo umožnit ostatním útěk do bezpečí.

Oiši soustředil celou svou pozornost na rameno. Ukončil poslední hrubý steh malým uzlíkem, vytáhl nit z očka jehly a překousl ji v zubech.

Když ho čepel dýky zasáhla, pomyslel si, že jeho život skončil, neboť v žilách mu již dozajista koluje smrtící jed. Zranění v něm však vyvolalo stav vražedného šílenství a on se vrhl přímo do středu nenáviděných nepřátel. Jako ve snu se pohyboval mezi bránícími se domorodci a znovu a znovu zatínal svůj dlouhý meč hluboko do jejich těl.

Přesto před ním nikdo z nich neustoupil. Jakmile jeden z nich zemřel, na jeho místo ihned nastoupil druhý, který zaplnil vzniklou mezeru. A po celou dobu krvavé řeže viděl Oiši přes hlavy svých protivníků hlouček mužů, kteří unášeli bezvládná těla Aldina a Gablony kamsi do noci.

Nakonec s divokým výkřikem zasáhl posledního z útočníků. Prudkým sekem vedeným zdola oddělil muži paži těsně pod ramenem a do očí mu stříkla sprška horké, lepkavé krve. Pak odkopl bolestí

vřeštícího Šigu ve žlutém rouchu z cesty a přenechal jeho dobití zbytku svých mužů.

Když došel k Narglovi, krátce se zastavil.

Aldin s Gablonou byli pryč. Nalevo slyšel vzdalující se únosce, kteří si jen s námahou razili cestu lesním porostem. Rychle přikázal svým samurajům, aby se vydali je pronásledovat, neboť očekával, že každým okamžikem padne za oběť jedu, který mu musel kolovat v krevním oběhu. Kromě prvního zranění na rameni totiž utržil ještě nejméně půl tuctu dalších.

Zprava zaznívaly poplašné výkřiky strážců z klanu rudých gafů, kteří se hnali ze svých úkrytů, aby zachránili vůdce Narglu.

Zbývalo už udělat pouze poslední věc, napadlo ho, a jeho mysl se znenadání pročistila. Zmocnil se ho zvláštní klid.

Obrátil se zpátky, ušel několik kroků po cestě a zvedl první tělo ve žlutých šatech, na které narazil. Potom mrtvolu donesl k Narglovi a hodil ji vedle něj. Pak šlápl nohou na gafův mohutný hrudník a s vypětím všech sil vytrhl šíp, jenž trčel z ullova srdce. Z křečovitě ztuhlých prstů žlutého Sigy vypáčil dlouhou dýku a až po jílec ji zarazil do otvoru, který zůstal v Narglově hrudi. Alespoň dá rudým něco na přemýšlení. Ještě jednou vše přelétl pohledem a zmizel v křovinách u cesty jen zlomek vteřiny předtím, než na místo doběhli muži v rudých róbách.

Oiši přerušil své úvahy, předklonil se a podíval na krvácející ránu ve svém stehně. Znovu navlékl tenkou nit do jehly a i tento řez opatřil dlouhou řadou hrubých stehů, které rozšklebené okraje kůže stáhly k sobě. Připadalo mu zvláštní, že si tohoto zranění nevšiml až do okamžiku, kdy těsně pod městskými hradbami vzdali pronásledování únosců svého pána.

Téměř na každém kroku na ně zaútočili jeden či dva žlutí Šigové, kteří zůstávali vzadu za hlavní skupinou, aby zdrželi běžící samuraje. Trvalo vždy jen kratičký okamžik, než se s protivníkem vypořádali, ale drahocenné vteřiny se postupně sčítaly, až nakonec Oiši Ulsakovu skupinu běžící před nimi úplně přestal slyšet. Mohl jedině dál slepě běžet po lesní stezce, která ho zavedla na volné prostranství. Před ním ležely dohořívající trosky města se zavřenými branami. Zápasil s nut-

káním vrhnout se vpřed a zaútočit proti kamenným zdem, ale Mari ho v poslední chvíli zadržela.

„Už je kdesi daleko uvnitř,“ zašeptala a do očí jí vyhrkly sLzy. „Promarnili bychom své životy, aniž bychom měli sebemenší naději ho zachránit.“

Oiši se náhle rozechvěl zoufalstvím a vyčerpáním a mlčky přitakal. Pak se zbytek skupiny vrátil zpět do lesa a utábořil se na břehu malé, pomalu tekoucí říčky.

Ztratili čtyři další samuraje a pět gafů a více než polovina přeživších byla zraněná. Když vzal v úvahu i Mari a Tiu, došel Oiši k číslu čtyřicet sedm, které se jakousi zvláštní hříčkou osudu rovnalo původnímu počtu jeho mužů v dávném Japonsku. Teprve po čase si uvědomil, že nepřátelé nepoužívali otrávená ostří. Ulsak se nejspíše obával, že by jimi mohl být omylem zasažený Aldin nebo Gablona. To by pro něj znamenalo nenahraditelnou ztrátu obětí pro slavnostní obřad, a proto zřejmě svým bojovníkům přikázal, aby zbraně zbavili jedu. To však znamenalo pro muže, kteří byli boji s otrávenou čepelí uvyklí a počítali s tím, že protivník zemře i po malém škrábnutí, značnou nevýhodu.

Když si Oiši ošetřil i poslední ránu, pomalu vstal a opatrně se protáhl. Tmavě rudý sluneční kotouč se už dotýkal obzoru a klesal za něj s dvojnásobnou rychlostí, než na jakou si pamatoval ze své vlasti.

Rozhlédl se po květinami porostlé loučce na břehu řeky. Někteří z jeho mužů si tak jako on zašívali rány, jiní čistili zakrvácené zbraně a zbytek samurajů spal hlubokým spánkem naprostého duševního i tělesného vyčerpání.

Kolem tábora stály rozmístěné stráže, ale Oiši v hloubi duše věděl, že je nebudou k ničemu potřebovat. Rojnice už dále nepostupovala, neboť kořist již byla polapená. Ještě předchozího dne všichni z jeho družiny předpokládali, že budou bojovat až do hořkého konce. Nyní kdysi hrdí válečníci znaveně odpočívali na břehu tiché říčky s vědomím, že pozítří hra skončí. Tia jim už slíbila velké bohatství a tituly, které se svou vážností vyrovnaly postavení daimjů. V budoucnu pak měli vstoupit do služeb společností jejího strýce.

Postupně zmizely i poslední zbytky světla a nastala noc. Sedmdesátý sedmý den podle místního počítání času skončil. Oiši si s tichým

povzdechem uvědomil, že pokud o to budou mít zájem, budou moci zítra touto dobou svobodně odejít.

A Aldin bude mrtvý.

Oiši si oblékl bederní roušku a zamyšleně zdvihl ze země své potrhané a špinavé obřadní roucho, které nosil ještě za dnů svého dřívějšího pána Asana. Rukávy byly potřísněné zaschlou krví, která prosákla i svrchní vrstvou oděvu a vpila se do jemného hedvábí pod ní. Pozorně si šaty prohlédl. Někde mezi těmi nesčetnými hnědými flíčky musely být i kapičky Kirovy krve. Jak daleko odsud asi ležel jeho rodný svět? Oiši zasněně zdvihl oči vzhůru k nebesům. Vzpomněl si na noc, kdy s ním Aldin vystoupil na střechu jejich úkrytu a ukázal na jedno ze záplavy světel zářících na půlnoční obloze. Řekl mu, že u té titěrné hvězdy leží jeho svět, na němž ještě před měsícem žil, a který byl jediným místem, jež za svůj život poznal.

Pokusil se mezi tisíci jinými hvězdami očima vyhledat tu malou, jasně planoucí tečku. Kde asi byl jeho pán Asano? Teprve po mnoha dnech od svého příjezdu pochopil, že se nepohybuje ve světě duchů. Musel si připustit, že tato zem je rovněž domovem živých lidí a různých dalších bytostí. A stejně jako v rodném Japonsku i zde nosili muži ve svých srdcích ctnostné úmysly i myšlenky na zradu a vraždu. Aldin mu v mnoha ohledech připomínal Asana. Byl to hlavně jeho tichý smích a přirozená snaha zachovat se ke všem bez rozdílu čestně a ohleduplně, co v něm vyvolávalo vzpomínky na jeho dřívější život. Tyto vlastnosti, jichž si tak cenil, však vyšly z módy i v jeho domovském světě, napadlo Oišiho smutně. To, že se jeho pán rozhodl nedávat Kirovi úplatky, které byly u zkaženého a zhýralého dvora tak běžné, mu přineslo pouze ponížení a smrt.

Oiši se oblékl do poničených a krví zbrocených šatů a sehnul se pro dva meče, které ležely před ním v trávě. Přivázal si jejich zdobné pochvy k pasu a při jejich známém dotyku se sám pro sebe slabě pousmál. Tyto dvě živoucí zbraně představovaly na samurajově cestě životem nerozlučné společníky a jejich původ se táhl přes mnoho pokolení až k mistru Matsumasimu. Ten je před dlouhými věky vykoval vlastníma rukama z ušlechtilé oceli a vetkl do nich smysl pro spravedlnost, pravdu a čest.

Za Oišiho zády se ozvalo slabé zakašlání. Ihned poznal, že je to Takaši, který tímto způsobem dával najevo svou přítomnost, když s Oišim potřeboval hovořit, ale zdráhal se ho vyrušit z jeho úvah. Obrátil se ke svému bratrovi a spatřil v jeho očích vepsanou hlubokou lítost a nekonečný zármutek. Ztráta jediného syna tohoto statečného válečníka zasáhla bolestněji, než by to dokázala jakákoli zbraň, ale on svůj žal odložil do doby, až vše skončí.

Až vše skončí, pomyslel si Oiši. Zergh jim od samého počátku lhal, to nakonec z Aldinových slov vyplynulo zcela jasně. I kdyby tu takzvanou hru přežili, nečekala je žádná cesta domů, jak jim bylo přislíbeno. Jejich svět ležel nepředstavitelně daleko a místo nich tam zemřeli jiní lidé. Z nějakého důvodu mu to však v této chvíli nepřipadalo důležité.

„Mluvil jsem s kohem Tiou," řekl Takaši. Oiši se podíval za něj a spatřil další samuraje, kteří přišli blíže, aby mohli vyslechnout jejich rozhovor.

„A?" zeptal se Oiši.

„Říkala, že budeme v její říši jmenováni daimji a naším lenním panstvím se stane obrovské území. Neviní nás z Aldinova zajetí a domnívá se, že další boj by přinesl pouze zbytečné ztráty na životech."

Oiši pouze tiše přikývl a zadíval se na Tiu, která se Zerghem po boku stála opodál a hleděla na něj. Znaveně se na něj usmála, ale v její tváři byly stále patrné stopy utrpení, jímž v posledních dnech prošla.

„To samé řekla i mně," poznamenal Oiši.

Takaši mlčel.

„Z jakého důvodu mi říkáš to, co již vím?" zeptal se Oiši.

„Ačkoliv se tím cítím být poctěn, musím to zdvořile odmítnout."

„A co máš v úmyslu dělat?" zeptal se Oiši svého bratra, který třebaže byl starší, uznával svého mladšího sourozence jako velitele.

„Zemřu se svým pánem Aldinem," oznámil Takaši.

„Já ale nevím o jediném způsobu, jak se k němu dostat," namítl Oiši.

„To není podstatné. Přísahal jsem, že ho ochráním, ale selhal jsem. Alespoň zemřu se zbraní v ruce, a ve světě ležícím za tímto, mě pán Aldin uvítá po boku pána Asana. Oba budou vědět, že jsem ukončil svůj život se ctí jako skutečný samuraj.“

Oiši se rozhlédl po svých mužích, z nichž každý kývnutím hlavy potvrdil stejné rozhodnutí, a oči se mu zalily slzami dojetí. Dokonce i gafové v této chvíli opustili své obhroublé způsoby a tiše pozvedli své těžké sekery do výše v mlčenlivém souhlasu.

Potom Oiši obrátil zrak k Tie, která je chvilku ohromeně pozorovala, a pak se odhodlaně napřímila. Ona i Mari po vzoru samurajů mlčky přikývly.

„Pak tedy nezemřu sám,“ zašeptal Oiši se staženým hrdlem. „Něco takového bych od vás nemohl žádat. Vězte ale, že čtyřicet sedm roninů se znovu stalo jedním celkem. A i když nás náš pán možná neuvidí, nakonec se stejně dozví, že ho jeho bojovníci v hodině smrti neopustili.“

Všichni se rázem uvolnili, jako kdyby právě překonali velkou překážku, a nyní, když učinili těžké rozhodnutí, mohli skrýt svůj strach a užít si posledních chvilek společnosti svých druhů. Několik samurajů si začalo přátelsky dobírat gafy a jejich těžkopádné zbraně, ale berserci jim to nezůstali nic dlužní.

Tia pomalu došla k Oišimu, postavila se vedle něj a třesoucími se prsty vyhledala jeho ruku, kterou pevně sevřela.

„Proč?“ zeptala se.

„Protože jsem samuraj,“ odpověděl, což podle jeho mínění zřejmě vysvětlovalo vše.

„Nemusíte chodit s námi,“ řekl a podíval se jí přímo do očí.

„Sexisto,“ odsekla a zasmála se.

„Cože?“

„Zapomeň na to,“ odpověděla a Oiši z jejího pohledu vyčetl, že nemá cenu se s ní déle přít. „Kdy vyrazíme?“ zeptala se.

„Odejdeme odsud před půlnocí, pronikneme do města a pokusíme se dostat co nejblíže k místu, kde leží Ulsakův dům. Pokud se nám podaří proniknout dovnitř, osvobodíme Aldina a uprchneme.“

„Moc tomu ale nevěříš?“ zašeptala.

Oiši věděl, že nemá cenu si něco nalhávat. „Už jednou udělali chybu, díky níž se nám podařilo uniknout. Velitel jako je Ulsak, jistě nepřipustí, aby se selhání opakovalo. Pravděpodobně budou všude tisíce stráží, ale alespoň se všichni dozví, že jsme zemřeli se ctí.“

Oiši se posadil do měkké trávy na břehu řeky a Tia vedle něj tiše poklekla. Svou dlaň nechala vloženou v jeho. Samurajové se pomalu rozešli a někteří z nich se uložili ke spánku. Většina si ale krátila chvíli rozhovorem se starými i novými přáteli, které našli mezi srstí porostlými gafy. Japonští válečníci k těmto velkým tvorům chovali zvláštní úctu, neboť měli stále na paměti císařské výnosy. Takaši a dva nebo tři další muži se posadili na břehu říčky a ponořeni v myšlenkách pozorovali odraz hvězd třpytících se na vodní hladině.

„Řekněte mi něco o svých světech,“ řekl Oiši tiše. „A jak k tomuhle vůbec došlo.“

„Ach, kde bych tak měla začít?“ zasmála se Tia tiše.

„Kdekoli si přejete.“

Se vzdychnutím se k němu naklonila a přiblížila své rty k jeho.

„Začnu tím, jak jste se sem dostali, a pak ti budu vyprávět dějiny lidstva táhnoucí se až k dávné Zemi,“ zašeptala.

S úsměvem se mu zahleděla do očí.

„Existuje jedna pověst, která se už po celé věky vypráví na tisících světech,“ řekla sotva slyšitelným šepotem a její oči se vpíjely do jeho, na které kdy vstoupila noha člověka. Po tři tisíciletí už lidské pokolení vzpomíná na čtyřicet sedm roninů, kteří se rozhodli zemřít pro svého pána, jenž byl již po smrti...“

Nad jejich hlavami se pomalu posouvaly hvězdy Magelanova mračnu v celé jeho nádheře.

* * *

„Doufám, že půjdeš jako první," řekl Gablona slabě a podíval se na Aldina, který stál přikovaný řetězy u protější stěny.

„To je od tebe milé," opáčil Aldin. „Když uvážím, co s námi chtějí udělat, nezbývá mi než s tebou souhlasit."

Ozvalo se zarachocení klíčů v zámku, dveře jejich cely se otevřely a dovnitř vešel se zlomyslným úšklebkem na tváři Ulsak. Chvíli si oba své vězně s uspokojením prohlížel.

„Musím podotknout, že vaše pohostinnost není na takové úrovni jako posledně," prohlásil Aldin, který byl sám na sebe hrdý, že se vzmohl na takový odpor. Piloval tu větu už celé hodiny, neboť se domníval, že je to rozhodně lepší než ponížen̊ě škemrat a plazit se před mužem, který pro něj chystal tak bolestivou smrt.

„Ach ano, ubytování," pronesl Ulsak a rozhlédl se po nehostinné místnosti. „Jednou ze staveb, které jako zázrakem unikly požáru města, byly mé kobky."

„Jak patřičné."

„Ano," odvětil Ulsak, který se zřejmě rozhodl hrát Aldinovu hru. „Musíte pochopit, že můj překrásný dům shořel na popel, když ten prokletý vítr zavál na jeho střechu několik žhavých uhlíků."

„Smutné," řekl sklíčeně Aldin, který byl za to chvilkové rozptýlení vděčný.

„Proto jsem se rozhodl vás umístit zde, kde budete mít až do rozednění, nad hlavou bezpečnou střechu."

„Kolik je hodin?" zaječel Gablona.

„Noc vám asi ubíhá pomalu, že? To je ode mě velmi nezdvořilé. V této chvíli zbývá do půlnoci jen pár minut. Ale pro vaše pohodlí ihned nařídím strážcům, aby sem od teď až do rána zašli každou čtvrthodinu a sdělili vám přesný čas."

„Přeji příjemnou, dobrou noc, přátelé," řekl Ulsak a se smíchem vyšel z cely.

Oba muži mlčeli, dokud Gablona náhle nezvedl hlavu a neupřel na Aldina šílený pohled.

„Doufám, že budeš trpět víc než já,“ zaječel koh nepříčetně.

* * *

„A pak řekl Aldin sbohem Alexandrovi, který byl znám též jako Veliký...“

Oiši natáhl ruku a něžně pohladil Tiu po tváři.

„Myslím, že přišel čas vyrazit,“ řekl tiše.

Tia se zarazila a plaše se usmála.

„Přála bych si, aby ta noc trvala navěky,“ řekla zasněně a povzdechla si.

„Už brzy bude,“ odvětil Oiši, „a pak mi budeš vyprávět tak dlouho, jak jen budeme chtít.“

Než si Oiši vůbec uvědomil, co dělá, naklonil se k ní a přitiskl své rty k jejím.

Tia se k němu dychtivě přivinula a vyšla mu vstříc.

Nakonec se Oiši pomalu odtáhl a jejich jediný dlouhý polibek vyprchal. Usmáli se na sebe jako dvě děti, které se někde v zákoutí mimo zraky dospělých poprvé zkusily líbat.

Oiši vstal a Tia, která si vzápětí uvědomila, že je z něj opět velitel neohrožených válečníků, pustila jeho ruku.

„Nastal čas,“ zavolal Oiši a muži se kolem něj začali shromažďovat. Někteří se probírali z několikahodinového spánku, jiní z tichých úvah a ti ostatní si se svými přáteli vyměnili poslední žertíky na důkaz toho, že nemají obavy z osudu, který je čeká. Všichni však sdíleli společné odhodlání položit život při pokusu osvobodit svého pána.

„Jaký je plán?“ zeptal se Ura, který přišel k Oišimu. Jeho berserci mlčky vyčkávali za ním.

„Plán?“ Oiši sklonil hlavu a začal se tiše smát. „Ptáš se mě na plán? Najít ve zdi nízké místo, nebo se dovnitř někudy probořit, a pak pokračovat dál do města.“

„A co podzemní chodby?“

Oiši zavrtěl hlavou. „Je zázrak, že jsme z nich vůbec našli cestu ven. Mohli bychom v nich bloudit celé dny.“

Ostatní cosi souhlasně zamumlali.

„Pojďme,“ řekl Oiši, vytasil meč a zdvihl ho vzhůru ke hvězdám.

„Výborné. Výborné, říkám vám,“ ozval se neznámý hlas z temnoty pod stromy. „Přál bych si mít tento výjev zachycený na obraze ve stylu socialistického realismu. Nazval bych ho „čtyřicet sedm roninů hrdě kráčí vpřeď. Ach, to pronikavé hrdinství!“

Bojovníci strnuli a zdvihli zbraně.

„Kdo je tam?“ zavolal Oiši.

„Ztiš hlas, můj milý příteli, nebo nás někdo uslyší.“

Ze stínů se vyloupla postava a přistoupila blíže. Ve slabém světle hvězd se objevil starý muž opírající se o dlouhou hůl.

„Co po nás chceš, starce?“

„Jen si popovídat s přáteli.“

„Žádný podraz, dědku, nebo ti podříznu krk,“ zavrčel Ura výhružně.

„Vy gafové jste vždycky tak krvežízniví.“

„Já ten hlas znám,“ řekla Tia, protlačila se mezi bojovníky dopředu a zastavila se před starcem s holí.

„To snad není možné,“ řekla se smíchem. „Jaroslave!“

„Ano, ano,“ přitakal starý muž, odhodil stranou svou hůl a s roztaženýma rukama začal křepčit dokola.

„Tahal jsem ty parchanty za nos pěkných pár dní. Nakonec mě sice trochu zbičovali, ale alespoň mě nenarazili na kůl. Z toho plyne poučení, že být antropologem může být občas docela užitečné. Stal jsem se na čas jejich šíleným věštcem a oni sežrali všechno, co jsem jim napovídal, jako úplní tupci!“

„Ty toho muže znáš?“ zeptal se Oiši, který se postavil vedle Tii.

„Ach ano, ty a Tia,“ řekl Jaroslav a oběma jim zahrozil prstem. „Už nějakou chvíli vás pozoruji. Bylo to docela dojemné.“

„Ty starý nestydo,“ řekla Tia s hraným rozhořčením a Aldinova starého přítele pevně objala. „Chceš říci, že jsi nás špehoval?“

„Snažil jsem se vás najít. Ve chvíli, kdy jsem se dozvěděl, že Ulsak zajal Aldina, začal jsem po vás pátrat. Hned mi bylo jasné, že vás musím najít dříve, než se, vy blázni, vrhnete střemhlav na hradby a necháte se pozabíjet. Mám v rukávu schovanou ještě jednu kartu. Sám jsem skoro neměl naději ji vytáhnout a přihodit do hry, ale s vaší pomocí by se to snad mohlo podařit. Vyžadovalo to ode mě hodně chození, ale byl jsem si jistý, že vás najdu někde poblíž brány, kudy vlekli Aldina do města.“

„Takže ty víš, kde ho drží?“ zeptal se Oiši s nadějí a jeho rysy se rozjasnily.

„Ne.“

Oiši si povzdechl a odvrátil se.

„Pak ustup stranou, starce, musíme ještě něco vyřídit,“ řekl samuraj zasmušile.

„Počkejte ještě vteřinku,“ zavolal Jaroslav a popoběhl, aby stál přímo před Oišim. „Situace je velmi napjatá a hrozí každým okamžikem vybuchnout. Nevím, jak jste to s ostatními klany sehráli, ale každopádně se vám to povedlo. Mladí bojovníci se třesou touhou pustit žlutým žilou a jejich ullové je jen stěží drží na uzdě.“

„To nás teď nemusí zajímat,“ odvětil Oiši.

„Ale ano, rudí jsou bez sebe zuřivostí a vykřikují, že Ulsak zavraždil jejich ullu, aby se zmocnil Aldina. Dokonce ani nalezení jednoho z vašich mužů, který se převlékl do žlutých šatů, je nijak nepřesvědčilo o opaku. Myslí si, že to nastražil sám Ulsak, aby od sebe odvedl pozornost.“

Oiši se zasmál.

„Ach, napadlo mě, že v tom budete mít prsty. Dokonce ani Ulsak by se neodvážil zabít jiného nejvyššího ullu. Dává to špatný příklad ostatním a mohlo by se to rychle rozšířit. Jediná věc, která je ještě spojuje, je Aldinovo obětování a příslib toho, co bude následovat.“

„Myslíš jejich odchod z této planety?“ zeptala se Tia.

„Jak jste se o tom dozvěděli?“ vykřikl Jaroslav překvapeně.

„Trochu jsme se nad tím zamysleli, to je všechno. Gablona se s šigy pokusil uzavřít obchod, který by mu zachránil život, ale vložili se do toho Dozorci. Výsledkem je, že padesát přepravních lodí vyčkává na oběžné dráze sousedního systému, aby zítra přistály u věže. Proč jsi mi o tom sakra neřekl, než jsi odešel?“

„Děvče, stále pro tebe existuje nějaká naděje,“ prohlásil Jaroslav. „Promiň, že jsem ti o ničem neřekl, ale abych byl upřímný, nebyl jsem si tebou tak docela jistý. Krev je víc než voda, jak se občas říká a k Aldinovi tě pojí pouze formální příbuzenství.“

Na okamžik se odmlčel a podíval se na Tiu. „Jak se tak dívám, asi jsem se mýlil.“

„Nicméně,“ navázal Jaroslav a rozhlédl se po zbytku shromážděných válečníků, ještě můžeme zasáhnout do děje a říci k tomu své.“

„Tím, že se pokusíme obrátit klany proti sobě?“ zeptala se Mari.

„Přemýšlel jsem o tom. To by nám sice pomohlo, ale máme důležitější věci na práci. Mám v úmyslu postarat se o to, aby se celé to prokleté divadlo vůbec neuskutečnilo, ale k tomu budu potřebovat pomoc vás všech. Můžete zaútočit, ničit a pálit, ale většinu škod už napáchali sami Šigové a pochybuji, že se vám za těch pár hodin, které zbývají do rozednění, podaří způsobit nějaké další. Jakmile vyjde slunce, brány se otevřou a bojovníci ze všech zbývajících pěti klanů vpochodují do města. Všichni budou vzteklí a podráždění a na velkém náměstí se jich sejde víc než jeden milion Stačí jediná jiskra a spustí se obrovské krveprolití. Pokud Ulsak přivede oběti, jak slíbil, vše se nejspíš uklidní, ale jestli se mu to nepodaří...“ Jaroslav větu nedokončil a vítězoslavně se rozhlédl kolem v očekávání bouřlivého souhlasu.

Oiši zaváhal.

„Chtěli jsme padnout ve jménu našeho pána,“ řekl tiše.

„Když se do toho dáme, nejspíš se vám to splní,“ opáčil Jaroslav.

„Co tedy navrhuješ? Ale řekni to stručně,“ vybídl ho Ura.

„Nejdříve se vydat do katakomb.“

„Cože? Plazit se chodbami a jeskyněmi, zatímco náš pan bude umírat někde nad našimi hlavami? Nikdy!“ vykřikl Oiši.

„Důvěřujte mi, prosím,“ řekl Jaroslav rozčileně. „Pokusím se vám vysvětlit, co je potřeba cestou udělat. S vaší pomocí se dostaneme přes stráže, které tam Ulsak postavil.“

Oiši se podíval na Tiu, protože ona jediná z celé jejich skupiny toho starého blázna znala.

„Je to Aldinův nejlepší přítel. On a Zergh,“ řekla zamyšleně. „Půjdu tam s tebou, Jaroslave.“

Oiši se pozorně zadíval starému muži do očí a spatřil tam vzrušení a také naléhavost.

„Tak dobře,“ prohlásil Oiši, „ale doufám, že k tomu všemu máš dobrý důvod.“

„O, to určitě ano,“ zachichotal se Jaroslav. „Bude to nejdivočejší představení v celé zatracené historii. A teď pojďme.“

Družina pod vedením starce zmizela v noční tmě.

Kapitola šestnáctá

Všude kolem nich bouřily davy lidí. Hluk byl tak silný, že Aldin téměř neslyšel vyděšené výkřiky Gablony, který stál přímo vedle něj a třásl se hrůzou.

Milion hrdel vzrušeně křičelo v očekávání blížícího se okamžiku, který jim přislíbil velký ulla Ulsak. Rozepře mezi jednotlivými klany byly alespoň pro tuto chvíli zapomenuté.

Aldin se pátravě ohlédl přes rameno a podíval se na Ulsaka, který stál nad ním na vyvýšeném pódiu. Ulla se s rozpřaženýma pažema díval na nespočetné zástupy shromážděné před ním a v očích mu zářilo divoké uspokojení. Pak na okamžik zalétl pohledem k Aldinovi.

Vasba se od něj odvrátil. Z očí šigského vůdce bylo možné vyčíst vražedné šílenství. Aldin se zachvěl při představě, že už za několik málo hodin budou jeho krvežíznivé hordy vypuštěné ze svého vězení a rozlétnou se napříč galaxií.

„Slyšte, mí bratři!“ zakřičel Ulsak, ale jeho hlas se v okolním ohlušujícím lomozu ztratil jako pláč dítěte v řevu vichřice.

K Aldinovi přistoupili čtyři strážci, chopili se řetězů, jimiž byl spoután, a popohnali ho kupředu. Společně sestoupili z vyvýšeného stupně, na němž až dosud stál, a vydali se dolů po schodech na velkou plošinu, která byla postavená tak, aby na ni všichni přítomní dobře viděli.

Ačkoli se na tuto chvíli snažil v duchu co nejlépe připravit, když uviděl ostrý kůl trčící z podlahy obětiště, ucítil, jak se mu začínají podlamovat kolena.

Pokusily se o něj mdloby a on se zhroutil. Muži, kteří drželi řetězy, ho však vlekli dál.

Při pohledu na jeho slabost Šigové zavyli štěstím a jejich ryk zesílil natolik, že měl Aldin pocit, jako by mu měly každým okamžikem prasknout ušní bubínky.

Několika hrubými kopanci ho Šigové dotáhli až k obětnímu kůlu. Bezmocný Aldin, chvějící se po celém těle, na něj hleděl ze země. Dlouhý ocelový hrot se v jitřních paprscích zlověstně leskl. Aldin sklonil hlavu a pozvracel se, což mezi dychtivým davem vyvolalo další vlnu jásotu.

Aldin zůstal ležet a lapal po dechu. Náhle se vedle něj přivalil Gablona, jehož ústa se zdánlivě nehlučně otevírala v zoufalých výkřicích a škemrání o milost.

Čísi ruce uchopily Aldina za ramena a nemilosrdně ho postavily na nohy. Pak mu někdo násilím otevřel ústa a vložil mu mezi rty hrdlo lahve. Aldin ucítil na jazyku chladivou tekutinu a dychtivě se jí napil, neboť ho napadlo, že je to pravděpodobně naposled, co tak činí.

O několik vteřin později se mu srdce rozbušilo zběsilou rychlostí a na čele mu vyrazil pot, jako kdyby najednou vypil tucet hrnků silné kávy.

„Udrží tě to při vědomí," zakřičel mu jeden ze strážců do ucha. „Nechceme, aby ta zábava skončila příliš brzy."

Shromáždění se náhle uklidnilo a tváře všech se obrátily k nebesům.

„Menší zatmění," řekl muž a Aldin se podíval na bledé slunce.

Okraj planoucího kotouče, který částečně zakrývaly mraky, zmizel, neboť ho zakrylo jiné vesmírné těleso. Na velkém náměstí se rozhostilo naprosté ticho, které po předchozím povyku působilo ještě hrozivěji.

Šigové chvíli pozorovali tento neobvyklý úkaz, a pak se zadívali k místu, kde stál Ulsak. Aldin se ohlédl přes rameno k hornímu pódiu a spatřil, že Ulsak mezitím vystoupil na kazatelnu, která tvořila nejvyšší bod obětiště.

„Slyšte, mí bratři," zahřímal Ulsak mocným hlasem, který se rozléhal po náměstí. Ve vzdálenějších místech prostranství byly mezi shromážděnými lidmi rozestavené dřevěné věžičky, na nichž stáli vyvolávací, kteří předávali Ulsakova slova k těm, co ho nemohli slyšet.

„Dnes přišel den velkého Ulmanu," zakřičel Ulsak. „A já vám nyní vyjevím, co je vám souzeno. Dnes nastane vytoužené sjednocení, kdy se šest klanů stane jediným národem."

Po jeho slovech se mezi lidmi ozvalo překvapené mručení, a Ulsak zvedl ruce do výše, aby si znovu vyžádal pozornost.

„Tato událost byla předpovězena již na samém počátku věků. Obětováním těchto dvou mužů bude splněna poslední podmínka všemohoucího.

A nyní vám konečně mohu odhalit, kdo ve skutečnosti jsem.“

Ulsak se odmlčel, aby zvýšil napětí mezi posluchači. Davy ATŠigů znovu začaly mručet a pokřikovat. Pouze žlutí setrvali v nábožném mlčení, neboť očekávali okamžik, kdy bude jejich ulla vyzdvihnut nade všechny ostatní a příslušníci Wardi se stanou prvními mezi sjednocenými.

„Slyšte, mí bratři. Teď mohu říci celou pravdu. Já jsem dávno ztracený Ema, který povede svůj lid ke hvězdám!“

Celé shromáždění naráz vykřiklo, avšak v hlasech pěti klanů zazněla zloba a nenávist nad takovou svatokrádeží. Na kruh strážců ve žlutých pláštích, kteří stáli kolem paty obětiště, se vrhlo několik desítek rudých s tasenými dýkami. Na okamžik se zdálo, že propuknou velké násilnosti a krveprolití a Aldin se poprvé po mnoha letech v duchu tiše pomodlil.

Vše ale ztichlo stejně rychle jako začalo a lidé znovu zdvihli oči k nebi. Poprvé za dlouhých dva tisíce let, které Šigové strávili uvězněni v Díře, se nad jejich hlavami objevilo dvojité zatmění.

Stín na slunečním kotouči, který se posouval zprava, už zabíral mnohem větší plochu a nalevo se nyní ukázal stěží patrný stříbřitý záblesk druhého nebeského tělesa pohybujícího se opačným směrem.

Ohromený dav opět obrátil oči k Ulsakovi.

„Toto je znamení. Dva stíny na nebi představují tito muži, kteří dnes musí zemřít. Až se na nebi objeví dva srpky slunečního světla nastane čas jejich smrti. Pak se Šeda otevře pro vyvolené a my vykročíme ke hvězdám, abychom zabíjeli ve jménu našeho jediného boha!“

Po jeho slovech následovalo napjaté ticho, které se zdálo překypovat ještě větší silou než dřívější ryk.

„Už brzy vstoupím do Sedy a jako příslib vám všem nahoře otevřu dveře, kterými pak projdete. Podívejte se k soudnému výstupku, a tam

mě spatříte jako svého velkého Emu. Když se odtud nezřítím dolů mezi vás, uzříte, že jsem mluvil pravdu. A až se znovu setkáme, budeme už stát na palubě lodí plujících mezi hvězdami.“

Ulsak spustil ruce, otočil se a sestoupil ze své kazatelny. Pak sešel dolů po schodech, pod nimiž na něj čekalo dvanáct válečníků z klanu Wardi. Obklopen strážci vkročil na nosítka pokrytá pásy nejjemnějšího žlutého hedvábí. Bojovníci zdvihli svého vůdce na ramena a vydali se volným krokem napříč náměstím ke vstupním dveřím Sedy. Když došli až ke svému cíli, Ulsak se naposledy ohlédl a zamával svému lidu, a potom zmizel uvnitř.

„Zahajte obřad,“ přikázal jeden z nižších ullů strážcům.

Čtyři muži Aldina zdvihli ze země a postavili se každý z jedné strany u trčícího kůlu. Potom svého zajatce začali velice pomalu a opatrně spouštět dolů. Aldin se dotkl chodidly země ve stejném okamžiku, kdy mezi nohama ucítil slabé bodnutí chladného, kovového hrotu. Instinktivně se zdvihl na špičky, jak nejvýše dokázal. Shromážděný dav se při pohledu na jeho zoufalou snahu uhnout před ostrou špičkou hlasitě rozesmál.

Každý ze strážců pak vzal jeden z řetězů upevněný na silném opasku, který měl Aldin zapnutý kolem boků, a napnul ho do strany, kde ho ukotvil za železný hák vystupující z podlahy plošiny.

Aldin se pokusil o kousek pohnout. Řetězy ho však pevně držely na jednom místě a nedovolily mu pohnout se pryč ze smrtícího kůlu, jehož hrot se nacházel jen několik palců od jeho rozkroku.

Pak uslyšel, jak za ním muži cosi vytahují vzhůru. Když se ohlédl, spatřil velkou, měděnou nádobu s jediným kohoutem, který byl hadičkou spojen s plátěným vakem, jenž mu zavěsili přes ramena.

Ulla přistoupil k malé páčce ovládající proud tekutiny a podíval se na slunce, jako by odhadoval čas. Pak otevřel proud naplno a naklonil se dopředu, aby se podíval do vaku.

„Tohle by tě mělo hezky srazit dolů přesně ve stanovený čas,“ prohlásil ulla s úšklebkem a obrátil se ke strážím.

„Kdyby někdo z nich zůstal na nohou příliš dlouho, narazte je na kůl a dodělejte to.“ Ještě jednou se podíval na Aldina a krutě se pousmál.

„Máš velké štěstí. Voda teče rychle, takže budeš mrtvý už za pár hodin. Obvykle trvá celý den, než se odsouzenec úplně nabodne.“

„Tvoje máma to ráda dělá s prasaty,“ prohlásil Aldin hlasitě.

Ullův obličej zbrunátněl vztekem a Aldin se hystericky rozesmál. Ten parchant mu už jen stěží mohl udělat něco horšího, než co ho čekalo v příštích několika hodinách.

Několik strážců se s potlačovaným smíchem odvrátilo stranou a ulla zuřivě odkráčel z pódia.

Aldin se podíval na Gablonu, který stál necelé tři metry od něj.

„Všechno je to tvoje vina, Larici,“ zaječel na něj koh.

„Moje vina? Podváděl jsi při minulé hře a dokonce ses pokusil zaplatit i tuhle. Ty jsi s Ulsakem uzavřel dohodu. Ty jsi se snad zbláznil.“

„Alespoň že ti bastardi nahoře z mé smrti nebudou nic mít,“ zakřičel skoro nepříčetně.

„Drž hubu a nech mě být,“ řekl Aldin.

Propnul se na špičkách, a pak zkusil pozvolna, velice opatrně klesnout na celá chodidla. Téměř okamžitě ucítil bodnutí ocelového hrotu.

Dav pod obětištěm ztichl a až na občasné výkřiky nebo posměšky sledoval představení s velkým zaujetím. Dívám se na rovný milion šílenců, pomyslel si Aldin a potřásl hlavou. Ženy a děti nechali doma a přišli se podívat na veřejnou popravu provedenou tím nejkrutějším způsobem. Až se těmto lidem podaří uniknout z Díry, stane se z Mračna jedna velká márnice. Už dva tisíce let nikdo neudržoval pravidelné vojsko, a proto se nejspíš nikdo nezmůže na účinnější odpor. Vlci se vrhnou na bezbranné stádo a budou vesele zabíjet.

Aldin lehce pohnul rameny. Váha vaku sice zatím nepředstavovala vážnější zátěž, ale vody v něm rychle přibývalo.

Zvedl zrak k nebi. Před jeho očima se odehrával ojedinělý úkaz. Dvě oběžnice této planety pomalu zakrývaly slábnoucí sluneční kotouč.

* * *

„Ztratili jsme spojení se Sedou," zakřičel Vol, který bez klepání vpadl do místnosti.

„My to víme," zaječel Xsarn. „Přerušilo se před deseti minutami."

Kohové byli zmatení a nemohli se rozhodnout, co mají dělat. Celé odpoledne všude panoval nepopsatelný chaos. Aldin s Gablonou byli zjevně v rukou Sigů a kamery umístěné na vnějším plášti Sedy ukazovaly horečnaté přípravy slavnosti a stavbu obětiště s dlouhými kůly. Obchodování na celém Mračnu se nejprve zpomalilo, a pak se zastavilo úplně. Tu a tam bylo možné zahlédnout šťastné majitele sázenek, kteří vysedávali v kavárnách a hostincích a pozorovali přenos nejnovějších zpráv. Tito lidé si už v duchu blaženě představovali obrovské bohatství, které jim tiket vsazený v první den hry přinese, a o blížící se pohromě neměli ani nejmenší tušení.

Jeden z méně vlivných kohů, který se stal podílníkem GHS, už byl nalezen mrtvý ve své pracovně s lahvičkou jedu v ruce.

„Musíme okamžitě něco podniknout, Zolo. Tohle je záznam?" zaječel Vol. „Pusťte ho na přenosovou linku a všem sdělte, že máme nějaké technické potíže."

Zola jen potřásl hlavou. Jeho tajný agent v Díře se teď pohyboval někde hluboko v katakombách pod městech a od obětiště ho dělilo několik stovek metrů. Když vzal v úvahu počet lidí namačkaných na velkém náměstí, neměl jeho člověk ani tu nejmenší naději se k odsouzencům dostat.

Podíval se na Vola.

„Zbláznil jste se?" zašeptal. „Veškerá komunikace s věží přestala pracovat. Dostávají se k nám pouze signály z implantátů, které mají hráči v tělech."

„Tak co?" zakřičel Vol.

„Mí drazí kohové, domnívám se, že Dozorci mají něco v úmyslu a nechtějí, abychom to viděli."

Na Bukhově stole náhle zablikalo světélko. Koh si nasadil sluchátka, stiskl tlačítko pro přijetí zprávy a zaposlouchal se.

Uplynulo pár vteřin a na jeho tváři se rozhostil nevěřícný výraz.

Rozechvěle si sundal sluchátka.

„Takže Tia měla přece jen pravdu,“ zašeptal Bukha.

„Cože? Co je s Tiou?“ zeptal se Zola.

„Pokoušela se mě varovat, ale já jsem jí prostě nevěřil.“

„Proboha před čím?“

„Právě jsem obdržel dvě zprávy. Před hodinou vstoupilo do věže dvanáct Dozorců, kteří vzápětí odpojili celý bezpečnostní systém. Výtahy jsou otevřené pro všechny cestující.“

„A ta druhá?“

„Na oběžnou dráhu kolem Díry právě skočilo padesát velkých přepravních plavidel, která v této chvíli provádějí poslední přistávací manévry u věže.“

„Padesát lodí?“ zeptal se Xsarn, který stále nemohl uvěřit tomu, co slyšel.

„Myslím, že mi bude špatně,“ zašeptal Xsarn, když pochopil celou pravdu, a vypotácel se z místnosti.

* * *

„To je ono,“ řekl tiše Jaroslav.

Přímo před nimi stálo uprostřed široké chodby půl tuctu Sigů ve žlutých róbách. Kus za nimi byly ve skalní stěně vidět zvláštní dveře, jejichž povrch vypadal stejně jako vnější plášť Sedy.

„Jsme přímo u základů věže,“ zašeptal Jaroslav.

„Buď tiše, starce,“ sykl Oiši. Samuraj pozorně vyslechl plán starého muže, ale zdráhal se ho přijmout. V jejich současném postavem jim však nezbývalo nic jiného, než se zařídit podle jeho šílených rad.

Skupinka došla k šesti strážcům a zpomalila.

„Jste uvolněni ze služby,“ oznámil Jaroslav sebejistě. „Tihle muži sem byli vysláni, aby vás vystřídali.“

„Na čí rozkaz?“ zeptal se velitel Šigů podezřívavě.

„Na můj.“

„Jsi jen bláznivý prorok. Nemůžeš nám rozkazovat.“

„Ale mohu,“ zařval Jaroslav, divoce zamával rukama a začal cosi vykřikovat nějakou nesrozumitelnou řečí.

Šestice o krok ustoupila, ale odmítla opustit své stanoviště.

„Teď odejděte.“

„Až nám to řekne náš ulla, dřív ne,“ řekl jeden z mužů rozhodně.

„Takže vy takhle?“ obořil se na velitele stráže Jaroslav, a zatímco se k němu přibližoval, začal rukama znovu vytvářet složitá gesta.

Muž zaklel a prudce do Jaroslava strčil. Pak na okamžik strnul, zachroptěl a s dýkou trčící z prsou se zhroutil na zem.

Oiši odhodil stranou cíp svého žlutého pláště, vytasil meč z pochvy a rychlým pohybem sekl druhého Šigu dříve, než si vůbec uvědomil, co se děje. Ostatní samurajové se vrhli kupředu a během několika vteřin se všichni nepřátelé váleli na zemi v kalužinách krve.

„Dobrá práce,“ řekl Oiši a poplácal starce po rameni.

„Ještě nejsem tak starý a neschopný, jak si myslíte,“ odvětil Jaroslav.

Potom se obrátil ke dveřím a zahleděl se na ně.

„Sedm klíčů,“ řekl tiše a prsty zadumaně přejel přes obrysy sedmi pravidelných polí vyobrazených na stěně.

„Trvalo mi dost dlouho, než jsem na to přišel. Motal jsem se tu dole celé dny přímo před jejich očima. Mysleli si, že jsem pomatený, a poté, co jsem se setkal s Ulsakem, mě nechali na pokoji. Ani nevím kolik hodin jsem strávil bádáním nad těmi zatracenými klíči. Mačkal jsem je stále dokola a přitom doufal, že nějak objevím posloupnost, která by otevřela dveře a vpustila nás dovnitř. Zaboha jsem to nemohl rozluštit. Teprve před několika dny mě to konečně napadalo: „sezame otevři se.“

Jaroslav se postavil na špičky a dotkl se postupně všech sedmi plošek.

Nic se nestalo.

„To snad ne,“ zamumlal, „že bych to zapomněl?“

Oiši se vztekle obrátil a zápasil sám se sebou, aby nezačal nahlas křičet.

„Tak to zkusíme ještě jednou. Jedna, dva, čtyři, šest, tři, pět, sedm.“

Ozvalo se slabé cvaknutí a dveře se otevřely.

„Naštěstí mě napadlo, že ta kombinace měla pro první cestovatele nějakou na první pohled skrytou logiku. Jinak bych to zkoušel ještě teď. Tak na co ještě čekáte?“ zeptal se Jaroslav, podíval se na své společníky a vešel do prostoru za dveřmi.

Oiši vstoupil za ním a oněměl úžasem. Místnost zářila stejným bělostným jasem jako horní patra věže. Chladná světla bez plamenů zasazená ve stropě se zažehla, aniž by se jich kdokoli dotkl a na přicházející samuraje dopadly jejich bledé paprsky. Několik mužů poděšeně vykřiklo.

„Hlavně si pospěšte,“ zavolal za sebe Jaroslav a kráčel dál.

Prošli dlouhou chodbou, která je zavedla do jediné velké místnosti.

„Srovnejte ty nádoby podél stěny,“ nařídil Jaroslav.

Oiši omámený tím, co před sebou viděl, došel k místu, na které Jaroslav ukazoval.

Všude zářila zvláštní světla a místy nad malými, skleněnými ploškami tančily podivné postavy. Pak jeden ze samurajů náhle zděšeně vykřikl.

Zpoza rohu se vynořilo cosi nepředstavitelného. Věc se tyčila do dvojnásobné výše než hrůzou ochromený samuraj, její povrch se kovově leskl a do všech stran z ní trčely stovky různě vypadajících paží. Stroj se pomalu vnášel směrem k nim a jeho chapadla se pohybovala všemi směry.

„Rád bych vám představil zástupce prvních poutníků,“ řekl Jaroslav a ukázal na robota, který se tyčil nad vystrašenými bojovníky.

„Ve skutečnosti je úplně neškodný,“ uklidňoval je Jaroslav. „Můžete se tu volně pohybovat a dělat, co se vám zlíbí. Myslím, že si vůbec neuvědomuje naši přítomnost. Je plně zaměstnaný svou prací.

Když jsem se sem konečně dostal, potvrdily se všechny mé předpoklady o této místnosti. Očekával jsem, že nějaké takové zařízení musí být tady dole umístěné, protože kdyby bylo na opačném konci věže ve vesmíru, stalo by se z mnoha důvodů velice zranitelným. Měli to proklatě dobře spočítané. Sebemenší otřesy půdy a jiné podobné události okamžitě zachytí citlivá čidla a dříve, než se může něco pokazit, se zapojí vyrovnávací systém. Nahoře jsou dokonce malé trysky, které vyrovnávají nárazy slunečního větru.

Právě teď se nám naskytla báječná příležitost. Dva velké měsíce se v této chvíli nacházejí v jedné přímce se sluncem a to vytváří celkem nezanedbatelnou přitažlivou sílu. Říká se tomu gravitace. Stroje umístěné tady dole by to měly tlumit, protože síla nepůsobí na celou věž rovnoměrně...“

Jaroslav se rozhlédl po nechápavých výrazech v tvářích samurajů.

„No, to není důležité. Prostě vezměte ty nádoby a postavte je támhle. Buďte opatrní, protože ty nitráty jsou trošku choulostivější než váš černý prach. Trvalo mi celé dny, než jsem je vyrobil.“

Když samurajové mlčky splnili jeho příkazy, rozhlédl se Jaroslav po místnosti.

„Radši byste odsud měli zmizet,“ řekl s úsměvem a začal rozmotávat cívku zápalné šňůry, jejíž konec hodil do pytlíku se střelným prachem, který položil mezi nádoby s trhavinou.

Jaroslav se ohlédl a vzal si od nejblíže stojícího gafa zapálenou pochodeň. Na okamžik zaváhal s očima upřenýma na válečníka, a pak se obrátil zpět k výbušninám.

„Dejte mi to, já to zapálím,“ řekl Oiši. „Vy ostatní můžete odejít.“

„Ani za nic,“ obořil se na něj Jaroslav. „Chceš mě snad připravit o celou tu legraci? A teď vypadněte!“

Samuraj na starce chvilku mlčky hleděl, pak kývl hlavou a spolu s ostatními opustil místnost.

Jaroslav se podíval na stroj, který nehybně visel opodál. Jeho úkolem bylo pouze udržovat stavbu a nebyl vybaven ani

naprogramován tak, aby proti případným návštěvníkům podnikal nějaká bezpečnostní opatření.

„Promiň, starouši," zašeptal Jaroslav. Dotkl se pochodní konce zápalné šňůry a radostně zavýskl jako malý chlapec, který právě vhodil do školy dělbuch. Pak se rozeběhl pryč chodbou.

Většina slunečního kotouče už zmizela v zákrytu dvou měsíců a popruhy se Aldinovi zařezávaly do ramen. Po tvářích a po čele mu stékaly pramínky potu, který ho štípal do očí.

Jak sluneční svit pozvolna slábl, začali muži ze žlutého klanu prozpěvovat. Zprvu slabý zvuk jejich hlasů postupně sílil a přidávali se k němu další, až zpěv nakonec přehlušil vše ostatní a rozléhal se nad celým velkým náměstím.

„ATŠiga, ATŠiga, ATŠiga!"

Rytmus jejich mohutného chorálu se sjednotil s tlukotem Aldinova srdce a jemu připadalo, jako by každá slabika poháněla krev v jeho žilách vstříc smrti.

Pokusil se nadzdvihnout narůstající váhu plátěného vaku, ale kolena se mu přitom podlomila a ocelový hrot se zaryl hlouběji do jeho těla.

S bolestným výrazem se rychle napřímil a utrpení bylo v jeho tváři tak čitelné, že se davy dole bouřlivě rozjásaly.

Konečně dospěl k rozhodnutí. Udělá to. Zvedne se co nejvýše, pak skrčí nohy a pádem se nabodne na kůl. Určitě mu to nemohlo způsobit větší muka, než jaká zažíval teď. Dříve nebo později to stejně muselo přijít a snažit se tomu dále vzdorovat bylo šílenství.

Zatřásl hlavou, aby se zbavil kapiček potu v očích. Chtěl zakřičet nějakou strašlivou kletbu, ale věděl, že by ho nikdo neslyšel.

Pak zaklonil hlavu, aby se podíval na překrásný jev, který se odehrával na obloze. Mezi blížícími se měsíci se pomalu začínaly tvořit dva světelné srpky, které uprostřed protínala vysoká věž Sedy.

Zatímco se v duchu připravoval na smrt, část jeho mysli obdivovala tu nádhernou podívanou.

Stoupl si na špičky a vytáhl se, jak nejvíce dokázal, aby získal jeden či dva palce navíc, které zrychlí jeho odchod na onen svět.

Sbohem, pomyslel si.

Povolil nohy a pokusil se spadnout.

Se strašlivým výkřikem plným bolesti se narovnal. Na okamžik ztratil rovnováhu a vypadalo to, že znovu klesne dolů. Zoufale se kymácel ze strany na stranu a ze všech sil se snažil zůstat na nohou. Věděl, že hrot pronikl stěží centimetr hluboko do jeho těla.

Vzápětí se však rozhodl pokračovat, a jakmile se mu podařilo napřímit, znovu se vypjal na špičkách. Pak prudce povolil svaly, sklouzl dolů a ocelový hrot se zarazil dále do krvácející rány.

Vzpomněl si na slova Ulsaka, který mu s potěšením vyprávěl, jak odsouzenec poskakuje nahoru a dolů jako rozbitá loutka a křičí přitom bolestí. Podíval se na Gablonu a spatřil, že tlustý koh dělá to samé co on. Poprvé od začátku hry k tomu muži pocítil lítost a soucit, a to i přesto, že mu ze rtů unikal jeden trýznivý výkřik za druhým.

Znenadání si uvědomil, že řev a posměšky davu postupně utichaly až zanikly docela. Všichni se obrátili a tisíce rukou ukazovaly k věži. Aldin se na okamžik zastavil a podíval se vzhůru, kde na vysokém výstupku zahlédl malinkou žlutou skvrnku.

Pak se pod ním zem otřásla a musel několikrát přešlápnout, aby znovu získal rovnováhu. Hrot se mu při tom mučivě zaryl do rozkroku. Pak se vše opět uklidnilo.

Už brzy mělo dojít k úplnému zatmění, kdy oba srpky zmizí za měsíci, a při myšlence na to, co bude následovat, Aldin zavyl bolestí a bezmocným vztekem.

* * *

Plošina se Ulsakovi otřásla pod nohama a ulla s vyjeknutím uskočil od jejího okraje. S očima rozšířenýma strachem se podíval na Dozorce.

„To nic není," zašeptal Losa. „Věž se mírně pohybuje, neboť na ni působí přitažlivost měsíců, ale není se čeho obávat."

Ulsak se přiměl ke klidu a znovu postoupil dopředu.

Po celá tisíciletí byla Šeda pro Šigy zapovězená. Kdykoli se někdo z nich pokusil vstoupit do výtahu a nechat se vynést ke hvězdám, narazil zde ve výšce tří set metrů na bezpečnostní prověrku. Zatímco nevěřící mohli klidně nastoupit zpět do skleněných kabin a pokračovat na své cestě ke hvězdám, všichni pravověrní byli dovlečeni k těmto dveřím a svrženi zpět na povrch planety.

To se už nebude nikdy opakovat, pomyslel si Ulsak vítězoslavně.

Přikročil až k samému okraji plošiny a podíval se dolů.

Pod sebou viděl město zaplněné obrovským shromážděním a přes svištěm větru k němu dolehlo vzdálené volání.

„Ema! Ema!“

Ulsak stál dlouhé minuty bez hnutí a zálibně naslouchal hlasitému chvalozpěvu, který se k němu zdola nesl.

Pak se zaklonil, aby se podíval vzhůru, kde dlouhý sloup Sedy mířil přímo do středu slunce, z něhož už většina zmizela v zákrytu dvou proti sobě se posouvajících měsíců.

To všechno mu patřilo. Brzy bude pánem hvězd.

Pak se jeho oči nespokojeně zúžily.

Šeda nebyla rovná.

Na jejím povrchu spatřil malou nerovnost, která běžela po těle sloupu jako vlnka dolů. Jak se výduť blížila, stávala se čím dál tím větší.

Ulsak s výkřikem proskočil dveřmi z plošiny do místnosti uvnitř věže. Všude kolem se ozýval rachot, skřípění a sténání namáhané stavby. Pak se Šeda prudce zhoupla jako loď na rozbouřeném moři a obrovská síla mrštila Ulsakem o stěnu.

S očima rozšířenýma hrůzou se ulla podíval na Dozorce a i z jeho podivně netečné tváře vyčetl rostoucí strach.

Následoval další otřes, při němž do sebe navzájem narazili.

Ulsak vyběhl ven na malý výstupek a podíval se nad sebe. Vlna teď mířila zpátky k nebesům, ale shora jí mířila vstříc další, která byla

dvakrát tak velká a dlouhá. Věž se chvěla a otřásala v základech. Místností u výtahů se rozeznělo vzdálené burácení, které však každým okamžikem rychle nabíralo na síle. Podlaha se znenadání zdvihla proti němu, a pak se mu stejně nečekaně propadla pod nohama.

Ulsakovi se na poslední chvíli podařilo zachytit se plošiny a vytáhnout se na ni. Obrátil zrak vzhůru a sledoval, jak se z nebe blíží jedna vlna za druhou, přičemž každá následující byla větší než ta předchozí.

„Padá to," zařval Ulsak. Vytasil dýku a vrhl se dovnitř, aby se pomstil Dozorci. Místnost však zela prázdnotou.

„Zakazuji to!" zaječel. „Jako Ema to zakazuji!"

S vypětím všech sil se vytáhl zpět na venkovní plošinu a pokusil se napřímit. Davy pod ním se pohybovaly a přelévaly, jako kdyby se díval na mraveniště.

„Já jsem Ema!" zařval z plných plic ke svému lidu. „Stůjte a nepolevujte ve víře, protože já jsem Ema a já rozkazuji!"

Blížilo se další ohlušující rachocení.

Pohlédl k nebesům a v té chvíli se poslední zbytečky slunečního kotouče ztratily za oběma měsíci. Od obzoru k obzoru se na polední obloze objevily zářivé hvězdy a černý kruh označující umístění překrývajících se vesmírných těles ohraničila ohnivá koruna.

„Nastala chvíle, kterou jsem předpověděl!" vřeštěl Ulsak nepříčetně.

Dolů se závratnou rychlostí a se strašlivým hřměním řítila další z obrovských vln.

„*Já jsem Ema!*"

Po tomto výkřiku se plošina propadla do hlubiny.

Aldin si přes mlhavou clonu bolesti náhle uvědomil, že vítězoslavný řev davu pod ním odumřel.

Tváře všech Šigů se zvedly k nebesům a Aldin tam navzdory strašlivým mukám také obrátil zrak.

Na okamžik ho napadlo, že má vidiny, neboť na jinak dokonalém těle Sedy zahlédl malé zakřivení.

S úžasem pozoroval, jak se nerovnost blíží dolů k povrchu planety a cestou nabírá na velikosti. Když vlna narazila do země, ozvalo se tlumené zadunění a podlahou pod jeho nohama proběhlo slabé zachvění. Výduť se však pružně odrazila od povrchu planety a vyrazila zpět k opačnému konci věže.

Nad náměstím zavládlo mrtvé ticho.

Shora se mezitím přiblížila další vlna, která se vysoko nad povrchem střetla s tou předcházející, a na okamžik se zdálo, jako kdyby se zdvojnásobila. Celá věž se zachvěla a hrozila se přelomit v půli.

„Aldine, co se to děje?“ zařval Gablona.

„S věží není něco v pořádku. Rozkmitává ji příčné vlnění.“

K patě Sedy se přiřítila druhá výduť, která otřásla obětištěm mnohem silněji než ta předchozí a Aldin zavrávoral.

„Tamhle je další,“ zaječel Gablona rozčileně.

„Ta zatracená věc se zřítí!“ vykřikl Aldin.

Jeho slova dolehla až k nejblíže stojícím Šigům a shromážděním se začalo šířit nespokojené mumlání.

Aldin si uvědomil, že tento okamžik nesmí promarnit.

„Ulsak je rouhač!“ zařval co nejhlasitěji. „Není žádný Ema a naše smrt se nelíbí všemohoucímu bohu!“

Z tábora rudých se ozvalo několik souhlasných výkřiků.

Přišel čtvrtý otřes a stejně jako předtím i tentokrát se vlna vydala na zpáteční cestu k nebesům. Když se setkala s tou protichůdnou, ozvalo se ohlušující zapraskání.

V té chvíli dosáhlo dvojité zatmění svého vrcholu a celá obloha zčernala. Aldin zadržel dech, protože v té chvíli už měl být mrtvý.

Rozhlédl se po strážcích stojících kolem něj. Tři muži stáli se zakloněnými hlavami a s ústy otevřenými úžasem sledovali kymácející

se Sedu. Čtvrtý však přistoupil k Aldinovi, položil mu ruce na ramena a začal ho vší silou tlačit dolů.

„Ulsak!“

Muži na nejbližší plošině začali křičet.

Šiga, který se pokoušel Aldina narazit na kůl a při tom mu nenávistně hleděl do očí, se podíval odsouzenci přes rameno a překvapeně uskočil dozadu.

Aldin se ohlédl.

V přítmí zatmělého poledne spatřil pláště různých barev, které se míhaly nahoru a dolů po schodišti vedoucím na obětní vyvýšeninu.

„Smrt všem Wardi! Jsou to rouhači!“ zaječel někdo z rudých.

Strážce na nic nečekal, obrátil se a dal se na bezhlavý útěk. Všude kolem se rozpoutal zuřivý boj a v tom okamžiku narazila do základů Sedy se strašlivým zaduněním další výduť.

Aldin sledoval výkyvy nebeského sloupu v naprostém úžasu. Po celé délce Sedy teď oběma směry klouzaly obrovité vlny a stavba se komíhala jako stožár lodi, kterou zmítá vichřice.

Shora začalo pršet podivné mrholení a Aldin náhle pochopil, že jsou to drobné částečky kovu odlupujícího se z povrchu sloupu. Velikost úlomků se rychle zvětšovala a jejich četnost se změnila nejdříve v déšť a nakonec v hustý liják. Náměstím burácelo strašlivé hřmění praskající a prohýbající se stavby. Netrvalo dlouho a při dopadu kusů o velikosti několika metrů začali umírat první lidé.

Aldin si uvědomil, že se směje.

„Vypadá to, že si můžeme vybrat mezi rozmačkáním a nabodnutím,“ zakřičel hlasitě na Gablonu, který dění kolem sebe sledoval s vytřeštěnýma očima.

Pak Aldin ucítil na ramenou čísi ruce a vzepjal se v náhlém přívalu hrůzy. Některý ze žlutých si na něj vzpomněl, napadlo ho, a rozhodl se ho z čiré pomstychtivosti zabít.

Vzápětí však zaslechl zvuk páraného plátna a voda z vaku na jeho zádech se vylila na zem. Váha zmizela a on měl znenadání pocit, jako by se vznášel.

Z šera před ním se vynořil gaf, po jehož boku kráčel samuraj v potrhaném rouchu.

„Zvedněte ty řetězy!“ zařval Oiši.

Samurajové se ochotně rozeběhli ke čtyřem upevňovacím hákům. Pak se skrze okolní tlačenici probojovala dopředu Mari a s ulehčeným výkřikem se Aldinovi vrhla do náruče.

„Doufám, že se s tebou ještě někdy budu schopný vyspat!“ řekl Aldin a zapotácel se.

Řetězy povolily a Aldin ustoupil z místa, kde až dosud stál připoutaný nad kůlem.

Z každé strany k němu přistoupil jeden samuraj a podepřel ho, aby neupadl.

„A co já!“ zaječel Gablona.

Aldin se obrátil a spatřil, že koh je stále přikovaný k obětišti.

„Miliardu katarů!“ prohlásil Aldin.

„Cokoli, cokoli,“ škemral Gablona.

„Tio, jsi jako jeden z kohů svědkem!“

„Ujednáno!“ zavolala Tia, která se postavila vedle Aldina.

„Cokoli si přeješ. Dám miliardu a sto milionů navíc. Jen mě pusťte!“ ječel Gablona.

Aldin kývl a několik gafů uvolnilo Gablonovi řetězy.

„Jak se ti líbí představení?“ zakřičel radostně Jaroslav, který se k Aldinovi protlačil mezi Oišiho bojovníky.

„Úžasné! Jak jsi to dokázal?“

„Až později... teď bychom odsud měli raději zmizet.“

Jaroslav mávl na ostatní, aby ho následovali, a rozeběhl se směrem k věži.

„Tam?“ zakřičel Aldin nedůvěřivě.

„Bude trvat ještě nejméně hodinu, než se opravdu zřítí a pokoušet se přejít napříč náměstím je sebevražda. Ve věži je tajný vstup do katakomb pod městem a těmi se dostaneme pryč z tohohle blázince.

Aldin se ohlédl přes rameno.

V pološeru slunečního zatmění se krvežízniví Šigové vraždili navzájem a na Ulsakovy zajatce si vůbec nevzpomněli. Dříve promísené shromáždění se podle barevné příslušnosti bojovníků rychle rozdělilo na jednotlivé klany, mezi nimiž se rozhořela krevní msta.

„Všichni jste zasraní šílenci!“ zakřičel Aldin, pak se obrátil a vydal se za Jaroslavem ke vstupu do Sedy.

„Stále jsme příliš blízko,“ řekla Tia zadýchaně, zatímco stoupali na nízký kopec za městskými hradbami.

„Mohli bychom jít třeba týden, a pořád bychom se nedostali mimo dosah padajících úlomků,“ poznamenal Jaroslav. „Věž je vysoká čtyřicet tisíc kilometrů. Nejvyšší části zůstanou kroužit na oběžné dráze, nižší budou padat v sestupné spirále a ty zespodu se zřítí přímo dolů. I kdybychom odsud byli tisíce kilometrů daleko, stejně by nás nějaký kus mohl zasáhnout.

Provedl jsem nějaké výpočty ohledně pádu Sedy a našel jsem malou jeskyni, která už není daleko, a z níž budeme celou podívanou moci v klidu sledovat.“

„Doufám, že jsi v těch rovnicích neudělal chybu,“ řekl Aldin s obavami a ohlédl se na kymácející se stavbu.

Těsně pod vrcholkem pahrbku našli úkryt, o němž Jaroslav hovořil. Všichni se uchýlili do bezpečí pod skalním převisem a obrátili se, aby mohli sledovat krvavé peklo, které zuřilo ve městě pod nimi.

Šigové se hrnuli ven všemi branami. Barvy jednotlivých táborů se znovu promísily a muži se po cestě nemilosrdně zabíjeli. Počáteční hromadný hon na příslušníky žlutého klanu, z nichž zůstalo naživu jen několik málo šťastlivců, se změnil ve válku všech proti všem. Tam, kde se ještě udržely skupinky žlutých Wardi, probíhaly nejtěžší boje,

protože proti nim stáli všichni ostatní. Jakmile ale společný nepřítel padl, stali se z dřívějších spojenců nepřátelé na život a na smrt.

„Podívejte se na věž," řekla Tia a ukázala prstem.

Dolů k povrchu planety se řítila obrovská vlna, která se třpytila v paprscích slunce sklánějícího se k západnímu obzoru, jež svým tvarem připomínalo sluneční hodiny.

„Tohle by mohla být ta poslední," zašeptal Jaroslav. „Od chvíle, kdy ty výkyvy začaly, se každý další stává silnějším než ten předchozí. Bude to pokračovat, dokud se věž nezřítí k zemi."

Vzduch zaplnil ohlušují řev připomínající blížící se bouři.

Když výduť dorazila k základům, projel půdou pod jejich nohama silný otřes a věž se v důsledku tohoto průhybu celá zkroutila. Ozvalo se silné zapraskání a ukotvení celé stavby se znatelně pohnulo.

Vtom okamžiku dorazil dolů další záchvěv, který zasáhl patu věže dříve, než se vyrovnala po předchozím nárazu.

K úžasu všech přihlížejících se stavba vytrhla z povrchu velkého náměstí a vznesla se do vzduchu. Několik dlouhých vteřin se její spodní část, kterou nadnášel setrvačný pohyb horního dílu, vznášela padesát či šedesát metrů nad městem. Potom se věž prudce zabodla do země jako hrot kopí hnaného obrovskou silou a při tom úderu zdánlivě nadskočilo celé město. Zemětřesení, které vzápětí následovalo, bylo tak prudké, že vytrhlo z krvelačného šílenství i jako smyslů zbavené Sigy.

„Zlomila se!" zakřičel náhle Gablona a ukázal nahoru.

Věž se přetrhla v obrovské výšce, kde už pro pozorovatele z povrchu planety nebyla silnější než nit.

„Dvacet nebo třicet kilometrů vysoko," zavýskl Jaroslav radostně. „Tohle bude ještě nádhera! A celé jsem to udělal já sám!" Starý muž se smíchem křepčil v ústí jeskyně.

Přibližně minutu se zdálo, že se spodní část stavby vůbec nepohnula, ale pak se její vrcholek začal nejdříve pomalu, ale potom čím dál tím rychleji vychylovat směrem k východu.

Povětřím zazněl vysoký jekot, jaký vydávají padající předměty.

Jak se věž řítila k zemi, zvuk stále sílil. Její základna, která opět spočívala uprostřed velkého náměstí se nakláněla ve stále rostoucím úhlu. V místech, kde se zborcená a praskající konstrukce dotkla země, se zvedala obrovská oblaka prachu.

Vypadalo to, jako kdyby někdo odpálil dlouhý řetěz výbušnin, který se táhl od středu města skrze požárem zničenou zástavbu a okolní pole až k samému okraji obyvatelné náhorní plošiny.

Tělo prohnuté věže udeřilo do země se silou obrovského biče, po jehož nárazu se do výše stovek metrů zvedly celé kusy staveb a množství hlíny a kamení. Sutiny a půda se rozlétly do širokého okolí, kde způsobily další zkázu.

Sloup se skácel na východ a rovina jeho dopadu minula o necelý kilometr jeskyni, která se přitom otřásala tak, že bylo stěží možné se udržet na nohou.

„Podívejte se nahoru!“ zařval Ura.

Část věže dlouhá několik kilometrů letěla dolů jako šíp.

„Úžasné!“ zaječel Jaroslav vzrušeně.

Její spodní okraj zasáhl jižní část města a zbytek se zhroutil sám do sebe. Následoval mohutný výbuch, který zasypal větší část města sprškou kovových úlomků.

Gafové se v radovánkách nad takovou podívanou připojili k Jaroslavovi.

„Desetitisíce služebníků pro naše bratry na onom světě,“ řval Ura jásavě. „Budeme nejslavnějšími berserky, kteří kdy žili!“

Aldin a jeho družina pak pozorovali, jak se slunce pomalu vynořuje ze zákrytu obou měsíců a klesá k západnímu obzoru.

„Víš, zajímalo by mě, co se stalo s tím parchantem Hassanem,“ řekl Gablona, který se postavil vedle Aldina.

„Jak ho znám, přežil i tohle,“ odvětil klidně Aldin, který už ke svému dřívějšímu zaměstnavateli necítil téměř žádnou zášť.

„Nemyslel jsi to vážně s tou miliardou, že ne?“ zeptal se Gablona bezstarostně a přátelsky Aldina poplácal po rameni.

„Miliarda a sto milionů abychom byli přesní,“ řekl Aldin s mírným úsměvem.

„No, zůstali jsme naživu a za pár minut bude po všem.“

„Aldine!“

Něco do něj prudce narazilo a on se zapotácel a spadl na zem.

Když se posadil, uviděl na zemi ležet gafa jménem Kolda, kterému z hrudi trčel jílec meče.

Nad jeho tělem stál Takaši, v jehož očích se zračil podivně vzdálený výraz. Pak se samuraj zhroutil s útrobami rozťatými od jednoho boku k druhému.

Aldin se s výkřikem doplazil k umírajícímu bojovníkovi.

„Gaf se připlížil za vás dva a vytáhl zbraň, ale já jsem ho zastavil,“ zašeptal Takaši s krvavou pěnou na rtech. „Od prvního dne se mi na něm něco nelíbilo.“

Jaroslav s Oišim poklekli vedle jeho bezvládného těla.

„Můžeš mu pomoci?“ zeptal se Aldin zoufale svého starého přítele.

Jaroslav se krátce podíval na strašlivou ránu a smutně zavrtěl hlavou.

Samuraj zdvihl zrak a usmál se.

„Dnes jsem zažil nejlepší boj svého života. Můj syn bude šťastný, až mu o tom budu vyprávět,“ zašeptal a vydechl naposledy.

Ura zděšeně hleděl na to, co způsobil jeden z jeho válečníků.

Obrátil se k Oišimu a se svěšenou hlavou se mu zadíval do očí. „Kolda byl zrádce. Nechť nikdy nespatří slávu svých bratrů ve světě ležícím za hranicemi tohoto. Nechť se stane služebníkem démonů, kteří ho budou trýznit až do skonání věků.“

„A co krevní msta za Takašiho smrt?“ zeptal se Oiši ledově. Napůl vytáhl meč z pochvy a postavil se před Uru.

„Stane se otrokem tvého bratra,“ prohlásil Ura vyrovnaně a upřel zrak na Oišiho ruce svírající jílec meče, „ale pokud to nestačí, můžeš se pokusit získat víc.“

„Můj bratr je mrtvý,“ zařval Oiši, vytasil meč a zdvihl ho nad hlavu.

V rukou všech bojovníků se objevily zbraně a muži i gafové se postavili za své vůdce.

„Copak vám to ještě nestačilo?“

Obě strany zaváhaly.

„Nebylo už toho zabíjení dost?“ zeptal se Aldin přiškrceným hlasem a postavil se mezi Uru a Oišiho. Obrátil se a podíval se do samurajových očí plných bolesti.

„Takaši je mrtvý,“ zašeptal Aldin, „zemřel se ctí kvůli tomu, aby mi zachránil život. Krev tvého bratra padá i na mou hlavu.“ S těmi slovy mu z očí vyhrkly dlouho potlačované slzy.

„Byl pro mě blízký tak jako vy všichni a já vás žádám, abyste se navzájem nezabíjeli.“

Aldin se ohlédl na Uru, který stále držel sekeru zdviženou do výše.

„I ty jsi pro mě jako vlastní bratr.“

Gaf sklonil zbraň a odvrátil se stranou.

Aldin se mlčky zadíval Oišimu do očí.

„Můj nejdražší příteli,“ řekl Aldin tiše, „pomohu ti pochovat našeho bratra.“

Oišimu se roztřásla ramena a po tvářích mu začaly kanout velké slzy. Pomalu zasunul čepel zpět do pochvy a poklekl vedle mrtvého těla Takašiho.

Aldin se podíval na Gablonu, který jen pokrčil rameny.

„Tohle je čest,“ prohlásil Aldin. „Složil přísahu a neváhal zemřít, aby jí dodržel. Zatímco ty si myslíš, že slib je něco, co se dá prodat nebo koupit.“

Gablona na něj hleděl s tichým opovržením.

„Ty jsi nic nepochopil?“ zeptal se Aldin.

Gablona neodpověděl.

„O tom to celé bylo. To je důvod proč prohráli Šigové a proč jsi prohrál i ty.“ Aldin se obrátil a zahleděl se na Takašiho.

„A proč on zemřel,“ dodal šeptem a mlčky odešel pryč od ostatních.

Sluneční kotouč se již dotýkal obzoru, a jak se díval, zmizel za ním úplně.

„Hra skončila,“ řekl Jaroslav, který se připojil k osamocenému Aldinovi. „Už je po všem.“

Po chvíli k nim přišel i Gablona a bývalý vasba se na něj pohrdavě podíval.

„Proč jsi mě zachránil?“ zeptal se Gablona.

„Obchod je obchod,“ prohlásil Jaroslav s úsměvem. „Aldin a pár jeho přátel vsadilo několik set tisíc lístků na to, že vy dva z toho vyváznete živí.“

„Ty parchante,“ vykřikl Gablona, „a já jsem si myslel, že jsi to udělal z věrnosti ke starému zaměstnavateli.“

„Abych to uvedl na pravou míru,“ opáčil Aldin a upřel pohled kohovi do očí, „až si vyberu svou výhru, možná ti nabídnu práci.“

„Měl jsem tam radši chcípnout, než abych musel snášet tohle,“ zařval Gablona.

„To se dá lehce napravit,“ řekla Tia, která se postavila vedle nich. „Jsem si jistá, že by tě Oiši s potěšením odvedl zpět ke zbytkům Wardi, kteří ještě přežili.“

Gablona cosi hněvivě zamumlal a odkráčel.

„Co budeš s těmi penězi dělat?“ zeptal se Jaroslav.

„Myslím, že zaplatím staré dluhy,“ odpověděl Aldin tiše. „Ale část jich asi nedokážu nahradit nikdy.“ S těmi slovy se smutně podíval na Takašiho nehybné tělo a gafy i samuraje, kteří zapomněli na nepřátelství a mlčky stáli kolem svého padlého druha.

* * *

„Jsme zachráněni. Nevím, jak je to možné, ale je to tak,“ zvolal Zola a padl do křesla.

Kohové kolem něj divoce pokřikovali a jako o závod připíjeli Aldinovi a Gablonovi za to, že se ukázali být natolik uvědomělými a nenechali se zabít, čímž svým přátelům nahoře ušetřili řadu potíží.

„Pánové,“ zakřičel Bukha a několikrát udeřil do stolu, aby získal pozornost.

„Co je to tentokrát?“ zasmál se Zola. „Zatraceně, říkal jsem, že se z toho dostaneme.“

Na své zklamání z neúspěšného pokusu o zavraždění Aldina i Gablony už téměř zapomněl. Přesvědčit jednoho gafa ke zradě se ukázalo být celkem jednoduché. Ještě předtím, než bojovníci putovali dolů do Díry, si Zola vzal stranou náhodně vybraného berserka a s pomocí laciného divadélka na něj udělal dojem. Pak mu slíbil nepředstavitelné bohatství a moc a vrátil ho zpět k jeho bratrům. Gaf však naštěstí při tom nepovedeném útoku zemřel, takže se nikdo nemohl dozvědět, kdo za tím vším stál.

Ani Dozorcům se nezdařil jejich záměr na převzetí vlády nad ekonomikou Mračna a Zola mohl pouze hádat, jaký bude výsledný zisk GHS.

„Pánové, prosím,“ řekl Bukha. „Měl bych jednu otázku.“

„A jak zní?“ zeptal se Zola.

„Jsou všichni podílníci Galaktické Herní Společnosti přítomní v této místnosti?“

Zola se rozhlédl a přepočítal kohy.

„Když nepočítám Petira, který se poněkud unáhlil, tak ano.“

Několik kohů potřáslo hlavami a zasmálo se hlouposti svého mrtvého druha.

„Dobře,“ řekl Bukha. „Zbývají ještě dvě záležitosti, o něž se musíme postarat, a pak můžeme toto shromáždění v poklidu rozpustit a vrátit se na své domovské světy za vlastními povinnostmi. Hlavní důvod svolání této rady se vyřešil dnes ráno a veškerý majetek svázaný s Alexandrijskou hrou se vrátil do rukou původních majitelů. Právníci a účetní souhlasili s návrhem smluvních ujednám a je tedy třeba pouze

připojit naše podpisy. Měli bychom se však zabývat mnohem palčivější otázkou.“

„A jaká že ta otázka je?“

„Nejdříve musíme spočítat a vyplatit všechny výherce,“ oznámil Bukha.

„Ach ano, výhry,“ poznamenal Zola naprosto bezstarostně.

Několik vesele pokřikujících kohů rázem ztichlo. Všichni se tak soustředili na hrozbu, kterou pro společnost představovali Dozoroci, že na vše ostatní úplně zapomněli.

„Výborně,“ řekl Bukha, když se všichni uklidnili, a mávl na Xsarna.

Xsarn se vztyčil v celé své výši tří metrů a pohledem přejel po místnosti. „Od západu slunce v Díře uplynuly v této chvíli dvě hodiny, čímž oficiálně skončil osmdesátý herní den podle místního počítání času. Jako hlavní pořadatel proto vyhlašuji soutěž za uzavřenou. Všechny tikety vsazené na Sigmovu smrt ve třicátý první den a Aldinovo a Gablonovo přežití se stávají vyhrávajícími a budou vyplacené podle platných kurzů.“

„V pořádku, pokračujte, ať to máme za sebou. Na celém Mračnu existuje pouze sto tisíc sázenek z prvního dne, které mají vyznačené tyto okolnosti,“ prohlásil Zola. „Už jsem se na to díval předem.“

„Potom tedy s výsledky souhlasíte?“ zeptal se Xsarn úředním tónem.

„Ano.“

„A stvrzujete je jako předseda a hlavní podílník Galaktické Herní Společnosti?“

„Ano,“ odvětil Zola a naklonil se ke stolu, kde přiložil palec k přenosovému monitoru se snímačem otisků, čímž potvrdil platnost listiny, kterou Xsarn připravil.

„Vynikající,“ řekl Bukha.

„Proč jste tak nadšení?“ zeptal se Zola.

„Protože v oběhu je velké množství dalších tiketů,“ odpověděl Bukha s úsměvem. „Věnoval jste takovou pozornost lístkům

zakoupeným v první den hry, že jste si vůbec nezjistil, kolik dalších se prodalo od druhého do třicátého pátého dne běžného času. Zdá se, že jedna společnost jich nakoupila více než milion. Je tu samozřejmě ještě několik dalších vlastníků, ale ti nejsou příliš důležití.“

Zola zbledl.

„Dovolil jsem si provést pár výpočtů,“ pokračoval Bukha, „pomocí nichž jsem vyčíslil hodnotu výher podle uznaných kurzů a schválených výsledků hry. Uvidíte je na obrazovce před sebou.“

Zola upřel pohled na panel před sebou, a se zděšeným výkřikem se vymrštil z křesla, které se za ním svalilo na podlahu.

„Vezmou úplně všechno!“ zaječel zoufale. „Po vyplacení zůstane jen devět miliard!“

„Přesně tak,“ řekl Bukha a na rtech se mu usadil škodolibý úsměv.

„Komu to patří?“ zeptal se Vol, který se zdrceně posadil vedle Zoly.

„Jedné malé společnosti, která získala prostředky od několika lidí.“

„A kdo ji vlastní?“

„Jeden z podílníků je právě na cestě sem. Má loď ho právě vyzvedla a on tu bude během několika hodin, aby se přihlásil o právoplatnou výhru. Je to vasba a zároveň můj starý přítel.“

Bukha nepovažoval za nutné zmínit, že byl jedním z hlavních investorů, neboť to během krátké doby stejně muselo vyjít najevo.

„Aldin Larice?“ zašeptal Zola.

„Nejbohatší muž na Mračnu,“ zařval Bukha a praštil pěstí do stolu, jako kdyby právě řekl nejlepší vtip svého života.

* * *

„Všechno je pryč,“ zasténal Kurst zoufale. Velká obrazovka zabírající celou stěnu potemněla a obchodní oddělení se vyprázdnilo. Kolem se pohybovala jen armáda úklidových robotů, kteří vysávali tisíce zmačkaných papírů, rozbitých lahví a odváželi pozůstatky sebevrahů, které občas pod nánosem nepořádku objevili.

Kurst se zamyšleně podíval na zbraň Erik 10 ve svých rukách a přiměl se obrátit hlaveň proti sobě. „Tři sta milionů je pryč. Mohli z nás být kohové.“

Tři sta milionů se rozplynulo v nenávratnu. Záloha na novou loď byla pryč a úvěr na užívací právo na pozemky jednoho z rajských světů stál víc, než by se svým dřívějším platem vydělal za deset let. Jeho účet se nacházel v půl milionovém dluhu, který nebylo z čeho splácet.

Natáhl kohoutek a zvedl zbraň ke spánku.

„Než zmáčkneš spoušť, tak alespoň počkej, než uhnu z dráhy střely.“

Kurst zvedl zrak.

„Ahoj, Siso,“ zašeptal a znenadání si připadal jako úplný hlupák. Zdálo se mu, jako by se ocitl ve špatném filmu, kde dívka přichází rozmluvit zkrachovalému obchodníkovi sebevraždu.

„Prosím tě, nech mě pár minut samotného,“ požádal rozechvělým hlasem.

„Člověk, který celé tohle vymyslel, by neměl takhle promarnit své nadání,“ řekla konejšivě.

Kurst jen zasténal. Kdyby tak tehdy nešel na skleničku s tím bláznivým starcem, pomyslel si lítostivě. Nikdy by se byl o hře nedoslechl, nevypravil by se za Zolou s nápadem na loterii a tohle vše by se vůbec nestalo. Prokletý Jaroslav, pomyslel si s hořkostí.

„Chtěla jsem ti jen něco ukázat, než se rozhodneš to udělat,“ řekla Sisa.

„Co?“

Klekla si vedle něj, rychle prohledala kapsy, a pak vytáhla kus papíru potřísněného skvrnami od kávy, který mu přidržela před očima.

Kurst si od ní lístek vzal, chvíli na něj v matném světle nevidoucíma očima mžoural a podal jí ho nazpět.

Potom nevěřícně vykřikl, vytrhl jí papír z rukou a znovu se na něj podíval.

„To je přece výherní lístek z prvního dne!“

„Původně jsme jich měli pět set, ale na čtyři sta devadesát devět z nich jsem prodala opce. Z nějakého důvodu mě ale napadlo, abych si pro všechny případy jeden nechala v záloze.“

„Ty jsi poklad, Siso.“ Kurst odhodil pistoli, vzal Sisu kolem ramen a společně vykročili ven z místnosti.

„Přemýšlel jsem o určitých pravděpodobnostech!“ prohlásil zaníceně. „Tahle loterie by mohla být pouhý začátek. Poslechni si, na co jsem přišel...“ a dveře se za nimi zavřely.

* * *

Nejvyšší vplul do místnosti a tucet shromážděných Dozorců se při jeho příchodu hluboce uklonilo.

„Jste všichni spokojeni?“ zeptal se Nejvyšší a v jeho hlase zazněl hněvivý podtón.

Dozorci mlčeli.

„Můžeme nějak napravit škody?“ zeptal se a podíval se na Vushe.

„Už se stalo,“ odpověděl Vush pokorně. „Neexistují žádné psané *záznamy* ani jiné důkazy. Historky těch opilců, kteří pro nás nakupovali sázenky jsou nevyvratitelné. Lodě byly najaté přes Gablonovy společnosti, takže ani tam jsme nezanechali žádné stopy a plavidla se navíc v této chvíli vracejí zpět do svého přístaviště.“

„A Losa?“

„Je mrtvý společně s tuctem dalších, kteří šli s ním. Bezpečnostní systém věže přestal pracovat a celá stavba se zřítila. Losa se spolu s ostatními pokusil uprchnout, ale výtah se při jednom z otřesů uvolnil ze svého závěsu a spadl dolů do Díry. Veškeré důkazy nenávratně zmizely v sutinách, které zůstaly v místě dopadu úlomků.

„Tucet mrtvých,“ zašeptal Nejvyšší, „to je téměř pět procent znáš všech.“ Potřásl hlavou a rozhlédl se po přítomných Dozorcích.

„Případ je tedy uzavřen. Pokud by se přece jen později něco objevilo, musíme se postarat, aby se to nedostalo na veřejnost. Kohové samozřejmě vědí vše, ale neodváží se nic prozradit, neboť v sázce je i jejich vlastní pověst. Všichni ale laskavě vezměte na vědomí, že až se

budeme příště pokoušet zasáhnout do dění na Mračnu, budeme se muset chovat mnohem obezřetněji.“ Pak Nejvyšší pokývl na znamení, že mohou odejít a sám odplul z místnosti. Nikdo se nic nedozví, pomyslel si. Nikoho nenapadne, že o všem věděl už od samého počátku. Ti níže postavení na sebe vezmou veškerou vinu a on zůstane jako správný vůdce bez jediné poskvrnky. Nakonec zůstal pouze Vush. Ostatní možná pociťovali zahanbení a sklíčenost, ale on rozhodně nikoli. Při posledních několika obchodech se na něj usmálo štěstí a kdyby měl nějaké ruce, určitě by si je zamnul samou radostí. Po chvíli odplul ion a cestou přemýšlel nad možnými investicemi do dalších her.

* * *

Z nebe se stále snášely trosky. Obloha byla posetá třpytivými střípky, jak se části věže, z nichž některé měřily i několik set kilometrů, pohybovaly po oběžných drahách. Pomalu klesající úlomky občas vstoupily do atmosféry, a pak se rozžhavené do bělá zřítily někam na povrch planety.

Zničenými ulicemi města se chvílemi ozývaly vzteklé výkřiky, ale on jim nevěnoval pozornost.

Kráčel přes hromady mrtvol a pozvolna si hledal cestu k místu, kde ještě před nedávném stála nebeská věž, kterou místní obyvatelé po dlouhé věky uctívali.

Na cestu mu svítily četné požáry a paprsky slunce odrážející se od obrovských kusů kovu, kroužících vysoko nad povrchem planety, na níž vládla noc.

Země se bez předchozího varování znenadání prudce otřásla a náraz jím smýkl o zem. O několik vteřin později k němu dolehlo vzdálené zaburácení a sním přilétla i tlaková vlna, která mu vyrazila dech.

Obrátil se a pohlédl k západu. Nad místem, kde stávalo město rudého klanu, se vznášela obrovská ohnivá koule, která měla přinejmenším několik set metrů v průměru. Planoucí mračno se vzápětí zvedlo k obloze, kde se rozplynulo ve zlověstný, černý oblak.

Otočil se zpět a pokračoval dál, až nakonec nalezl to, co hledal.

Hlava byla pryč. Buď jí tvrdý náraz roztříštil k nepoznání nebo si ji odnesl někdo, kdo ještě stále sbíral úlovky z nepřátelského tábora.

Pravděpodobně to udělal někdo z rudých, kteří k tomu měli nejvíce důvodů. Podle šatů však nebylo těžké poznat, o koho se jednalo.

Plivl na bezhlavé tělo.

„Nestal jsi se Emou," zasyčel chladně, „protože jsi nikdy nebyl dost chytrý."

Hassan se rozhlédl po troskách města a zvedl oči k nebi.

„Ale já jím jednoho dne budu!" zašeptal nenávistně.

Kapitola sedmnáctá

„Přál bych si, abyste viděli jeho výraz," zasmál se při té vzpomínce Bukha a nalil si další pohár perlivého muškátu.

„Když zjistil, že naše malá společnost shrábla skoro celou výhru, pokoušely se o něj mdloby. Po chvíli se ale trochu uklidnil.

„Nakonec," zakňoural Bukha v přesné napodobenině Zolova ublíženého tónu, „jsme vydělali alespoň těch devět miliard. V tom okamžiku ale vešli do dveří zástupci těch prokletých právníků a účetních a podali mu účet na dvanáct miliard katarů, čímž se ze zisku rázem staly dluhy. Pak ještě vyšlo najevo, že si z účtů společnosti vypůjčil peníze, aby mohl vyplatit Tiu a to ho úplně dorazilo. Zola je na tom teď hůře, než byl předtím!"

Aldinovi ležícímu na hedvábné pohovce stékaly po tvářích slzy smíchu a on se natáhl pro další sklenku, kterou mu připravil nápojový robot.

„Myslím, že už jsi měl dost," řekla přísně Mari a vytrhla mu číši z ruky.

„Dost čeho?" vykřikl Aldin a na tváři mu zazářil uličnický úsměv. „Má drahá, hovoříš s jedním z nejbohatších mužů, kteří žijí na Mračnu." Pak se obrátil a uctivě pokývl Tie a Bukhovi. „Pokud mám chuť se napít, tak to také udělám."

„Lékař ti to zakázal," odpověděla a vrátila pohár zpět robotovi, kterého vzápětí odeslala pryč.

„Tvé zranění se ještě úplně nezahojilo a já si moc dobře pamatuji jak říkal: žádný alkohol a nejméně měsíc odpočinku."

„Zítra to bude třicet dní," odsekl Aldin vzdorovitě.

„A navíc je tu určitá splátka, kterou jí dlužíš," zasmál se Jaroslav.

Oba dva se na starého muže překvapeně podívali, a pak zrudli rozpaky.

Na večerní slavnost se Jaroslav znovu oblékl do svého úboru šíleného šamana. Od okamžiku svého návratu si při žádné příležitosti neodpustil, aby všem přítomným nevyprávěl, jak se mu podařilo zničit jednu z největších staveb na Mračnu. Vždy si našel nějakou záminku a pustil se do sáhodlouhého vysvětlování technických podrobností a všech sil podílejících se na rozkmitání věže, přičemž kolem sebe divoce rozhazoval rukama.

„Slyšel jsem, že ti volal Gablona. Co ten parchant chtěl?“ zeptala se Tia.

„Ano, ano, jsem strašně zvědavý. Co zase vymyslel?“ připojil se Bukha.

„Stále tomu nemohu uvěřit,“ odpověděl Jaroslav. „Ještě před nedávném mě i Aldina pronásledoval z jednoho konce Mračna na druhý. Díky Bukhovi se nám podařilo vnuknout ostatním kohům nápad na tuto hru, což se zdála být jediná možnost, jak se ho zbavit a dožít se konce roku. Přidali jsme k tomu ještě pár vylepšení, jakým byla například ta slavná loterie. A Gablona teď sám volá!“

„Ale co se týče účasti Dozorců,“ přerušil ho Bukha, „musíš uznat, že to bylo skutečně těsné. Tohle jste od nich asi nečekali.“

„Ale stejně to dobře dopadlo,“ odpověděl Jaroslav.

„Stěží,“ řekl Aldin hlasem jen o málo silnějším než šepot.

„A co tedy vlastně chtěl?“ zeptal se Bukha, který se obrátil k Aldinovi.

„Jako obvykle nemůže sehnat dostatek prostředků, aby splatil svůj dluh.“

„A co jsi mu na to řekl?“

„Nabídl jsem mu práci,“ zasmál se Aldin. „A nejlepší na tom bylo, že než ji odmítl, na vteřinku zaváhal! Ale měl pro mě jeden protinávrh.“

„A jaký?“ zeptal se Bukha, který rázem zpozorněl.

„Má zájem o hru,“ řekl Aldin věcně.

„Pane bože,“ zařval Bukha a praštil sklenkou do stolu.

Všichni přítomní ztichli a během okamžiku jim Jaroslav začal vysvětlovat zajímavé vlastnosti prstencovitého Kolbardu, které se přímo nabízely k uspořádání nějakého nového podniku.

Aldin jen smutně potřásl hlavou, vstal a tiše se vytratil z místnosti.

Jak kráčel dlouhou, širokou chodbou, dveře na jejím konci se náhle otevřely.

Přímo před ním se objevila nejoblíbenější místnost jeho nové vesmírné jachty, kterou na památku minulých událostí pojmenoval *Hráč*.

Celá přední část trupu byla průhledná a naskýtal se z ní ničím nerušený výhled na Mračno v celé jeho nekonečné nádheře. Třpytivé hvězdy zářily v temnotě mrazivého prostoru a zdály se být tak blízké, že v člověku vzbuzovaly chuť se jich dotknout.

„Myslel jsem si, že tě tu najdu," řekl Aldin tiše a postavil se vedle svého přítele.

„Můj pane," řekl Oiši a hluboce se uklonil.

Aldin ho rychle zachytil za ramena a přiměl ho, aby se znovu napřímil.

„Oiši, nejsem tvým pánem. A nikdy jsem jím ani nebyl."

Oiši se usmál a potřásl hlavou. „Jsem samuraj a služba dává mému postavení smysl."

„Pokud to tak opravdu chceš," odpověděl Aldin. „Nechť je to tedy služba příteli a je stejná, jakou budu vždy prokazovat i já tobě."

Oiši mlčel.

Aldinovy ruce stále spočívaly na Oišiho ramenech a on se mu zahleděl do očí. „Stýská se ti po nich?"

Oiši sotva znatelně kývl hlavou.

„Takaši, Seiči a všichni ostatní," zašeptal samuraj.

Aldinovi se stáhlo hrdlo a nedokázal říci jediné slovo.

„Zemřeli tak, jak by si přáli, jako bojovníci," řekl Oiši a rychle se obrátil k Aldinovi zády.

„Padli mou vinou a vinou všech těch hloupých důvodů, které nás svedly dohromady. A to břímě je těžší, než s sebou chci nést.“

Oiši se znovu podíval na Aldina.

„Pokoušel jste se mi vysvětlit, jak jsme se na toto zvláštní místo dostali,“ řekl samuraj. „Je těžké to pochopit, ale jestli jsem tomu správně porozuměl, kdyby se to nestalo, byli bychom všichni zůstali v našem světě a zemřeli, jak jsme měli v úmyslu. Na samém počátku jste nám lhal, protože nyní mi je jasné, že pro nás už není cesty zpět do času, z něhož jsme byli vytrženi.“

Aldin mlčel.

„Takže jsem nezemřel pro svého pána Asana,“ řekl Oiši tiše, „a namísto toho jsem poznal paní Tiu.“ Přes rty mu přeběhl plachý úsměv.

Aldin přikývl. Ti dva se stali nerozlučnou dvojicí, a jemu činilo velké potěšení i zadostiučinění, když sledoval Tiu, jak se ve společnosti samuraje chovala s důstojností náležející postavem koha. Bylo to vůbec poprvé, co svou neteř spatřil opravdu šťastnou.

„Jsem tomu rád a jsem ti vděčný,“ řekl Aldin mírně, „ale stále cítím velkou vinu.“

„Pak jste pravděpodobně nic nepochopil, tak jako jste to sám vytýkal Gablonovi,“ prohlásil Oiši. „Někteří výjimeční lidé si cti váží nade vše ostatní. Přísahal jsem, že budu chránit váš život. Zprvu jsem tak činil, neboť jsem věřil, že jsem někde jinde a vy jste někým jiným. Nějaký čas jsem se cítil podvedený, ale hrdost mě přiměla dostát svému slibu. Pak jsem však ve vás spatřil čest, kterou jsem dlouho nedokázal rozeznat. Pochopil jsem, že byste se kvůli příteli vzdal všeho, včetně vlastního života a k ostatním lidem se chováte s úctou, aniž byste očekával to samé od nich.

I čestní muži se občas z ušlechtilých důvodů uchýlí ke lžím a klamu. Abych však mluvil trochu srozumitelně, celý život je jen hra, v níž nikdo nevyhrává, ale počítá se pouze to, jak si kdo dokázal zachovat čest a hrdost.

Ti, kteří kvůli vám zemřeli, tomu věřili. Pokud jim chcete opravdu vzdát hold, žijte tak, jak by žili oni sami a netruchlete pro ně.“

Aldin chvíli mlčky hleděl na Oišiho, a pak se smutně pousmál.

„A je pro mě ctí,“ řekl Oiši tiše, „že tě mohu nazývat svým přítelem.“

„Larice, kde jsi?“

Oba muži se obrátili a spatřili ve dveřích stát Mari.

„Vrať se zpátky k nám, Jaroslav má pár skvělých nápadů.“

„Už jdu, drahá,“ řekl Aldin, obrátil se a tvář mu náhle zkřivil bolestný *výraz.*

Oiši k němu se starostlivým výrazem přiskočil a podepřel ho.

„Tvé zranění! Jsi v pořádku Aldine?“ zeptal se samuraj.

Aldin upřel zrak na Mari vyděšeně stojící ve dveřích.

„To doufám,“ zašeptal. „To opravdu doufám.“

Pak oba přátelé svorně opustili místnost s vyhlídkou na hvězdy a připojili se ke zbytku společnosti na palubě *Hráče* putujícího temným vesmírem.